

VEILEDNING FOR MENIGHETEN

1. BD.

Ellen G. White

Kapittel 1

En kort skildring av hennes liv

Ellen G. White og hennes tvillingsøster ble født den 26. november 1827 i Gorham i nærheten av Portland, Maine, i den nordlige delen av Ny-England (USA). Da Ellen var ni år gammel, ble hun utsatt for en ulykke. En tankeløs skolevenninne kastet en sten som skadet henne slik at hun nesten mistet livet. Etter denne hendelsen var hun sterkt svekket. Det viste seg snart at hun av fysiske grunner ikke var i stand til å fortsette sin skolegang.

Da hun var elleve år, var hun sammen med sine foreldre, Robert og Eunice Harmon, til et metodist-leirmøte. Her overga hun seg til Gud. Kort tid etter ble hun døpt i sjøen ved neddykking og opptatt som medlem av metodistkirken. Sammen med andre medlemmer av familien besøkte hun adventistenes møter i Portland i 1840. Hun tok fullt og helt imot budskapet om nærheten av Kristi annet komme, slik det ble fremholdt av William Miller og hans medarbeidere. I tillit og tro så hun frem til Frelserens umiddelbare åpenbarelse.

Selv om Ellen var ung, så ble den store skuffelsen den 22. oktober 1844 ikke mindre av den grunn. I de vanskelige dagene som fulgte, søkte hun sammen med andre alvorlig Gud om lys og rettledning. Mens hun og fire andre kvinner holdt bønn en morgen i desember 1844, hvilte Guds kraft over henne. Først var det som om alt jordisk ble borte for henne. Deretter fikk hun en billedlig fremstilling av adventfolkets vandring til Guds stad. Hun fikk også se den lønnen de trofaste skulle få. Skjelvende fortalte den syttenårige piken om dette og etterfølgende syner til sine trosfeller i Portland. Etter hvert som hun fikk anledning til det, gjentok hun omtalen av disse synene for grupper av adventister i Maine og statene omkring.

I august 1846 giftet Ellen seg med James White, en ung adventistpredikant. I de følgende 35 år tok hun ivrig del med sin mann i anstrengende evangelisk arbeid til han døde den 6. august 1881. De reiste vidt omkring i De forente stater. De talte og skrev, plantet og bygde, organiserte og administrerte. Tiden og prøvende forhold har bekreftet hvor solid den grunnvullen var som de la og hvor klokt og godt de bygde. De ledet an ved opprettelsen av syvendedags adventistenes trykkeri og forlagsvirksomhet i 1849 og 1850 og under utviklingen av samfunnets organisasjon med et sunt økonomisk grunnlag

for menighetens finanser i slutten av 1850-årene. Dette førte frem til organiseringen av Syvendedags adventistenes Generalkonferens i 1863. I midten av 1860-årene begynte vår helsevirksomhet, og samfunnets store skolevirksomhet tok til i første del av 1870-årene. Planen om å holde årlige leirmøter kom i gang i 1868, og i 1874 sendte adventistsamfunnet sin første misjonær til land utenfor USA.

Alle disse fremskritt så vel som den fulle utvikling og utfoldelse av disse virksomhetsgrenene gikk for seg under rettleiding av de budskaper med råd, undervisning og oppmuntring som menigheten fikk ved Ellen G. Whites muntlige taler og hennes utrettelige penn. I begynnelsen kom budskapene til menighelens medlemmer gjennom personlige brev fra henne, eller ved artikler i bladet Present Truth (Den nærværende sannhet). I 1851 kom Ellen G. Whites første bok ut. Det var et hefte med tittelen En skildring av Ellen G. Whites kristelige erfaring og syner. Det var på 64 sider. En rekke nummererte hefter begynte å komme ut i 1855. De hadde tittelen Vitnesbyrd til menigheten. De inneholdt de budskaper med undervisning og tilrettevisning som Gud fra tid til annen sendte sitt folk for å velsigne, irettesette og rettlede dem. For å imøtekomme den stadige etterspørselen etter denne undervisningen ble den utgitt på ny i 1885 i fire innbundne bøker. Sammen med andre bind, som kom ut i tiden 1889 til 1909, er de samlet i en serie på ni bind av Vitnesbyrd til menigheten.

James White og hans hustru brukte en stor del av sin tid til reiser og offentlig virksomhet. Men de bodde i Øst-statene helt til 1855. I de 17 år som fulgte, hadde de sitt hjem i staten Michigan. Fra 1872 og til br White døde i 1881, bodde de en stor del av tiden i California. Selv om søster White aldri var sterk hadde hun i sin midlere alder likevel en ganske god helse.

Familien White fikk fire barn. Den eldste gutten, Henry, levde til han ble 16 år, mens den yngste, Herbert, døde tre måneder gammel. De to mellomste guttene, Edson og William, levde til de ble voksne. De tok aktivt del i adventistsamfunnets virksomhet.

På oppfordring fra Generalkonferensen foretok Ellen G. White i 1885 en reise til Europa. Der ble hun i to år og hjalp til med å styrke virksomheten som nettopp var påbegynt på kontinentet. Hun slo seg ned i Basel, Sveits, og foretok omfattende reiser i Syd-, Mellom- og Nord-Europa. Hun var med til årsmøtene i forskjellige konferenser og kom sammen med trossøsken til deres møter. Etter dette ble hun fire år i De forente stater. På oppfordring fra Generalkonferensen reiste hun i 1891 til Australia. Der ble

hun i ni år og hjalp til i pionerarbeidet og i utviklingen av vår virksomhet. Særlig innenfor skole- og helsesektoren var hun til stor hjelp på det store australske arbeidsfeltet. Søster White vendte tilbake til De forente stater i 1900 og slo seg ned på Vestkysten -- i St. Helena, California. Der ble hun til hun døde i 1915.

Så lenge hun levde, var hennes innflytelse merkbar overalt innenfor syvendedags adventistenes rekke. Hun besøkte menigheter, tok del i Generalkonferensens store møter og så ofte hun kunne, ved årsmøtene. Dette gjorde at hun måtte reise fra det ene leirmøte til det andre gjennom hele sesongen. Overalt talte hun til menighets medlemmene og til store offentlige forsamlinger.

Gjennom flere årtier kom det regelmessig artikler fra hennes penn til samfunnets tidsskrifter. Disse ukentlige inspirerte budskaper øvde en stille, men stor og pregende innflytelse. Fra tid til annen kom hennes bøker fra pressen og ble lest om og om igjen med interesse. Oppgaven å bringe menigheten og verden den lærdom og undervisning som hun hadde fått gjennom sine syner, krevde en hel levetid. Synene fortsatte så lenge hun levde. Et av de tidligste synene var det vidtspennende og grunnleggende synet i 1858 angående den store strid. Før seks måneder var gått etter denne åpenbaringen, var stoffet ferdig til den lille boken *Spiritual Gifts* (Åndelige gaver). Første bind kom ut med undertittelen *Den store strid mellom Kristus og hans engler og Satan og hans engler* (Early Writings, 3. del). I mange senere syner ble historien om den store strid gitt mer i enkeltheter. Søster White skrev den om, først i 70- og 80-årene i de fire bindene av *The Spirit of Prophecy* (Profetiens Ånd) og senere i de bindene som *The Conflict of Ages Series* består av: *Patriarker og Profeter*, *Profeter og Konger*, *Slektenes håp*, *Apostlenes Liv og Virksomhet* og *Den store Strid*. Andre av hennes verker som har øvd en vidtrekkende innflytelse, er *I den store Læges Fodspor* (Helse og Livslykke) *Kristi Lignelser* (Ord som lever), *Education* (Utdannelse) -- en bok om oppdragelse og utdanning, *Fra Naturens Talerstol* og dessuten ti-tolv andre bøker som inneholder råd angående spesielle arbeidsgrener. Vi kan nevne f. eks. *Evangeliets tjenere*, *Kolportør evangelisten*, *Counsels to Teachers, Parents, and Students* (en bok med råd til lærere, foreldre og elever) m. fl. Den kjente boken *Veien til Kristus* er blitt lest av millioner av mennesker på over 60 språk.

Da Ellen G. White var 81 år gammel, var hun til stede ved Generalkonferensens møter i 1909. De ble holdt i Washington, D.C. Det var hennes siste reise over det amerikanske fastland. De neste fem årene tilbrakte hun med å utarbeide artikler til

samfunnets tidsskrifter og med å legge arbeidet til rette med utgivelsen av sine bøker. Henimot avslutningen av sitt liv uttalte hun: «Enten mitt liv blir spart eller ikke, vil mine skrifter alltid tale, og deres arbeid vil fortsette så lenge tiden varer.») (Sitert etter *Writing and Sending Out of the Testimonies for the Church*, side 12, 13.)

Selv om Ellen G. White fortsatte å være aktiv i litterær virksomhet helt til den første delen av året 1915, arbeidet hun de siste tre årene av sitt liv likevel ikke under den store byrden av skriftlig arbeid som hadde kjennetegnet hennes virksomhet i en lang levetid. Med usvekket mot og i full tillit til sin Gjenløser sovnet hun inn i sitt hjem den 16. juli 1915 og ble lagt til hvile ved siden av sin mann og sine barn på Oak Hill kirkegård i Battle Creek, Michigan.

Syvendedags adventistene har ment, og mener fremdeles, at Ellen G. Whites virksomhet som «Herrens sendebud» var en oppfyllelse av forutsigelsen i Ap. 12, 17 og 19, 10 om at den siste menighet som «holder Guds bud», skulle ha «Jesu vitnesbyrd» som er «profet-ordets ånd». De ser i hennes arbeid den profetiske gaven som Paulus omtaler i Ef. 4, 9-13, og som Gud har satt i menigheten «for at de hellige kunne bli fullkommengjort til tjenestegjerning, til Kristi legemes oppbyggelse, inntil vi alle når frem til enhet i tro».

De åpenbaringer hun fikk i sitt lange liv, stemte overens med hva Gud uttalte til Israel angående sine utvalgte redskaper: «Er det en profet, . . . så gir jeg, Herren, meg til kjenne for ham i syner og taler med ham i drømmer.» 4 Mos. 12, 6. Hva arten av hennes arbeid angår, lignet det svært meget på det som fordom ble utført av Israels anfører. I Hos. 12, 14 leser vi om ham: «Ved en profet førte Herren Israel opp fra Egypt, og ved en profet vaktet han det.»

Søster Whites naboer og venner kjente henne som en alvorlig, gudfryktig og kristelig kvinne. Hvordan andre så på hennes liv og gjerning, finner vi i *American Biographical History*. Redaktøren for dette verket uttalte i 1878:

«Mrs. White er en kvinne med ualminnelig vel avbalansert åndelig fremferd. Menneskekjærlighet, åndelighet, samvittighetsfullhet og idealisme er fremtredende trekk hos henne. Hennes personlige egenskaper er slik at alle hun kommer i berøring med, knytter det varmeste vennskap med henne. De blir fylt med den største tillit til hennes oppriktighet. ... Tross hennes mangeårige offentlige virksomhet har hun bevart

all den likefremhet og ærlighet som kjennetegnet hennes tidligere liv.

Som taler er Mrs. White en av de beste blant de få kvinnene som i de siste 20 år har gjort seg bemerket som foredragsholdere her i landet. En stadig øvelse har i den grad styrket hennes taleorganer at stemmen hennes får en sjelden dybde og kraft. Uttalen er så tydelig og kraftig at folk kunne høre henne når hun talte ved friluftsmøter så langt borte som en engelsk mil (over halvannen kilometer). Hennes språk er enkelt, men likevel alltid inntrykksfullt og formfullendt. Når hun blir inspirert av sitt emne, kan hun ofte utfolde en helt vidunderlig veltalenhet og holde de største forsamlinger trollebundet i timevis uten at de viser noen tegn til utålmodighet eller tretthet.

De emnene hun behandler i sine foredrag, er alltid av en praktisk art. For det meste dreier de seg om hjemmets plikter, om barneoppdragelse, om avhold og lignende emner. Ved vekkelsemøter er hun alltid en taler med stor virkning. I de store byene har hun ofte talt til sine forsamlinger om sine yndlingsemner, og stadig blir hun mottatt med stor velvilje. I Massachusetts talte hun ved en viss anledning til en forsamling på 20 000 mennesker. Under spent oppmerksomhet hørte de på henne over en time.

Mrs. White har forfattet tallrike verker, som har fått en stor utbredelse. Hennes skrifter har preg av noe ukunstlet og praktisk, det samme som har vært fremtredende i hennes taler. I familielivet i hjemmet har de hatt en påfallende virkning. De fengsler den oppriktige lezers oppmerksomhet, og de kan ikke unngå å tjene til opplæring i det praktiske livs høytidelige plikter.» -- Anført etter American Biographical History of Eminent and Self-Made Men of the State of Michigan (Third Congressional District), side 108.

Av sine medarbeidere, av menigheten og av medlemmene i sin familie ble Ellen G. White aktet og æret som en gudhengiven mor og som en alvorlig, høysinnet og utrettelig kristelig arbeider. Hun innehadde aldri noen offisiell stilling i menigheten. Aldri oppfordret hun noen til å besøke henne, heller ikke brukte hun noen gang sin nådegave til å skaffe seg popularitet eller til å oppnå økonomisk fordel. Hennes liv og alt hun eide, helliget hun til Guds sak.

I forbindelse med hennes død avsluttet redaktøren i et populært ukeblad sin kommentar over hennes fruktbare arbeid med disse ord: «Hun var absolutt ærlig i sin tro på sine åpenbaringer Hennes liv var dem verdig. Hun viste ikke noe. åndelig hovmod og

søkte ingen verdslig vinning. Hun levde et liv og utførte et arbeid som var en profetinne verdig.» -- The Independent, 23. august 1915.

En mer detaljert skildring av Ellen G. Whites liv kan leseren finne i *The Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*. The Trustees of the Ellen G. White Publications

Kapittel 2

Ha tro til Gud

Mens jeg oppholdt meg i Battle Creek, Michigan, så jeg den 5. mai 1855 at det var stor mangel på tro hos Guds tjenere så vel som hos menigheten. De hadde så lett for å bli motløse, var altfor tilbøyelige til å tvile på Gud, altfor villige til å synes at de hadde det vanskelig, og at Gud hadde forlatt dem. Jeg så at dette var hensynsløst. Gud elsket dem så høyt at han ga sin høyt elskede Sønn i døden for dem. Hele himmelen interesserte seg for deres frelse. Men etter alt det som var gjort for dem, var det likevel så vanskelig for dem å tro og stole på en så kjærlig og god Far. Han har sagt at han er mer villig til å gi den Hellige Ånd til dem som ber ham, enn jordiske foreldre er til å gi sine barn gode gaver. Jeg så at Guds tjenere og menigheten har altfor lett for å bli motløse. Når de ba sin Far i himmelen om slikt som de mente de trengte, og de ikke fikk det straks, vaklet troen. Deres mot forsvant, og en tilbøyelighet til å knurre grep dem. Jeg så at dette var mishagelig for Gud.

Gud vil høre alle hellige som kommer til ham med et sanndru hjerte, og som sender opp sine ærlige bønner til ham i tro. Din tro må ikke gi slipp på Guds løfter, selv om du ikke ser eller føler et øyeblikkelig svar på dine bønner. Vær ikke redd for å sette din tillit til Gud. Stol på hans rike løfte: «Be, så skal I få.» Joh. 16, 24. Gud er for klok til å ta feil og for god til å holde noe godt tilbake fra sine hellige, hvis de vandrer i oppriktighet. Mennesket gjør feil, og selv om dets bønner kommer fra et oppriktig hjerte, ber de ikke alltid om slikt som tjener til dets eget beste, eller som vil herlig gjøre Gud. Når det er tilfelle, hører vår vise og gode Far våre bønner, og han vil svare, somme tider straks. Men han gir oss det som er til beste for oss og til hans egen ære. Gud gir oss velsignelser. Dersom vi kunne få et virkelig innblikk i hans plan, ville vi klart kunne se at han vet hva som er best for oss, og at våre bønner blir besvart. Vi får ikke noe som vil være til skade for oss. Vi får den velsignelsen vi trenger, i stedet for noe som vi ba om, og som vil være til skade for oss.

Jeg så at dersom vi ikke merker at bønnene våre straks blir besvart, bør vi likevel holde fast ved vår tro og ikke tillate mistillit å trenge inn, for den vil skille oss fra Gud. Hvis troen vår vakler, får vi ikke noe av ham. Tilliten til Gud bør være sterk. Da vil velsignelsen falle på oss liksom en regnskur når vi mest trenger den.

Når Guds tjenere ber om hans ånd og velsignelse, kommer den til tider øyeblikkelig. Men den blir ikke alltid gitt på den måten. Mist ikke motet i slike stunder. La din tro holde fast ved løftet om at den nok kommer. Stol helt på Gud. Ofte kommer velsignelsen når du mest trenger den, og du får uventet hjelp fra Gud mens du forkynner sannheten for vantro mennesker. Da blir du i stand til å tale ordet tydelig og med styrke.

Dette ble fremstilt for meg slik som barn ber sine jordiske foreldre om en velsignelse. De ber om noe som foreldrene vet vil være til skade for dem, og foreldrene gir dem noe som vil være godt og sunt for dem i stedet for å gi dem det de ønsket. Jeg så at Gud vil høre og besvare enhver bønn som blir sendt opp fra et ærlig hjerte i tro. Den som sendte opp bønnen, skal få velsignelsen når han trenger den mest, og ofte vil den overstige hans forventninger. Ikke en eneste bønn fra et sant Guds barn går tapt hvis den blir sendt opp i tro fra et ærlig hjerte.

Kapittel 3

Bered deg til å møte Herren

Jeg så at vi ikke må skyte ut Herrens komme. Engelen sa: Bered dere for det som skal komme over jorden! La deres gjerninger svare til deres tro!» Jeg så at sinnet må være festet på Gud, og at vår innflytelse bør vitne for Gud og hans sannhet. Vi kan ikke ære Herren når vi er sløve og likegyldige. Vi kan ikke herliggjøre ham når vi er motløse. Vi må arbeide alvorlig for å være sikker på at vår egen sjel blir frelst, og at vi frelser andre. Vi må gjøre dette til det mest betydningsfulle, så kan alt det andre komme i annen rekke.

Jeg så himmelens skjønnhet. Jeg hørte englene som sang sine henrivende sanger og ga Jesus pris og ære og herlighet. Da kunne jeg fatte en del av Guds Søns forunderlige kjærlighet. Han forlot all herlighet og ære som han hadde i himmelen, og interesserte seg slik for vår frelse at han tålmodig og saktmodig bar all den hån og ringeakt som mennesker kunne øse over ham. Han ble såret, slått og knust. Han ble strakt ut på Golgatas kors og led den verste død for å frelse oss fra døden. Alt dette for at vi kunne bli rensket i hans blod og stå opp for å leve sammen med ham i de boliger han bereder for oss. Der skal vi nyte himmelens lys og herlighet og høre englene synge, og synge sammen med dem.

Jeg så at hele himmelen interesserte seg for vår frelse. Skal vi da stille oss likegyldige? Skal vi være likeglade som om det var av liten betydning om vi blir frelst eller går fortapt? Skal vi kaste vrak på det offer som ble brakt for oss? Noen har gjort det. De har lekt med tilbudet om nåde, og Guds vrede er over dem. Guds Ånd vil ikke alltid la seg spotte. Blir den spottet litt lenger, vil den vike bort. Hvis menneskene i sitt liv viser at de kaster vrak på Jesu tilbudte nåde etter at alt det Gud kunne' gjøre for å frelse dem, er blitt gjort, vil døden bli deres del, og den vil være dyrt kjøpt. Det blir en fryktelig død. De kommer til å føle de kvaler som Kristus måtte gå igjennom på korset for å kjøpe den forløsning de har avslått. Da vil de innse hva de har gått glipp av -- et evig liv og den udødelige arvelodd. Det store offer som er brakt for å frelse sjeler, viser hva sjelene er verdt. Når den dyrebare sjelen en gang er fortapt, er den fortapt for alltid.

Engelen med vektskålene

Jeg har sett en engel stå med vektskåler i hendene, ferdig til å veie tankene og interessene hos Guds folk, og særlig hos de unge. I den ene vektskålen lå de tankene og interessene som var rettet mot himmelen. I den andre lå de tankene og interessene som var rettet mot jorden. Og i denne vektskålen ble all lesing av dårlige bøker, tanker om prangende klær og pynt, forfengelighet og stolthet m. m.lagt. Og hvilket alvorlig øyeblikk var ikke dette: Guds engler som sto der med vektskåler og veide tankene til dem som bekjente seg til å være Guds barn -- de som påstår at de er døde for verden og levende for Gud! Den skålen som var fylt med jordiske tanker, forfengelighet og stolthet, falt fort ned, enda lodd etter lodd rullet av. Skålen med himmelvendte tanker og interesser gikk liksom fort opp som den andre gikk ned. Jeg kan snakke om dette slik som jeg så det, men aldri blir jeg i stand til å gjengi det høytidelige og livaktige inntrykket det gjorde på mitt sinn da jeg så engelen med vektskålen veie Guds folks tanker og interesser. Engelen sa: «Kan slike gå inn i himmelen? Nei, nei, aldri. Fortell dem at det håp de eier, er forfengelig. Hvis de ikke snart vender om og finner frelse, må de gå fortapt.»

Et skinn av gudsfrykt frelser ikke noen. Alle må ha en dyp og levende erfaring. Bare dette kan redde dem i trengselstiden. Da blir deres arbeid prøvd, hvordan det er. Dersom det er gull, sølv og kostbare stener, vil de bli skjult som i ly av Herrens telt. Men dersom deres arbeid er tre, høy og strå, vil ikke noe kunne skjerme dem mot Herrens brennende vrede.

De unge, så vel som de eldre, vil måtte stå til regnskap for sitt håp. Men sinnet, som Gud hadde bestemt til noe bedre, som var dannet til å tjene ham på en fullkommen måte, har dvelt ved tåpelige ting i stedet for ved evige interesser. Det sinn som får lov til å flakke hit og dit, kan like lett forstå sannheten, forstå Guds Ords beviser for helligholdelse av sabbaten;' og forstå det sanne grunnlag for en kristens dåp som det kan gi seg av med utseendet hos et menneske, dets oppførsel, dets klær etc. Og de som fyller sinnet med dumme fortellinger og intetsigende historier, metter nok fantasien, men glansen fra Guds Ord blir formørket for dem. Sinnet blir ledet direkte bort fra Gud. Interessen for hans dyrebare ord blir ødelagt.

Vår veiviser

Vi har fått en bok som skal lede våre føtter gjennom farene. i denne mørke verden til himmelen. Den forteller oss hvordan vi kan unngå Guds vrede. Den forteller oss også om Kristi lidelser for oss, det store offer som ble gjort for at vi kunne oppnå frelse og alltid glede oss for Guds ansikt. Dersom noen til sist går fortapt etter at de har hørt sannheten, slik som de har hørt den i dette opplyste landet, blir det deres egen skyld. De kommer til å stå der uten ,unnskyldning. Guds Ord viser oss hvordan vi kan bli fullkomne kristne og unngå de syv siste plager. Men de interesserte seg ikke for å bli klar over dette. Andre ting avledet sinnet, de fant sin glede i avguder, og Guds Ord ble forsømt og satt til side. De som bekjenner seg til å være kristne, har holdt Gud for narr. Når hans hellige ord skal dømme dem på den ytterste dag, blir de funnet for lette. Det ordet de har forsømt fordi de heller har lest dårlige bøker, skal prøve deres liv. Det er målestokken. Deres hensikter, ord, gjerninger og måten de har brukt tiden på, vil alt sammen bli sammenlignet med Guds Ord. Skulle de da komme til kort, er deres skjebne avgjort for alltid.

Vårt eneste mønster

Jeg så at mange måler seg med hverandre innbyrdes og sammenligner sitt liv med andres liv. Slik bør det ikke være. Bare Kristus er gitt som et forbilde for oss. Han er vårt sanne mønster, og enhver bør anstrenge seg for å være den dyktigste til å etterligne ham. Enten samarbeider vi med Kristus, eller så samarbeider vi med fienden. Enten samler vi med Kristus, eller også sprer vi. Enten er vi virkelig helhjertede kristne, eller også er vi ikke kristne. Kristus sier: «Gid du var kald eller varm! Derfor, da du er lunken, og hverken kald eller varm, vil jeg utspy deg av min munn.» Ap. 3, 15.16.

Jeg så at noen ennå knapt vet hva selvfornektelse og oppofrelse er, eller hva der vil si å lide for sannhetens skyld. Men ingen kan gå inn i himmelen uten å ofre noe. Vi må oppelske en selvfornektelsens og oppofrelsens ånd. Noen har ikke ofret seg selv, sitt legeme, på Guds alter. De ligger under for et heftig, ustadig sinn, de tilfredsstill sine lyster og tar vare på sine egne interesser uten hensyn til Guds sak. De som er villige til å ofre noe for det evige liv, kommer til å oppnå det. Og det vil være verdt å lide for, verdt å korsfeste selvet for og å oppofre enhver avgud for. Den evige vekt av herlighet uten mål oppsluker alt og stiller enhver jordisk glede i skyggen.

Kapittel 4

Foreldres ansvar

Jeg så at det hviler et stort ansvar på foreldre. De må ikke la seg lede av barna, men må lede dem. Jeg ble henvist til Abraham. Han var tro i sitt hus. Han bød sitt hus etter seg, og han ble husket på av Gud for det.

Deretter ble jeg henvist til Eli. Han irettesatte ikke barna sine, og de ble onde og dårlige og førte Israel på villspor ved sin ugudelighet. Da Herren hadde fortalt Samuel om deres synder, og om den forbannelse som kom til å følge med, fordi Eli ikke holdt dem i tømme, sa han at deres synder aldri i evighet skulle bli sont ved slaktoffer eller noe annet offer. Da Samuel fortalte hva Herren hadde vist ham, føyde Eli seg i dette og sa: «Han er Herren; han gjøre hva som er godt i hans øyne!» 1 Sam. 3, 18. Forbannelsen fra Gud fulgte snart. Disse ugudelige prestene ble slått i hjel, og tretti tusen israelitter falt. Guds ark ble også tatt av fienden. Da Eli hørte at Guds ark var tatt, falt han baklengs ned og døde. Alt dette onde var et resultat av at Eli unnlot å holde sine sønner i tømme. Jeg så at dersom Gud var så nøye med å legge merke til slike ting den gang, vil han ikke være mindre nøye i disse siste dager.

Foreldre må styre sine barn og korrigere deres lidenskaper. I motsatt fall kommer Gud til å ødelegge barna på sin brennende vredes dag. De foreldre som ikke har styrt sine barn, kommer da ikke til å være uten skyld. Særlig bør Guds tjenere styre sine egne familier og holde dem under god disiplin. Jeg så at de ikke er skikket til å dømme eller bestemme i menighetens gjøremål dersom de ikke kan styre sitt eget hus godt. Først må de ha orden i hjemmet, så vil deres dømmekraft og innflytelse -- ha vekt i menigheten.

Jeg så at årsaken til at det ikke har vært så mange syner i den senere tid, er den at menigheten ikke har satt pris på dem. Menigheten har nesten mistet sin åndelighet og tro, og irettesettelser og advarsler har bare hatt liten virkning på den. Mange som har bekjent seg til .å tro på synene, har ikke gitt akt på dem.

Noen har gått ukløkt frem. Når de i samtale med vantro mennesker har snakket om sin tro og er blitt bedt om bevis har de lest et syn i stedet for .å hente bevis fra Bibelen. Jeg så at denne frem gangsmåten var inkonsekvent og vekke fordom mot

sannheten hos de vantro. Synene har ingen vekt hos slike som aldri har sett dem og ikke har kjennskap til ånden i dem. I slike tilfelle bør en ikke henviser til dem.

Kapittel 5

Din brors vokter

Den 20. november 1855 kom Herrens Ånd plutselig og mektig over meg mens jeg ba, og jeg ble henrykt i et syn.

Jeg så at Herrens Ånd hadde holdt på å dø ut i menigheten. Herrens tjenere har stolt for meget på de sterke argumentene og har ikke hatt den faste tilliten til Gud som de burde ha. Jeg så at argumentene for sannheten ikke var nok til å påvirke sjelene til å slutte seg til levningen av Guds folk, for sannheten er upopulær. Guds tjenere må ha sannheten i sjelen. Engelen sa: «De må ta imot den varm fra herligheten, bære den i sine hjerter og med sjelens varme og alvor øse den ut over dem som hører.» Noen få som er samvittighetsfulle, er ferdige til å la seg overbevise av vekten i bevisene. Men mange er umulige å overbevise bare med sannhetens teori. Sannheten må være fulgt av en kraft, et levende vitnesbyrd som griper dem.

Jeg så at fienden er travelt opptatt med å ødelegge sjeler. Opphøyelse er kommet inn i rekkene. Det må være mer ydmykhet. Blant sendebudene rår altfor mye av selvstendighetens ånd. Denne må legges vekk, og Guds tjenere må slutte seg sammen. Det har vært for mye av den ånd som spør: «Skal jeg passe på min bror?» 1 Mos. 4, 9. Engelen sa: «Ja, du skal passe på din bror. Du bør ha en våken omhu for din bror, interessere deg for hvordan det går ham, og nære en god og kjærlig ånd overfor ham. Slutt dere sammen, slutt dere sammen!» Guds hensikt var at menneskene skulle være åpenhjertige og ærlige, naturlige, saktmodige, ydmyke og rettlinjede. Det er himmelens prinsipp. Gud ordnet det slik. Men det stakkars, skrøpelige mennesket fant på noe annet. Det ville gå sin egen vei og gjerne ta seg av sine egne egoistiske interesser.

Jeg spurte engelen hvorfor denne rettlinjethet var forsvunnet i menigheten, mens stolthet og opphøyelse var kommet inn. Jeg så at nettopp det er grunnen til at vi nesten er blitt overlatt i fiendens hånd. Engelen sa: «Se etter, så finner du nok at denne følelsen rår: «Skal jeg passe på min bror?» Han sa videre: «Du skal passe på din bror. Din bekjennelse og din tro krever at du fornekter deg selv og bringer offer til Gud. Ellers blir du uverdigg til et evig liv. For det ble kjøpt til deg for en høy pris, nemlig for Guds elskede Sønns sjelekval, hans lidelse og hans blod.»

Hindret av jordiske eiendeler

Jeg så at mange på forskjellige steder, både i øst og i vest, føyde gård til gård, jord til jord og bygning til bygning. Som unnskyldning påberoper de seg Guds sak. De sier at de gjør dette for å kunne hjelpe saken. De binder seg så fast at de bare kan gjøre liten nytte for saken. Noen kjøper et stykke jord og arbeider med all sin kraft for å kunne betale det. Tiden deres blir så opptatt at de bare har liten tid til å be, til å tjene Gud og oppnå kraft fra ham til å overvinne sine skjødesynder. De er i gjeld. Og når saken trenger deres støtte, kan de ikke yte noen hjelp, for de må først avvikle gjelden. Men så snart de er gjeldfrie, er de enda fjernere fra å hjelpe enn de var før. De innvikler seg nemlig på ny i forpliktelser ved å øke sin eiendom. De smigrer seg med at denne fremgangsmåten er riktig. De vil bruke utbyttet til å fremme Guds sak med, mens de faktisk samler seg skatter her nede. De elsker sannheten med munnen, men ikke med gjerningene. De elsker sannheten bare så mye som gjerningene deres viser. De elsker verden mer og Guds sak mindre. Tiltrekningen til jorden blir sterkere, og tiltrekningen til himmelen svakere. Der deres skatter er, der er også deres hjerter. Ved sitt eksempel sier de til omgivelsene at de har i tanke å bli her, og at denne verden er deres hjem. Engelen sa: «Du skal passe på din bror.»

Mange har påtatt seg unødige utgifter bare for å oppfylle sine ønsker og tilfredsstill smaken og øyet når virksomheten nettopp trengte til de midler de hadde brukt slik, og når noen av Guds tjenere var dårlig kledd og var hindret i sitt arbeid av mangel på midler. Engelen sa: «Deres tid til å arbeide er snart forbi. Deres gjerninger viser at selvet er deres avgud, og den ofrer de til.» Selvet må først tilfredsstilles. Deres tanke er: «Skal jeg passe på min bror?» Mange har fått den ene advarselen etter den andre, men de ga ikke akt på den. Selvet er hovedsaken, og det må allting føye seg etter.

Jeg så at selvfornektelsens og oppofrelsens ånd nesten er forsvunnet i menigheten. Selvet og egeninteressen får den første plassen. Deretter gjør de for saken det de synes de like godt kan gjøre som å unnlate å gjøre det. Jeg så at et slikt offer er forkastelig og uantakelig for Gud. Alle burde være interessert i saken og gjøre sitt ytterste for å fremskynde den. Jeg så at de som ikke har noen eiendom, men som har kroppslige krefter, er ansvarlige for disse overfor Gud. De bør være ivrige i arbeidet og brennende i ånden. De bør ikke overlate all oppofrelse til dem som har eiendom. Jeg så at de kan bringe offer og at de bør gjøre det like mye som de som har eiendom. Men det

er ofte slik at de som er uten midler, ikke skjønner at de kan fornekte seg selv på mange måter. De kan bruke mindre penger på sine egne legemer og til tilfredsstillelse av smak og lyst. De kan spare mye til saken og slik samle seg en skatt i himmelen. Jeg så at det er skjønnhet og ynde i sannheten. Men ta Guds kraft bort fra den, så er den kraftløs.

Kapittel 6

De to veiene

Ved konferensens årsmøte i Battle Creek den 27. mai 1856 ble det i et syn vist meg visse ting angående menigheten i alminnelighet. Guds herlighet og majestet passerte forbi meg. Engelen sa: «Han er fryktelig i sin majestet, men dere forstår det ikke, fryktelig i sin harme, og likevel krenker dere ham daglig. Strid for å komme inn gjennom den trange dør, for den port er vid, og den vei er bred som fører til fortapelsen, og mange er de som går inn gjennom den; for den port er trang, og den vei er smal som fører til livet, og få er de som finner den.» Luk. 13,24; Matt. 7. 13. 14. Disse veiene er forskjellige, atskilt, og går i motsatte retninger. Den ene fører til evig liv, den andre til evig død. Jeg så forskjellen mellom disse veiene og også forskjellen mellom de gruppene som gikk på dem. Veiene er motsatte for hverandre. Den ene er bred og jevn, den andre trang og knudret. Slik er også de skarene som går på dem. De er hverandres motsetninger i karakter og i liv, i klesdrakt og i samtale.

De som går på den trange veien, snakker om den glede og lykke de skal nå ved avslutningen av reisen. Ansiktstrekkene deres er ofte bedrøvet, men stråler likevel ofte av en salig og hellig glede. De kler seg ikke på samme måte som flokken på den brede veien, snakker ikke som den og oppfører seg heller ikke slik. Det er stilt opp et mønster for dem. En sorgens mann som var kjent med smerte, har åpnet denne veien for dem og gått på den selv. Hans etterfølgere ser fotsporene hans og finner trøst og oppmuntring. Han gikk trygt igjennom, og det kan også de dersom de følger i hans fotspor.

På den brede veien er alle opptatt av sin egen person, sine klær og gledene på veien. De gir seg uhemmet over til lystighet og munterhet og tenker ikke på avslutningen av reisen, på den sikre ødeleggelsen ved veiens ende. Hver dag nærmer de seg ødeleggelsen, men de haster likevel blindt av sted fortere og fortere. A, hvor fryktelig det var for meg å se dette!

Blant dem som gikk på den brede veien, så jeg mange som disse ordene var skrevet på: «Død for verden. Alle tings ende er nær, vær også dere beredt!» De så nøyaktig ut som alle de forferdelige menneskene omkring dem med unntak av en skygge av tristhet som jeg la merke til i deres ansikter. De førte nøyaktig den samme

samtalen som de lystige og tankeløse omkring dem førte. Men av og til pekte de med stor tilfredshet på det som sto skrevet på klærne deres, og oppfordret andre til å få det samme skrevet på deres klær. De var på den brede veien, men bekjente seg likevel til å være blant dem som gikk på den trange veien. De som var omkring dem, sa: «Det er ingen forskjell mellom oss. Vi er like. Vi kler oss, snakker og oppfører oss likt.»

En velsignelse som ikke ble verdsatt

Da ble jeg vist tilbake til årene 1843 og 1844. Den gang var det en helligsens ånd som vi ikke ser nå. Hva har skjedd med Guds bekjennende eiendomsfolk? Jeg så likheten med verden, uvilligheten til å lide for sannhetens skyld. Jeg så en stor mangel på underdanighet under Guds vilje. Jeg ble vist tilbake til Israels barn fordem etter at de forlot Egypt. I nåde kalte Gud dem vekk fra egypterne for at de skulle tjene ham uten hindring eller begrensning. Han gjorde undre for dem underveis, og han satte dem på prøve ved å la dem komme i vanskeligheter. Etter Guds underfulle handlemåte med dem og etter at de var blitt utfridd så mange ganger, knurret de når Gud satte dem på prøve. De sa: «Om vi var død for Herrens hånd i Egyptens land!» 2 Mos. 16, 3. De lengtet etter purrene og hvitløkene der.

Jeg så at mange som bekjenner seg til å tro på sannheten for disse siste dager, finner det merkelig at Israels barn knurret på vandringen. Etter Guds underfulle handlemåte med dem burde de ikke være så utakkneilige at de kunne glemme hva han hadde gjort for dem. Engelen sa: «Dere har oppført dere verre enn de.» Jeg så at Gud hadde gitt sine tjenere sannheten så klart og så tydelig at den ikke kan misforstås. Hvor de enn kommer, er de sikre på seieren. Fiendene deres kan ikke komme utenom den overbevisende sannhet. Lyset har skint så klart at Guds tjenere kan stå frem hvor som helst og la den klare og sammenhengende sannheten gå av med seieren. Denne store velsignelsen er ikke blitt verdsatt, ikke en gang forstått. Når en eller annen prøve kommer, begynner noen å se tilbake og mener at de har det så vanskelig. Noen av dem som bekjenner seg til å være Guds tjenere, vet ikke hva rensende prøver er. Til tider lager de seg selv prøver, innbiller seg prøver og mister lett motet, og de blir så lett fornærmet. Egenverdigheten blir så fort såret at de skader seg selv, skader andre og skader saken. Satan forstørrer deres prøver og virker på deres sinn med tanker som kommer til å ødelegge deres innflytelse og deres brukbarhet hvis de gir etter for dem.

Noen har følt seg fristet til å trekke seg tilbake fra virksomheten for å arbeide

med sine hender. Jeg så at dersom Guds hånd ikke lenger var over dem, og de ble utsatt for sykdom og død, ville de få oppleve hva trengsel er. Det er fryktelig å knurre mot Gud. De tenker ikke på at den veien de går på, er knudret, det er en selvfornektelsens og selvkorsfestelsens vei. De må ikke vente at alt skal gå like glatt som om de gikk på den brede veien.

Jeg så at noen av Guds tjenere, til og med predikanter, mister så lett motet, og de blir så lett fornærmet at de innbiller seg å være satt til side selv når dette ikke er tilfelle. De synes deres lodd er så vanskelig. Slike skjønner ikke hvordan de ville føle det dersom Guds bærende hånd ble tatt bort og de måtte gå gjennom en sjelelig angst. Da ville de få oppleve at deres lodd var tifold vanskeligere enn den var før mens de var opptatt med Guds arbeid. Der måtte de riktignok lide prøver og savn, men likevel nøt de Guds velbehag -- Noen som arbeider i Guds verk, vet ikke når de virkelig har en sorgløs tid -- De har møtt så få savn og kjenner så lite til mangel eller tærende arbeid eller sjelebyrde at når de har en sorgløs tid, når de nyter Guds velbehag og er nesten fullstendig fri for angst i ånden, da vet de det ikke, men mener at prøvene deres er så store. Jeg så at dersom slike ikke fikk en selvpoppofrelsens ånd og er villige til å arbeide med glede og ikke spare seg selv, vil Gud fritta dem. Han vil ikke anerkjenne dem som sine selvpoppofrende tjenere, men vil reise opp slike som vil arbeide, ikke uvillig, men med alvor, og slike vil være klar over når de har en sorgløs tid. Guds tjenere må føle byrden for sjeler. De må gråte mellom forhallen og alteret og si: «Spar, Herre, ditt folk.» Joel 2, 17.

Noen av Guds tjenere har gitt sitt liv for å bruke det og bli brukt for Guds sak helt til deres helse er brutt ned, og de er nesten utslitt av åndelig arbeid, av bekymring, møye og savn uten opphør. Andre har ikke følt noen byrde. De har ikke villet ta den på seg. Men nettopp slike synes likevel de har det vanskelig, selv om de aldri har opplevd virkelige vanskeligheter. De har aldri hatt del i lidelsens dåp og vil heller aldri få del i den så lenge de viser så mye svakhet og så liten sjelsstyrke og setter så stor pris på makelighet. Etter det Gud har vist meg, trengs det tukt blant predikantene for at de sløve, nølende og egenkjærlige kan bli rensset ut, slik at det blir en ren, trofast og selvpoppofrende flokk igjen som ikke vil pleie sin egen makelighet, men som vil tjene trofast i undervisning og lære og være villige til å lide og tåle alt for Kristi skyld og til å frelse dem han døde for. La disse tjenere føle at det hviler et ve over dem hvis de ikke forkynner evangeliet. Det vil være nok for dem. Men ikke alle føler det slik.

Kapittel 7

Predikanteres hustruer

Jeg så predikantenes hustruer. Noen av dem er ikke til minste hjelp for sine menn, og likevel bekjenner de seg til den tredje engels budskap. De tenker mer på å oppfylle sine egne ønsker og sit eget behag enn Guds vilje, eller hvordan de kan holde sine menns hender oppe ved sine trofaste bønner og sin forsiktige levemåte. Jeg så at noen av dem opptrer på en så egensindig og egoistisk måte at Satan gjør dem til sine redskaper og arbeider gjennom dem for å ødelegge innflytelsen og brukbarheten hos deres menn.

De føler seg fri til å klage og knurre om de skulle komme under trange kår. De glemmer hvordan de kristne måtte lide for sannhetens skyld fordem, og de mener at alt må gå etter deres ønsker og på deres måte. De må følge sin egen vilje. De glemmer den lidende Jesus, han som er deres Mester. De glemmer smertenes mann, som kjente til sorg -- han som ikke hadde det han kunne helle sitt hode til. De bryr seg ikke om å tenke på den hellige pannen som ble gjennomstukket av torne kronen. De glemmer ham som sank under byrden da han bar sitt eget kors til Golgata. Det var ikke bare korstreets byrde som hvilte på ham, men vekten av verdens synder. De glemmer de fryktelige naglene som ble drevet gjennom hans følsomme hender og føtter, og hans pinefulle rop før han oppga ånden: «Min Gud! min Gud! hvorfor har du forlatt meg?» Mark. 15,34; Matt. 27,46. Etter all denne lidelsen som ble båret for deres skyld, nærer de likevel en sterk uvilje mot å lide for Kristi skyld.

Jeg så at disse menneskene bedrar seg selv. De har ingen lodd eller del i saken. De har fått tak i sannheten, men sannheten har ikke fått tak i dem. Når den høytidelige, betydningsfulle sannheten har fått tak i dem, vil selvet dø. Da vil det ikke lyde: «Jeg vil reise dit, jeg vil ikke bli her.» Det alvorlige spørsmålet vil bli: «Hvor vil Gud at jeg skal være? Hvor kan jeg på beste måten herliggjøre ham, og hvor kan vårt felles arbeid utrette mest godt?» Deres vilje vil bli oppslukt av Guds vilje. Den egensindighet og mangel på gudhengivenhet som preger noen av predikantenes hustruer, stiller seg i veien for syndere. Blodet av sjelene vil bli funnet på deres klær. Noen av predikantene har båret et kraftig vitnesbyrd om menighetens plikt og dens synder. Men det har ikke hatt den ønskede virkning. For deres egne hustruer trengte hele det tydelige vitnesbyrdet

som ble båret, og irettesettelsen falt tilbake på dem selv med stor styrke. De lar seg påvirke av sine hustruer, som drar dem nedover og skaper fordom i deres sinn. Deres brukbarhet og innflytelse er bortkastet. De føler seg motløse og forsagte, og de innser ikke hvor den virkelige årsaken ligger. Men den ligger like ved døren.

Hustruer som medarbeidere

Disse søstrene er nøye knyttet til Guds verk dersom Herren har kalt deres menn til å forkynne sannheten for vår tid. Er disse tjenere i sannhet kalt av Gud, så vil de erkjenne betydningen av sannheten. De står mellom de levende og de døde og må våke over sjeler og avlegge regnskap for dem. Deres kall er høytidelig, og deres hustruer kan være til stor velsignelse eller til stor forbannelse for dem. De kan oppmuntre dem når de holder på å miste motet, trøste dem når de er nedbøyd, og anspreke dem til å se opp til Gud og stole på ham når troen svikter. Eller de kan ta et motsatt standpunkt. De kan se på den mørke siden og synes de har det så vanskelig. De kan unnlate å øve tro på Gud, og de går til sine menn med sine prøver og sin vantro, med klage og knurr i sitt sinn og blir en død vekt eller til og med en forbannelse for dem.

Jeg så at predikanter hustruer bør hjelpe sine menn i deres arbeid og være nøye og forsiktig med hensyn til hvilken innflytelse de øver. De blir nemlig lagt merke til, og en venter mer av dem enn av andre. Deres klær bør tjene som et eksempel. Deres liv og deres tale bør være et forbilde, en duft til liv i stedet for til død. Jeg så at de bør innta et ydmykt, saktmodig, men på samme tid et opphøyet standpunkt og ikke tenke på slikt som ikke hjelper til å lede sinnet oppad mot himmelen. Det store spørsmålet bør være: «Hvordan kan jeg frelse min egen sjel og være et middel til å frelse andre?» Jeg så at Gud ikke godkjenner et delt hjerte i denne saken. Han ønsker hele hjertet og hele interessen. Ellers vil han ingenting ha. Den innflytelsen disse hustruer øver, veier avgjort og ufravikelig til fordel for sannheten eller også til ulempe for den. De samler med Jesus, eller de atsprer. En hustru som ikke er helliggjort, er den største forbannelsen en predikant kan ha. De Guds tjenere som har vært eller ennå er så ulykkelig stilt at de har denne lammende innflytelsen i hjemmet, bør fordoble sine bønner og sin årvåkenhet. De bør innta et fast, bestemt standpunkt og ikke la dette mørket trykke dem ned. De bør klynge seg til Gud, være faste og bestemte, de bør styre sitt eget hus vel og leve slik at Gud kan ha velbehag i dem og englene beskytte dem. Men dersom de føyer seg etter hustruer som ikke har viet sitt liv til Gud, kommer Guds mishag til å hvile over deres hjem. Guds ark kan ikke bli i huset fordi de støtter sine

hustruer og holder dem oppe i deres uriktige ferd.

Vår Gud er en nidkjær Gud. Det er fryktelig å drive spøk med ham. En gang begjærte Akan en gulltunge og en babylonisk kappe. Han gjemte dem, og hele Israel kom til å lide. De ble slått av sine fiender. Og da Josva spurte om årsaken, sa Herren: «Stå opp, la folket hellige seg, og si: Hellige dere til i morgen! For så sier Herren, Israels Gud: Det er bannlyst gods hos deg, Israel! Du kan ikke stå deg mot dine fiender før dere skiller dere helt av med det bannlyste.» Jos. 7, 13. Akan hadde syndet, og Gud utryddet ham og hele hans hus med alt det de eide. Da ble forbannelsen utslettet fra Israel.

Jeg så at Guds Israel må stå opp og fornye sin styrke i Gud. De må fornye sin pakt med ham og holde den. Begjær, egoisme, pengekjærhet og kjærlighet til verden finnes overalt blant sabbatsholdere. Disse onder ødelegger oppofrelsens ånd blant Guds folk. De som har dette begjær i sitt hjerte, er ikke selv oppmerksom på det. Det har ubemerket trengt seg inn hos dem, og dersom det ikke blir utryddet, blir deres ødeleggelse like sikker som Akans. Mange har tatt offeret fra Guds alter. De elsker verden, elsker vinning og fremgang der, og dersom det ikke inntreer en fullstendig forandring hos dem, vil de omkomme med verden. Gud har lånt dem midler. De er ikke sine egne, men Gud har gjort dem til sine husholdere. På grunn av dette kaller de midlene sine egne og dynger dem opp. Men å, hvor fort blir det ikke alt sammen revet bort, på et øyeblikk, når Guds lykkebringende hånd blir trukket tilbake fra dem! Det må skje oppofrelse for Gud, selvforsagelse for sannhetens skyld. Å, hvor svakt og skrøpelig mennesket er! Hvor maktesløs dets arm er! Jeg så at stoltheten hos mennesket skal bli bøyd og dets hovmod ydmyket. Konger og stormenn, rike og fattige, alle skal bli nedbøyd, og Guds ødeleggende plager skal falle på dem.

Kapittel 8

Vær nidkjær og omvend deg

Kjære brødre og søstre!

I et syn har Herren vist meg visse ting angående menigheten i dens nåværende lunkne tilstand. Det er dette jeg vil omtale for dere. Menigheten ble fremstilt for meg i et syn. Engelen sa til menigheten: «Jesus taler til deg: «Vær nidkjær og omvend deg!» Jeg så at vi skulle ta fatt på denne oppgaven med alvor. Det er noe en bør omvende seg fra. Et verdslig sinn, egoisme og begjær har fortært åndeligheten og livet hos Guds folk.

Faren for Guds folk har i noen år vært den kjærlighet de har til verden. Det har ført til synder som egoisme og begjær. Jo mer mennesket får av denne verden, desto mer setter det sin hu til den. Og det higer fremdeles etter mer. Engelen sa: «Det er lettere for en kamel å gå gjennom et nåleøye enn for en rik å gå inn i Guds rike.» Luk. 18, 25. Men mange som bekjenner seg til å tro at vi har det» siste advarselsbudskap til verden, gjør fremdeles sitt aller beste for å komme i en stilling der det er lettere for en kamel å gå gjennom et nåleøye enn det er for dem å gå inn i riket.

Når de blir brukt på rette måte, er disse jordiske skattene en velsignelse. De som har dem, bør forstå at de har fått dem tillåns av Gud. De bør med glede bruke sine midler til å fremme hans sak. De skal ikke miste sin lønn her nede. Guds engler vil se på dem med vennlighet, og disse mennesker vil også samle en skatt i himmelen.

Jeg så at Satan gir akt på den særegne, egoistiske, begjærlige tilbøyelighet hos noen som bekjenner seg til sannheten. Han frister dem ved å la lykken følge dem på deres vei, og han tilbyr dem jordisk rikdom. Han vet at dersom de ikke overvinner sin naturlige tilbøyelighet, kommer de til å snuble og falle fordi de elsker mammon og dyrker sin avgud. Ofte oppnår han det han søker. Den sterke kjærligheten til verden overvinner eller oppsluker kjærligheten til sannheten. De blir tilbudt verdensriker, og de griper med begjær sine skatter og mener at de har en herlig fremgang. Satan triumferer fordi planen hans lykkes. De har latt kjærlighet til verden komme inn i stedet for kjærlighet til Gud.

Kjærlighet til verden

Jeg så at de som slik har hell med seg, kan forstyrre Satans hensikt. Men da må de overvinne sitt egoistiske begjær og legge alt de har, på Guds alter. Og når de ser hvor det er behov for midler til å fremme sannhetens sak og for å hjelpe enken, den farløse og de nedbøyde, bør de gi med glede og slik samle seg en skatt i himmelen.

Gi akt på rådet fra det sanndru vitnet! Kjøp gull lutret i ilden for at du kan bli rik, og hvite klær, for at du kan kle deg med dem, og øyensalve for at du kan se. Gjør en anstrengelse! Disse dyrebare skattene faller ikke ned over oss uten noe besvær fra vår side. Vi må kjøpe -- være nidkjære og omvende oss fra vår lunkne tilstand. Vi må våkne opp så vi kan se våre feil, oppspore våre synder og med nidkjærhet vende oss fra dem.

Jeg så at de brødre som har eiendommer, har en oppgave med å rive seg løs fra disse jordiske skattene. De må overvinne sin kjærlighet til verden. Mange av dem elsker denne verden, elsker dens skatter, men de er ikke villige til å innse det. De må være nidkjære og omvende seg fra sitt selviske begjær. Da vil kjærlighet til sannheten oppsluke alt annet. Jeg så at mange av dem som eier rikdom, vil unnlate å kjøpe gullet, de hvite klærne og øyensalven. Styrken og alvoret i deres nidkjærhet står ikke i forhold til det mål de søker å nå.

Jeg så disse menn der de anstrengte seg for å oppnå jordiske eiendeler. Hvilken iver, hvilket alvor, hvilken energi de la for dagen for å oppnå en jordisk skatt som snart skal forgå! For noen vel overveide beregninger de gjør! De legger planer og sliter tidlig og sent og gir avkall på makelighet og bekvemmelighet bare av hensyn til en jordisk skatt. Hadde de hatt en tilsvarende nidkjærhet for å oppnå gullet, de hvite klærne og øyensalven, ville de ha oppnådd disse ønskverdige skatter, og livet, det evige liv i Guds rike. Jeg så at dersom det var noen som trengte øyensalve, så er det de som eier jordisk gods. Mange av dem er blinde for sin egen tilstand, blinde for det faste grep de har på denne verden. Å, om de bare kunne se!

Se, jeg står for døren og banker; om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham, og han med meg.» Ap. 3, 20. Jeg så at mange har så mye skrap dynget opp foran hjertedøren at de ikke kan få åpnet den. Noen har vanskeligheter som må ordnes opp med brødrene. Andre må få vekk et vanskelig sinn og egoistisk begjær før de kan åpne døren. Andre har rullet verden opp foran

hjertedøren slik at den blir stengt. Alt dette må vekk hvis de skal kunne åpne døren og by Frelseren velkommen inn.

Å, hvor dyrebart det løftet er som ble vist meg i synet: «Da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham, og han med meg.» Å, hvilken kjærlighet, Guds forunderlige kjærlighet! Etter all vår lunkenhet og våre synder sier han: «Vend om til meg, så vil jeg vende om til deg og lege alt ditt frafall.» Dette gjentok engelen flere ganger: «Vend om til meg, så vil jeg vende om til deg og lege alt ditt frafall.»

Jeg så at noen med glede ville vende om. Andre ville ikke la seg påvirke av dette budskapet til Laodikea. Noen fortsetter omtrent på samme måte som før, og Herren vil spy dem ut av sin munn. Bare de som omvender seg med nidkjærhet, finner behag hos Gud.

«Den som seirer, ham vil jeg gi å sitte med meg på min trone, liksom jeg har seiret og satt meg med min Fader på hans trone.» Ap. 3, 21. Vi kan seire. Ja, helt og fullstendig. Jesus døde for å gjøre en utvei for oss, så vi kunne seire over hver dårlig tilbøyelighet, hver synd, hver fristelse og til sist sette oss hos ham.

Det er vår forrett å kunne eie tro og frelse. Guds kraft er ikke blitt mindre. Jeg så at hans kraft ville bli gitt like rikelig nå som før. Det er Guds menighet som har mistet troen til å ta imot og kraften til å kjempe slik som Jakob gjorde da han ropte: «Jeg slipper deg ikke, uten du velsigner meg.» 1 Mos. 32, 26. Utholdende tro har holdt på å dø ut. Den må bli gjenopplivet i hjertene til Guds folk. Vi må gjøre krav på Guds velsignelse. Tro, levende tro, fører alltid oppad til Gud og herligheten. Vantro fører nedad til mørke og død.

Om å lage vanskeligheter

Jeg så at tankene hos noen i menigheten ikke har fulgt de rette baner. Det har vært noen merkelige naturer som har hatt sine egne ideer, og disse måler de sine brødre med. Dersom det var noen som ikke var helt enige med dem, ble det straks uro i leiren. Noen' har silet myggen fra og slukt kamelen.

Disse fikse ideer har vært føyd og næret altfor lenge. Det har vært strid om bagateller. Og når det ikke var noen virkelige vanskeligheter i menigheten, har de selv

laget slike prøvelser. Tankene hos menighetens medlemmer og Herrens tjenere blir ledet bort fra Gud, fra sannheten og fra himmelen for å feste seg ved mørket. Satan gleder seg over at slikt foregår. Det er en nytelse for ham. Men de hører ikke med til de prøver som skal rense menigheten, og som til sist skal øke Guds folks styrke.

Jeg så at noen visner bort åndelig sett. En tid har de vært opptatt av å passe på at deres søsken er på den rette vei. De har holdt øye med hver eneste feil for på den måten å komme i strid med andre. Og mens de gjør det, er deres tanker ikke rettet på Gud eller himmelen, heller ikke på sannheten, men nettopp der Satan ønsker de skal være -- hos denne eller hin blant de andre. De forsømmer sine sjeler. Sjelden innser de sine egne feil eller erkjenner dem, for de har nok å gjøre med å passe på feilene hos andre uten så mye som å kaste et blikk på sine egne sjeler eller ransake sine egne hjerter. Klærne, hatten eller frakken hos en annen fengsler deres oppmerksomhet. De må snakke med denne eller hin, og det er nok å sysle med i ukevis. Jeg så at all den religionen enkelte stakkars sjeler har, er begrenset til å passe på andres klær og gjøremål og å finne noe å utsette på dem. Dersom de ikke forandrer seg, blir det ikke noen plass for dem i himmelen, for de vil finne feil ved Herren selv.

Engelen sa: «Det er en personlig sak å stå i det rette forhold til Gud. Dette verk må foregå mellom Gud og våre egne sjeler. Men når noen bekymrer seg så mye om andres feil, tar de ikke vare på seg selv. Dersom de ville gå direkte til den som de mener har feilet, ville disse fanatiske kritikere ofte kunne kureres for denne vanen. Men det ville være så ydmykende at de heller foretrekker å oppgi sine ideer fremfor å gå. Det er lett å gi tungen fritt spill om denne eller hin når den anklagede ikke er til stede.

Orden ved gudstjenesten

Noen mener at det ikke er riktig å bry seg om orden ved gudstjenesten. Men jeg har sett at det ikke er farlig å holde orden i Guds menighet. Jeg har sett at forvirring er til mishag for Herren, og at det bør være orden i bønn og også i sang, Vi bør ikke komme til Guds hus for å be for våre familier hvis vi ikke blir ledet av dype følelser mens Guds Ånd overbeviser dem. Det rette sted for forbønn for våre familier er i alminnelighet ved familiealteret. Når de som våre forbønner gjelder, oppholder seg lenger borte, er lønnkammeret det riktige sted der vi kan kjempe med Gud for dem. Når vi er i Guds hus, bør vi be om en velsignelse for anledningen, og vi kan vente at Gud hører og svarer på våre bønner. I slike møter blir det liv og interesse.

Jeg så at alle bør synge med ånden og også med forstanden. Gud har ikke behag i skurring og disharmoni. Det som er -riktig, er alltid til større behag for ham enn det som er uriktig. Jo mer Guds folk kan lære å synge korrekt og harmonisk, desto mer vil det tjene til ære for ham og til oppbyggelse for menigheten. Det vil også ha en gunstig virkning på de ikke-troende.

Jeg har sett den orden, den fullkomne orden som rår i himmelen, og jeg er blitt grepet når jeg har lyttet til den fullkomne musikken der. Når jeg har kommet ut av synet, har sangen her nede forekommet meg svært skurrende og disharmonisk. Jeg har sett grupper av engler stilt opp i formasjoner, hver med en harpe av gull. På enden av harpen var det en innretning som kunne skrus slik at harpen ble stemt opp og tonene forandret. Fingrene beveget seg ikke likegyldig over strengene, men de berørte forskjellige strenger for å få frem forskjellige lyder. Det er en engel som alltid leder, som først rører ved harpen og slår an tonen. Deretter tar alle del i himmelens herlige, fullkomne musikk. Den kan ikke beskrives. Det er tone klang, himmelsk, guddommelig, mens Jesu bilde stråler ut fra hvert ansikt og skinner med en uforklarlig herlighet.

Det må ikke være forvirring blant Guds folk.

Guds folk må ikke være forvirret, slik at det blir mangel på orden og vakker harmoni. Det er til mishag for Herren når det rår splittelse blant hans folk. Sannheten er en enhet. Den enhet Gud krever, må oppelskes dag for dag hvis Kristi bønn skal bli oppfylt på oss. Den splittelsen som søker å finne tilhold blant dem som bekjenner seg til å tro på det siste nådebudskap til verden, må ikke få noe råderom. Den ville bli en fryktelig hindring for fremme av Guds verk. Hans tjenere skal være ett, liksom Kristus er ett med Faderen. Deres evner og krefter skal være opplyste, åndsfulle og herliggjorte, og de skal bli forent til et fullstendig hele. De som elsker Gud og holder hans bud, må ikke trekke i forskjellige retninger. De må slutte seg sammen. -1904, bind 8, side 174, 175.

Kapittel 9

Unge sabbatsholdere

Den 22. august 1857 ble det i bedehuset i Monterey, Michigan, vist meg at det fremdeles er mange som ikke har hørt Jesu stemme. Frelsesbudskapet har ikke grepet sjelen og ført til en livsforvandling. Mange av de unge har ikke Jesu ånd. Guds kjærlighet er ikke i deres hjerter. Derfor rår alle de naturlige skjødesynder i stedet for Guds Ånd og frelsen.

De som virkelig har Jesu religion, vil ikke skamme seg eller være redde for å bære korset overfor dem som har mer erfaring enn de selv har. Dersom de har et alvorlig ønske om å gjøre det som er rett, vil de ønske all den hjelp de kan få hos eldre kristne. De vil med glede ta imot hjelp fra dem. Hjerter som er oppvarmet av kjærlighet til Gud, vil ikke tillate småting å hindre dem i deres kristelige ferd. De vil snakke ut om det som Ånden virker. De vil la det komme til uttrykk i sang og bønn. Det er mangel på kristendom, mangel på et hellig liv, som gjør at de unge står tilbake. Deres liv fordømmer dem. De vet at de ikke lever som kristne burde leve. Derfor har de ikke frimodighet for Gud eller for menigheten.

Grunnen til at de unge føler seg mer fri når de eldre ikke er til stede, er den at de er sammen med sine likestilte. Hver av dem mener at han eller hun er like god som den andre. Alle kommer til kort overfor idealet, men de måler og sammenligner seg med hverandre innbyrdes og lar det eneste og sanne ideal være uenset. Jesus er det sanne mønster. Hans selvoppofrende liv er vårt eksempel.

Jeg så hvor lite det guddommelige mønsteret ble studert, hvor lite det ble opphøyet for dem. Hvor lite de unge lider eller fornekte seg selv for sin kristendom! De tenker nesten ikke på oppofrelse. I den retning unnlater de helt og fullt å etterligne mønsteret. Jeg så at de ved sitt liv sier: «Vi må tilfredsstille selvet og føye stoltheten. De glemmer den sorgens mann som var kjent med smerte.

Jesu lidelser i Getsemane, hans svette som bloddråper inne i hagen og den flettede torne kronen som gjennomborte hans hellige panne, ser ikke ut til å røre dem. De er blitt ufølsomme. Deres følelser er avstumpet, og de har mistet all sans for det store

offer som ble gjort for dem. De kan sitte og høre på fortellingen om korset, hvordan de fryktelige naglene ble drevet gjennom hender og føtter på Guds Sønn, men det griper dem ikke i dypet av deres sjel.

Engelen sa: «Om slike ble ledet inn i Guds stad, og det ble sagt til dem at all denne rike skjønnhet og herlighet var deres, og at de ville kunne nyte den til evig tid, ville de ikke kunne forstå hvor dyrt denne arvelodden ble kjøpt til dem. De ville aldri kunne fatte de uforlignelige dybder i Frelserens kjærlighet. De har ikke drukket av kalken, og heller ikke er de blitt døpt med dåpen. Himmelen ville bli skremt hvis slike skulle bo der. Bare de som har hatt del i Guds Sønn's lidelser og er kommet gjennom den store trengsel og har vasket sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod, vil kunne nyte himmelens ubeskrivelige herlighet og enestående skjønnhet.

De fleste bekjennende unge kristne blir utelukket fordi de mangler den nødvendige forberedelse. De vil ikke arbeide med fullt alvor og nidkjærhet for å oppnå den hvilen som venter Guds folk. De vil ikke ærlig bekjenne sine synder slik at de kan bli tilgitt og utslettet. Disse syndene vil om kort tid bli åpenbart akkurat så motbydelige som de er. Guds øye sover ikke. Han kjenner hver synd som er skjult for dødelige menneskers blikk. De skyldige vet akkurat hvilke synder de skal bekjenne for at deres sjeler kan være rene for Gud. Nå gir Jesus dem anledning til å bekjenne, til å omvende seg i ydmykhet og til å rense sitt liv ved å lyde sannheten og leve etter den. Nå er tiden der til å rette på det som er galt, og til å bekjenne synder. I motsatt fall vil disse bli fremstilt for synderen på Guds vredes dag.

Foreldre enige om barneoppdragelsen

Foreldre har som regel for stor tillit til barna. Og mens foreldrene stoler på dem, tar barna ofte del i skjulte synder. Foreldre, pass på barna deres med nidkjær omhu! Forman, irettesett og gi dem råd når dere står opp, når dere sitter ned, når dere går ut, og når dere kommer inn. Linje på linje, bud på bud, litt her og litt der. Hold barna deres i age mens de er unge. Hos mange foreldre blir dette forsømt i sørgelig grad. De tar ikke et så fast og bestemt standpunkt som de burde når det gjelder barna deres. De lar dem få lov å ligne verden, å være opptatt med tanker om klær og å ferdes blant slike som hater sannheten, og som har en nedbrytende innflytelse. Slik oppelsker de en verdslig tilbøyelighet hos barna.

Jeg så at enighet om barneoppdragelsen alltid bør være et fast prinsipp hos kristne foreldre. På dette område er det en feil hos noen foreldre. De er ikke enige. Til tider ligger feilen hos faren, men oftere hos moren. Den kjærlige moren forkjæler barna og føyer dem. På grunn av sitt arbeid er faren ofte borte fra hjemmet og fra omgangen med barna. Morens innflytelse har vekt. Hennes eksempel gjør mye til å danne barnas karakter.

Noen kjærlige mødre reagerer ikke om barna deres gjør seg skyldige i slikt som er galt, og som de ikke et øyeblikk burde tillate dem. Feilene hos barna blir til tider holdt skjult for faren. Moren lar dem få klær som faren ikke skal få vite noe om. Ellers ville han irettesette dem for slikt.

På den måten blir barna lært opp til å bli bedragere. Hvis faren oppdager disse feilene, kommer de med unnskyldninger, og han får bare vite den halve sannheten. Moren går ikke åpent frem. Hun tenker ikke over, slik som hun burde, at faren interesserer seg like mye for barna som hun, og at han ikke bør være uvitende om feilgrep eller skjødesynder som det burde rettes på hos barna mens de er små. De har holdt noe skjult for ham. Barna kjenner til at foreldrene er uenige, og det har sin virkning. Mens de er unge, begynner barna å bedra, holde noe skjult, og fremstille tingene annerledes enn de er, både overfor moren og for faren. Det blir en vane å overdrive, og direkte usannheter blir uttalt nesten uten dårlig samvittighet for hvor syndig det er.

Disse onder begynte med at moren holdt et eller annet skjult for faren. Likevel har han like stor interesse som hun for den karakteren barna utvikler. Hun burde villig ha tatt faren med på råd. Alt burde ha vært lagt frem for ham slik som det var. Men den motsatte fremgangsmåten, som hun valgte for å skjule barnas feil, oppelsker hos dem en tilbøyelighet til å bedra, en mangel på troverdighet og ærlighet.

Det eneste håp for disse barna, enten de bekjenner seg til å være kristne eller ikke, er at de grundig omvender seg. Hele deres karakter må forvandles. Tankeløse mor, når du lærer opp barna dine, vet du da at hele deres religiøse erfaring blir påvirket av det de lærer mens de er unge? Hold dem i age mens de er små. Lær dem å lystre. Da vil de så mye lettere lære lydighet mot de krav Gud stiller. Oppelsk et tillitsfullt, ærlig sinnelag hos dem. La dem aldri få anledning til å tvile på din oppriktighet og din absolutte sannferdighet.

Jeg så at de unge bekjenner seg til å tro på Guds frelsende kraft, men at de ikke eier den. De mangler kristendom, mangler frelse. Og hør de tomme, unyttige ordene de taler! Det blir ført et nøye, et fryktelig regnskap med dem, og dødelige mennesker skal bli dømt etter de gjerninger de har gjort ved legemet. Unge venner, deres handlinger og deres tomme ord står skrevet i boken. Deres samtaler har ikke vært om evige ting, men om dette eller hint eller noe annet -- dårlig, verdslig samtale som kristne ikke burde være opptatt med. Det står alt sammen skrevet i boken der oppe.

Sann omvendelse nødvendig

Jeg så at dersom det ikke skjer en fullstendig forandring hos de unge, en grundig omvendelse, har de ikke noe håp om en plass i himmelen. Etter det som ble vist meg, er ikke mer enn halvdelen av de unge som bekjenner seg til kristendommen og sannheten, virkelig omvendt. Hadde de vært omvendt, ville de bære frukt til Guds ære. Mange støtter seg til et sannsynlig håp uten noe sant grunnlag. Kilden er ikke rensset, og derfor er det vannet som strømmer ut fra den, ikke rent. Rens kilden, så blir strømmene rene. Dersom hjertet er godt, vil alt være godt -- deres tale, deres klesdrakt og deres handlinger. Sann gudsfrykt mangler. Jeg ville ikke engang vanære min Mester ved bare å innrømme at en likegyldig, tøyseende, ikke-bedende person er en kristen. Nei, en kristen seirer over sine skjødesynder, over sine lidenskaper. Det finnes et legemiddel for den sjel som er tynget av synd. Legemidlet er i Jesus. Dyrebare Frelser! Hans nåde er nok for den svakeste. Og den sterkeste må også ha hans kraft, ellers må han forgå.

Jeg så hvordan du kan oppnå denne nåde. Gå inn i ditt lønnkammer, der du er alene, og be inderlig til Gud: «Gud, skap i meg et rent hjerte, og forny en stadig ånd inneni meg!» Sal. 51, 12. Vær alvorlig, vær oppriktig! Inderlig bønn utretter så mye. Kjemp som Jakob gjorde da han ba! Kjemp i bønn! Jesus svettet store bloddråper i hagen. Du må gjøre en anstrengelse. Gå ikke ut av ditt lønnkammer før du føler deg sterk i Gud! Så må du våke. Og akkurat så lenge som du våker og ber, kan du underkue dine skjødesynder, og Guds nåde kan og vil vise seg i deg.

Gud forby at jeg skulle holde opp med å advare dere! Unge venner, søk Herren av hele deres hjerte. Kom med nidkjærhet. Og når dere oppriktig føler at dere går fortapt uten Guds hjelp, når dere skriker etter ham liksom hjorten skriker etter rennende vann, vil Herren hastig styrke dere. Da vil deres fred overgå all forstand. Dersom dere venter å

bli frelst, må dere be. Ta tid til det. Forhast dere ikke, og vær ikke likegyldige i deres bønner. Be Gud om å gjennomføre en grundig forandring i dere, slik at Åndens frukter må bo i dere, og dere må kunne skinne som lys i verden. Vær ikke en hindring eller en forbannelse for Guds sak. Dere kan være til hjelp, til velsignelse. Forteller Satan dere at dere ikke kan ha en full og fri frelse? Ikke tro ham!

Jeg så at det er en forrett for enhver kristen å kunne oppleve den dype påvirkningen av Guds Ånd. En herlig, himmelsk fred vil gjennomsyre sinnet, og det vil være kjært for dere å gi dere over til betraktninger om Gud og himmelen. De herlige løftene i hans ord vil for dere bli som et åndelig festmåltid. Men bli først forviss om at dere har begynt på den kristnes løpebane. Forviss dere om at dere har tatt de første skrittene på veien til evig liv. Bli ikke bedratt! Jeg er redd for, ja, jeg vet at mange av dere ikke vet hva kristendom er. Dere har følt litt sinnsbevegelse, merket noen sinnsinntrykk, men dere har aldri sett synden i dens heslighet. Dere har aldri følt den hjelpeløse tilstanden dere er i, og med bitter sorg vendt dere bort fra de onde veiene. Dere er aldri avdøde fra verden.

Dere elsker fremdeles dens fornøyelser. Dere vil gjerne ta del i samtaler om verdslige ting. Men når Guds sannhet blir brakt frem i samtalen, har dere ingenting å si. Hvorfor er dere så tause? Hvorfor er dere så snakksomme når det gjelder det verdslige, og så tause om det emne som burde oppta dere mest -- det emnet som burde legge beslag på hele deres sjel? Guds sannhet bor ikke i dere.

Jeg så at mange ser bra ut i sin bekjennelse, men i sitt indre er de fordervet. Bedra ikke dere selv, dere falske bekjennere! Gud ser på hjertet. «For hva hjertet flyter over av, det taler munnen.» Matt. 12, 34. Jeg så at verden er i hjertene hos slike, men Jesu religion mangler. Dersom de som bekjenner seg til å være kristne, elsker Jesus mer enn verden, vil de like å snakke om ham, deres beste venn, midtpunktet for deres høyeste hengivenhet. Han hjalp dem da de innså sin fortapte og håpløse tilstand. Da de var trette og tyngtet av synd, vendte de seg til ham. Han tok vekk deres syndebyrde og skyld, deres sorg og klage og vendte hele deres hu i en annen retning. Det de en gang elsket, hater de nå, og det de hatet, elsker de nå.

Jesus krever alt

Har denne store forandring funnet sted hos dere? Bli ikke bedratt! Enten ville jeg

aldri nevne Kristi navn, eller også ville jeg gi ham hele mitt hjerte, min udelte hengivenhet. Vi burde være dypt takknemlige fordi Jesus vil ta imot dette offer. Han krever alt. Når vi kommer så langt at vi bøyer oss for hans krav og gir opp alt, da først vil han omslutte oss med sin nådes armer. Men hva er det vi gir når vi gir opp alt? En syndbesmittet sjel som Jesus må renske, lutre med sin nåde og frelse fra døden med sin uforlignelige kjærlighet. Og likevel så jeg at noen syntes det var vanskelig å gi opp alt. Jeg skammer meg når jeg hører slikt blir sagt, skammer meg for å skrive det ned.

Taler dere om selvfornektelse? Hva ga Kristus for oss? Hvis dere synes det er så vanskelig når Kristus krever alt, så gå til Golgata og gråt over en slik tanke. Se den guddommelige Befriers hender og føtter revet opp av de grusomme naglene for at dere kunne bli rensket fra synd ved hans eget blod!

De som føler Guds tvingende kjærlighet, spør ikke hvor lite de kan gjøre for å oppnå den himmelske lønnen. De spør ikke etter det laveste ideal, men anstrenger seg for fullkomment å etterleve Gjenløserens vilje. Med brennende lyst gir de slipp på alt og gir til kjenne en nidkjærhet som svarer til verdien av det mål de sikter mot. Hva er målet? Udødelighet, evig liv.

Unge venner, mange av dere er bedratt på en sørgelig måte. Dere har tatt til takke med slikt som var mindre enn en ren, ubesmittet gudsdyrkelse. Jeg vil gjerne vekke dere opp. Guds engler søker å vekke dere. Å, måtte de viktige sannhetene i Guds Ord vekke dere slik at dere kunne forstå den faren dere svever i, og lede dere til grundig å ransake dere selv. Deres hjerter er ennå kjødelige. De bøyer seg ikke under Guds lov og kan heller ikke gjøre det. Disse kjødelige hjerter må forvandles, og hellighet må bli så vakker for dere at dere vil rope etter den liksom hjorten skriker etter rennende vannbekker. Da kommer dere til å elske Gud og hans lov. Da vil Kristi åk bli gagnlig og hans byrde lett. Selv om dere får prøvelser, så vil disse prøvelsene gjøre veien mer dyrebar hvis dere bærer dem på rette måten. Den evige arvelodd tilhører en selvfornektende kristen.

Jeg så at en kristen ikke bør vurdere en glad følelsesstemning for høyt eller stole for mye på den. Slike følelser er ikke alltid trygge veiledere. Det bør være den viktigste oppgaven for enhver kristen å tjene Gud på grunnlag av prinsipper og ikke la seg lede av følelser. Da vil hans tro bli satt i virksomhet og vokse. Jeg så at dersom en kristen lever et ydmykt, selvoppofrende liv, blir resultatet fred og glede i Herren. Men den

største lykken en opplever, oppnår en når en gjør godt mot andre, gjør andre lykkelige. En slik lykke er varig.

Mange av de unge har ikke et fast prinsipp at de vil tjene Gud. De viser ikke tro. De gir opp for enhver motstand. De har ingen kraft til å holde ut. De vokser ikke i nåden. Tilsynelatende holder de Guds bud. Av og til ber de en formell bønn, og de blir kalt kristne. Deres foreldre er så bekymret for dem at de godkjenner hva som helst som ser fordelaktig ut, men de arbeider ikke for dem og lærer dem ikke at det kjødelige sinn må dø. De oppmuntrer dem til å komme med og gjøre noe, men de leder dem ikke til å ransake sine egne hjerter med flid, til å granske seg selv og å beregne omkostningene ved å være en kristen. Følgen blir at de unge bekjenner seg til å være kristne uten at deres motiver blir prøvd i tilstrekkelig grad.

Det sanndru vitne sier: «Gid du var kald eller varm! Derfor, da du er lunken, og hverken kald eller varm, vil jeg utspy deg av min munn.» Ap. 3, 15. 16. Satan vil gjerne at dere skal være kristne av navn, for da oppfyller dere best hans hensikt. Dersom dere har skinn av gudsfrykt og ikke dens virkelighet, kan han bruke dere til å lokke andre inn i det samme selvbedrag. Noen stakkars sjeler vil da se på dere i stedet for å se på det bibelske idealet, og de når ikke høyere opp. De er like gode som dere, og så er de fornøyd.

De unge blir ofte presset til å utføre plikter, til å tale eller be ved møter. De blir presset til å avdø fra stolthet. Ved hvert skritt blir de presset. En slik kristendom er ikke noe verdt. Det kjødelige hjertet må bli forvandlet, dere kalde kristendomsbekjennere. Da blir det ikke så tungt å tjene Gud. All denne kjærligheten til klesdrakt og stolthet over utseendet vil da forsvinne. Den tiden dere bruker foran speilet til å frisere håret slik at det kan være behagelig for øyet, burde heller brukes til bønn og hjerteransakelse. I et helliggjort hjerte er det ingen plass for utvortes pryde. Men det vil være en alvorlig, inderlig søking etter den innvortes pryde, de kristelige dyder -- Guds Andes frukter.

Apostelen sier: «Deres pryde skal ikke være den utvortes med hårfletning og påhengte gullsmykker eller kledebon, men hjertets skjulte menneske i den uforgjengelige pryde med den saktmodige og stille ånd, som er kostelig for Gud.» 1 Pet. 3, 3. 4.

Undertving det kjødelige sinn og lev et bedre liv, så vil det stakkars dødelige

legeme ikke bli forgudet. Hvis det skjer en reform i hjertet, vil det vise seg i utseendet. Dersom Kristus, håpet om herlighet, er i oss, kommer vi til å oppdage en så uforlignelig skjønnhet hos ham at sjelen blir betatt av kjærlighet. Den vil henge ved ham og elske ham, og i beundringen av ham vil selvet bli glemt. Jesus blir opphøyet og hyllet, selvet blir fornedret og ydmyket. Men en bekjennelse uten denne dype kjærligheten er bare tomt snakk, tørt formvesen og tung trellidom. Mange av dere har kanskje en forestilling om religion i hodet, en utvortes kristendom, men hjertet er ikke rensset. Gud ser på hjertet. «Alt er nakent og bart for hans øyne som vi har å gjøre med.» Heb. 4, 13. Tar han til takke med noe mindre enn sannhet i hjertets innerste? Hver eneste virkelig omvendt sjel må bære de ufeilbare kjennetegn på at det kjødelige sinn er underkuet.

Jeg taler tydelig. Jeg tror ikke at det vil gjøre en sann kristen motløs. Jeg ønsker ikke at noen av dere skal gå trengsels tiden i møte uten å eie et håp som er fast grunnet i deres Gjenløser. Bestem dere for å bli klar over deres egen stilling, slik som den er i verste fall. Bli klar over om dere har en arvelodd i det høye. Vær ærlige mot deres egne sjeler. Husk på at den menigheten Jesus skal fremstille for Faderen, er uten plett eller rynke eller noe sådant.

Hvordan skal dere kunne vite at Gud har tatt imot dere? Undersøk hans ord i bønn. Legg det ikke til side for noen annen bok. Denne boken overbeviser om synd. Den peker klart ut frelsens vei. Den stiller frem en lys og herlig lønn. Den viser dere en fullkommen frelse og lærer dere at dere kan oppnå salighet bare ved hans uendelige nåde.

Forsøm ikke bønnen i lønnkammeret, for den er sjelen i deres gudsyndyrkelse. Be alvorlig og inderlig om renhet i sjelen. Be like alvorlig og ivrig som om du skulle be for ditt jordiske liv hvis det sto i fare. Bli der for Guds ansikt til det i ditt indre melder seg usigelige lengsler etter frelse og den herlige forvissning om syndstilgivelse.

Du må ikke bygge håpet om et evig liv på en svak grunnvoll. Det er et spørsmål som må bli avgjort mellom Gud og din egen sjel -avgjort for evigheten: Et antatt håp og ikke mer betyr fortapelse. Fordi du vil komme til å stå eller falle ved Guds Ord er det i dette ordet du må søke etter vitnesbyrd om din stilling. Der vil du kunne se hva som kreves av deg for at du kan bli en kristen. Legg ikke rustningen vekk eller forlat slagmarken før du har vunnet kampen og seieren ved din Gjenløser.

Kapittel 10

En skatt i himmelen

Det er noen som ikke har fulgt en strengt ærlig og hederlig fremgangsmåte. Slike må gå frem på en ganske annen måte og fort innhente det forsømte. Mange som holder sabbaten, har ikke gjort det som er riktig i denne saken. De utnytter sine fattige brødre, og de som har overflod, forlanger mer enn det tingene virkelig er verdt, mer enn de ville betale for de samme gjenstandene, mens disse samme brødrene er i nød og mangler midler. Gud kjenner til alt dette. Enhver egenkjærlig handling, enhver egennyttig utpressing skal bringe sin lønn.

Jeg så at det er hensynsløst og urettferdig at en ikke tar i betraktning den stilling en bror er i. Dersom han er i nød, eller han er fattig, og han likevel gjør sitt beste, bør han få innrømmelser. Når han kjøper noe hos de velstående, bør de ikke kreve full verdi av det han kjøper. De bør ha medlidenhet med ham. Gud har behag i slike vennlige handlinger, og velgjøreren skal ikke miste sin lønn. Men det vil bli krevd et fryktelig regnskap av dem som holder sabbaten, og som har gjort seg skyldig i slike nøye og begjærlige handlinger.

Jeg ble vist tilbake til den tid da det bare var få som hørte på sannheten og sluttet seg til den. De hadde ikke stort av denne verdens gods. De økonomiske byrder innenfor verket ble båret av ganske få. Den gang var det nødvendig for noen å selge sine hus og landeiendommer for å skaffe seg noe billigere, der de kunne finne husly eller et hjem. De gjorde dette for at de rikelig og rundhåndet kunne låne til Herren for å utbre sannheten gjennom skrifter og for på annen måte å fremme Guds sak. Når jeg så på disse selvoppofrende menneskene, så jeg at de hadde lidd savn for verkets skyld. Jeg så en engel stå ved deres side og peke oppover mens han sa: «Dere har skatter i himmelen! Dere har en skatt i himmelen som ikke eldes! Hold ut inntil enden, så vil deres lønn bli stor.»

Gud har virket på mange hjerter. Den sannheten som noen få har ofret så meget for at den kunne bli forkynt for andre, har seiret, og skarer har tatt imot den. Gud har i sitt forsyn påvirket slike som har midler, og ført dem inn i sannheten for at behovet innenfor verket kan bli fylt etter hvert som hans verk blir utvidet. Mange midler har

strømt inn til sabbatsholdernes rekker. Jeg så at Gud for øyeblikket ikke stiller krav på de hus hans folk trenger til bolig, uten i de tilfelle der kostbare hus blir byttet med billigere. Men hvis de som har overflod, ikke hører hans røst, river seg løs fra verden og gir avkall på en del av sitt gods og sine landeiendommer og bringer offer for Gud, vil han gå dem forbi og kalle på dem som er villige til å gjøre noe for Jesus, villige til endog å selge sine hjem for å stille behovet innenfor verket. Gud vil ha frivillige offer, De som gir, må betrakte det som en forrett å gjøre det.

Kapittel 11

Rystelsen

Den 20. november 1857 ble Guds folk fremstilt for meg i et syn, og jeg så at de ble voldsomt rystet. Noen ba til Gud med sterk tro og engstelige rop. Deres ansikter var bleke og merket av dyp sjeleangst, et vitnesbyrd om deres innvortes kamp. Deres ansikter ga uttrykk for fasthet og stort alvor, mens store svetdråper falt fra pannene deres. Av og til ble deres ansikter opplyst ved bevisene på Guds velbehag. Deretter bredte det samme høytidelige, alvorlige, engstelige uttrykk seg igjen over dem.

Onde engler samlet seg omkring dem og hyllet dem inn i sitt mørke for å skjule Jesus for dem, slik at øynene deres kunne bli dratt til mørket som omga dem, og de slik kunne bli ledet til å få mistillit til Gud og dernest knurre mot ham. Bare når de holdt blikket vendt oppad, kunne de være trygge. Guds folk sto under ledelsen av himmelske engler . Når den giftige atmosfæren fra de onde englene la seg omkring disse engstelige sjelene, viftet de himmelske englene hele tiden med sine vinger over dem for å spre det tette mørket.

Jeg så at noen ikke tok del i dette arbeid med å kjempe og be. De så så sorgløse og likegyldige ut. De kjempet ikke mot mørket omkring dem, og det sluttet seg rundt dem som en tykk sky. Guds engler forlot disse, og jeg så dem ile av sted for å hjelpe dem som kjempet av alle krefter for å motstå de onde englene og forsøke å hjelpe seg selv ved utholdende å påkalle Gud. Men englene forlot dem som ikke gjorde noen anstrengelse for å hjelpe seg selv, og jeg mistet dem av syne. De som ba, fortsatte med sine alvorlige rop. Av og til kunne det komme en lysstråle fra Jesus til dem for å oppmuntre deres hjerter og opplyse deres ansikter.

Jeg spurte hva den rystelsen jeg hadde sett, betydde, og det ble vist meg at den ville bli fremkalt av det tydelige vitnesbyrd som finnes i det sanndru vitnes råd til menigheten i Laodikea. Det ville øve sin virkning på hjertene hos dem som tar imot det og lede dem til å løfte banneret høyt og fremholde den tydelige sannheten. Det er noen som ikke vil høre på dette tydelige vitnesbyrdet. De vil sette seg opp mot det, og dette fører til en rystelse blant Guds folk.

Vitnesbyrdet fra det sanndrue vitne er ikke blitt halvt påaktet. Det høytidelige vitnesbyrd som avgjør menighetens skjebne, er blitt ringeaktet, eller kanskje stilt helt ute av betraktning. Dette vitnesbyrd må føre til en dyp omvendelse, og alle som virkelig tar imot det, vil lyde det og bli rensset.

Engelen sa: «Lytt!» Snart hørte jeg en røst. Den lød som mange musikkinstrumenter, alle med fullkomne toner, yndige og harmoniske. Den overgikk all musikk jeg tidligere har hørt. Den syntes å være så full av nåde og medlidenhet og oppløftende hellig glede. Den strømte gjennom hele mitt vesen. Engelen sa: «Se!» Jeg fikk nå min oppmerksomhet rettet mot den skaren jeg hadde sett bli så mektig rystet. De som jeg før hadde sett stå der gråtende og be med angst og beven, ble vist meg. Antallet av beskyttende engler omkring dem var blitt fordoblet, og de sto iført en rustning fra hodet til føttene. De beveget seg i fast og fullkommen orden, som et kompani soldater. Ansiktstrekkene hos-dem vitnet om den alvorlige kampen de hadde kjempet, den sjelekampen de hadde gått gjennom. Men enda trekkene deres bar preg av alvorlige indre kvaler, skinte ansiktene av himmelsk lys og herlighet. De hadde vunnet seier, og det fremkalte den dypeste takknemlighet og en hellig glede hos dem.

Denne skaren hadde minsket i antall. Noen var blitt rystet ut og blitt tilbake på veien, De likegyldige og sorgløse som ikke sluttet seg til dem som verdsatte seieren og frelsen høyt nok til vedholdende å be og kjempe for den, oppnådde den ikke. De ble etterlatt i mørke. Men deres plasser ble straks fylt av andre som tok imot sannheten og trådte inn i rekkene. Onde engler trengte seg fremdeles omkring dem, men de kunne ikke få noen makt over dem.

Jeg hørte at de som var iført rustningen, talte sannheten med stor kraft. Det hadde sin virkning. Jeg så dem som hadde vært bundet. Noen hustruer hadde vært bundet av sine menn, og noen barn hadde vært bundet av sine foreldre, De oppriktige som var blitt holdt tilbake eller hindret i å høre sannheten, grep den nå med begjær. All frykt for slektningene var forsvunnet. Sannheten alene var stor for dem. Den var mer kjær og dyrebar enn livet. Jeg spurte hva det var som hadde ført til den store forandringen. En engel svarte: «Det er senregnet, vederkvegelsen fra Herrens ansikt, den tredje engels høye rop.»

Stor kraft fulgte disse utvalgte. Engelen sa: «Se» Oppmerksomheten min ble rettet mot de ugudelige, eller de vantro. De var alle i bevegelse. Guds folks nidkjærhet

og kraft hadde vekket dem og gjort dem forbitret. Forvirring hersket overalt. Jeg så at det ble tatt forholdsregler mot den skaren som hadde Guds kraft og Guds lys. Mørket ble tettere omkring dem, og likevel sto de der under Guds velbehag og i tillit til ham. Jeg så at de var i vanskelighet. Deretter hørte jeg at de ropte alvorlig til Gud. Dagen og natten igjennom fortsatte deres rop. Jeg hørte disse ordene: «Skje din vilje, o Gud! Kan det tjene til ære for ditt navn, så åpne en vei til redning for ditt folk. Fri oss ut fra hedningene omkring oss. De har bestemt seg for å drepe oss. Men din arm kan bringe frelse.» Det er alle de ordene jeg kan huske. Alle så ut til at de forsto dybden av sin uverdighet, og de viste en fullstendig underkastelse under Guds vilje. Men på samme måte som Jakob ba de og kjempet uten unntak alvorlig om befrielse.

Snart etter at de hadde begynt sitt alvorlige rop, ønsket englene av medfølelse å komme til for å fri dem ut. Men en bydende engel, høy av skikkelse, tillot dem ikke det. Han sa: «Guds vilje er ennå ikke fullbyrdet. De må drikke kalken. De må døpes med dåpen.»

Snart hørte jeg Guds røst som rystet himlene og jorden. Det kom et mektig jordskjelv. Overalt ble bygninger veltet over ende og falt. Så hørte jeg et frydefullt seiersrop, høyt, melodisk og klart. Jeg så på den skaren som for kort tid siden hadde vært i slik nød og trengsel. Deres skjebne hadde nå vendt seg. Et herlig lys skinte på dem. Hvor vakre de så ut nå! All tretthet og alle merker av bekymring var borte. Helse og skjønnhet viste seg i deres ansikter. Deres fiender, hedningene omkring dem, falt om som døde. De kunne ikke stå seg mot det lyset som skinte på de befridde hellige. Dette lyset og denne herligheten fortsatte å hvile over dem til Jesus viste seg i himmelens skyer, og den trofaste, prøvde skaren ble i et øyeblikk forvandlet fra herlighet til herlighet. Gravene ble åpnet, og de hellige sto frem iført udødelighet. De ropte: «Seier over døden og graven!» Og sammen med de levende hellige ble de rykket bort for å møte sin Herre i luften. Imens lød høye, melodiske rop om herlighet og seier fra hver udødelig tunge.

Kapittel 12

Guds prøvelse

Gud vil prøve sitt folk. Jesus bærer tålmodig over med dem og utspyr dem ikke av sin munn på et øyeblikk. Engelen sa: «Gud veier sitt folle Hvis forkynnelsen av budskapet bare hadde vart en kort tid, slik som mange mente, ville det ikke ha vært tid for dem til å utvikle en karakter. Mange handlet på grunnlag av følelser, ikke av prinsipp og tro, og dette høytidelige, fryktelige budskap grep dem. Det virket på deres følelser og vekte frykt hos dem. Men utrettet ikke det verk som det etter Guds hensikt skulle ha gjort. Gud leser hjertet. For at hans folk ikke skal bli bedratt angående seg selv, gir ham dem tid, slik at den begeistrede stemningen kan slites av. Deretter prøver han dem for å se om de vil lyde rådet fra det sanndru vitne.

Gud leder sitt folk fremad skritt for skritt. Han fører dem til forskjellige punkter for å åpenbare hva som er i hjertet. Noen består på et punkt, men faller fra ved det neste. Ved hvert punkt videre fremad blir hjertet mer og mer inngående prøvd og forsøkt. Dersom Guds bekjennende folk finner at deres hjerter setter seg opp mot dette alvorlige arbeid, bør det overbevise dem om at de har noe å gjøre for å kunne seire dersom de ikke ønsker å bli spydd ut av Herrens munn.

Engelen sa: «Gud vil gjøre dette arbeid mer og mer inngripende for å prøve og forsøke hver enkelt blant sitt folk.» Noen er villige til å gå med på ett punkt. Men når Gud fører dem til et annet avgjørende punkt, unnskylder de seg og holder seg tilbake fordi de finner at det direkte rammer en eller annen kjær avgud. Her har de anledning til å se hva det er i deres hjerter som lukker Jesus ute. Det er noe de verdsetter høyere enn sannheten, og deres hjerter er ikke beredt til å ta imot Jesus. Enkelte mennesker blir prøvd og forsøkt i lengre tid, for at det må kunne vise seg om de vil gi avkall på sine avguder og akte på rådet fra det sanndru vitne. Dersom noen ikke vil la seg rense ved å lyde sannheten og overvinne sin egoisme, sin stolthet og sine onde lidenskaper, har Guds engler fått denne befalingen: «De er bundet til sine avguder. La dem fare!» Og de [englene] fortsetter sitt arbeid og overlater disse med deres ubeseirede syndige trekk i de onde englers vold. De som når frem til hvert punkt og består hver prøve og seirer uansett hva det måtte koste, har gitt akt på rådet fra det sanndru vitne, og de skal få senregnet og slik bli skikket til forvandling. . .

Å, måtte hver lunken kristendomsbekjenner innse det grundige verk Gud holder på å utføre blant dem som bekjenner seg til å være hans folk! Kjære venner, bli ikke bedratt med hensyn til deres tilstand. Dere kan ikke bedra Gud. Det sanndru vitne sier: «Jeg vet om dine gjerninger.» Ap. 3, 15. Den tredje engel leder et folk frem skritt for skritt, høyere og høyere opp. Ved hvert skritt blir de prøvd.

Kapittel 13

Menighetshus

Jeg så at mange som Gud har betrodd midler, føler seg fri til å gjøre uhemmet bruk av disse til sin egen bekvemmelighet ved å innrette hyggelige hjem her nede. Men når de bygger et hus der de skal tilbe den store Gud som bor i evigheten, har de ikke råd til å la ham bruke de midler han har lånt dem. Hver enkelt anstrenger seg ikke for å overgå den andre i å vise Gud takknemlighet for sannheten ved å gjøre alt han kan for å få i stand et passende sted til gudstjeneste. Men noen søker å gjøre akkurat så lite som mulig, og de synes at de midlene som blir brukt til å skaffe et sted der den Høyeste kan besøke dem, er så godt som bortkastet. Et slikt offer er mangelfullt, og det er ikke behagelig for Gud. Jeg så at det ville være langt mer behagelig for ham om hans folk viste like stor klokskap i å få i stand et hus for ham, som de gjør i sine egne boliger.

Israels barn fikk pålegg om at deres offer og gaver skulle være uten flekk eller lyte, der beste i buskapen, og det ble forlangt at hver enkelt blant hans folk skulle ta del i dette arbeidet. Guds verk i denne tid kommer til å bli vidtomfattende. Dersom dere bygger et hus for Herren, så krenk ham ikke, og begrensn ham ikke ved å komme med deres offer som er fulle av lyte. Legg det aller beste offer i et hus som blir bygd for Gud. La det bli det aller beste dere har. Vis interesse for å innrede det praktisk og bekvemt. Noen mener at slikt er uten betydning, fordi tiden er kort. La da det samme hensyn gjøre seg gjeldende i deres boliger og i alle deres timelige gjøremål.

Jeg så at Gud kunne utføre sitt verk uten hjelp fra noe menneske. Men det er ikke hans plan. Meningen er at den nærværende verden skal være en prøvescene for menneskene. De er her for å danne en karakter som skal følge dem inn i den evige verden. Godt og ondt blir forelagt dem, og deres hinsidige tilstand avhenger av det valg de tar. Kristus kom for å gi deres tanker og lengsler en annen retning. Deres hjerter må bli fjernet fra deres jordiske skatt og bli festet ved den himmelske. Ved deres selvfornektelse kan Gud bli herliggjort, Det store offer er blitt brakt for menneskene, og nå vil de bli prøvd og forsøkt for at det kan vise seg om de vil følge Jesu eksempel og bringe et offer for sine medmennesker.

Satan og hans engler står sluttet sammen mot Guds folk. Men Jesus søker å rense

dem for seg selv. Han krever at de skal fremme hans verk. Hos sitt folk her i verden har Gud deponert nok til at hans verk kan bli fremmet uten vanskelighet. Det er hans plan at de midler han har betrodd dem, skal bli brukt med forsiktighet. «Selg det I eier, og gi almisse!» (Luk. 12, 33) er en del av Guds hellige ord. Guds tjenere må stå opp, rope høyt og ikke spare: «Forkynn mitt folk dets overtredelse og Jakobs hus dets synder!» Es. 58, 1. Guds verk skal bli mer vidtomfattende, og dersom hans folk følger hans råd, vil det ikke være mange midler i deres eie til å bli fortært i den siste brannen. Alle vil ha samlet sine skatter der møll og rust ikke tærer, og hjertet vil ikke ha noe bånd som binder det til jorden.

Kapittel 14

Lærdommer fra lignelsene

Det ble vist meg at lignelsen om talentene ikke fullt ut er blitt forstått. Denne viktige lærdommen ble gitt disiplene til gagn for de kristne som lever i de siste dager. Disse talentene er ikke bare en fremstilling av evnen til å forkynne og undervise fra Guds Ord. Lignelsen er beregnet på de timelige midler Gud har betrodd sitt folk. De som fikk de fem og de to talentene, handlet med dem og fordoblet det som var overlatt dem. Gud krever at de som har verdier her, skal sette pengene sine på renter for ham -- sette dem i hans sak for å utbre sannheten. Dersom sannheten lever i mottakerens hjerte, vil også han hjelpe til med sine midler for å sende dem til andre. Ved hans anstrengelser, hans innflytelse og hans midler vil andre sjeler ta imot sannheten og også begynne å arbeide for Gud.

Jeg så at noen av dem som bekjenner seg til å være blant Guds folk, ligner den mannen som gjemte talenten sin i jorden. De holder sine midler tilbake fra å kunne gjøre godt i Guds verk. De hevder at de tilhører dem, og at de har rett til å gjøre som de vil med sitt eget. De gjør ikke skjønnsomme anstrengelser for å bruke sin Herres penger til sjelers frelse. Engler fører et nøyaktig regnskap med alt hva et menneske gjør, og når dommen blir avsagt over Guds hus, blir domskjennelsen over enhver skrevet ned ved vedkommendes navn, og engelen får påbud om ikke å spare de utro tjenere i blodbadets tid. Det som er overgitt i deres varetekt, blir tatt fra dem. Deres jordiske skatt blir revet bort, og de har mistet alt. De kronene de kunne ha båret dersom de hadde vært tro, blir satt på andres hoder, slike som ble frelst av de trofaste tjenere som stadig brukte sine midler i Guds verk. Alle som har vært et middel til frelse, føyer stjerner til sine kroner i herligheten og øker sin evige lønn.

Det ble også vist meg at lignelsen om den utro husholder skulle være til lærdom for oss. «Gjør eder venner ved den urettferdige mammon, for at de, når den svikter, må ta imot eder i de evige boliger!» Luk. 16, 9. Dersom vi bruker våre midler til Guds ære her nede, samler vi oss en skatt i himmelen. Og når de jordiske eiendeler alle sammen er borte, har den tro husholderen Jesus og englene til venner. De vil ta ham hjem til de evige boliger.

Ansvar overfor Gud

«Den som er tro i smått, er også tro i stort.» Den som er tro med sitt jordiske gods, som er det minste, og gjør en forstandig bruk av det Gud har lånt ham her nede, vil være tro mot sin bekjennelse. «Den som er urettferdig i smått, er også urettferdig i stort.» Luk. 16, 10. De som vil holde tilbake det Gud har lånt dem, kommer i enhver henseende til å være utro i det som har med Gud å gjøre. «Dersom I da ikke har vært tro i den urettferdige mammon, hvem vil da betro eder de sanne skatter?» Luk. 16, 11. Dersom vi viser oss å være utro i bruken av det som Gud låner oss her, vil han aldri gi oss den udødelige arvelodd. «Dersom I ikke har vært tro i det som hører andre til, hvem vil da gi eder noe til eget eie?» Luk. 16,12.

Jesus har kjøpt gjenløsningen for oss. Den er vår. Men vi er satt her for at det kan bli åpenbart om vi vil vise oss verdige til det evige liv. Gud prøver oss ved å betro oss jordisk gods. Dersom vi trofast gir rikelig av det han har lånt oss, for å fremme hans sak, kan Gud betro oss den udødelige arv. «I kan ikke tjene Gud og mammon.» «Om noen elsker verden, da er kjærligheten til Faderen ikke i ham.» Matt. 6, 24; 1 Joh. 2,15.

Gud har ikke behag i den slappe, tilfeldige måten som mange av hans bekjennende folk utfører sin verdslige forretning på. De synes å ha mistet all sans for den kjensgjerning at de eiendeler de gjør bruk av, tilhører Gud, og at de må gjøre regnskap for ham for sin husholdning. Noen etterlater sine verdslige gjøremål i fullstendig forvirring. Satan holder øye med alt dette, og ved en gunstig anledning slår han til og tar ved sin ledelse mange midler fra sabbatsholdernes rekker. Og disse midler går inn i hans rekker. Noen som er blitt gamle, er uvillige til å få i stand en ordening med sine verdslige forretninger, og i et uventet øyeblikk blir de syke og dør. Barna deres, som ikke har noen interesse for sannheten, overtar formuen. Satan har styrt det slik som det passer ham. «Dersom I da ikke har vært tro i den urettferdige mammon, hvem vil da betro eder de sanne skatter? Og dersom I ikke har vært tro i det som hører andre til, hvem vil da gi eder noe til eget eie? Luk. 16, 11.12.

Jeg fikk se den fryktelige kjensgjerning at Satan og hans engler har hatt mer med forvaltningen av Guds bekjennende folks eiendom å gjøre enn Herren har. Husholdere i denne siste tid er ukloke. De lar Satan kontrollere deres forretningsanliggender og overføre til sine rekker det som tilhører og burde bli innenfor Guds verk. Gud legger merke til dere, dere utro husholdere. Han vil kreve regnskap av dere. Jeg så at Guds

husholdere ved en tro og klok ledelse kan holde sin forretning her i verden i en ærlig, nøyaktig og regelmessig orden. Særlig hviler det på de eldre, de svake og dem som ikke har barn, som en forrett og en plikt å sette sine midler der de kan brukes i Guds verk, i tilfelle de plutselig skulle bli rykket bort. Men jeg så at Satan og hans engler fryder seg over sitt hell i denne sak. Og de som skulle være kloke arvinger til frelsen, lar nesten godvillig sin Herres penger slippe dem ut av hendene og over i fiendens rekker. På den måten styrker de Satans rike og ser ut til å være svært likegyldige i denne sak.

Kapittel 15

Kausjon for ikke-troende

Jeg så at Gud hadde mishag til sitt folk fordi de stilte kausjon for de vantro. Disse ord ble vist meg: «Vær ikke blant dem som gir håndslag, dem som borger for gjeld!» Ord. 22, 26. «Ille går det den som går i borgen for en fremmed; men den som skyr å gi håndslag, er sikker.» Ord. 11, 15. Utro husholdere! De pantsetter det som tilhører en annen -- deres himmelske Far -- og Satan står ferdig til å hjelpe sine barn med å vriste det ut av deres hender. Sabbatsholdere bør ikke ha kompaniskap med de vantro. Guds folk fester for stor lit til fremmedes uttalelser og spør dem om råd og rettleiding når de ikke bør gjøre det. Fienden gjør dem til sine redskaper og virker gjennom dem til forvirring og skade for Guds folk.

Noen mangler takt når det gjelder en klok forvaltning i verdslige saker. De mangler de nødvendige kvalifikasjoner, og Satan overlister dem. Der det er tilfellet, burde slike ikke fortsatt være i uvitenhet om sin mangel. Før de setter sine planer i verk, burde de være ydmyke nok til å rådføre seg med sine brødre og ha tillit til deres dømmekraft. Jeg ble henvist til skriftstedet: «Bær hverandres byrder!» Gal. 6, 2. Det er noen som ikke er ydmyke nok til å la slike som eier dømmekraft, foreta beregninger for dem før de har gjennomført sine egne planer og innviklet seg i vanskeligheter. Da innser de hvor nødvendig det er å gjøre bruk av råd og rettleiding fra sine brødre. Men hvor meget tyngre er ikke byrden nå enn den var i begynnelsen! Brødre bør ikke gå til rettssak dersom de på noen mulig måte kan unngå det. For hvis de gjør det, blir det så mye lettere for fienden å bringe dem i villrede og forviklinger. Det ville være bedre å få en ordning i stand selv om de skulle tape noe på det.

Kapittel 16

Om å avlegge ed

Jeg så at noen av Guds barn har gjort en feil med hensyn til å avlegge ed, og Satan har benyttet seg av dette til å undertrykke dem og ta fra dem Herrens penger. Jeg så at vår Herres uttalelse «at I aldeles ikke skal sverge», ikke har noe med rettslig ed å gjøre. «Eders tale skal være ja, ja, nei, nei; det som er mer enn dette, er av det onde.» Matt. 5,34.37. Dette sikter til alminnelig samtale. Noen bruker overdrevne uttrykk. Noen sverger ved sitt liv, andre ved sitt hode -- så sant som de lever, så sikkert som de har et hode. Noen tar himmel og jord til vitne på at det har seg slik. Noen håper at Gud vil utslette dem av tilværelsen hvis det de sier, ikke er sant. Det er den slags alminnelig sverging Jesus advarer sine disipler mot.

Vi har menn som er satt over oss til å herske, og lover til å styre folket. Hvis det ikke var for disse lovenes skyld, ville tilstanden i verden være verre enn den er nå. Noen av disse lovene er gode, andre er dårlige. De dårlige lovene har etter hvert vokst i antall, og vi kommer fremdeles til å møte vanskeligheter. Men Gud vil hjelpe sitt folk til å stå fast og til å leve opp til hans ords prinsipper. Når menneskenes lover kommer i konflikt med Guds lov, må vi lyde denne sistnevnte, hvilke følger det enn måtte få for oss. (Loven i vårt land!) som krever at en skal overlevere en slave til hans herre, skal vi ikke lyde. Og vi må ta følgene av å overtre den loven. Slaven tilhører ikke noe menneske. Gud er hans rettmessige herre, og mennesket har ingen rett til å ta Guds skapning i sine hender og gjøre krav på den som sin egen.

Jeg så at Herren ennå har noe med dette lands lover å gjøre. Mens Jesus er i helligdommen, merker de som styrer, og folket, Guds hemmende ånd. Men Satan har i stor utstrekning størstedelen av verden under sin kontroll, og dersom det ikke var på grunn av hensyn til landets lover, kom vi til å oppleve store lidelser. Jeg så at når det faktisk er nødvendig, og Guds barn blir oppfordret til å avlegge vitnesbyrd på lovmessig måte, er det ikke det samme som å overtre Guds ord når de høytidelig tar Gud til vitne på at det de sier, er sannhet og ikke annet enn sannhet.

Menneskene er så fordervet at det blir utstedt lover som legger ansvaret på dem selv. Det er noen som ikke frykter for å lyve overfor sine medmennesker. Men de har

lært, og Guds hemmende ånd har gitt dem det inntrykk, at det er fryktelig å lyve for Gud. Tilfellet med Ananias og hans hustru Saffira er gitt som et eksempel. Saken blir overført fra mennesket til Gud, slik at dersom noen avlegger falskt vitnesbyrd, blir det ikke gjort for mennesker, men for den store Gud som leser hjertet og kjenner den nøyaktige sannhet i hvert enkelt tilfelle. Våre lover gjør det til en stor forbrytelse å avlegge falsk ed. Gud har ofte latt straffedom ramme den som sverger falskt, og enda mens eden var på hans lepper, har den ødeleggende engel slått ham ned. Dette skjedde for at det skulle tjene til advarsel for lovovertredere.

Jeg så at hvis det er noen på jorden som med rette kan vitne under ed, er det en kristen. Han lever i lyset fra Guds ansikt. Han blir styrket i hans kraft. Og når betydningsfulle saker skal avgjøres ved domstolene, er det ingen som med så god grunn kan appellere til Gud som den kristne. Engelen ba meg legge merke til at Gud sverger ved seg selv (1 Mos. 22,16; Heb. 6,13.17). Han sverget til Abraham (1 Mos. 26, 3), Isak (Sal. 105, 9; Jer. 11,5) og David (Sal. 132, 11; Ap. gi. 2, 30). Gud krevde av Israel en ed mann og mann imellom (2 Mos. 22, 10. 11). Jesus bøyde seg for kravet om ed da han ble forhørt. Ypperstepresten sa til ham: «Jeg tar deg i ed ved den levende Gud at du sier oss om du er Messias, Guds Sønn.» Jesus sa til ham: «Du har sagt det.» Matt. 26, 63, 64. Dersom Jesus i sin undervisning til disiplene hadde den rettslige ed i tanke, ville han til gagn for sine etterfølgere som var til stede, ha irettesatt ypperstepresten og håndhevet denne sin lære. Det har behaget Satan at noen har betraktet avleggelsen av ed i et uriktig lys, for det har gitt ham anledning til å undertrykke dem og ta fra dem deres herres penger. Guds husholdere må vise seg klokere, legge sine planer og forberede seg til å kunne stå imot Satans påfunn, for han vil anstrenge seg mer enn noen gang før.

Jeg så at det er noen som har fordom mot vår øvrighet og våre lover. Men hvis det ikke var noen lover, ville denne verden komme i en fryktelig tilstand. Gud øver en hemmende innflytelse over dem som styrer. For alle menneskers hjerter er i hans hand. Det blir satt grenser som de ikke kan gå over. Mange av dem som styrer, er slike som Satan hersker over. Men jeg så at Gud har sine redskaper også blant herskere. Noen av dem kommer også heretter til å omvende seg til sannheten. De spiller nå den rolle Gud har bestemt dem til. Når Satan virker gjennom sine redskaper, blir det satt frem forslag som dersom de blir gjennomført, ville gjøre det vanskelig for Guds verk og føre med seg mye vondt. De gode englene virker på disse Guds redskaper til å motarbeide slike forslag med sterke argumenter som Satans medhjelpere ikke kan stå seg mot. Noen få av Guds redskapet vil få makt til å avverge mye vondt. Slik vil arbeidet bli fortsatt til

det tredje englebudskap har utført sitt verk. Og under den tredje engels høye rop vil disse redskaper få anledning til å ta imot sannheten. Noen av dem vil omvende seg og holde ut sammen med de hellige under trengselstiden. Når Jesus forlater det Allerhelligste, vil hans hemmende ånd bli tatt bort fra dem som styrer, og fra folket. De blir overlatt i de onde englenes vold. Da vil det etter Satans råd og anvisning bli utstedt slike lover at ikke noe kjød kunne bli frelst, dersom da tiden ikke var svært kort.

Kapittel 17

Plikt overfor barna

Det er blitt vist meg at foreldre i alminnelighet ikke har gått riktig frem med hensyn til deres barn. De har ikke holdt dem i age slik som de burde, men har latt dem gi seg over til stolthet og til å følge sine egne tilbøyeligheter. I gammel tid ble foreldremyndigheten respektert. Barna var sine foreldre underdanige og viste dem respekt og aktelse. Men i disse siste dager er forholdet omvendt. Noen foreldre er sine barn underdanige. De er redde for å sette seg opp mot barnas vilje og føyer seg derfor etter dem. Men så lenge barna oppholder seg under foreldrenes tak og er avhengige av dem, bør de være under deres kontroll. Foreldrene bør være bestemt i sin fremgangsmåte og kreve at deres syn på hva som er rett, blir fulgt.

Eli kunne ha holdt sine ugudelige sønner i age, men han var redd for deres misnøye. Han tillot dem å fortsette å være oppsetsige helt til de ble en forbannelse for Israel. Det blir forlangt av foreldre at de holder barna i tømme. Barnas frelse avhenger i høy grad av den fremgangsmåten foreldrene følger. I sin misforståtte kjærlighet og svakhet overfor barna bærer mange foreldre over med dem til skade for dem. De gir næring til deres stolthet og utstyrer dem med pynt og prydelser som gjør dem forfengelige og får dem til å mene at det er klærne som skaper en dame eller en herre. Men et kortvarig kjennskap med dem overbeviser deres omgivelser om at det ytre utseende ikke er nok til å skjule fordervelsen i et hjerte som er blottet for kristelige dyder, men fullt av egenskjærlighet, hovmod og ubeherskede lidenskaper. De som elsker saktmodighet, ydmykhet og dyd, må sky slikt selskap, selv om det måtte være barna til sabbatsholdere. Selskapet med dem er giftig. Deres innflytelse leder til død. Foreldre innser ikke den ødeleggende innflytelsen den sæden har som de sår. Den vil spire og bære frukt som vil få barna deres til å forakte foreldrenes myndighet.

Også etter at barna er blitt eldre, er det deres plikt å respektere foreldrene og dra omsorg for deres ve og vel. De bør lytte til råd fra gudfryktige foreldre og ikke mene at de er vokst fra sine forpliktelser mot dem fordi de er blitt noen år eldre. Det er bud med løfte til dem som ærer sin far og mor. I disse siste dager er barn så kjent for sin ulydighet og mangel på respekt at Gud spesielt har gjort oppmerksom på det, og det er et tegn på at enden er nær. Det viser at Satan har nesten fullstendig herredømme over de

unges sinn. Mange har ikke lenger noen respekt for de eldre. Det blir betraktet som noe altfor gammeldags å respektere dem. Det stammer fra så langt tilbake som Abrahams dager. Gud sier: «For jeg har utvalgt ham for at han skal byde sine barn og sitt hus etter seg at de skal holde seg etter Herrens vei» 1 Mos.. 18, 19.

I gammel tid var det ikke tillatt for barna å gifte seg uten samtykke fra foreldrene. Det var foreldrene som valgte ektefelle for barna. Hvis barn giftet seg på eget ansvar, ble det betraktet som en forbrytelse. Saken ble først lagt frem for foreldrene, og de skulle overveie om den som skulle komme i et så nært slektskap til dem, var verdig eller ikke, og om de to ville kunne forsørge en familie. Foreldrene betraktet det som noe av største betydning at de som tilba den sanne Gud, ikke giftet seg med noen fra et folk som dyrket avguder, for at deres familier ikke skulle bli ført vekk fra Gud. Selv etter at barna hadde giftet seg, sto de under den høytideligste forpliktelse overfor sine foreldre. Deres [barnas] dømmekraft ble ikke betraktet som nok uten foreldrenes råd, og det ble forlangt at de skulle respektere og lyde deres ønsker, dersom da disse ikke var i strid med Guds krav.

Tilstanden blant de unge i disse siste dager ble ytterligere fremstilt for meg. Barna blir ikke holdt under kontroll. Foreldre, dere bør begynne deres første undervisning i disiplin mens de små ennå er spedbarn i deres armer. Lær dem å bøye sin vilje' under deres. Det kan gjennomføres hvis dere går konsekvent frem og viser fasthet. Foreldre bør ha fullkomment herredømme over sitt eget sinn og med mildhet, men likevel med fasthet, bøye barnets vilje, inntil det ikke kan tenke seg noe annet enn å bøye seg for deres ønsker.

Følgen av foreldrenes forsømmelse

Foreldrene begynner ikke i tide. Det første tegn på sinne blir ikke undertrykt, og barna blir oppsetsige. Dette øker etter hvert som de vokser, og blir styrket etter som de blir sterkere. Noen barn mener at det er en selvfølge at de skal få sin vilje når de blir eldre og at foreldrene må bøye seg for deres ønsker. De venter at foreldrene skal varte dem opp. De blir utålmodige når de blir irttesatt og når de blir gamle nok til å kunne hjelpe sine foreldre, bærer de ikke de byrdene som de burde bære. De er blitt fritatt for ansvar og vokser opp som verdiløse i hjemmet og verdiløse utenfor. De har ingen evne til å holde ut. Foreldrene har båret byrden og tillatt dem å vokse opp i lediggang uten å bli vent til orden, flid og sparsomhet. De er ikke blitt opplært til å fornekte seg selv, men

er blitt forkjælet og føyd. Deres lyster er blitt tilfredsstilt, og de vokser opp med svekket helse. Deres vesen og oppførsel er ikke tiltalende. De er selv ulykkelige, og de gjør omgivelsene ulykkelige. Og mens barna ennå bare er barn og trenger til å stå under disiplin får de lov å gå i selskap og være sammen med de unge, og den ene øver en nedbrytende innflytelse på den andre.

Guds forbannelse kommer ganske sikkert til å hvile over utro foreldre. Ikke bare det at de planter torner som vil såre dem her nede, men de må møte sin egen utroskap når den himmelske retten blir satt. Mange barn kommer til å stå opp i dommen og fordømme sine foreldre fordi de ikke har holdt dem i age, og gi dem skylden for deres undergang. Foreldrenes falske. medfølelse og blinde kjærlighet får dem til å unnskyld barnas fell og la det gå uten å irettesette dem. Som følge av dette går barna deres fortapt, og ansvaret for deres sjeler kommer til å hvile på de utro foreldrene.

Barn som slik blir oppdratt uten disiplin, har alt å lære når de en gang bekjenner seg til å være Kristi etterfølgere. Hele deres religiøse erfaring blir påvirket av oppdragelsen i barndommen. Deres egenrådighet vil ofte komme til syne. Det er den samme mangel på selvfornektelse, den samme utålmodighet under irettesettelse, den samme kjærlighet til selvet og den samme uvillighet til å søke andres råd eller til å la seg påvirke av andres dømmekraft den samme likegyldighet, ulyst til å bære byrder og unnlate å ta på seg ansvar. Alt dette kommer til syne i deres forhold til menigheten. Det er mulig for slike å seire. Men hvor hard kampen blir, og hvor alvorlig striden blir, som er nødvendig for at de må kunne nå opp til det høye nivå i en kristelig karakter! Men hvis de til sist seirer, vil de før sin forvandling få se hvor nær de kom til randen av evig fortapelse på grunn av mangel på den rette opplæring i ungdommen, og fordi de ikke lærte å underkaste seg i barndommen.

Kapittel 18

Navnet på vårt samfunn

Det ble vist meg noe i forbindelse med å bestemme navnet for levningen av Guds folk. To klasser ble fremstilt for meg. Den ene klassen omfattet de store samfunnene av kristendomsbekjennere. De trådte Guds lov under føtter og bøyde seg for en pavelig institusjon. De holdt den første dag i uken som hviledag for Herren. Den andre klassen, som bare var få i tall, bøyde seg for den store Lovgiveren. De holdt det fjerde bud. De særegne og fremtredende trekk i deres tro var at de holdt den syvende dag hellig og ventet vår Herres åpenbarelse fra himmelen.

Striden står mellom Guds krav og dyrets krav. Den første dag, en pavelig institusjon, som direkte motsier det fjerde bud, vil av det tohornede dyr bli gjort til en prøvesten. Den fryktelige advarselen fra Gud vil da kunngjøre straffen for å bøye seg for dyret og dets bilde. De skal drikke av Guds vredesvin som er skjenket ublandet i hans vredes beger.

Ikke noe navn som vi kan ta, vil kunne passe uten det som svarer til vår bekjennelse og gir uttrykk for vår tro og peker oss ut som et særskilt folk. Navnet syvendedags adventister er en stadig irttesettelse til den protestantiske verden. Her har vi skillelinjen mellom Guds tilbedere og dem som tilber dyret og tar dets merke. Den store kampen står mellom Guds befalinger og dyrets krav. Når dragen fører krig mot de hellige, er det fordi de holder alle de ti bud. Dersom de vil senke idealet og gi avkall på karakteristiske trekk i sin tro, vil dragen holde fred. Men de egger opp dens vrede fordi de har våget å løfte idealet og folde banneret ut i motsetning til den protestantiske verden, som hyller slikt som pavedømmet har innstiftet.

Navnet syvendedags adventist bringer de sanne trekk i vår tro i forgrunnen og overbeviser det søkende sinn. Som en pil fra Herrens kogger vil det såre overtredere av Guds lov, og det vil føre til omvendelse til Gud og tro på vår Herre Jesus Kristus.

Det ble vist meg at nesten hver eneste fanatiker som har stått frem og ønsket å skjule sine meninger for at han må kunne villedde andre, påstår at han tilhører Guds menighet. Et slikt navn ville øyeblikkelig vekke mistanke, fordi det blir brukt til å dekke

over de mest urimelige villfarelser. Navnet [Guds menighet] er for ubestemmelig for levningen av Guds folle Det ville lede til den antagelse at vi hadde en tro som vi ønsket å legge skjul på.

Kapittel 19

Full helligelse

Kjære bror og søster K: I mitt siste syn fikk jeg se enkelte ting angående deres familie. Herren har barmhjertighetstanker med dere, og han vil ikke svikte dere dersom dere ikke svikter ham. L. og M. er i en lunken tilstand. De må våkne opp og anstrenge seg for å oppnå frelse, ellers går de glipp av det evige liv. De må føle et personlig ansvar og selv få en erfaring. De trenger til at det ved den Hellige Ånd blir utført et verk i deres hjerter, et verk som vil få dem til å elske Guds folk og være sammen med dem, til å velge dette frem for noe annet selskap og til å skille seg fra dem som ikke har noen kjærlighet til åndelige ting. Jesus krever et helt offer, en full helligelse.

L. og M., dere har ikke innsett at Gud krever deres udelte hengivenhet. Dere har ført en hellig bekjennelse, men er likevel sunket ned til det døde nivå som preger alminnelige kristendomsbekjennere. Dere liker å være sammen med de unge som ikke har aktelse for de hellige sannhetene dere bekjenner dere til. Dere har opptrådt akkurat som deres kamerater og vært tilfreds med nettopp så mye kristendom som ville gjøre dere tiltalende for alle uten å påføre dere irettesettelser fra noen side.

Kristus krever alt. Dersom han forlangte mindre, ville hans offer for å bringe oss opp til et slikt nivå være for kostbart og for stort. Vår hellige tro roper: Skill dere fra dem! Vi må ikke ligne verden eller døde kristendomsbekjennere som det ikke er noen ånd i. «Bli forvandlet ved fornyelsen av eders sinn.» Rom. 12, 2. Dette er en selvfornektende vei. Og når dere mener at veien er for trang, at det er for mye selvfornektelse på denne smale stien, og når dere sier: «Hvor vanskelig det er å gi avkall på alt», så still dere selv dette spørsmålet: Hva ga Kristus avkall på for meg? Dette spørsmålet stiller alt det vi gjerne kaller selvfornektelse, i skyggen.

Se på ham i hagen, der han svetter store bloddråper! En enkelt engel blir sendt fra himmelen for å styrke Guds Sønn. Følg ham på hans vei til domshallen, der han blir spottet, hånt og fornærmet av den rasende hopen! Se ham iført en gammel kongelig purpurkappe! Hør de grove vittighetene og den grusomme latteren! Se dem der de legger tornekronen omkring den edle pannen og deretter slår ham med en kjepp så tornene trenger inn i hans tinner og blodet flyter nedover det hellige ansiktet! Hør

morderskaren der den begjærlig krever blod av Guds Sønn! Han blir overgitt i deres hender, og de fører den edle lidende vekk, blek, svak og avmektig til å bli korsfestet. Han blir strakt ut på trekorset, og naglene drevet gjennom de følsomme hender og føtter. Se ham der han henger påkorset i disse fryktelige, pinefulle timer, inntil englene tilhyller sine ansikter for denne fryktelige scenen, og solen skjuler sitt lys og ikke vil se. Tenk over dette og spør: Er veien for trang? Nei. Nei!

Delte interesser

I et splittet, halvhjertet liv finner dere tvil og mørke. Dere kan ikke nyte den trøst religionen gir, heller ikke den fred som verden gir. Sett dere ikke ned i Satans lenestol, der det bare blir gjort ganske lite, men streb mot det opphøyde ideal som det er deres forrett å kunne nå opp til. Det er et velsignet privilegium å kunne gi slipp på alt for Kristus. Se ikke på andres liv for å etterligne det og ikke nå høyere. Dere har bare ett sant, ufeilbart mønster. Det eneste trygge er å følge Jesus. Hvis andre vil følge de samme prinsipper som den åndelig dovne, så bestem dere for at dere vil gå fra dem og vandre fremad mot en kristelig karakters høyder. Dann en karakter for himmelen. Sov ikke på deres post. Vær oppriktige og sanne overfor deres egen sjel.

Dere ligger under for det onde som truer med å ødelegge deres åndelighet. Det vil formørke all skjønnheten i Bibelen og all interesse for dens hellige blader. Det er lysten til romaner, fortellinger og annen lesning som ikke øver en god innflytelse på det sinn som er helliget til Guds tjeneste. Den skaper en falsk, usunn spenning, opphisser fantasien, gjør sinnet uskikket til det som er nyttig, og ubrukbart til enhver åndelig virksomhet. Den trekker sjelen vekk fra bønn og fra lysten til åndelige ting. Lesning som vil kaste lys over den hellige boken og styrke deres ønske om å studere den flittig, er ikke farlig, men gagnlig.

Dere ble fremstilt for meg med deres øyne vendt bort fra den hellige bok og festet til spennende bøker, som betyr død for det religiøse liv. Jo oftere og jo mer flittig dere gransker Skriften, desto skjønnere vil den vise seg å være, og desto mindre smak vil dere få for dårlig lesning. En daglig gransking av Skriften vil ha en helliggjørende innflytelse på sinnet. Dere vil ånde inn en himmelsk atmosfære. Bind denne dyrebare boken til deres hjerter! Den vil vise seg å være en venn og veileder for dere i vanskeligheter.

Dere har hatt målsetting i deres liv, og hvor støtt og iherdig har dere ikke arbeidet for å nå frem til målet! Dere har gjort beregninger og lagt planer helt til deres forventninger er blitt til virkelighet. Nå har dere et mål foran dere som er verdt en iherdig, utrettelig og livsvarig anstrengelse. Det er deres sjels frelse -- et evig liv. Og dette krever selvfornektelse, oppofrelse og nøye studium. Dere må bli lutret og rensset. Dere mangler den frelsende innflytelse fra Guds Ånd. Dere går omkring i deres omgangskrets og glemmer at dere har nevnt Kristi navn. Dere oppfører dere og kler dere på samme måte som dem.

Kom vekk fra dem og skill dere ut

Søster K., jeg så at du hadde et verk å utføre. Du må avdø fra stolthet og la sannheten få hele din interesse. Din evige interesse er avhengig av den kursen du følger nå. Skal du oppnå evig liv, må du leve for det og fornekte selvet. Gå ut fra verden og skill deg fra den! Ditt liv må være preget av nøkternhet, årvåkenhet og bønn. Engler våker over din karakterutvikling og veier din moralske verdi. Alle våre ord og handlinger blir gått igjennom hos Gud. Det er en fryktelig og høytidelig tid. Vi må ikke bygge håpet om evig liv på svake grunnvoller. Det er noe som må ordnes mellom Gud og din egen sjel. Noen vil støtte seg til andres vurdering og erfaring i stedet for å gjøre noe for å foreta en grundig ransakelse av sine egne hjerter. De fortsetter i månedsvis og årevis uten noe vitnesbyrd om Guds Ånd eller noe bevis på at Gud har tatt imot dem. De bedrar seg selv. De har et formodet håp, men mangler de vesentlige egenskaper hos en kristen. Først må det skje et grundig verk i hjertet, og så vil deres handlinger godkjenne det opphøyde, edle preg som kjennetegner en sann Kristi etterfølger. Skal vi leve etter vår tro, krever det en innsats og et moralsk mot.

Guds folk er særpreget. Ånden i det kan en ikke blande sammen med ånden og innflytelsen i verden. Du ønsker ikke å bære kristenavnet og likevel være uverdigg til det. Du ønsker ikke å møte Jesus bare med en bekjennelse. Du ønsker ikke å bli bedratt i en så viktig sak. Undersøk nøye grunnlaget for ditt håp. Vær sann overfor din egen sjel. Et formodet håp vil aldri kunne frelse deg. Har du beregnet omkostningene? Jeg er redd for at du ikke har det. Ta nå beslutningen om at du vil følge Kristus hva det enn måtte koste. Det kan du ikke gjøre og på samme tid glede deg i selskap med dem som ikke bryr seg om det guddommelige. Deres ånd kan like lite blandes som olje og vann kan det.

Det er stort å være et Guds barn og en Kristi medarving. Dersom dere har denne forretten, vil dere kjenne samfunnet med Kristi lidelser. Gud ser på hjertet. Jeg så at dere må søke ham alvorlig og løfte deres gudsfrykts banner høyere, ellers kommer dere helt sikkert til å miste det evige liv. Kanskje dere stiller dette spørsmålet: Så søster White dette? Ja, og jeg har prøvd å forklare det for dere og la dere få de inntrykkene jeg fikk. Måtte Herren hjelpe dere til å gi akt på det.

Kjære bror og søster, våk over deres barn med nidkjær omhu! Innflytelsen og ånden fra verden holder på å ødelegge hvert ønske hos dem om å være sanne kristne. Bruk deres innflytelse til å dra dem vekk fra unge kamerater som ingen interesse har for det guddommelige. De må bringe et offer dersom de skal kunne vinne himmelen til sist.

Hva vil dere velge, sier Kristus, meg eller verden? Gud krever en betingelsesløs overgivelse av hjerte og hu til ham. Dersom dere elsker venner, brødre eller søstre, far eller mor, hus eller eiendommer mer enn meg, er dere meg ikke verd. Kristendommen stiller sjelen under den største forpliktelse overfor dens krav om å følge dens prinsipper. Liksom den hemmelighetsfulle magneten peker mot nord, slik peker kristendommens krav mot Guds herlighet. Ved deres dåpsløfte er dere forpliktet til å hedre deres skaper, resolutt fornekte selvet og korsfeste deres lidenskaper og begjær og til og med bringe deres tanker inn under lydighet mot Kristi vilje.

Deres verdslighet gjør dere ikke tilbøyelige til å lukke døren til deres harde hjerter vidt opp for Jesus, som banker på og søker å komme inn. Herlighetens Herre, som har gjenløst dere med sitt eget blod, ventet ved deres dører for å få adgang. Men dere åpnet dem ikke vidt opp og bød ham velkommen inn. Noen åpnet døren litt og tillot et bitte lite lys fra hans ansikt å komme inn, men bød ikke den himmelske besøkende velkommen. Det var ikke plas for Jesus. Den plassen han skulle hatt, var opptatt av andre ting. Jesus ba dere innstendig: «Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham, og han med meg.» Ap. 3, 20. Det var et arbeid å gjøre for dere med å åpne døren. En tid var dere tilbøyelige til å høre og til å åpne døren, men selv denne tilbøyeligheten vek bort, og dere forsømte å sikre dere det samfunn med den himmelske gjesten som det er deres rett å oppnå. Det var likevel noen som åpnet døren og av hjertet bød sin Frelser velkommen. -1869, bind 2, side 216, 217.

Kapittel 20

Stor trengsel forestår

Jeg så større trengsel i landet enn vi til nå har vært vitne til. Jeg hørte stønn og smerteskrig. Jeg så store kompanier i aktiv kamp. Jeg hørte drønnet fra kanonene, larmen fra våpnene, kamper mann mot mann og stønn og bønner fra de døende. Jorden var dekket med sårede og døende. Jeg så trøstesløse, fortvilte familier og trykkende savn i mange hjem. Også nå er det mange familier som lider mangel, men det vil øke. Ansiktene hos mange så magre ut, bleke og uttærte av sult.

Det ble vist meg at Guds folk bør være inderlig knyttet sammen i et kristelig fellesskap og kjærlighetens bånd. Gud alene kan være vårt skjold og vår styrke i våre nåværende nasjonale ulykker. Guds folk bør våkne opp. De bør gjøre bruk av de anledninger de har til å utbre sannheten, for de vil ikke vare lenge. Jeg så trengsel og forviklinger og hungersnød i landet. Den onde søker nå å holde Guds folk i en tilstand av uvirksomhet, å hindre dem i å utføre sin del av utbredelsen av sannheten, for at de til sist må bli veid på vektskålen og funnet for lette.

Guds folk må la seg advare og kunne tyde tidens tegn. Tegnene på Kristi komme er for tydelige til å kunne bli dratt i tvil. Og i betraktning av alt dette bør enhver som bekjenner seg til sannheten, være en levende forkynner. Gud formaner alle, både predikanter og folket, til å våkne opp. Hele himmelen er i bevegelse. Begivenhetene i jordens historie holder fort på å bli avsluttet. Vi er midt oppe i de siste dagers vanskeligheter. Større farer forestår, og likevel er vi ikke våkne. Denne mangel på aktivitet og alvor i Guds sak er fryktelig. Denne dødens sløvhet stammer fra Satan. Han behersker ikke-helligede sabbatsholderes sinn og leder dem til å være skinnsyke mot hverandre, finne feil og kritisere. Det er hans særskilte oppgave å vekke splid mellom søsken, for at Guds tjeneres arbeid må bli begrenset til ikke-helligede sabbatsholdere og deres kostbare tid være opptatt med å ordne små uoverensstemmelser, mens den burde være brukt til å forkynne sannheten for de vantro.

Tid til å handle

Det ble vist meg at Guds folk venter på at en eller annen forandring skal skje -- at

en tvingende kraft skal gripe dem. Men de vil bli skuffet, for de tar feil. De må handle. De må selv ta fatt på arbeidet og rope alvorlig til Gud om sant kjennskap til seg selv. De scener som foregår omkring oss, har stor nok betydning til å få oss til å våkne og forkynne sannheten for alle som vil høre. Jordens høst er nesten moden.

Jeg så hvor viktig det er at predikantene handler riktig, de som er opptatt med den høytidelige, ansvarsfulle oppgaven å forkynne den tredje engels budskap. Herren mangler ikke midler eller redskaper til å utføre sitt eget verk med. Han kan tale når som helst og ved hvem han vil, og hans ord er kraftig og vil utrette det han sender det til. Men dersom sannheten ikke har helliggjort, lutret og rensset hender og hjerte hos den som tjener med de hellige ting, er han utsatt for å tale i overensstemmelse med sin egen ufullkomne erfaring. Og når han taler av seg selv, overensstemmende med hva hans egen, ikke-helligede dømmekraft tilsier ham, er hans råd ikke av Gud, men av ham selv. På samme måte som den som er kalt av Gud, blir kalt til å være hellig, slik må den som blir godkjent av mennesker og innviet av dem, gi synlig bevis på sitt hellige kall og ved sin himmelske ferd og oppførsel vise at han er tro mot Gud som har kalt ham.

Det hviler et fryktelig ve over dem som forkyner sannheten, men ikke er helliggjort av den, og likedan over dem som går med på å ta imot og beholde de ikke-helliggjorte for å tjene dem i tale og lære. Jeg er urolig for Guds folk som bekjenner seg til å tro en høytidelig, betydningsfull sannhet, for jeg vet at mange av dem ikke er omvendt og heller ikke helliggjort. En kan høre og innrømme hele sannheten og likevel ikke kjenne noe til gudfryktighetens kraft. Ikke alle som forkyner sannheten, kommer selv til å bli frelst ved den. Engelen sa: «Rens eder, I som bærer Herrens kar!» Es. 52, 11.

Tiden er kommet da de som velger Herren som sin del i nutid og fremtid, må stole utelukkende på ham. Enhver som bekjenner seg til gudsfrykt, må ha sin egen erfaring. Engelen som nedtegner alt, fører en trofast fortegnelse over ord og handlinger blant Guds folk.. Engler våker over karakterutviklingen og veier moralsk verdi. De som bekjenner seg til å tro sannheten, bør selv være som de burde, og bruke all sin innflytelse til å opplyse og vinne andre for sannheten. Gjennom de kanaler som deres ord og gjerninger utgjør, skal sannhetens og hellighetens rene prinsipper bli ført ut til verden. De er jordens salt og verdens lys.

Jeg så at vi vil få se lys og fred når vi vender blikket opp mot himmelen. Men

vender vi det mot verden, kommer vi til å se at enhver tilflukt snart svikter, og at ethvert gode snart forgår. Utenom Gud er det ingen hjelp for oss. I denne forvirrede tilstanden på jorden kan vi bare i kraft av en levende tro bevare fatningen, være sterke og trygge. Likedan kan vi ha fred bare når vi hviler i Gud og venter på hans frelse. Det skinner et større lys på oss enn på våre fedre. Vi kan ikke bli antatt eller hedret av Gud bare ved å yte den samme tjenesten eller gjøre de samme gjerningene som våre fedre gjorde. Skal vi kunne bli antatt og velsignet av Gud, slik som de ble, må vi etterligne deres troskap og nidkjærhet -- utnytte lyset vårt, slik som de utnyttet sitt -- og gjøre som de ville ha gjort hvis de hadde levd i vår tid.

Vi må vandre i det lys som skinner på oss. I motsatt fall vil dette lyset bli mørke. Gud krever av oss at vi i vår karakter og våre gjerninger skal vise verden det mål av samhold og enhet som svarer til de hellige sannheter vi bekjenner oss til, og til ånden i de profetier som blir oppfylt i disse siste dager. Den sannhet vi har lært å forstå, og det lyset som har skinnet i sjelen, vil dømme og fordømme oss dersom vi vender oss bort og nekter å la oss lede av det.

Fryktelige scener foran oss

Hva skal jeg si for å vekke levningen av Guds folk? Jeg så at fryktelige scener ligger foran oss. Satan og hans engler holder på å føre alle sine krefter mot Guds folk. Han vet at dersom de sover litt lenger, har han sikret seg dem, for ødeleggelsen av dem er viss. Jeg formaner alle som bekjenner Kristi navn, til nøye å granske seg selv og gå til full og grundig bekjennelse av alle sine uriktige handlinger, for at disse kan gå forut til dommen, og for at engelen som nedskriver alt, kan skrive tilgivelse overfor deres navn. Min bror, min søster, dersom disse dyrebare nådens øyeblikk ikke blir utnyttet, kommer du til å stå der uten unnskyldning. Dersom du ikke gjør noen særlig anstrengelse for å våkne opp, dersom du ikke vil vise nidkjærhet i å vende om, vil disse gyldne øyeblikk gå deg forbi, og du blir veid på vektskålen og funnet for lett. Da vil dine smertefulle rop ikke være til noen nytte. Da vil disse Herrens ord passe på deg: «Fordi jeg ropte, og I ikke ville høre, fordi jeg rakte ut min hånd, og ingen ga akt, fordi I forsmådde alle mine råd og ikke ville vite av min tilrettevisning, så vil også jeg le når ulykken rammer eder, jeg vil spotte når det kommer som I reddes for, når det I reddes for, kommer som et uvær, og eders ulykke farer frem som en stormvind, når trengsel og nød kommer over eder. Da skal de kalle på meg, men jeg svarer ikke; de skal søke meg, men ikke finne meg. Fordi de hatet kunnskap og ikke ville frykte Herren, fordi de ikke ville vite av mitt

råd og foraktet all min tilrettevisning, derfor skal de ete frukten av sine gjerninger, og av sine onde råd skal de mettes. For de uforstandiges selvrådighet dreper dem, .og dårenes trygghet ødelegger dem; men den som hører på meg, skal bo trygt og leve i ro uten frykt for ulykke.» Ord. 1,24-33.

Kapittel 21

Vår plikt mot de fattige

Vi får ofte spørsmål angående vår plikt mot de fattige som tar imot det tredje budskap. Og vi har selv lenge nært ønsket om å vite hvordan vi på en forsiktig måte skal opptre overfor fattige familier som begynner å holde sabbaten. Men under mitt opphold i Roosevelt i staten New York den 3. august 1861 ble visse ting angående de fattige fremstilt for meg.

Gud krever ikke at våre brødre skal ta seg av enhver fattig familie som kommer til å ta imot dette budskapet. Skulle de gjøre det, måtte predikantene holde opp med å gå til nye arbeidsfelter, for pengemidlene ville bli tømt ut. Mange er fattige på grunn av sin egen mangel på flid og sparsomhet. De forstår ikke å bruke penger på rette måte. Dersom de ble hjulpet, ville det være til skade for dem. Noen kommer alltid til å være fattige. Selv om de fikk de aller største fordelene, ville det ikke hjelpe deres forhold. De kan ikke gjøre gode beregninger og ville bruke opp alle pengene de kunne få, enten det var mye eller lite.

Det er noen som ikke vet hva det vil si å fornekte seg selv eller å spare for å holde seg fri for gjeld eller kunne legge noe til side til de måtte trenge det. Dersom menigheten skulle hjelpe slike mennesker i stedet for å la dem stole på sine egne hjelpeskilder, ville det i lengden være til skade for dem. De ville nemlig se hen til menigheten og vente hjelp av den, og de ville ikke fornekte seg selv og være sparsommelige når det ble sørget så godt for dem. Hvis de ikke får hjelp hver gang, frister Satan dem, og de blir nidkjære og svært samvittighetsfulle overfor sine brødre av frykt for at disse skal forsømme sin plikt mot dem. Feilen ligger hos dem selv. De er blitt bedratt. De er ikke Herrens fattige.

Den undervisning Guds Ord gir angående hjelp til de fattige, gjelder ikke slike tilfelle, men den gjelder de ulykkelige og hjemløse. I sitt forsyn har Gud hjemløst enkelte mennesker for å prøve og forsøke andre. Enker og svakelige finnes i menigheten for å være til velsignelse for den. De utgjør et av de midler Gud har valgt for å utvikle den sanne karakter hos dem som bekjenner seg til å være Kristi etterfølgere, og for å sette de kostelige karaktertrekkene i virksomhet som vår medlidende Gjenløser la for

dagen.

Enker, foreldreløse og syke

Mange som bare med vanskelighet kan holde livet oppe når de er alene, gifter seg og stifter familie, selv om de vet at de ikke har noe å underholde familien med. Og det som er enda verre: De kan ikke styre en familie. Hele deres måte å leve familielivet på, er preget av deres dårlige, slappe vaner. De har bare lite herredømme over seg selv og er lidenskapelige, utålmodige og irritable. Når slike tar imot budskapet, mener de at de har rett til støtte fra sine mer formuende brødre, og dersom deres forventninger ikke blir imøtekommet, klager de over menigheten og beskylder den for ikke å leve etter sin tro. Hvem er de lidende i dette tilfellet? Skal Guds sak unngjelde og dens pengemidler på forskjellige steder bli tømt for at man skal ta seg av disse store fattige familiene? Nei. Det må bli foreldrene som kommer til å lide. Som regel vil de ikke lide større mangel etter at de har tatt imot sabbaten enn de har gjort før.

Blant noen av de fattige er det et onde som sikkert kommer til å føre til ruin for dem dersom de ikke overvinnet det. De har tatt imot sannheten med sine grove, uslepne, ukultiverte vaner, og det vil gå en tid før de innser og erkjenner sin mangel på dannelse og skjønner at den ikke er i overensstemmelse med Kristi karakter. De mener om andre, som har mer sans for orden og dannelse, at de er stolte, og en hører kanskje at de sier at «sannheten bringer oss alle ned på samme nivå». Men det er en fullstendig misforståelse å mene at sannheten bringer mottakeren ned. Sannheten løfter ham opp, foredler hans smak, heliggjør hans dømmekraft, og hvis den blir etterlevd, vil den stadig gjøre ham mer skikket til å omgås de hellige englene i Guds stad. Det er hensikten med sannheten at den skal løfte oss opp til samme høye nivå..

De som er mer fordelaktig stilt, bør alltid opptre på en edel, høysinnet måte når de behandler sine fattige brødre, og gi dem gode råd og så overlate til dem å arbeide seg gjennom livets kamper.

Men det ble vist meg at det hviler på menigheten en ytterst høytidelig plikt til å vise en særlig omhu for de svært fattige enker, foreldreløse og syke.

Mange av dem som bekjenner seg til sannheten, er ikke blitt helliget ved den og er kanskje ikke mer villige til å foreta en endog ubetydelig prisreduksjon når de handler

med en fattig bror enn de ville være overfor et velstilt verdensmenneske. De elsker ikke sin neste som seg selv. Det ville ha vært mer velbehagelig for Gud om det var mindre egoisme og mer uegennyttig godgjørenhet. -- 1868, bind 2, side 51.

Kapittel 22

Vår tids spiritisme

Jeg ble henvist til dette skriftstedet som særlig anvendelig på vår tids spiritisme: «Se til at det ikke må være noen som gjør eder til sitt rov ved verdslig visdom og tomt bedrag, etter menneskenes lære, etter verdens barnelærdom og ikke etter Kristus.» Kol. 2, 8. Jeg så at tusener er blitt bytte for frenologiens og den dyriske magnetismens filosofi og ledet til vantro. Dersom sinnet begynner å løpe på disse baner, er det nesten avgjort at det mister likevekten og blir behersket av en ond ånd. «Tomt bedrag» fyller de stakkars menneskenes sinn. De mener at de i seg selv har en slik kraft til å utføre store gjerninger at de ikke innser nødvendigheten av en høyere kraft. Deres prinsipper og deres tro bygger på «menneskenes lære, etter verdens barnelærdom og ikke etter Kristus».

Jesus har ikke lært dem denne filosofien. Vi finner ikke noe av den slags i hans lære. Han ledet ikke stakkars dødelige mennesker til å tenke på seg selv, til å tenke på en kraft som de selv hadde. Han ledet alltid deres sinn til Gud, universets skaper, som kilden til deres styrke og visdom. I det 18. vers gir han en særskilt advarsel: «La ingen frarøve eder kampprisen, om noen prøver på det ved ydmykhet og engle-dyrkelse, idet han gir seg av med syner, blir oppblåst uten grunn av sitt kjødelige sinn.»

Spiritismens lærere kommer på en behagelig, fortryllende måte for å bedra deg, og dersom du hører på deres fabler, blir du dåret av rettferdighetens fiende og kommer sikkert til å miste din seierspris. Når den dårende innflytelsen fra erkeforføreren først en gang overvinner deg, blir du forgiftet, og dens drepende innflytelse forfalsker og ødelegger din tro på at Kristus er Guds Sønn, og du hører opp med å forlate deg på hans blods fortjeneste.. De som blir bedratt av denne filosofi, blir frarøvet sin lønn på grunn av Satans forførelse. De stoler på sine egne fortjenester, øver en selvvalgt ydmykhet og er til og med villige til å bringe offer, fornedre seg selv og overgi sitt sinn til å tro på det rene tøys, slik at de tar imot de mest meningsløse forestillinger ved slike som de mener er deres avdøde venner. Satan har i den grad forblindet deres øyne og forvansket deres dømmekraft slik at de ikke har sett ondet, og de følger den undervisning som blir påstått å komme fra deres avdøde venner, som nå er engler i en høyere sfære.

Satan har valgt den sikreste og mest besnærende villfarelse, et blendverk som er skikket til å vekke sympati hos dem som har lagt sine kjære i graven. Onde engler tar på seg disse kjæres skikkelse og omtaler begivenheter i forbindelse med deres liv og utfører handlinger som deres venner utførte mens de levde. På den måten bedrar de avdødes slektninger og får dem til å tro at deres avdøde venner er engler som svever omkring dem og inngår forbindelse med dem. Disse blir da betraktet med en viss avgudisk aktelse, og det de måtte si, har større innflytelse over dem enn Guds Ord. Disse onde englene som gir seg ut for å være avdøde venner, vil enten fullstendig forkaste Guds Ord som tomme fabler, eller, hvis det best tjener deres hensikt, velge ut slike vesentlige deler av det som vitner om Kristus og viser vei til himmelen, mens de forandrer de tydelige uttalelsene i Guds Ord, slik at de svarer til deres egen fordervede natur og ødelegger sjeler. Hvis alle gir akt på Guds Ord, kan de som er villige til det, bli overbevist om dette sjeleødeleggende bedrag. Gud sier med tydelige ord at «de døde vet ikke noen ting».

«For de levende vet at de skal dø, men de døde vet ikke noen ting, og de får ikke lenger noen lønn, for minnet om dem er glemt. Både deres kjærighet og deres hat og deres ærgjerrighet er det for lenge siden forbi med, og de har i all evighet ingen del mer i alt det som hender under solen.» Pred. 9, 5. 6.

Farlig på Satans grunn

Bedratte dødelige mennesker dyrker onde engler i den tro at de er deres avdøde venners ånder. Guds Ord sier uttrykkelig at de døde ikke mer har noen del i det som hender under solen. Spiritistene sier at de døde vet alt som hender under solen, at de åpenbarer seg for sine venner på jorden, gir verdifull opplysning og utfører mirakler, «De døde lover ikke Herren, ingen av dem som farer ned i dødsrikets stillhet.» Sal. 115, 17. Satan, som blir forvandlet til en lysets engel, arbeider med all urettferdighets bedrag. Han som kunne ta Guds Sønn, som en kort tid ble gjort ringere enn englene, og stille ham opp på tempeltinden og ta ham med seg opp på et høyt fjell for å vise ham verdens riker, kan øve sin makt over menneskeslekten, som er Guds Sønn langt underlegen i styrke og visdom, selv etter at han hadde påtatt seg menneskets natur.

I denne fordervede tidsalder har Satan herredømme over dem som viker av fra det rette og våger seg inn på hans grunn. Over slike øver han en fryktelig makt. Jeg ble gjort oppmerksom på disse ord: «Innlate seg på slike ting som han ikke har sett, forfengelig

oppblåst av sitt kjødelige sinn.» Kol. 2, 18 (eng. overs.). Jeg så at noen tilfredsstillers sin nysgjerrighet og gir seg i lag med djevelen. De har ingen egentlig tro på spiritismen og ville med skrekk vike tilbake for tanken om å være medier. Likevel våger de seg ut og inntar en stilling der Satan kan øve sin makt over dem. Det er ikke deres mening å trenge dypt inn i dette verk. Men de vet ikke hva de gjør. De våget seg inn på djevelens grunn og frister ham til å herske over dem. Den mektige ødelegger betrakter dem som sitt rettmessige bytte og øver sin makt over dem, og det imot deres vilje. Nå de ønsker å øve selvkontroll, klaret de det ikke. De har overgitt sitt sinn til Satan, og han vil ikke gi sine fri, men holder dem i fangenskap. Guds kraft er den eneste makt som kan fri den fangne sjel som svar på hans trofaste etterfølgeres alvorlige bønner.

Vårt eneste vern

Det eneste trygge er nå å søke etter sannheten som et åpenbart i Guds Ord, som etter skjulte skattet. Emner som sabbaten, menneskets natur og Jesu vitnesbyrd er de store og viktige sannhetene som vi bør forstå. De vil vise seg å være som et anker for Guds folk i denne farlige tid. Men den store mengde av menneskeheten forakter Guds Ords sannheter og foretrekket fabler: «Fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten så de kunne bli frelst. Og derfor sender Gud dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen.» 2 Tess. 2, 10.11.

De frekkeste og mest korruperte blir i høy grad smigret av disse djevleånder, som de mener er deres avdøde venners. ånder. De er forfengelig oppblåst i sitt kjødelige sinn. Og fordi de «ikke holder fast ved hodet, hvorfra hele legemet, hjulpet og sammenføyd ved sine ledemot og bånd, vokser Guds vekst» (Kol. 2,19), fornekte de ham som gir kroppen styrke, for at hvert lem må kunne vokse Guds vekst.

Tom filosofi. Lemmene på legemet blir behersket av hodet. Spiritistene setter hodet til side og tror at alle lemmene på kroppen selv må handle, og at fastsatte lover under den fremadskridende utvikling vil føre frem til fullkommenhet uten et hode. «Jeg er det sanne vintre, og min Fader er vingårdsmannen. Hver gren på meg som ikke bærer frukt, den tar han bort, og hver den som bærer frukt, den renser han, for at den skal bære mer frukt.» «Bli i meg, så blir jeg i eder! Liksom grenen ikke kan bære frukt av seg selv, men bare når den blir i vintreet, således heller ikke I uten at I blir i meg. Jeg er vintreet, I er grenene; den som blir i meg, og jeg i ham, han bærer megen frukt; for uten meg kan I intet gjøre. Om noen ikke blir i meg, da kastes han ut som en gren og visner,

og de sankes sammen og kastes på ilden, og de brenner.» Joh. 15, 1. 2. 4-6.

Kristus er kilden til vår styrke. Han er vintreet, vi er grenene. Vi må få næring fra det levende vintre. Blir vi fratatt kraften og næringen fra dette vintreet, er vi liksom lemmer på et legeme uten hode, og vi er akkurat i den tilstand Satan ønsker vi skal være i for at han må kunne herske over oss etter sitt behag. Han virker «med all urettferdighetens forførelse for dem som går fortapt fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst. Og . derfor sender Gud dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen». 2 Tess. 2, 10. 11. Spiritismen er en løgn. Den er grunnlagt på den første store løgnen: «I skal visselig ikke dø.» 1 Mos. 3,4. Tusener av mennesker hugger vekk ham som er hodet, og følgen er at lemmene handler uten hode, og en annen leder legemet. Satan hersker over dem.

Jeg så at Satan ikke kan herske over sinnet dersom det ikke blir stilt under hans kontroll. De som viker av fra det som er rett, svever nå i stor fare. De skiller seg fra Gud og fra hans englers årvåkne omhu, og Satan, som alltid er på vakt for å ødelegge sjeler, begynner å påvirke dem med sine forførelser. Slike er i den ytterste fare, og dersom de ser mørkets makter og prøver å stå dem imot og å rive seg løs fra Satans snare, blir det ikke så lett. De har våget seg inn på Satans grunn, og han gjør krav på dem. Han nøler ikke med å bruke alle sine krefter og kalle hele sin onde hærske til hjelp for å vriste et enkelt menneske ut av Kristi hånd.

De som har fristet djevelen til å friste dem, må gjøre fortvilte anstrengelser for å gjøre seg fri fra hans makt. Men når de begynner å arbeide for seg selv, vil Guds engler, som de har voldt sorg, komme dem til unnsetning. Satan og hans engler er uvillige til å gi slipp på sitt bytte. De kjemper og strir mot de hellige englene, og kampen er hard. Men hvis de som har fart vill, fortsetter å be inderlig og med dyp ydmykhet bekjenner sine synder, vil engler, veldige i makt, få overhånd og rive dem ut av de onde englers vold.

Da sløret ble løftet, og jeg fikk se fordervelsen i denne tid ble mit hjerte sykt, og min ånd holdt på å vansmekte inni meg. Jeg så at Jordens innbyggere holdt på å fylle sin ugudelighets mål. Guds vrede er tent og vil ikke mer legge seg før syndere er utryddet fra jorden. Satan er Kristi personlige fiende. Han er opphavet til og lederen i opprør av enhver art i himmel og på jord. Hans raseri øker. Vi innser ikke hans makt. Dersom våre øyne kunne bli åpnet så vi kunne se de falne englene der de arbeider med dem som tar

saken lett og mener å være trygge, ville vi ikke føle oss så sikre. Onde engler er på spor etter oss hvert øyeblikk. Vi venter å finne dårlige mennesker som er ferdige til å handle etter Satans innskytelser. Men når vårt sinn er ubevoktet mot hans usynlige hjelpere, vinner de nytt terreng og gjør store mirakler for våre øyne. Er vi beredt til å motstå dem ved hjelp av Guds Ord, det eneste våpen vi kan bruke med hell?

Noen blir fristet til å ta imot disse mirakler som om de kom fra Gud. Syke blir helbredet for våre øyne. Mirakler blir utført. Er vi beredt for den prøven som venter oss når disse løgnens undre fra Satan kommer tydeligere til syne? Kommer ikke mange sjeler til å gå i snaren og bli fanget? Mange viker av fra Guds klare forskrifter og befalinger og akter på fabler og forbereder på den måten sinnet til å ta imot disse løgnens undre. Vi må nå alle sammen søke å ruste oss til striden, som vi snart må ta del i. Troen på Guds Ord, som vi må granske under bønn og gjøre bruk av i det praktiske liv skal være vårt skjold mot Satans makt og gjøre oss til seiervinnere ved Kristi blod.

Kapittel 23

Kristendom i familien

Det er blitt vist meg hvilken høy og ansvarsfull stilling Guds folk bør innta. De er jordens salt og verdens lys, og de må vandre som Kristus vandret. De kommer til å møte stor trengsel. Vår Frelser sier i Ap. 3, 21: «Den som seirer, ham vil jeg gi å sitte med meg på min trone, liksom jeg og har seiret og satt meg med min Fader på hans trone.» Lønnen blir ikke gitt til alle som bekjenner seg til å være Kristi etterfølgere, men til dem som seirer liksom han har seiret. Vi må studere Kristi liv og lære hva det vil si å bekjenne ham for verden.

Skal vi kunne bekjenne Kristus, må vi eie ham. Ingen kan med sannhet bekjenne Kristus dersom Kristi sinn og ånd ikke er i ham. Hvis et gudfryktighetens skinn eller en godkjennelse av sannheten. alltid var en bekjennelse av Kristus, kunne vi si: Bred er den vei som fører til livet, og det er mange som finner den. Vi må innse hva det vil si å bekjenne Kristus og hvordan vi fornekte ham. Det er mulig å bekjenne Kristus med leppene og likevel fornekte ham i handlinger. Åndens frukter åpenbart i livet er en bekjennelse av Kristus. Hvis vi har forlatt alt for Kristus, vil vi leve et ydmykt liv. Vår ferd vil være himmelsk og vår oppførsel uklanderlig. Den mektige, rensende innflytelse sannheten har på sjelen, samt Kristi karakter åpenbart i livet er en bekjennelse av ham. Dersom det evige livs ord er sådd i våre hjerter, vil frukten bli rettferdighet og fred.

Vi kan fornekte Kristus i vårt liv ved å være lyst til makelighet eller egenkjærlighet, ved spøk og vitser og ved å søke verdslig ære. Vi kan fornekte ham med vårt ytre utseende, ved å skikke oss etter verden, ved et stolt blick eller kostbare klær. Bare ved stadig å være på vakt, og ved utholdende og nesten uavlatelig bønn kan vi bli i stand til å åpenbare Kristi karakter eller den helliggjørende Innflytelse sannheten har på vårt liv. Det er mange som ved en utålmodig, lidenskapelig ånd driver Kristus vekk fra sine familier. Slike har noe å seire over i den retning.

Den nåværende svekkede tilstand menneskeslekten er i, ble fremstilt for meg. Hver generasjon er blitt svakere, og sykdom av alle slags plager menneskeheten. Tusener av stakkars dødelige med vanskapte, sykkelige legemer, forstyrrede nerver og tungsinn fører en trist tilværelse. Satans makt over menneskefamilien øker. Dersom

Herren ikke snart kom og ødela hans makt, ville jorden på kort tid bli avfolket.

Det ble vist meg at Satans makt særlig er rettet mot Guds folk. Mange som var i en tilstand av tvil og fortvilelse, ble fremstilt for meg. De legemlige svakheter påvirker sinnet. En listig og mektig fiende følger i våre spor og bruker sin styrke og sin kunst i forsøket på å lede oss vekk fra den rette vei. Og altfor ofte hender det at Guds folk ikke er på vakt og derfor ikke kjenner til hans påfunn. Han arbeider med midler som best vil kunne skjule ham for vårt blikk, og ofte oppnår han sin hensikt.

Brødre har satt penger i patentrettigheter og andre foretak og vekket interessen hos andre som ikke kunne tåle de forviklinger og bekymringer som følger med slike forretninger. Deres ivrige, overanstrengte sinn har en alvorlig virkning på deres legemer, som alt i forveien er sykelige, og de gir seg over til motløshet som utvikler seg til fortvilelse. De mister all tillit til seg selv og mener at Gud har forlatt dem. De våger ikke å tro at han vil være nådig mot dem. Disse stakkars sjeler vil ikke bli overlatt i satans vold. De vil bane seg vei gjennom mørket og på ny feste sin vaklende tro på Guds løfter. Han vil fri dem ut og vende deres sorg og motløshet til fred og glede. Det ble vist meg at det disse kommer til å gå igjennom, må lære dem til ikke å ha noe å gjøre med kjøp av patentrettigheter og lignende forretninger. De burde ikke engang tillate at deres brødre lokker dem til å bli innviklet i slike foretak, for deres forventninger vil ikke bli til virkelighet. De vil bli ført inn på fiendens slagmark uten å være rustet til kampen.

Midler som burde bli lagt i Guds skattkammer for å fremme hans verk, er verre enn bortkastet hvis man setter dem i noen av disse moderne foretak. Hvis noen som bekjenner seg til sannheten, føler seg fri til og er i stand til å ha noe med disse patenter, og oppfinnelser å gjøre, burde de ikke gå omkring blant brødrene og gjøre dem til sitt arbeidsfelt, men gå ut blant de vantro. La ikke ditt navn og din bekjennelse som adventist lokke dine brødre som gjerne ønsker å hellige sine midler til Gud. Gå heller ut i verden til dem som ikke interesserer seg for Guds verks fremme, og la dem investere sine pengemidler slik.

Det ble vist meg hvor nødvendig det er at vi åpner dørene til våre hus og våre hjerter for Herren. Når vi alvorlig begynner å arbeide for oss selv og for våre familier, skal vi få hjelp fra Gud. Jeg så at bare det å holde sabbaten og be morgen og kveld ikke er avgjørende bevis for at vi er kristne. Alle disse utvortes former kan en strengt følge

mens sann gudsfrykt likevel mangler. Kristus «ga seg selv for oss for å forløse oss fra all urettferdighet og rens seg selv et eiendomsfolk, nidkjært til gode gjerninger». Tit. 2, 14. Alle som bekjenner seg til å være Kristi etterfølgere, bør ha herredømme over sitt eget sinn og ikke tillate seg selv å tale på en irritabel og utålmodig måte. Mannen og faren bør holde de utålmodige ordene tilbake når han er fristet til å si dem. Han bør overveie virkningen av sine ord for at de ikke skal etterlate sorg eller sår.

Svakheter og sykdom angriper særlig kvinner. Familiens lykke er i høy grad avhengig av hustruen og moren. Er hun svak og nervøs, og blir hun overanstrengt av arbeid, blir sinnet nedtrykt fordi det blir påvirket av kroppslig tretthet. Da hender det ofte at hun blir møtt med en kald tilbakeholdenhet fra mannens side. Dersom ikke alt går så lett og glatt som han kunne ønske det, legger han skylden på hustruen og moren. Han er nesten helt ukjent med hennes bekymringer og byrder og skjønner ikke alltid å vise sympati med henne. Han innser ikke at han hjelper den store fienden i hans arbeid med å bryte ned.

Den hensynsfulle far

Ved tro på Gud bør han løfte opp et banner mot Satan. Men han ser ut til å være blind for sine egne og hennes interesser. Han behandler henne med likegyldighet. Han vet ikke hva han gjør. Han motarbeider direkte sin egen lykke og ødelegger lykken for familien. Hustruen blir nedtrykt og mismodig. Håpet og gleden forsvinner. Hun utfører sitt daglige arbeid rutinemessig og mekanisk fordi hun ser at arbeidet må bli gjort. Hele familien merker hennes mangel på glede og frimodighet. Det er mange slike ulykkelige familier overalt blant sabbatsholdere. Engler bringer den skammelige beretningen til himmelen, og den rapporterende engelen skriver ned det hele.

Mannen bør vise stor interesse for familien sin. Særlig bør han være svært øm overfor en svak hustrus følelser. Han kan lukke døren igjen for mye sykdom. Vennlige, glade og oppmuntrende ord vil vise seg å ha større virkning enn de fleste legende medisiner. De vil bringe mot til forsagte og nedtrykte hjerter, og den lykken og det solskinnet som ved hjelp av vennlige handlinger og oppmuntrende ord blir brakt inn i familien, vil være tifoldig lønn for møyen.

Mannen bør huske på at en stor del av ansvaret med å oppdra barna hviler på moren, og at hun har mye med danningen av deres sinn å gjøre. Dette burde vekke hans

ømmeste følelser, og med omhu burde han lette hennes byrder. Han bør anspore henne til å støtte seg til hans store hengivenhet og lede hennes tanker til himmelen, der det er styrke og fred og endelig hvile for den trette. Han bør ikke komme hjem med et trist ansikt, men ved sitt nærvær bringe solskinn inn i familien. Og han bør oppmuntre sin hustru til å se oppad og tro på Gud. Sammen kan de påberope seg Guds løfter og bringe hans rike velsignelse inn i familien. Uvennlighet, klage og vrede utelukker Jesus fra deres hjem. Jeg så at Guds engler vil flykte fra et hus der det er ubehagelig tale, irritabilitet og strid.

Den muntre og glade hustru

Det er også blitt vist meg at det ofte er en stor mangel fra hustruens side. Hun anstrenger seg ikke så mye for å beherske sitt sinn og gjøre hjemmet lykkelig. Hun er ofte irritabel og kommer med unødige klager. Mannen kommer trett og utslitt hjem fra sitt arbeid og møter et trist ansikt i stedet for vennlige, oppmuntrende ord. Han er bare et menneske, og hans hengivenhet blir vendt bort fra hans hustru. Han mister kjærligheten til sitt hjem, hans sti blir formørket, og han mister motet. Han oppgir sin selvaktelse og den verdighet Gud krever at han skal holde oppe. Mannen er familiens hode liksom Kristus er menighetens hode, og alt det hustruen gjør for å minske hans innflytelse og lede ham til å stige ned fra denne verdige, ansvarsfulle stillingen, er mishagelig for Gud. Det er en plikt for hustruen å legge sine ønsker og sin vilje inn under hans. Begge bør være ettergivende, men ,Guds Ord setter mannens skjønnsomhet først. Og det vil ikke nedsette hustruens verdighet om hun føyer seg etter ham som hun har valgt til sin rådgiver, rettleder og beskytter.

Mannen bør opprettholde sin stilling i familien på en saktmodig og på samme tid fast måte. Noen har spurt: Skal jeg alltid være på vakt og føle meg under tvang? Jeg har sett at vi har en stor oppgave foran oss med å granske våre egne hjerter og våke over oss selv med nidkjær omhu. Vi bør lære å innse hvor vi kommer til kort, og så være på vakt akkurat på det punktet. Vi må ha fullstendig herredømme over vårt eget sinn. «Den som ikke snubler i tale, han er en fullkommen mann, i stand til også å holde hele legemet i tømme.» Jak. 3, 2.

Lyset som skinner på vår sti, sannheten som anbefaler seg til vår samvittighet, vil enten fordømme' og ødelegge sjelen eller helliggjøre og forvandle den. Vi lever altfor nær prøvetidens avslutning til å la oss nøye med et overflatisk arbeid. Den

fremgangsmåten som vi til nå har ment var nok, vil ikke kunne holde oss oppe nå. Vår tro må økes, og vi må komme til å ligne Kristus i levnet og sinnelag om vi skal kunne holde ut og med hell stå imot Satans fristelser. Guds nåde er nok for hver den som følger Kristus.

Satans angrep på hjemmet

Våre anstrengelser for å stå imot Satans angrep må være alvorlige og iherdige. Han setter sin styrke og sin kunst inn på å søke å få oss vekk fra den rette vei. Han våker over vår utgang og vår inngang for å finne anledning til å skade eller ødelegge oss. Han arbeider med størst hell i mørke og skader dem som ikke kjenner til hans list. Han ville ikke kunne oppnå noen fordel dersom hans angrepsmetoder ble forstått. De redskaper han gjør bruk av for å nå sine hensikter og sende ut sine gloende piler, er ofte medlemmene i våre egne familier.

De som vi elsker, kan kanskje tale eller handle overilet, og det sårer oss dypt. Det var ikke deres mening å gjøre det, men Satan forstørrer deres ord og handlinger for vårt sinn og slynger på den måten en pil fra sitt kogger for å gjennomføre oss. Vi rustet oss for å stå imot den som vi mener har fornærmet oss, og slik ansporer vi Satans fristelser. I stedet for å be Gud om kraft til å motstå Satan tillater vi at vår lykke tar skade fordi vi søker å holde fast på det vi kaller «våre rettigheten». Slik lar vi Satan få en dobbelt fordel. Vi lar våre krenkede følelser komme til uttrykk i handling, og Satan bruker oss som sine redskaper til å såre og skade dem som ikke tenkte på å skade oss. Kravene fra mannen kan ofte forekomme hustruen å være urimelige. Men hvis hun rolig og oppriktig overveier saken en gang til og betrakter den i et lys så gunstig som mulig for ham, vil hun innse at når hun gir avkall på sin egen mening og bøyer seg for hans avgjørelse, vil det spare dem begge for ulykke og gi dem en stor seier over Satans fristelser, selv om det skulle gå imot hennes følelser.

Jeg så at fienden enten vil kjempe om de gudfryktiges brukbarhet eller om deres liv, og han vil søke å forstyrre freden hos dem så lenge de lever i denne verden. Men hans makt er begrenset. Han kan nok få ildovnen til å bli opphetet, men Jesus og englene vil holde vakt over den tillitsfulle kristne, slik at ikke noe annet enn slagget blir fortært. Den ilden som Satan tenner, har ingen makt til å ødelegge eller skade det ekte metallet. Det er viktig å lukke enhver mulig adgangsdør for Satan. Enhver familie har den forrett å kunne leve på en slik måte at Satan ikke kan dra noen fordel av hva de

måtte si eller gjøre for å rive hverandre ned. Hvert medlem i familien bør tenke på at alle har nok å gjøre med å stå imot vår listige fiende, og med alvorlig bønn og ubøyelig tro må hver enkelt stole på fortjenesten av Kristi blod og tilegne seg hans frelsende kraft.

Å vandre i tro

Mørkets makter samler seg omkring sjelen og lukker Jesus ute for vårt syn. Og til tider kan vi bare vente med sorg og forbauselse til skyen går forbi. Slike stunder er ofte fryktelige. Håpet synes å svikte, og vi blir grepet av fortvilelse. I disse fryktelige stunder må vi lære å ha tillit, og å forlate oss fullt og helt på forsoningens fortjeneste og i all vår hjelpeløse uverdighet kaste oss på den korsfestede og oppstandne frelsers fortjeneste. Vi skal aldri gå fortapt når vi gjør dette -- aldri! Når lyset skinner på vår sti, er det ikke noe stort i det å være sterk i nådens kraft. Men å vente tålmodig i håp når skyer omgir oss, når alt er mørkt, krever en tro og en underkastelse som gjør at vår vilje blir oppslukt av Guds vilje. Vi blir altfor fort motløse, og vi roper alvorlig til Gud om at prøven må bli tatt fra oss, når vi heller burde be inderlig om tålmodighet til å holde ut og om nåde til å vinne seier.

Uten tro er det umulig å takkes Gud. Vi kan ha Guds frelse i våre familier, men vi må tro på den, leve for den og ha en stadig blivende tro og tillit til Gud. Vi må undertrykke et heftig sinn og beherske vår tale. Da kommer vi til å vinne store seire. Dersom vi ikke hersker over vår tale og vårt sinn, er vi Satans treller. Vi er hans undersåtter. Han fører oss i fangenskap. All trette, all ubehagelig, utålmodig og ubehersket tale er et offer vi bringer hans sataniske majestet. Og det er et dyrt offer, dyrere enn noe vi kan bære frem for Gud. Det ødelegger freden og lykken for hele familier, det ødelegger helsen og blir til sist årsak til at et evig liv i lykke går forapt.

Det bånd Guds Ord legger på oss, er til beste for oss selv. Det øker lykken for våre familier og for alle våre omgivelser. Det foredler vår smak, helliger vår dømmekraft og bringer fred i sinnet og til sist et evig liv. Under dette hellige bånd skal vi vokse i nåde og ydmykhet, og det vil bli lett for oss å tale det som er rett. Det naturlige, lidenskapelige sinnelag vil bli holdt i tømme. En iboende Frelser vil styrke oss hver time. Tjenende engler vil ta bolig i våre hjem og med glede bringe budskaper om vår fremgang i det guddommelige liv med til himmelen, og engelen som skriver ned, vil ha en gledelig rapport å avlegge.

Kapittel 24

Falske ideer om helliggjørelse

Gud holder nå på å prøve og forsøke sitt folk. Det foregår en karakterutvikling. Engler veier vår moralske verdi og fører et nøyaktig regnskap med alle de handlinger menneskenes barn utfører. Blant dem som bekjenner seg til å være Guds folk, finnes det fordervede hjerter. Men de kommer til å bli prøvd og forsøkt. Den Gud som leser hjertet hos hver enkelt, vil bringe mørkets skjulte ting for lyset, ofte der en minst ante dem, for at de anstøtsstener som har hindret fremgang for sannheten, kan bli fjernet, og Gud må ha et rent og hellig folk til å forkynne hans lover og dommer.

Vår frelses høvding leder sitt folke skritt for skritt, renser dem og gjør dem skikket til forvandling. Men han lar dem bli tilbake som er tilbøyelige til å fjerne seg fra legemet, som ikke er villige til å la seg lede, og som er tilfreds med sin egen rettferdighet. «Er altså lyset i deg mørke, hvor stort blir da mørket!» Matt. 6, 23. Ingen større forblindelse kan bedra det menneskelige sinn enn den som får mennesker til å nære en selvtillitens ånd, får dem til å tro at de har rett og vandrer i lyset når de går bort fra Guds folk, og det lys de følger, er mørke.

Fra pastor K tok bror J imot en falsk teori om helliggjørelsen, som ligger utenfor den tredje engels budskap og ødelegger kjærligheten til budskapet overalt hvor den blir tatt imot. Det ble vist meg at pastor K var på farlig grunn. Han stemmer ikke overens med den tredje engel. En gang gledet han seg over Guds velsignelse, men gjør det ikke nå, for han har ikke satt pris på og fulgt det sannhetslyset som har skinnet på hans vei. Han har ført en teori med seg om metodistisk helliggjørelse og stiller denne i forgrunnen, og han betrakter den som av størst viktighet. De hellige sannheter som er beregnet på denne tid, betrakter han som noe av liten verdi. Han har fulgt sitt eget lys, og er blitt mer og mer innhyllet i mørke. Han har gått lenger og lenger bort fra sannheten, slik at den nå har bare liten innflytelse over ham. Satan har behersket hans sinn, og han har gjort sannhetens sak stor skade i det nordlige Wisconsin.

Dens frukter

Denne teori om helliggjørelsen som søster G tok imot fra pastor K, og som hun

prøvde å etterleve, førte henne inn i en fryktelig fanatisme. Pastor K har ført mange vill og forstyrret deres sinn med denne helliggjørelsesteorien. Alle som tar imot den, mister for en stor del sin interesse for og sin kjærlighet til den tredje engels budskap. Dette syn på helliggjørelsen er en teori som tar seg ganske godt ut. Den hvitkalker stakkars sjeler som lever i mørke, villfarelse og stolthet. Den gir dem skinn av å være gode kristne og å eie hellighet, mens deres hjerter er fordervet. Den er en fred -- og trygghetsteori som ikke bringer det onde for lyset, og ikke irettesetter og refser urett. Den leger sårene hos Guds folks datter som noe ganske lett og roper: Fred, fred! enda det ikke er noen fred. Menn og kvinner med fordervede hjerter hyller seg inn i hellighetens kappe og blir betraktet som forbilder for hjorden, mens de er Satans redskaper og blir brukt av ham til å lokke og føre ærlige sjeler vill. Dette blir gjort for at de ikke skal kunne føle vekten og betydningen av de høytidelige sannheter som blir forkynt av den tredje engelen.

Mange har sett opp til pastor K som et eksempel, men han har vært til skade for Guds sak. Hans liv har ikke vært uklanderlig. Det har ikke vært i overensstemmelse med Guds hellige lov eller med Kristi feilfrie liv. Hans fordervede natur er ikke blitt underkuet, men likevel dveler han meget ved helliggjørelse og fører på den måten mange vill. Hans tidligere virksomhet ble fremstilt for meg. Han har forsømt å bringe sjeler inn i sannheten og å styrke dem i den tredje engels budskap. Han fremholder en teori om helliggjørelse som noe av aller største betydning, men han legger liten vekt på det middel Guds velsignelse kommer gjennom. «Hellige dem i sannheten! ditt ord er sannhet.» Joh. 17, 17. Han gir ikke akt på den nærværende sannhet som er midlet, men trer den under føtter. Mennesker kan rope: Hellighet; hellighet! Helliggjørelse, helliggjørelse! Helligelse, helligelse! og likevel av erfaring ikke kjenne mer til hva de taler om enn synderen med sine fordervede lyster. Gud vil snart rive av den hvitkalkede kledningen av påstått helliggjørelse som noen med kjødelig sinn har hyllet seg inn i for å skjule misdannelsen i sjelen.

Det blir ført et trofast regnskap med de handlinger menneskenes barn utfører. Ikke noe kan holdes skjult for den Høyes og Helliges øyne. Noen lever et liv som er i åpenbar strid med Guds lov, og for å dekke over sin syndige handlemåte bekjenner de seg til å være helliget til Gud. Denne bekjennelsen til hellighet gir seg ikke til kjenne i deres daglige liv. Den bidrar ikke til å høyne deres tanker, til å holde dem «fra allslags ondt». 1 Tess. 5, 22. Vi er blitt et skuespill for verden, både for engler og for mennesker. Vår tro blir spottet på grunn av de kjødeligsinnedes krokete ferd. De bekjenner seg til en del av sannheten, som gir dem innflytelse, mens de ikke har noe

samfunn med dem som tror på hele sannheten og er enige i den. Hvilken innflytelse har pastor K hatt? Hva har fruktene vært av hans arbeid? Hvor mange er blitt ledet til å ta imot den nærværende sannhet? . . .

Tilfellet med hr. L ble vist meg. Han har mye å si om helliggjørelse, men han er bedratt for sitt eget vedkommende, og andre er blitt bedratt angående ham. Hans helliggjørelse varer kanskje mens han er til stede ved et møte, men den kan ikke holde ut i prøven. Bibelsk hellighet rensker livet. Men L's hjerte er ikke lutret. Det onde finnes i hans hjerte og kommer til uttrykk i livet, og de som er fiender av vår tro, har hatt anledning til å klandre sabbathholdere. De bedømmer treet etter dets frukter.

«Vi har sagt oss løs fra alle skammelige snikveier og farer ikke frem med list, heller ikke forfalsker vi Guds ord, men ved å kunngjøre sannheten anbefaler vi oss til alle menneskers samvittighet for Guds åsyn.» 2 Kor. 4, 2.

Mange går direkte imot ovenstående skriftsted. De går listig til verks og forfalsker Guds Ord. Deres liv er ikke et eksempel på sannheten. De har særskilte religiøse øvelser i forbindelse med helliggjørelse, men de kaster likevel Guds Ord bak sin rygg. De ber om helliggjørelse, synger om helliggjørelse og roper helliggjørelse. Menn med fordervede hjerter påtar seg en mine av uskyld og bekjenner seg til å være helliget. Men det er ikke noe bevis for at de er det de burde være. Deres handlinger vitner om dem. Deres samvittighet er brennemerket, men Guds hjemmøkedag kommer, og den skal gjøre det klart hvordan enhvers gjerning er. Og enhver skal få etter sine gjerninger.

Engelen sa, mens han pekte på L: «Hva har du med å fortelle om mine lover og føre min pakt i din munn? DU hater jo tukt og kaster mine ord bak deg. Når du ser en tyv, er du gjerne med ham, og med horkarler gjør du felles sak. Din munn slipper du løs med ondt, og din tunge spinner sammen svik» Sal. 50, 16-19. Gud vil spre disse splittende innflytelser og riste dem av. Og han vil befri sitt folk hvis de som bekjenner seg til hele sannheten, vil komme Herren til hjelp.

Kapittel 25

Ingen helligjørelse for de ulydige

Det er ingen bibelsk helligjørelse for dem som kaster en del av sannheten bak sin rygg. Det er lys nok i Guds Ord slik at ingen trenger til å fare vill. Sannheten er så opphøyet at den vil kunne beundres av de største ånder, og likevel så enkel at det minste, svakeste Guds barn kan forstå den og bli undervist av den. De som ikke ser den skjønnhet som finnes i sannheten, og som ikke anser den tredje engels budskap som noe av betydning, vil stå der uten unnskyldning, for sannheten er klar.

«Er da enn vårt evangelium skjult, så er det skjult blant dem som går fortapt, i hvem denne verdens gud har forblindet de vantros sinn, for at lyset fra evangeliet om Kristi herlighet, han som er Guds bilde, ikke skal skinne for dem.» 2 Kor. 4, 3. 4.

«Hellige dem i sannheten! ditt ord er sannhet.» «Og jeg helliger meg for dem, for at også de skal være helliget i sannhet.» Joh. 17, 17.19.

«Rens eders sjeler i lydighet mot sannheten til uskrømtet broderkjærighet, og elsk hverandre inderlig av hjertet.» 1 Pet. 1,22.

«Etter som vi da har disse løfter, mine elskede, så la oss rense oss fra all urenheter på kjød og ånd og fullende vår helligjørelse i Guds frykt!» 2 Kor. 7, 1.

«Derfor, mine elskede, liksom I alltid har vært lydige, så arbeid, ikke bare som i mitt nærvær, men nå meget mer i mitt fravær, på eders frelse med frykt og beven; for Gud er den som virker i eder både å ville og virke til hans velbehag. Gjør alt uten knurr og tvil, for at I kan være ustraffelige og rene, Guds ulastelige barn midt iblant en vanartet og vrang slekt, blant hvilken I viser eder som lys I verden.» Fil. 2,12-15.

«I er alt rene på grunn av det ord som jeg har talt til eder.» Joh. 15,3.

«I menn! elsk eders hustruer, liksom Kristus elsket menigheten og ga seg selv for den, for å hellige den, idet han rensket den ved vannbadet i ordet, for at han selv kunne fremstille menigheten for seg i herlighet, uten plett eller rynke eller noe, sådant, men at

den kunne være hellig og ulastelig.» Ef. 5, 25-27.

Dette er bibelsk helliggjørelse. Den er ikke bare et skinn eller et utvortes verk. Det er en helliggjørelse som vi mottar gjennom sannheten. Den er sannheten mottatt i hjertet og etterlevd i det praktiske liv.

Som menneske betraktet var Jesus fullkommen. Likevel vokste han i nåde. «Og Jesus gikk frem i visdom og alder og yndest hos Gud og mennesker.» Luk. 2, 52. Selv den mest fullkomne kristne kan stadig vokse i Guds kunnskap og kjærlighet.

«Derfor, elskede, da I venter dette, så legg vinn på å bli funnet uten flekk og lyte for ham i fred.» «Men voks i nåde og i kjennskap til vår Herre og frelser Jesus Kristus! Ham være æren både nå og til evigtid!» 2Pet.3,14.18.

En stadig vekst

Helliggjørelse er ikke et verk som skjer i et øyeblikk, en time eller en dag. Det er en stadig vekst i nåden. Vi vet ikke den ene dagen hvor hard kampen vil bli den neste dag. Satan lever og er virksom, og hver dag trenger vi til å rope alvorlig til Gud om hjelp og styrke til å stå ham imot. Så lenge Satan hersker, har vi selvet å underkue og skjødesynder å overvinne. Det er ikke noe hvilested, ikke noe punkt vi kan nå frem til der vi kan si at vi har oppnådd alt.

«Ikke at jeg allerede har grepet det eller allerede er fullkommen; men jeg jager etter det, om jeg og kan gripe det, etter som jeg og er grepet av Kristus Jesus.» Fil. 3,12.

Kristenlivet er en stadig marsj fremad. Jesus sitter og lutrer og renser sitt folk. Og når hans bilde fullstendig er gjenspeilt i dem, er de fullkomne og hellige og beredt til forvandling. Det kreves et stort arbeid av en kristen. Vi får formaningen om å rense oss fra all kjødets og åndens besmittelse og å gjennomføre hellighet i gudsfrykt. Her ser vi hvem det store arbeidet hviler på. Det er et stadig arbeid for en kristen. Hver gren på vintreets stamme må få liv og styrke fra dette vintreet for å kunne bære frukt.

Det vil koste oss en anstrengelse å oppnå evig liv. Det er bare ved langvarig og vedholdende anstrengelse, hard disiplin og alvorlig kamp vi vil kunne seire. Men hvis vi i den guddommelige seiervinnerens navn tålmodig og beslutsomt seirer, slik som han

seiret for oss i fristelsens ørken, skal vi få den evige lønn. Våre anstrengelser, vår selvfornektelse og vår utholdenhet må stå i forhold til den umåtelige verdi av det målet vi søker å nå.

Kapittel 26

Satans makt

Det falne menneske er Satans rettslige fange. Kristi oppgave var å frelse det fra den store motstanders makt. Mennesket har en naturlig tilbøyelighet til å følge Satans forslag og kan ikke med hell motstå en slik fryktelig fiende uten at Kristus, den mektige seiervinneren, bor i ham, leder hans ønsker og gir ham styrke. Gud alene kan begrense Satans makt. Han [Satan] streifer omkring på jorden, frem og tilbake på den. Han forlater ikke sin post et eneste øyeblikk, for han er redd for å gå glipp av anledningen til å ødelegge sjeler. Det er viktig at Guds folk skjønner dette, slik at de må kunne unnfly hans snarer.

Satan forbereder sine bedrag for at Guds folk i hans siste felttog mot dem ikke skal skjønne det er ham. «Og det er intet under; for Satan selv skaper seg om til en lysets engel» 2 Kor. 11, 14. Mens noen bedratte sjeler påstår at han ikke eksisterer, tar han dem til fange og arbeider i stor utstrekning gjennom dem. Han vet bedre enn Guds folk hvilken makt de kan ha over ham når deres styrke er i Kristus. Når de ydmykt roper til den mektige guddommelige seierherre om hjelp, kan den svakeste som tror på sannheten og stoler fullt og fast på Kristus, med virkning tilbakevise Satan og hele hans hær. Han er altfor listig til å komme åpenlyst og frekt med sine fristelser, for i så tilfelle ville en kristens sløve krefter våkne, og han ville sette sin lit til den mektige befrier. Men han [Satan] kommer ubemerket og arbeider under dekket gjennom ulydighetens barn som bekjenner seg til å frykte Gud.

Satan vil bruke sin makt til det ytterste for å forurolige, friste og villedde Guds folk. Han som våget å stå frem for, friste og håne vår Herre, og som hadde makt til å ta ham i sine armer og bære ham opp på en av tempelets tinder og opp på et høyt fjell, vil øve sin makt på forunderlig måte overfor den nåværende slekt, som er sin Herre langt underlegen i visdom, og som er nesten helt uvitende om Satans list og styrke. På en forbausende måte vil han påvirke deres legemer som av naturen er tilbøyelige til å gjøre det han byr dem. Satan gleder seg over at folk betrakter ham som oppspinn. Når han ikke blir regnet for noe eller blir fremstilt ved et eller annet barnaktig bilde eller som et dyr, er han vel fornøyd. En forestiller seg ham som så underlegen at menneskesinnet er ganske uforberedt på hans klokt anlagte planer, og han har nesten alltid godt hell med

seg. Dersom man forsto hans makt og list, ville mange være forberedt til virkningsfullt å stå ham imot.

Alle burde innse at Satan en gang var en opphøyet engel. Hans opprør lukket ham ute fra himmelen, men tilintetgjorde ikke hans makt og gjorde ham ikke til et dyr. Etter sitt fall har han rettet sin mektige styrke mot himmelens regjering. Han er blitt enda listigere og har lært hvordan han på den mest virkningsfulle måte kan komme med sine fristelser til menneskenes barn.

Satans forførelser

Satan har oppfunnet fabler som han kan forføre med. Han begynte i himmelen å føre krig mot grunnvollen for Guds herredømme. Og etter fallet har han fortsatt sitt opprør mot Guds lov og har fått størstedelen av dem som bekjenner seg til å være kristne, til å overtre det fjerde bud, som stiller den levende Gud frem. Han har brutt ned tibudslovens opprinnelige sabbat og i dens sted satt inn en av arbeidsdagene i uken.

Den første store løgngen som han uttalte til Eva i Eden: «I skal visselig ikke dø!» (1 Mos. 3,4), var den første preken som noen gang er holdt angående sjelens udødelighet. Denne prekenen ble kront med hell, og den førte med seg fryktelige følger. Han fikk mennesker til å godta denne prekenen som sannhet, og predikanter forkynner den i tale, i sang og i bønn.

At det ikke er noen personlig djevel, og at det blir en prøvetid etter Kristi komme, holder fort på å bli populære fabler. Skriften lærer tydelig at hvert menneskes skjebne for evig er avgjort når Herren kommer. «La den som gjør urett, fremdeles gjøre urett, og den urene fremdeles bli uren, og den rettferdige fremdeles gjøre rettferdighet, og den hellige fremdeles bli helliggjort! Se, jeg kommer snart, og min lønn er med meg, til å gi enhver igjen etter som hans gjerning er.» Ap. 22, 11. 12.

Satan har dratt fordel av disse populære fabler for å skjule seg selv. Han kommer til stakkars, forførte dødelige gjennom nutidens spiritisme, som ikke setter noen grenser for de kjødeligsinnede, og som, hvis den blir fulgt, skiller familier, skaper sjalusi og hat og gir de mest nedverdiggende lyster frie tøyler. Ennå kjenner verden altfor lite til den nedbrytende innflytelsen fra spiritismen. Teppet gikk opp, og mye av dens fryktelige verk ble åpenbart for meg. Jeg så noen som har hatt en opplevelse i spiritismen og siden

har forkastet den. De skjelver når de tenker på hvor nær de var den fullstendige ødeleggelsen. De hadde mistet herredømmet over seg selv, og Satan fikk dem til å gjøre slikt som de hadde avsky for. Men selv de har bare en svak anelse om spiritismen slik den er. Predikanter som er inspirert av Satan, kan med veltalenhet utsmykke dette uhyggelige monster, tilhulle dets vanskapthet og få det til å se så vakkert ut for mange. Men det kommer så direkte fra hans sataniske majestet at han gjør krav på retten til å herske over alle som gir seg i kast med det, fordi de har våget seg inn på forbuden grunn og gitt avkall på å bli beskyttet av sin skaper.

Noen stakkars sjeler som er blitt grepet av de veltalende ord fra spiritismens lærere, og som har gitt etter for dens påvirkning, oppdager senere dens dødelige karakter og vil forkaste den og flykte fra den. Men de klarer det ikke. Satan holder dem i sin makt og vil ikke la dem slippe fri. Han vet at de ganske sikkert er hans, mens han har dem under sin særlige kontroll. Men hvis de en gang river seg løs fra hans makt, kan han aldri mer få dem til å tro på spiritismen og stille seg direkte under hans kontroll.

Den eneste måte slike stakkars sjeler kan overvinne Satan på, er at de må kunne skjelne mellom fabler og Bibelens rene sannhet. Når de anerkjenner sannhetens krav, stiller de seg der hvor de kan bli hjulpet. De bør vende seg til slike som har hatt en kristelig erfaring, og som har tro på Guds løfter, og oppfordre dem til å be for dem til den mektige Befrier. Det blir nok en hard kamp. Satan vil styrke sine onde engler som har hersket over disse menneskene. Men dersom disse Guds hellige vil faste og be i dyp ydmykhet, vil deres bønner få overhånd. Jesus vil sende hellige engler til å stå Satan imot og drive ham tilbake. Og hans makt over dem som er plaget, vil bli brutt. «Han sa til dem: Dette slag kan ikke drives ut uten ved bønn og faste.» Mark. 9, 29.

De populære forkynnere kan ikke med hell stå seg mot spiritismen. De har ikke noe de kan bruke til å verne sin hjord mot dens giftige innflytelse. En stor del av skylden for spiritismens sørgelige følger vil komme til å hvile på forkynnerne i denne tid. For de har trådt sannheten under føtter og foretrukket fabler i dens sted. Den prekenen Satan holdt for Eva om sjelens udødelighet: «I skal visselig ikke dø!» har de gjentatt fra prekestolen, og folk tar imot den som ren bibelsk sannhet. Den danner grunnvollen for spiritismen. Ikke noe sted lærer Guds Ord at menneskets sjel er udødelig. Udødelighet er en egenskap hos Gud alene. «Han som alene har udødelighet, som bor i et lys som ingen kan komme til, han som intet menneske har sett eller kan se; ham tilhører ære og evig makt. Amen.» 1 Tim. 6, 16.

Hvis Guds Ord blir forstått og brukt på riktig måte, er det et vern mot spiritismen. Læren om et evig brennende helvete, slik den lyder fra prekestolen og blir fremholdt for folket, er en urett mot Guds kjærlige karakter. Den fremstiller ham som den største tyrann i universet. Dette vidt utbredte dogme har drevet tusener av mennesker ut i universalisme, fritenkeri og gudsfornektelse. Guds ord er tydelig. Det er en pålitelig kjede av sannhet og vil vise seg å være et anker for dem som er villige til å ta imot det, selv om de skulle bli nødt til å gi avkall på sine yndede fabler. Det vil frelse dem fra de frykteligste villfarelser i disse farlige tider. Satan har fått predikanter i forskjellige kirkesamfunn til hårdnakket å holde fast ved sine populære villfarelser, på samme måte som han fikk jødene til i blindhet å klynge seg til sine ofringer og korsfeste Kristus. Når menneskene forkaster lys og sannhet, blir de fanger, underkastet Satans bedrag. Jo større lys de forkaster, desto større kraft blir det i det bedrag og mørke som kommer over dem.

Jeg fikk se at Guds sanne folk er jordens salt og verdens lys. Gud krever av dem at de stadig går frem i kunnskap om sannheten og om hellighetens vei. Da vil de forstå hvordan Satan trenger seg inn, og i Jesu kraft vil de stå ham imot. Satan vil kalle sine legioner av engler til hjelp for å motarbeide fremgangen hos endog bare en eneste sjel, og om mulig vriste den ut av Kristi hånd.

Kampen om sjeler

Jeg så onde engler som kjempet om sjeler, og Guds engler som sto dem imot. Striden var hard. Onde engler fordervet atmosfæren ved sin giftige innflytelse og trengte seg omkring disse sjelene for å svekke deres sansevner. Hellige engler var ivrig på vakt og ventet på å få drive Satans hærskarer tilbake. Men det er ikke de gode englers oppgave å herske over menneskenes sinn mot deres vilje. Hvis de gir etter for fienden og ikke anstrenger seg for å stå ham imot, kan Guds engler ikke gjøre stort annet enn å holde Satans hærskarer i tømme for at de ikke skal ødelegge før de som er i fare, får mer lys som kan få dem til å våkne opp og søke hjelp fra himmelen. Jesus vil ikke la disse hellige engler få den oppgaven å befri slike som ikke anstrenger seg for å hjelpe seg selv.

Dersom Satan ser at han står i fare for å miste en eneste sjel, vil han anstrenge seg til det ytterste for å beholde denne ene. Og når denne sjel oppdager sin fare og i sin nød

ber Jesus inderlig om hjelp, er Satan redd for at han skal miste en fange. Han kaller på forsterkning til sine engler for å omringe den stakkars sjelen og danne en mur av mørke omkring den for å ta fra den himmelens lys. Men hvis den som er i fare, holder ut og i sin hjelpeløshet stoler på for. tjenesten av Kristi blod, hører vår Frelser troens alvorlige bønn og sender en forsterkning av de engler som er veldige i makt, for å befri ham.

Satan kan ikke tåle at det blir gjort henvendelser til hans mektige motpart, for han frykter og skjelver for hans kraft og majestet. Ved lyden av brennende bønn skjelver hele Satans hærs-kare. Han fortsetter å tilkalle legioner av onde engler for å føre sitt mål igjennom. Og når engler som eier all makt og er ikledd himmelens rustning, kommer den utmattede, forfulgte sjel til hjelp, viker Satan og hans hærs-karer tilbake, for de vet så godt at slaget er tapt. Satans villige undersåtter er trofaste, virksomme og står sammen om ett mål. Og enda de hater og kriger mot hverandre, nytter de likevel hver eneste anledning til å fremme sine felles interesser. Men den guddommelige høvding i himmelen og på jorden har satt en grense for Satans makt.

Min erfaring har vært ulik andres, og i årevis har jeg lidd under særskilte prøvelser i mitt sinn. Tilstanden blant Guds folk og min forbindelse med Guds verk har ofte lagt på meg en byrde av bedrøvelse og motløshet som jeg ikke kan beskrive. I årevis har jeg betraktet graven som et velkomment hvilested, I mitt siste syn spurte jeg den engelen som fulgte meg, hvorfor jeg skulle lide slike plager i mitt sinn og så ofte bli ført ut på Satans slagmark. Jeg ba om å få slippe disse store prøvene dersom jeg skulle være så nøye knyttet til sannhetens sak. Det er kraft og styrke hos Guds engler, og jeg ba inderlig om at jeg måtte bli beskyttet.

Da ble vårt tidligere liv fremstilt for meg, og jeg så at Satan på forskjellige måter hadde søkt å ødelegge vår brukbarhet. Flere ganger hadde han lagt planer om å få oss vekk fra Guds verk. Han var kommet på forskjellige måter og hadde arbeidet gjennom forskjellige redskaper for å få sine planer igjennom. Men på grunn av de hellige englers tjeneste hadde han lidd nederlag. Jeg så at han på våre reiser fra sted til sted ofte hadde stilt sine onde engler på vår vei for å la oss bli rammet av et ulykkestilfelle som ville ta våre liv. Men hellige engler ble sendt til stedet for å utfri oss. Ved flere ulykkestilfelle har min mann og jeg svevet i stor fare, og vårt vern har vært vidunderlig. Jeg så at vi har vært et særlig mål for Satans angrep på grunn av vår interesse for Guds verk og vår forbindelse med det. Da jeg så hvor stor omhu Gud har hvert øyeblikk for dem som elsker ham og frykter ham, ble jeg fylt med tillit og tro til Gud, og jeg følte meg

irettesatt for min mangel på tro.

Ved å gjøre bruk av overnaturlig kraft og gjøre slangen til sitt redskap fikk Satan Adam og Eva til å falle i Eden. Før tidens slutt vil han gjøre enda større under. Så langt hans makt strekker seg, vil han utføre virkelige mirakler. Skriften sier: «Det forfører dem som bor på jorden, for de tegns skyld som er det gitt å gjøre» (Ap. 13, 14), ikke bare de tegnene som det påstår å gjøre. Noe mer enn bare bedrag blir påpekt i dette skriftstedet. Men det er en grense Satan ikke kan overskride, og her gjør han bruk av forførelse og etterligner det verket som han ikke har makt til å utføre i virkeligheten. I de siste dager vil han vise seg på en slik måte at menneskene skal tro han er Kristus, som er kommet til verden for annen gang. Han vil i sannhet skape seg om til en lysets engel. Men mens han på alle måter ser ut som Kristus, så langt det gjelder bare utseendet, blir han ikke i stand til å bedra noen utenom dem som i likhet med Faraos står sannheten imot. -- 1889, bind 5, side 698.

Kapittel 27

De to kroner

I det synet jeg fikk i Battle Creek, Michigan, den 25. oktober 1861, så jeg denne jord mørk og dyster. Engelen sa: «Se nøye etter!» Da ble menneskene på jorden fremstilt for meg. Noen var omgitt av engler, andre var i fullstendig mørke, omgitt av onde engler. Jeg så en arm som var rakt ned fra himmelen med et gyllent scepter. Øverst på scepteret var det en krone besatt med diamanter. Hver diamant sendte ut lys, skinnende, klart og vakkert. På kronen var disse ordene skrevet: «Alle som vinner meg, er lykkelige og skal ha evig liv.»

Under denne kronen var det et annet scepter, og på dette var det også en krone. I midten av den var det juveler, gull og sølv, som sendte ut en del lys. Innskriften på denne kronen var: «Jordisk skatt. Rikdom er makt. Alle som vinner meg, blir æret og berømt.» Jeg så en veldig skare som styrtet frem for å få denne kronen. Det var en støyende hop. I sin iver syntes noen av dem å ha mistet forstanden. De puffet til hverandre, skubbet dem som var svakere, til side og trådte på dem som i alt ståket falt om. Mange grep med iver fatt i de skattene som var inne i kronen, og holdt fast på dem. Hodene hos noen var hvite som sølv, og ansiktene deres var furet av bekymring og angst. Deres egne slektninger, deres eget kjøtt og blod, brydde de seg ikke om. Men når bønnlige blikk ble vendt mot dem, holdt de enda fastere på skattene sine, som om de var redde for at de i et ubevoktet øyeblikk skulle miste litt eller bli overtalt til å dele med dem. Deres ivrige blikk festet seg ofte ved den jordiske kronen og telte skattene i den gang på gang. I denne skaren var det noen som bar preg av savn og elendighet, og de stirret med lengselsfulle blikk på disse skattene, men vendte seg så håpløst bort når de sterkere overmannet de svakere og drev dem tilbake. Likevel kunne de ikke slik gi tapt, men sammen med en flokk krøplinger, sykelige og eldre prøvde de å trenge seg frem til den jordiske kronen. Noen døde mens de søkte å nå den. Andre falt akkurat da de holdt på å gripe den. Mange hadde nettopp grepet den da de falt om. Døde legemer lå strødd omkring på marken. Likevel styrtet skaren frem, trampet på sine falne og døde kameraters legemer. Hver enkelt som nådde frem til kronen, fikk del i den og ble høylytt tiljublet av en interessert flokk som sto omkring dem.

Satans forførelse

En stor flokk onde engler hadde det svært travelt. Satan var midt iblant dem, og alle så med den mest jublende tilfredshet på den flokken som kjempet om kronen. Han syntes å kaste en merkelig trolldom over dem som ivrig søkte etter deri. Mange som søkte etter denne jordiske kronen, bekjente seg til å være kristne. Noen av dem så ut til å ha litt lys. De kunne med lengsel se på den himmelske kronen og så ofte ut til å være grepet av dens skjønnhet. Likevel hadde de ingen forståelse av dens verdi og herlighet. Mens de på en slapp måte rakte den ene hånden ut etter den himmelske, rakte de ivrig ut den andre hånden etter den jordiske, fast bestemt på å få tak i den. Mens de ivrig strevet for å få tak i den jordiske, mistet de den himmelske av syne. De ble etterlatt i mørke, men famlet likevel ivrig omkring for å sikre seg den jordiske kronen. Noen følte seg foraktet av den skaren som søkte den så ivrig. De så ut til å ha en anelse om faren og vendte seg fra den og søkte alvorlig etter den himmelske kronen. Ansiktene hos dem ble snart forvandlet fra mørke til lys, fra tristhet til frimodighet og hellig glede.

Da fikk jeg se en flokk som trengte seg frem gjennom mengden med blikket fast rettet mot den himmelske kronen. Der de alvorlig banet seg vei gjennom den forvirrede flokken, ble de fulgt av engler som gjorde plass for dem så de kunne komme frem. Da de nærmet seg den himmelske kronen, skinte det lyset som strålte ut fra dem, på dem og omkring dem. Det drev mørket vekk fra dem, og det ble klarere og sterkere til de så ut til å være forvandlet og lignet englene. De kastet ikke et eneste lengselens blick på den jordiske kronen. De som var på jakt etter den, spottet dem og kastet svarte kuler etter dem. Disse kulene gjorde dem ingen skade så lenge de hadde blikket festet på den himmelske kronen. Men de som vendte sin oppmerksomhet mot de svarte kulene, ble merket av dem. Dette skriftstedet ble fremstilt for meg:

«Samle eder ikke skatter på jorden, hvor møll og rust tærer, og hvor tyver bryter inn og stjeler; men samle eder skatter i himmelen, hvor hverken møll eller rust tærer, og hvor tyver ikke bryter inn og stjeler! For hvor din skatt er, der vil også ditt hjerte være. Öyet er legemets lys; er ditt øye friskt, da blir hele ditt legeme lyst; men er ditt øye sykt, da blir hele ditt legeme mørkt. Er altså lyset i deg mørke, hvor stort blir da mørket! Ingen kan tjene to herrer; for han vil enten hate den ene og elske den andre, eller holde seg til den' ene og forakte den andre; I kan ikke tjene Gud og mammon.» Matt. 6, 19-24.

Det jeg hadde sett, ble forklart for meg slik: Den flokken som anstrengte seg så

alvorlig etter den jordiske kronen, var slike som elsker sin jordiske skatt og lar seg forføre og smigre av dens kortvarige tiltrekning. Jeg så at noen som bekjenner seg til å følge Jesus, er så ivrige etter å oppnå jordiske skatter at de mister sin kjærlighet til himmelen, handler som verden og av Gud blir regnet som om de hører verden til. De bekjenner seg til å søke en uforgjengelig krone, en skatt i himmelen, men deres interesse og viktigste studium sentrerer seg om å samle jordiske skatter. De som har skattene sine i denne verden og elsker sin rikdom, kan ikke elske Jesus. De mener kanskje at de er som de bør være, og selv om de klynger seg til sine skatter med en gniers grep, kan de ikke få seg til å innse eller til å føle at de har større kjærlighet til penger enn til sannhetens sak eller den himmelske skatt.

Sann og falsk rikdom

«Er altså lyset i deg mørke, hvor stort blir da mørket!» Matt. 6, 23. Det var en tid i sliques erfaring da det lyset som ble gitt dem, ikke ble holdt fast på, og det ble til mørke. Engelen sa: «Dere kan ikke elske og dyrke jordens skatter og likevel ha den sanne rikdom.» Da den unge mannen kom til Jesus og sa til ham: «Mester! hva godt skal jeg gjøre for å få evig liv?» (Matt. 19,16), ga Jesus ham valget mellom å kvitte seg med sitt gods og oppnå det evige liv, eller beholde det og miste livet. Rikdommen hadde større verdi for ham enn den himmelske skatten. Den betingelsen at han skulle kvitte seg med sine skatter og gi dem til de fattige for å kunne bli en Kristi etterfølger og få det evige liv, avkjølte hans ønske, og han gikk bedrøvet bort.

De som i fremstillingen for meg strebte etter den jordiske kronen, var slike som ville ty til et hvilket som helst middel for å samle gods. De blir sinnssvake på dette punkt. Alle deres tanker og krefter blir satt inn på å samle jordisk rikdom. De trer andres rettigheter under føtter, undertrykker den fattige og holder arbeidernes lønn tilbake. Hvis de kan utnytte dem som er fattigere og mindre listige enn de selv er, og det slik kan lykkes dem å øke sin rikdom, vil de ikke et øyeblikk nøle med å undertrykke dem og endog se dem som tiggere.

De menn med hoder hvithåret av alder, og med ansikter furet av bekymringer, men som likevel grep ivrig etter skattene i kronen, var de gamle som bare hadde få år igjen å leve. Likevel var de ivrige etter å sikre seg sine jordiske skatter. Jo mer de nærmet seg graven, desto mer ivrige var de etter å klynge seg til dem. Deres egne slektninger fikk ikke nyte noe godt av dem. Medlemmene av deres egne familier fikk

lov å arbeide over evne for at de skulle kunne spare noen penger. De brukte dem ikke til andres beste, heller ikke til sitt eget. For dem var det nok å vite at de hadde dem. Når deres plikt til å lindre de fattiges nød og til å støtte Guds verk blir fremholdt for dem, blir de fulle av sorg. De vil med glede ta imot det evige liv som en gave, men de vil ikke at det skal koste noe. Vilkårene er for harde. Men Abraham ville ikke holde sin egen sønn tilbake. I lydighet mot Gud kunne han lettere ofre dette løftets barn enn mange ville ofre litt av sine jordiske eiendeler.

Det gjorde vondt å se at de som burde modnes til herligheten og daglig berede seg for udødelighet, brukte all sin kraft til å beholde sine jordiske skatter. Jeg så at slike ikke forsto å verdsette den himmelske skatten. Deres sterke attrå til det jordiske får dem til ved sine gjerninger å vise at de ikke nok setter pris på den himmelske arv til å bringe noe offer for den. Den unge mannen var villig til å holde budene. Men vår Herre sa til ham at en ting mangler. Han ønsket det evige liv, men han elsket sitt gods mer. Mange bedrar seg selv. De har ikke søkt etter sannheten som etter skjulte skatter. De bruker ikke sine evner på beste måten. Deres sinn, som kunne ha vært opplyst av himmelens lys, er forvirret og fullt av besvær. «Verdens bekymringer og rikdoms forførelse og attrå etter de andre ting kommer inn og kveler ordet, og det blir uten frukt.» Mark. 4,19 «Slike,» sa engelen, «er uten unnskyldning.» Jeg så lyset dø bort for dem. De næret ikke noe ønske om å forstå de høytidelige, viktige sannhetene for denne tid og mente at de sto seg godt uten å skjønne dem. Deres lys gikk ut, og de famlet i mørke.

Satans hjelpere

De mange krøplinger og syke som strebte etter den jordiske kronen, er slike som har sine interesser og skatter i denne verden. Enda de møter skuffelser på alle kanter, vil de ikke sette sin hu til himmelen og sikre seg en skatt og et hjem der. De går glipp av den jordiske ennå mens de er på jakt etter den, og mister den himmelske. Til tross for den skuffelse og det ulykkelige liv og den ulykkelige død som rammer dem som er helt opptatt av å samle jordisk rikdom, er det andre som følger den samme kurs. De stormer frem som besatte uten å gi akt på hvor sørgelig det ender med dem som de følger etter.

De som nådde kronen, de som fikk del i å eie den og bli tiljublet, er slike som oppnår det som er målet med hele deres liv, nemlig rikdom. De får den ære verden kan gi dem som er rike. De har innflytelse i verden. Satan og hans onde engler er tilfreds. De vet at slike med sikkerhet tilhører dem, og at de er Satans mektige redskaper ennå mens

de lever i opprør mot Gud.

De som hadde avsky for den flokken som løp etter den jordiske kronen, er slike som har merket seg livet og dets avslutning hos dem som streber etter jordisk rikdom. De ser at slike aldri er tilfredse, men ulykkelige, og de blir urolige og skiller seg fra denne ulykkelige klasse mennesker og søker etter den sanne og varige rikdom.

Jeg så at de som trengte seg frem gjennom mengden for å nå den himmelske kronen, de som ble fulgt av hellige engler, var Guds trofaste folk. Engler leder dem, og de er fylt av nidkjærhet til å skynde seg fremad for å nå den himmelske skatt.

De svarte kulene som ble kastet etter de hellige, var de vanærende løgner som ble satt i omløp om Guds folk av slike som elsker å øve løgn. Vi burde gjøre vårt ytterste for å leve et uklanderlig liv og holde oss fra det onde under alle skikkelser. Da er det vår plikt å gå frimodig fremad og ikke ta hensyn til de fornærmelige usannhetene fra de gudløse. Når de rettferdige har sine øyne festet på den uvurderlige himmelske skatten, blir de mer og mer lik Kristus, og slik vil de bli omdannet og skicket til forvandling.

Kapittel 28

Fremtiden

Ved forklarelsen ble Jesus herliggjort av Faderen. Vi hører ham si: «Nå er Menneskesønnen herliggjort, og Gud er herliggjort i ham.» Joh. 13, 31. Før han ble forrådt og korsfestet, ble han således styrket til sine siste fryktelige lidelser. Når lemmene på Kristi legeme nærmer seg tiden for sin siste kamp, «en trengselstid. . . for Jakob» (Jer. 30, 7), vil de vokse opp til Kristus og få meget av hans ånd. Når det tredje budskap stiger til et høyt rop, og når stor kraft og herlighet følger det avsluttende verk, skal Guds trofaste folk få del i denne herlighet. Det er senregnet som fornyer og styrker dem til å gå gjennom trengselstiden. Deres ansikter vil stråle av herlighet fra det lys som følger den tredje engel.

Jeg så at Gud på en underfull måte vil bevare sitt folk i trengselstiden. Liksom Jesus øste ut sin sjel i angst i hagen, vil de alvorlig rope i bønn om befrielse dag og natt. Det vil bli utstedt en forordning om at de skal ringeakte det fjerde buds sabbat og respektere den første dag eller også miste livet. Men de vil ikke bøye seg og tre Herrens sabbat under føtter og respektere en pavelig institusjon. Satans hærskere og ugudelige mennesker vil omringe dem og triumfere over dem fordi det ikke ser ut til å være noen vei til redning for dem. Men midt under deres lystighet og triumf lyder drønn etter drønn som den sterkeste torden. Himmelen svartner og blir bare opplyst av den flammende glansen og den fryktelige herligheten fra himmelen mens Gud lar sin røst høre fra sin hellige bolig.

Jordens grunnvoller skjelver. Bygninger vakler og faller med fryktelig brak. Havet koker som en gryte, og hele jorden er i voldsom bevegelse. De rettferdiges fangenskap blir vendt, og med glad og høytidelig hvisking sier de til hverandre: «Vi er utfriet! Det er Guds røst.» Med høytidelig ærefrykt lytter de til de ordene røsten taler. De ugudelige hører Guds røst, men skjønner ikke ordene. De frykter og skjelver, mens de hellige fryder seg. Satan og hans engler sammen med de gudløse menneskene som jublet over at Guds folk var i deres vold slik at de kunne utrydde dem av jorden, er vitne til den herligheten som blir tildelt dem som har respektert Guds hellige lov. De ser de helliges ansikter som lyser og gjenspeiler Jesu bilde. De som var så ivrige etter å utrydde de hellige, kan ikke tåle den herligheten som hviler over dem som er utfriet. De

faller til jorden som døde. Satan og de onde englene flykter bort fra de herliggjorte hellige. Deres makt til å skade dem er for evig forbi.

Kapittel 29

Foreldre og barn

Det er blitt vist meg at når foreldre som frykter Gud, tukter sine barn, bør de sette seg inn i deres tilbøyeligheter og deres temperament og søke å imøtekomme deres behov. Noen foreldre er nøye med barnas timelige behov. De pleier dem kjærlig og trofast når de er syke og mener at de med dette har gjort sin plikt. Der tar de feil. Deres arbeid har nettopp begynt. Det bør sørges for sinnets behov. Det kreves dyktighet når en skal kunne bruke det rette legemiddel til å lege et såret sinn.

Barn har prøvelser som er like tunge å bære og like vanskelige på sin måte som de prøvelsene eldre mennesker har. Foreldrene selv har ikke alltid de samme følelser. Deres sinn er ofte forvirret. De nærer feilaktige synspunkter og følelser. Satan kjemper mot dem, og de gir etter for hans fristelser. De snakker på en irriterende måte som gjør at barna blir oppirret til vrede, og er til tider fordringsfulle og irriterende. De stakkars barna får det samme sinnelag, og foreldrene er ikke beredt til å hjelpe dem fordi de selv var årsak til vanskeligheten. Til tider synes allting å gå galt. Overalt er der grettenhet, og det blir en kjedelig og uhyggelig stund for alle. Foreldrene legger skylden på de stakkars barna og synes de er så ulydige og ustyrlige, ja, de verste barna i verden, mens årsaken til forstyrrelsen ligger hos dem selv.

Ved sin mangel på selvbeherskelse er noen foreldre årsak til mange stormer. I stedet for på en vennlig måte å be barna gjøre dette eller hint snakker de i en bydende og skjennende tone mens de på samme tid kommer med kritikk og irettesettelse som barna ikke har fortjent. Foreldre, denne fremgangsmåten overfor barna deres ødelegger deres munterhet og iver. De gjør det dere byr dem, ikke av kjærlighet, men fordi de ikke våger å gjøre noe annet. De gjør der ikke av hjertet. Det er trelldom i stedet for glede, og dette fører ofte til at de glemmer å følge alle deres påbud. Av den grunn blir dere enda mer irritable, og det blir enda verre for barna. Irettesettelsen blir gjentatt, og barnas dårlige oppførsel blir femstilt for dem i glødende farger inntil de blir overveldet av motløshet. De tar det ikke så nøye med om de er til deres behag eller ikke. En «jeg-er likeglad»-stemning fyller dem, og de går vekk fra hjemmet, vekk fra sine foreldre, for å søke den gleden og nytelsen som de ikke finner hjemme. De får omgang med barna i gaten Og er snart likså ille som de verste av dem.

Hva foreldre kan gjøre

Hvem hviler denne store synden på? Dersom hjemmet hadde vært mer tiltrekkende, dersom foreldrene hadde vist hengivenhet overfor barna, dersom de på en vennlig måte hadde funnet noe de kunne gjøre og på en kjærlig måte lært dem å oppfylle deres ønsker, ville de ha rørt ved en tilsvarende streng i barnas hjerter. Villige føtter, hender og hjerter i forening ville med glede ha vist dem lydighet. Hvis foreldrene behersker seg, snakker til barna på en kjærlig måte og roser dem når de prøver å gjøre det som er rett, kan de oppmuntre dem til å ta seg sammen og gjøre dem lykkelige. De kan omgi familiekretsen med en fortryllelse som vil drive vekk enhver mørk skygge og bringe det glade solskinn inn.

Foreldre unnskylder til tider sin uriktige fremgangsmåte med at de ikke føler seg så bra. De er nervøse og mener at de ikke kan være tålmodige og rolige og snakke på en behagelig måte. Slik bedrar de seg selv og er til behag for Satan, som fryder seg over at de ikke betrakter Guds nåde for å være mer tilstrekkelig til å overvinne naturlige svakheter. De kan og bør til enhver tid beherske seg. Gud krever det av dem. De bør innse at når de gir etter for utålmodighet og irritabilitet, bringer de lidelser over andre. Deres omgivelser blir påvirket av den ånd de åpenbarer, og dersom disse igjen lar den samme ånd komme til uttrykk, vokser ondet, og allting går galt.

Foreldre, når dere føler dere irritert, må dere ikke gjøre den store synden å forgifte hele familien med denne farlige irritabiliteten. I slike stunder bør dere sette en dobbelt vakt over dere selv og beslutte i deres hjerte at dere ikke vil gi anstøt med deres lepper, at dere bare vil snakke på en behagelig og oppmuntrende måte. Si til dere selv: «Jeg vil ikke formørke lykken hos våre barn med et stikkende ord.» Hvis dere slik behersker dere, vil dere bli styrket. Deres nervesystem vil ikke bli så overfølsomt. Dere vil bli styrket ved riktige prinsipper. Bevisstheten om at dere trofast gjør deres plikt, vil styrke dere. Engler fra Gud vil smile til dere i deres anstrengelser og hjelpe dere.

Når dere føler dere utålmodige, tror dere altfor ofte at årsaken ligger hos barna, og dere klandrer dem når de ikke fortjener det. En annen gang gjør de kanskje akkurat det samme, og alt er da godt og riktig. Barna kjenner, merker seg og føler disse uoverensstemmelser, og de er heller ikke alltid de samme. Til tider er de i en viss grad forberedt på å møte de skiftende stemningene, til andre tider er de nervøse og irritable

og kan ikke finne seg i å bli irettesatt. Deres sinn reiser seg til opprør mot dem. Foreldrene ønsker at det blir tatt alle mulige hensyn til deres egen sinnsstemning, men innser ikke alltid hvor nødvendig det er at det blir tatt det samme hensyn til de stakkars barna. De unnskylder hos seg selv det de høylytt ville klandre hvis det viste seg hos barna deres. Og de har jo likevel ikke de mange års erfaringer og disiplin som foreldrene har. Noen foreldre har et nervøst temperament, og når de er trette etter arbeidet eller er trykket av bekymringer, bevarer de ikke et rolig sinn. Overfor dem som de burde betrakte som det kjæreste på jorden, viser de ofte en grettenhet og mangel på overbærenhet som mishager Gud og kaster en sky over familien. Barna bør ofte få trøst ved en øm medfølelse i sine vanskeligheter. Gjensidig vennlighet og overbærenhet vil gjøre hjemmet til et paradys og dra hellige engler inn i familiekretsen.

Moren kan og bør gjøre mye for å beherske sine nerver og sitt sinn når hun er nedtrykt. Hvis hun bare lærer seg opp til det, kan hun selv når hun er syk, være vennlig og glad og tåle mer støy enn hun noen gang har tenkt var mulig. Hun bør ikke la sine svakheter gå ut over barna og ikke formørke deres unge, følsomme sinn med sin nedtrykte sinnsstemning og få dem til å betrakte huset som en grav og mors værelse som det uhyggeligste sted i verden. Sinn og nerver blir friske og sterke når en bruker viljen. Viljestyrken viser seg i mange tilfelle å være et kraftig nerveberoligende middel.

En kritisk tid for barn

La ikke barna se dere når dere er sinte. Dersom de faller for fristelse, og etterpå innser det og angrer sine feil, så tilgi dem like villig som dere håper å få tilgivelse hos deres Far i himmelen. Undervis dem på en kjærlig måte og knytt dem til deres hjerte. Det er en kritisk tid for barn. De kommer til å bli omgitt av innflytelser som vil dra dem bort fra dere, og som dere må motarbeide. Lær dem å gjøre dere til deres fortrolige. La dem hviske sine prøvelser og gleder i deres ører. Hvis dere oppmuntrer dem til dette, kan dere redde dem fra mange snarer som Satan har beredt for barnas uerfarne føtter. Vær ikke bare strenge mot barna deres, mens dere glemmer deres egen barndom og glemmer at de bare er barn. Dere må ikke vente at de skal være fullkomne, og dere må ikke straks prøve på å få dem til å oppføre seg som menn og kvinner. Gjør dere det, så lukker dere den døren som dere kanskje ellers ville kunne få adgang til dem gjennom, og dere kommer til å drive dem til å åpne en dør for skadelige innflytelser, slik at andre kan forgifte det unge sinnet før dere får øynene opp for faren.

Satan og hans hærskere gjør de kraftigste anstrengelser for å få kontroll over barnas sinn, og de må behandles med oppriktighet, kristelig ømhet og kjærlighet. Dette vil gi dere en sterk innflytelse over dem, og de vil føle at de kan ha ubegrenset tillit til dere. La hjemmet og kameratskapet med dere slå en tryllekrets omkring barna deres. Hvis dere gjør det, vil de ikke lengte så mye etter selskap med unge kamerater. Satan arbeider gjennom disse og får dem til å påvirke og forderve hverandres sinn. Det er den mest effektive måten han kan arbeide på. De unge har en mektig innflytelse over hverandre. Deres samtaler er ikke alltid god og oppløftende. Stygge ting blir hvisket i øret på dem, og dersom det ikke blir gjort sterk motstand mot dette, finner de jordbunn i hjertet. De slår røtter, spirer og bærer frukt og ødelegger gode seder. Av hensyn til de onder som nå finnes i verden, og de restriksjoner som nødvendigvis må bli lagt på barna, bør foreldre være dobbelt omhyggelige med å knytte dem til sine hjerter og la dem at dere ønsker å gjøre dem lykkelige.

Forståelsesfulle foreldre

Foreldre bør ikke glemme sine egne barndomsår, hvordan de da lengtet etter medfølelse og kjærlighet, og hvor ulykkelige de var når de ble irettesatt og skjelt på i vrede. De bør føle seg unge igjen og få tankegangen sin ned på et trinn der de kan sette seg inn i barnas behov. Men de bør forlange lydighet av barna på en bestemt, men på samme tid kjærlig måte. Foreldrenes ord bør barna lyde ubetinget.

Engler fra Gud våker over barna med den dypeste interesse for å se hvilken karakter de utvikler. Dersom Kristus behandlet oss som vi ofte behandler hverandre og barna våre, kom vi til å snuble og falle på grunn av den dypeste motløshet. Jeg så at Jesus kjenner våre skrøpeligheter, og han har selv hatt del i våre erfaringer i alt unntatt synd. Derfor har han gjort en sti ferdig for oss og avpasset den etter vår styrke og evne. Og på samme måte som Jakob (1 Mos. 33,13.14) har han gått frem langsomt og rolig etter som det passet for barna, for at han kunne oppholde oss med sitt trøstefulle nærvær og være en stadig veileder for oss. Han forakter ikke barna i hjorden, forsømmer dem heller ikke og lar dem ikke bli tilbake. Han har ikke pålagt oss å gå videre og la dem bli tilbake. Han har ikke gått så fort at han lot oss og barna våre bli tilbake. Å nei, han har jevnet veien til livet også for barna. Og han krever av foreldre at de i hans navn skal lede dem fremad på den trange veien. Gud har vist oss en vei som er avpasset etter barnas styrke og evne.

Det vil lønne seg å vise hengivenhet i deres omgang med barna. Støt dem ikke fra dere ved mangel på sympati med dem i deres barnslige lek, gleder og sorger. La aldri en mørk sky samle seg i deres ansikt eller et hardt ord komme over deres lepper. Gud skriver alle disse ordene i sin regnskapsbok. Harde ord forbitrer barnas sinn og sårer deres hjerter, og i noen tilfelle er disse sårene vanskelige å lege. Barna er følsomme overfor den minste urett, og noen blir motløse av det og vil hverken gi akt på de høylytte, vrede påbud eller bry seg om trusler om straff. Foreldrenes feilaktige disiplin legger altfor ofte grunnvollen til opprørskhet i barnas hjerter, mens de ville ha utviklet en god og harmonisk karakter hvis foreldrene hadde fulgt en riktig fremgangsmåte. En mor som ikke har fullkomment herredømme over seg selv, er uskikket til å ta seg av barna. -- .

Overvinn din tilbøyelighet til å være hard mot din sønn, for at dine altfor hyppige irettesettelser ikke skal gjøre ditt nærvær ubehagelig for ham, slik at han kommer til å hate dine råd. Knytt ham til ditt hjerte, ikke ved tåpelig overbærenhet, men ved kjærlighetens silkebløte rep. Du kan være bestemt og likevel vennlig. Kristus må være din hjelper. Kjærlighet vil være midlet til å dra andres hjerter til ditt eget, og din innflytelse vil kanskje kunne styrke dem på den gode og rette vei.

Jeg har advart deg mot tilbøyeligheten til å irettesette, og vil gjerne igjen gi deg en advarsel med hensyn til denne feilen. Kristus irettesatte til tider strengt, og i noen tilfelle kan det bli nødvendig for oss å gjøre der samme. Men vi bør tenke over at mens Kristus hadde nøye kjennskap til tilstanden hos dem han refset, og visste nøyaktig hvor mye tilrettevisning de kunne tåle, og hva som var nødvendig for å rette på deres feilaktige handlemåte, visste han også hvordan han skulle vise medynk med de feilende, trøste de ulykkelige og oppmuntre de svake. Han visste nøye hvordan man skulle bevare sjeler fra å bli motløse og gi dem håp, fordi han hadde nøye kjennskap til motivene og de særlige prøvene i hvert menneskes sinn. Han kunne aldri gjøre en feil.

Kapittel 30

Farer som truer de unge

Den 6. juni 1863 ble noen av de farer som truer de unge, fremstilt for meg. Satan behersker de unges sinn og leder deres uerfarne føtter på villspor. De er uvitende om hans anslag, og i disse farlige tider bør foreldrene være våkne og med iver og flid arbeide for å holde fiendens første angrep tilbake. De bør undervise sine barn når de går ut og når de kommer inn, når de står opp og når de sitter, og gi dem linje på linje og bud på bud, litt her og litt der.

Morens arbeid begynner med spedbarnet. Hun bør temme barnets vilje og sinnelag, få det til å være underdanig og lære det å lystre. La ikke hånden bli slappere etter hvert som barnet blir eldre. Enhver mor bør ta tid til å resonnerer med barna sine, rette på feilene hos dem og med tålmodighet lære dem den rette veien. Kristne foreldre bør være forvissset om at de lærer opp barna sine og bereder dem til å bli Guds barn. Hele den religiøse erfaring hos barna blir påvirket av de lærdommer de får, og den karakteren de danner i barndommen. Dersom viljen i denne tid ikke blir undertvunget, hvis de ikke lærer å bøye seg etter foreldrenes vilje, kan det bli vanskelig å lære det i senere år. Hvilken hard kamp og hvilken strid det vil koste å få den viljen som aldri ble behersket, til å bøye seg for Guds krav! Foreldre som forsømmer denne viktige oppgaven, gjør en stor feil og synder mot sine stakkars barn og mot Gud.

Barn som er under streng disiplin, vil til tider føle seg utilfredse. De blir utålmodige når de blir holdt i tømme, og de ønsker å få sin egen vilje og å gå og komme som de vil. Særlig i alderen fra ti til atten år vil de ofte mene at det ikke kan være noen fare å være med på utflukter og andre sammenkomster med unge kamerater. Men deres erfarne foreldre kan se en fare i det. De er kjent med de særegne trekk i barnas temperament, og vet hvordan slike ting kan påvirke deres sinn. Og fylt som de er av ønsket om å frelse dem, holder de dem tilbake fra disse spennende fornøyelsene.

Hvilken byrde det faller fra de omhyggelige, trofaste foreldrenes hjerter når disse barna selv bestemmer seg for å forlate verdens forlystelser og bli Kristi disipler! Men ikke en gang da må foreldrenes arbeid stanse. De må ikke overlate til barna å følge sine egne veier og alltid selv velge. De har bare så vidt for alvor begynt å kjempe mot synd,

stolthet, lidenskap, misunnelse, hat og alle de onder som finnes i det naturlige hjerte. Foreldre bør våke over sine barn, gi dem råd og ta beslutninger for dem og vise dem at dersom de ikke villig og med glede viser lydighet mot sine foreldre, kan de ikke vise Gud villig lydighet, og det er umulig for dem å være kristne.

Foreldre bør oppmuntre barna til å betro seg til dem og fortelle dem sine hjertesorger, sine små daglige ergrelser og prøver. Slik kan foreldrene lære å sympatisere med barna, de kan be med dem og for dem at Gud må skjerme og rettlede dem. De bør vise dem hen til deres aldri sviktende guddommelige venn og rådgiver. Han vil ha medlidenhet med deres skrøpeligheter, han som ble fristet i alt i likhet med oss, dog uten synd.

Satan frister barna til å være tilbakeholdne overfor sine foreldre og til å velge uerfarne kamerater til sine fortrolige, slike som ikke kan være til hjelp for dem, men som vil gi dem dårlige råd. Piker og gutter kommer sammen, tøyser, ler og spøker og driver Kristus ut av sine hjerter og jager englene vekk ved sitt dumme tøys. Unyttig samtale om andres handlinger og dumt snakk om denne eller hin unge mann eller kvinne kveler edle, andektige tanker og følelser, driver gode og hellige ønsker vekk fra hjertet og etterlater det kaldt og blottet for sann kjærlighet til Gud og hans sannhet.

Barn kunne bli spart for mange onder dersom de var mer fortrolige med sine foreldre. Foreldre bør oppmuntre barna til å være åpne og oppriktige overfor dem og til å komme til dem med sine vanskeligheter. Når barna er i tvil om hva som er riktig, bør de læres opp til å legge saken frem for foreldrene nettopp slik den er, og be dem om råd. Hvem kan vel bedre innse og peke på deres farer enn gudfryktige foreldre? Hvem kan forstå de særegne trekk i barnesinnet slik som de kan? Moren har lagt merke til hvert eneste karaktertrekk helt fra barndommen og er derfor kjent med den naturlige tilbøyelighet. Hun er derfor best skikket til å gi barna sine råd. Hvem kan vel bedre fortelle hvilke karaktertrekk som bør undertvinges og holdes i tømme enn moren hjulpet av faren?

Barn som er kristne, vil foretrekke kjærlighet og ros fra gudfryktige foreldre fremfor noen jordisk velsignelse. Noe av det viktigste for dem å overveie bør være hvordan de kan gjøre foreldrene lykkelige. Barn som ikke har fått den riktige undervisning og disiplin, har i denne opprørske tid bare liten sans for sine forpliktelser mot foreldrene. Ofte hender det at jo mer foreldrene gjør for dem, desto mer

utakknemlige er de, og desto mindre respekterer de dem. Barn som er blitt forkjælt og vartet opp, venter å bli det fremdeles. Og hvis deres forventninger ikke blir oppfylt, føler de seg skuffet og motløse. Denne samme tilbøyelighet vil gjøre seg gjeldende så lenge de lever. De blir hjelpeløse og stoler på andres støtte mens de venter på at andre skal vise dem yndest og rette seg etter dem. Og dersom de møter motstand, vil de påstå at de blir uriktig behandlet, selv etter at de er blitt voksne menn og kvinner. Slik går de sin kummerlige vei gjennom verden, nesten ikke i stand til å bære seg selv. Ofte knurrer de og er irritable fordi ikke allting passer dem.

Forkjælte barn

I misforståelse gir foreldre barna sine undervisning som vil vise seg å være til ødeleggelse for barna og stille dem selv i vanskeligheter. De mener at dersom de tilfredsstiller barnas ønsker og lar dem følge sine egne tilbøyeligheter, kan de vinne deres kjærlighet. Hvilken villfarelse! Barna som slik blir forventet, vokser opp med utøylede ønsker, uhemmet i sine tilbøyeligheter, egoistiske, fordringsfulle, overlegne, en forbannelse for seg selv og for sine omgivelser. I stor utstrekning holder foreldrene barnas fremtidige lykke i sine hender. På dem hviler den viktige oppgaven å danne barnas karakter. Den opplæringen de får i barndommen, vil følge dem gjennom hele livet. Foreldrene sår den sæden som skal spire og bære frukt enten til godt eller til ondt. De kan føre sine sønner og døtre frem til lykke eller til elendighet.

Barna bør ganske tidlig læres opp til å gjøre nytte, til å hjelpe seg selv og til å hjelpe andre. Mange døtre i våre dager kan uten samvittighetsnag se på at deres mødre sliter, lager mat, vasker eller stryker mens de sitter i dagligstuen og leser historier, strikker, hekler eller broderer. Deres hjerter er ufølsomme som en sten. Men hvor stammer dette ondet fra? Hvem er det som i alminnelighet mest kan klandres i dette tilfelle? De stakkars, bedratte foreldrene. De ser ikke hva som er best for barnas fremtid, og i sin misforståtte hengivenhet lar de dem sitte ledige eller lar dem gjøre noe som har liten betydning og ikke krever noen anstrengelse av sinn eller muskler. Og så unnskylder de sine likegyldige døtre fordi de er svakelige. Hvorfor er de blitt svakelige? Skylden ligger i mange tilfelle i foreldrenes uriktige fremgangsmåte. En passende mengde kroppslig arbeid i huset ville bedre på tilstanden både i sinn og legeme. Men barna får ikke anledning til dette på grunn av falske forestillinger, helt til de blir uvillige til å arbeide. Det er ubehagelig og stemmer ikke overens med deres syn på hva som er fint. Det blir ansett for upassende og endog for grovt for en dame å vaske opp, stryke

eller stå over vaskebaljen. Slik er den moderne opplæring barna får i denne ulykksalige tidsalder.

Guds folk burde bli ledet av høyere prinsipper enn de verdslige, som søker å avpasse hele deres handlemåte etter moten. Gudfryktige foreldre bør oppdra barna sine til et nyttig liv. De bør ikke tillate at de prinsipper de styrer sitt hus etter, blir besmittet av vår tids overdrevne forestillinger om at en bør rette seg etter moten og la seg lede av verdslige menneskers meninger. De bør ikke tillate at barna deres selv velger sine kamerater. Undervis dem om at det er deres plikt å velge for dem.

Dersom barna deres har vært uvant med å arbeide, blir de snart trette. De vil klage over smerter i siden, smerter i skulderen og trette lemmer, og det er fare for at dere på grunn av medfølelse selv tar arbeidet i stedet for å la dem ha det litt vondt. La den børen som blir lagt på barna, være ganske lett til å begynne med, og øk den litt hver dag til de kan utføre en passende mengde arbeid uten å bli trette. Uvirksomhet er den største årsaken til at barna får smerter i sidene og i skuldrene.

I våre dager er det en klasse unge kvinner som bare er unyttige skapninger og ikke duer til annet enn å spise; sove, kaste vekk tiden, passiare og føre intetsigende tale mens de sysler med litt broderi eller hekling. Bare få blant de unge viser et sunt omdømme eller åpenbarer en god, sunn fornuft. De lever livet som en sommerfugl, uten noe bestemt mål. Det eneste en kan høre når den slags verdslige omgangsfeller kommer sammen, er noen dumme bemerkninger om klærne eller om en ubetydelig sak. Og så ler de av sine egne bemerkninger som de synes er helt glimrende. Dette finner ofte sted i nærvær av eldre, som bare føler seg sorgtyngtet over en slik mangel på aktelse for deres alder. Det ser ut som om unge mennesker har mistet all sans for sømmelighet og god oppførsel. Men den måten de er oppdratt på, får dem til å mene at det er den høyeste grad av fornemhet.

Denne ånden er som en smittsom sykdom. Guds folk bør bestemme hvilket selskap barna deres skal ferdes i, og lære dem å unngå å være sammen med slike forfengelige verdensmennesker. Mødrene bør ta døtrene sine med seg i kjøkkenet og tålmodig undervise dem. Slikt arbeid vil være godt for deres helse. Det vil gi spenstighet og styrke til musklene, og når dagen er endt, vil deres tanker og samtaler være sunnere og mer opphøyer. Kanskje de er trette. Men hvor godt smaker ikke søvnen etter en passende mengde arbeid! Søvn, som er naturens milde gjenoppbygger, styrker den trette

kroppen og gjør den ferdig til morgendagens plikter. La ikke barna deres få den forståelsen at det er likegyldig om de arbeider eller ikke. Undervis dem om at hjelpen deres er nødvendig, at tiden deres er verdifull, og at dere stoler på deres arbeid.

Leddiggang er synd

Det er blitt fremstilt for meg at lediggang har ført til mye synd. Travle hender og et virksomt sinn får ikke tid til å gi akt på enhver fristelse som fienden kommer med, mens ledige hender og hjerner er beredt til å la seg beherske av Satan. Når sinnet ikke er opptatt på rette måte, dveler det ved det som ikke er riktig. Foreldre bør undervise barna sine om at lediggang er synd. Jeg ble henvist til dette skriftstedet: «Se, dette var Sodomas, din søsters misgjerning: overmot; overflod av brød og lediggang hadde hun og hennes døtre; men den elendige og fattige hjalp hun ikke.» Esek. 16,49, eng. overs.

Barn bør forstå at de står i gjeld til sine foreldre, som har våket over dem i den spede alder og pleiet dem i sykdom. De bør tenke på at deres foreldre har hatt mye angst for deres skyld. Særlig har samvittighetsfulle, gudfryktige foreldre hatt den dypeste interesse for at barna deres måtte følge den rette vei. Hvor tungt har det ikke hvilt på deres hjerte når de har sett feil hos barna sine! Dersom de barna som har vært årsak til smerter i disse hjerter, kunne se virkningen av sin handlemåte, ville det sikkert røre dem så de ble milde. Kunne de se morens tårer og høre hennes bønner til Gud for dem, og kunne de lytte til hennes undertrykte, avbrutte sukk, ville deres hjerter bli ømme, og de ville hastig bekjenne sine feilgrep og be om tilgivelse. Det er en oppgave som venter gammel og ung. Foreldre bør forberede seg bedre til å gjøre sin plikt mot barna sine. Noen foreldre skjønner ikke sine barn og kjenner dem i virkeligheten ikke. Foreldre og barn står ofte svært langt fra hverandre. Dersom foreldrene ville sette seg bedre inn i barnas følelser og søke å få vite hva som bor i deres hjerter, ville det ha en gagnlig virkning på barna.

Omvendelse hos barna

Foreldre bør på en trofast måte behandle de sjeler som er blitt betrodd dem. De bør ikke lære barna opp til stolthet, flotthet og ødselhet eller lyst til stas. De bør ikke lære dem eller tillate dem å lære små streker og spilopper som ser morsomme ut hos små barn, men som de må lære å legge vekk, og som de må bli irettesatt for når de blir eldre. De vaner de først lærer, blir ikke glemt så lett. Foreldre, dere bør begynne å få

deres barns sinn under disiplin mens de er ganske små, slik at de må kunne bli kristne. Prøv på alle mulige måter å arbeide for deres frelse. Dere må gå frem som om de var overlatt til deres omsorg for å bli tilhugd som kostelige juveler som skal skinne i Guds rike. Vær påpasselige slik at dere ikke dysser dem i søvn over fordervelsens avgrunn i den feilaktige tro at de ikke er gamle nok til å bli holdt ansvarlige, ikke gamle nok til å omvende seg fra sine synder og bekjenne Kristus.

Jeg ble gjort oppmerksom på mange skriftsteder med dyrebare løfter til dem som tidlig søker sin Frelser. «Tenk på din skaper i din ungdoms dager, før de onde dager kommer, og det lider mot de år hvorom du vil si: Jeg har ingen glede av dem.» Pred. 12, 1. «Jeg elsker dem som elsker meg, og de som søker meg, skal finne meg.» Ord. 8, 17. Israels store hyrde sier ennå: «La de små barn komme til meg, hindre dem ikke! for Guds rike hører sådanne til.» Mark. 10, 14. Lær barna deres at ungdommen er den beste tiden til å søke Herren. Da hviler ikke livets byrder så tungt på dem, og deres unge sinn blir ikke trykket av bekymring. Mens de har det så fritt, bør de vie det beste av sin kraft til Gud.

Vi lever i en tid som er uheldig for barna. En sterk strøm fører nedover mot fordervelse, og det skal mer til enn barndommens erfaring og styrke for å gå imot denne strømmen og ikke bli revet med. De unge i alminnelighet ser ut til å være Satans fanger, og han og hans engler fører dem til den visse ødeleggelse. Satan og hans hærskarer fører krig mot Guds herredømme, og alle som ønsker å overgi sine hjerter til ham og til å lyde hans befalinger, vil Satan søke å forville og overvinne med sine fristelser for at de skal miste motet og oppgi kampen.

Foreldre, hjelp deres barn! Våkne opp av den sløvheten som har hvilt over dere. Vær stadig på vakt for å avbryte strømmen og for å holde tilbake den onde bølgen som Satan sender mot barna deres. Det er noe barna ikke kan gjøre av seg selv, men foreldrene kan gjøre mye. Ved alvorlig bønn og en levende tro kan store seire bli vunnet. Noen foreldre har ikke innsett det ansvar som hviler på dem, og de har forsømt å oppdra sine barn på en kristelig måte. De første tanker hos en kristen om morgenen bør være rettet mot Gud. Timelig arbeid og egne interesser må komme i annen rekke. Barna bør læres opp til å respektere og akte bønnestunden som noe høyt. Før noen forlater huset for å gå på arbeid, bør hele familien bli samlet, og faren, eller i hans fravær moren, bør be Gud inderlig om å bevare dem gjennom dagen. Kom ydmykt og med et hjerte som er fullt av ømhet og med forståelse av de fristelser som ligger foran

dere og deres barn. Bind i tro barna til alteret og be om at Herren må ha omsorg for dem. Tjenende engler vil passe på de barna som slik blir helliget til Gud. Det hviler på kristne foreldre som en plikt at de morgen og kveld ved alvorlig bønn og iherdig tro setter et gjerde omkring barna. De bør tålmodig undervise dem, vennlig og utrettelig lære dem hvordan de skal leve for at de kan være Gud til behag.

Den rette disiplin og oppdragelse

Utålmodighet hos foreldrene vekker utålmodighet hos barna. Lidenskap som viser seg hos foreldrene, skaper lidenskap hos barna og egger opp det onde i deres natur. Noen foreldre irettesetter barna sine strengt i utålmodighet og ofte i lidenskapelig vrede. Slike irettesettelser bringer ikke noe godt. I forsøket på å rette på det ene onde skaper de to andre. Stadig irettesettelse og ris herder barna og fjerner dem fra deres foreldre.

Foreldre bør først lære å beherske seg selv, så kan de med bedre hell herske over sine barn. Hver gang de mister selvbeherskelsen og snakker og gjør noe utålmodig, synder de mot Gud. De bør først snakke med barna sine, tydelig peke på feilene deres og vise dem deres synd og la dem forstå at de ikke bare har syndet mot sine foreldre, men mot Gud. Med hjertet ydmyket og fullt av medynk og sorg over de feilende barna bør du be med dem før du straffer dem. Da vil tukten ikke føre til at barna kommer til å hate deg. De vil elske deg. De vil innse at du ikke straffer dem fordi det har vært ubehagelig for deg, eller fordi du ønsker å gi avløp for din vrede mot dem, men at du gjør det av plikt og til deres beste for at de ikke skal bli overlatt til å vokse opp i synd.

Noen foreldre har forsømt å gi barna sine en kristelig oppdragelse, og de har også forsømt deres skoleutdanning. Ingen av delene burde ha vært forsømt. Barna har et virksomt sinn, og dersom de ikke blir opptatt med kroppslig arbeid eller med å lese, blir de utsatt for onde påvirkninger. Foreldre synder når de lar barna sine vokse opp i uvitenhet. De bør la dem få nyttige og interessante bøker, og de bør lære dem å arbeide, og ha visse timer til fysiske sysler og visse timer som de bruker til studium og lesning. Foreldrene bør prøve å høyne barnas sinn og å utvikle deres åndsevner. Det sinnet som blir overlatt til seg selv og ikke blir kultivert, er som regel lavt, sanselig og fordervet. Satan gjør bruk av sin anledning og oppdrar dovne sinn.

Foreldre, den engelen som fører regnskap, skriver ned hvert utålmodig, irritabelt ord som dere sier til barna deres. Enhver forsømmelse fra deres side i å gi dem riktig

undervisning, i å vise dem syndens uhyre syndighet og i den endelige følge av en syndig fremgangsmåte står skrevet ved deres navn. Ethvert ubehersket ord som blir sagt mens barna hører det, likegyldig eller i spøk, hvert ord som ikke er rent og opphøyet, blir av engelen merket av som en flekk på deres kristelige karakter; Alle deres handlinger blir skrevet ned, enten de er gode eller onde.

Foreldre kan ikke med hell styre sine barn før de først har fullstendig herredømme over seg selv. De må først lære å undertvinge seg selv, beherske sin tale og selve uttrykket i ansiktet. De må ikke tillate at tonefallet i stemmen deres blir forstyrret eller påvirket av opphisselse og lidenskap. Da kan de ha en avgjort innflytelse over barna. Kanskje barna ønsker å gjøre det som er rett, og kanskje de kan bestemme seg i sine hjerter å ville være lydige og vennlige mot foreldrene eller sine foresatte. Men de trenger til hjelp og oppmuntring fra dem. Kanskje de tar gode bestemmelser, men dersom deres prinsipper ikke blir understøttet av religion og deres liv påvirket av Guds fornyende nåde, kommer de ikke til å nå målet.

Foreldre bør fordoble sine anstrengelser for å frelse barna. De bør undervise dem med troskap og ikke overlate til dem å bli lært opp som best de kan. De må ikke la de unge lære godt og ondt uten forskjell i den tro at det gode en gang i fremtiden vil bli det overveiende og det onde miste sin innflytelse. Det onde vil ha lettere for å øke enn det gode. Det er mulig at det onde de har lært, kan utryddes etter flere års forløp. Men hvem vil løpe en slik risiko? Tiden er kort. Det er lettere og mye sikrere å så ren og god sæd i barnas hjerter enn senere å luke vekk ugresset. Foreldrene har plikt på seg til å passe på at de omgivende innflytelser ikke øver en skadelig virkning på barna. Det er deres plikt å velge deres selskap og ikke tillate dem selv å velge. Hvem vil ta seg av denne oppgaven hvis ikke foreldrene gjør det? Kan andre ha en slik interesse for barna deres som dere selv har? Kan de ha den samme stadige omhu og dype kjærlighet som foreldrene har?

Barna til sabbatsholdere kan bli utålmodige hvis de blir holdt i tømme og synes at foreldrene er for strenge. Det kan til og med komme harde følelser i hjertene deres, og de kommer kanskje til å ha uheldige tanker om dem som arbeider for deres nærværende og deres fremtidige og evige vel. Men hvis deres liv blir spart i noen år, vil de velsigne foreldrene sine for deres omhyggelige omhu og deres trofaste årvåkenhet i en tid da de selv ikke hadde noen erfaring.

Foreldrene bør forklare frelsesplanen for barna og gjøre den så enkel at de unges sinn kan fatte den. Når barna er åtte, ti eller tolv år, er de gamle nok til at en kan snakke med dem om personlig kristendom. Lær ikke barna deres opp ved å hentyde til en eller annen gang i fremtiden, da de vil bli gamle nok til å omvende seg og tro sannheten. Når barna får den riktige undervisningen, kan de tidlig få den riktige forståelsen av sin tilstand som syndere og om veien til frelse gjennom Kristus. For det meste er predikantene for likegyldige når det gjelder barnas frelse, og de tar seg ikke så personlig av dem som de burde. Ofte blir de gyldne anledningene de har til å gjøre inntrykk på barnas sinn, ikke brukt.

Påvirkningen i hjemmet

Den onde påvirkningen av barna våre er nesten overveldende. Den virker ødeleggende på deres sinn og fører dem nedover til fortapelse. Av naturen er de unges sinn henfalte til dårskap, og i en tidlig alder, før deres karakter ennå er dannet og deres dømmekraft modnet, viser de ofte en forkjærlighet for kamerater som vil øve en skadelig innflytelse over dem. Noen slutter seg til kamerater av motsatt kjønn stikk imot foreldrenes ønsker og formaninger og overtredet det femte bud ved slik å ringeakte dem. Det er foreldrenes plikt å passe på barna i deres utgang og deres inngang. De bør oppmuntre dem og tilby dem noe som vil virke tiltrekkende i hjemmet og få dem til å innse at foreldrene interesserer seg for dem. De bør gjøre hjemmet behagelig og hyggelig.

Fedre og mødre, snakk venlig til barna deres. Husk hvor følsomme dere er, hvor lite dere kan tåle å bli klandret. Tenk dere om og husk at barna ligner dere. Utsett dem ikke for noe dere ikke kan tåle. Dersom dere ikke kan holde ut å bli irettesatt og klandret, er det samme tilfelle med barna deres. De er svakere enn dere og kan ikke tåle så mye. La deres behagelige, oppmuntrende ord alltid virke som solstråler i deres familie. Selvbeherskelse, ettertenksomhet og omhyggelighet fra deres side vil bære hundrefold frukt.

Foreldre har ingen rett til å legge en mørk sky over barnas glede ved å kritisere dem eller irettesette dem strengt for ubetydelige feilgrep. Virkelig urett og synd bør bli påpekt, akkurat så syndig som den er, og foreldrene bør opptre fast og bestemt for å forebygge gjentagelser. Barna bør få en forståelse av sine forseelser, men slik at de ikke synker ned i håpløshet, men beholder en viss grad av frimodighet, slik at de kan

forbedre seg og gjenvinne foreldrenes tillit og godkjenning.

For stor ettergivenhet

Noen foreldre gjør den feilen at de lar barna få for mye frihet. Til tider har de så stor tillit til dem at de ikke ser feilene deres. Det er ikke riktig å la barna få lov å avlegge kostbare besøk langt borte uten at foreldrene eller foresatte er med. Det har en feil innflytelse på barna. Det får dem til å mene at de er svært betydelige og at de har visse privilegier. Dersom disse ikke blir gitt dem, synes de at det blir gjort urett mot dem. De viser til barna som går og kommer som de vil og har mange privilegier, mens de selv har så få.

Og moren, som er redd for at barna hennes skal betrakte henne som urettferdig, etterkommer deres ønsker. Dette vil til sist vise seg å være til stor skade for dem. Unge som drar på besøk, og som ikke har aktpågivende foreldre med til å se og rette på feilene deres, tar ofte imot inntrykk som det kan kreve flere måneder å få vekk. Jeg ble henvist til tilfeller der foreldre som hadde gode og lydige barn, og som tillot barna å reise fra dem for å besøke familier som de hadde den største tillit til. Fra den stunden skjedde det en fullstendig forandring i barnas oppførsel og karakter. Tidligere var de tilfredse og glade og hadde ikke noe særlig ønske om å være sammen med andre unge mennesker. Når de kommer tilbake til sine foreldre, synes båndene på deres handlefrihet å være urettferdige, og de synes hjemmet ligner et fengsel. Slik uklok fremgangsmåte fra foreldrenes side bestemmer barnas karakter.

Under slike besøk stifter noen barn bekjentskaper som til sist viser seg å bli til ruin for dem. Foreldre, hold barna hos dere hvis dere kan, og våk over dem med den største omhu! Når dere lar dem dra på besøk til steder langt borte, får de en følelse av at de er gamle nok til å ta vare på seg selv og til selv å bestemme. Når de unge slik blir overlatt til seg selv, vil samtalene dem imellom dreie seg om emner som ikke foredler eller høyner dem eller øker lysten til religiøse emner. Jo mer de får lov til å dra ut på besøk, desto større blir deres ønske om å reise, og desto mindre tiltrekkende vil hjemmet forekomme dem å være.

Barn, det har behaget Gud å betro dere til deres foreldres omsorg, for at de skal oppdra dere og lære dere disiplin og slik utføre sin del i dannelsen av deres karakter for himmelen. Men likevel står det til dere om dere vil utvikle en god kristelig karakter ved

å dra den størst mulige fordel av at dere har hatt gudfryktige, trofaste, bedende foreldre. Tross all den angst og trofasthet som foreldre kan være besjelet av når det gjelder barna, kan de alene ikke frelse dem. Hvert barn må ta seg av sin egen sak. Troende foreldre, dere har et ansvarsfullt arbeid liggende foran dere med å lede barnas ferd også når det gjelder deres kristelige erfaring. Når de kommer til å elske Gud i sannhet, vil de akte dere høyt for den omhu dere har vist dem, og for deres troskap i å temme deres ønsker og underkue deres vilje.

Den tendens som råder i verden, er å la de unge følge de naturlige tilbøyelighetene i deres eget sinn. Og dersom barna er svært ville i sin ungdom, sier foreldrene at de sikkert vil komme inn i de rette spor når en tid er gått. Når de blir seksten eller sytten år, vil de nok selv begynne å tenke og vil da legge vekk sine uriktige vaner og til sist bli nyttige menn og kvinner. For en stor feil! I årevis tillater de en fiende å så i hjertets hage. De lar onde prinsipper vokse, og i mange tilfelle vil alt det arbeid som senere blir gjort, være unyttig.

Satan er en klok utholdende arbeider, en dødelig fiende. Når det til skade for de unge blir sagt et uoverveid ord, enten for å smigre eller for å få dem til å se på en eller annen synd med mindre avsky, benytter Satan seg av det og gir næring til den onde sæden for at den kan slå røtter og bære en rik høst. Noen foreldre har tillatt barna sine å danne uriktige vaner, og merkene av dem er synlige hele livet igjennom. Denne synden hviler på foreldrene. Kanskje disse barna bekjenner seg til å være kristne, men dersom det ikke skjer et særskilt nådens verk i hjertet og en grundig forandring i livet vil deres tidligere vaner vise seg i hele deres erfaring, og de vil gi til kjenne nettopp den karakter som deres foreldre tillot dem å utvikle.

Sammen med verden i dens forlystelser

Gudsfryktighetens nivå blant dem som i alminnelighet bekjenner seg til å være kristne, ligger så lavt at de som oppriktig ønsker å følge Kristus, finner oppgaven langt mer vanskelig og prøvende enn de ellers ville. Påvirkningen av verdslige kristendomsbekjennere er skadelig for de unge. Kristendomsbekjennere har for de aller flestes vedkommende fjernet skillelinjen mellom de kristne og verden, og på samme tid som de bekjenner seg til å leve for Kristus, lever de for verden. Deres tro øver bare liten hemmende innflytelse på deres fornøyelser. På samme tid som de gir seg ut for å være lysets barn vandrer de i mørket og er nattens og mørkets barn.

De som vandrer i mørket, kan ikke elske Gud og oppriktig ønske å herliggjøre ham. De er ikke opplyste så de kan se det opphøyde i det som hører himmelen til, og kan derfor ikke i sannhet elske det. De bekjenner seg til å være kristne fordi det blir ansett for å være ærefult, og det er ikke noe kors for dem å bære. Deres motiver er ofte egoistiske. Noen slike kristendomsbekjennere kan gå inn i danselokaler og ta del i alle de fornøyelser som et slikt sted tilbyr. Andre kan ikke gå så langt, men de er med på forlystelser, turer, spleiselag og utstillinger. Og det skarpeste øye ville hos slike bekjennende kristne ikke kunne oppdage et eneste tegn på kristendom. Og så en på deres ytre, ville en ikke kunne se noen forskjell mellom dem og den mest utpregede vantro. Den bekjennende kristne, den lastefulle, den åpenbare kristendoms spotter og den vanhellige -- alle sammen er de som ett. Og Gud ser på dem som ett i ånd og levesett.

Å bekjenne kristendommen uten å ha tilsvarende tro og gjerninger er til ingen nytte. Ingen kan tjene to herrer. Den ondes barn er deres egen mesters tjenere. Den de overgir seg til som tjenere for å lyde ham, hans tjenere er de. Og de kan ikke bli Guds tjenere før de forsager djevelen og alle hans gjerninger. Det er ikke uten skade den himmelske konges tjenere tar del i de forlystelser og fornøyelser som Satans tjenere tar del i, selv om de ofte gjentar at slike fornøyelser ikke er til skade. Gud har åpenbart hellige og opphøyde sannheter for å skille sitt folk fra de gudløse og rense seg selv et folk. Syvendedags adventistene bør leve etter sin tro. De som er lydige mot de ti bud, ser verden og religiøse forhold fra et synspunkt som er helt annerledes enn det de kristendomsbekjennere har som elsker forlystelser, avskyr korset og lever i overtredelse av det fjerde bud. Slik tilstanden nå er blant menneskene, er det ingen lett oppgave for foreldrene å holde barna i tømme og oppdra dem i overensstemmelse med Bibelens rettesnor. De som bekjenner seg til å være kristne, er i den grad veket bort fra Guds Ord at når hans folk vender tilbake til hans hellige ord med ønske om å oppdra sine barn etter dets forskrifter og slik som Abraham fordem å by sitt hus etter seg, vil de stakkars barna, omgitt av en slik innflytelse, mene at foreldrene deres er unødig fordringsfulle og overdrevent nøye med hensyn til hvem de omgås. De ønsker ganske naturlig å følge de verdslige, forlystelsessyke kristendomsbekjennernes eksempel.

I denne tid er forfølgelser og ringeakt for Kristi skyld nesten ukjent. Det skal svært lite til av selvfornektelse og oppofrelse for å kunne kle seg i gudfryktighetens skinn og få sitt navn oppført på menighetens medlemsliste. Men å leve på en slik måte

at våre veier vil behage Gud, og at våre navn blir innført i livsens bok, krever årvåkenhet og bønn, selvfornektelse og oppofrelse fra vår side. Kristendomsbekjennere er ikke noe eksempel for ungdommen, bare så langt som de følger Kristus. Riktige handlinger er de ufeilbare frukter av sann gudsfrykt. All jordens dommer vil gi enhver etter hans gjerninger. Barn som følger Kristus, har en krigføring foran seg. De har et daglig kors å bære når det gjelder å komme ut fra verden og bli skilt fra den og etterligne Kristi liv.

Kapittel 31

Vandre i lyset

Det ble vist meg at Guds folk lever altfor meget under en sky. Det er ikke Guds vilje at de skulle leve i vantro. Jesus er lys, og det er slett ikke noe mørke i ham. Hans barn er lysets barn. De blir fornyet i hans bilde og kalt ut fra mørket til hans underfulle lys. Han er verdens lys, og det samme er de som følger ham. De skal ikke vandre i mørket, men ha livsens lys. Jo mer nøye Guds folk streber etter å ligne Kristus, desto mer ivrig vil de bli etterstrebt av fienden. Men holder de seg nær til Kristus, vil de bli styrket så de kan stå seg mot den listige fiendes anstrengelser for å dra dem bort fra Kristus.

Det ble vist meg at vi sammenligner oss for mye med hverandre innbyrdes. Vi gjør feilende mennesker til mønster når vi har et sikkert, ufeilbart guddommelig mønster. Vi skal ikke måle oss med verden, heller ikke med menneskers meninger og heller ikke med hva vi var før vi tok imot sannheten. Men vår stilling i verden og vår tro slik den nå er, skal vi sammenligne med hva den ville ha vært om vi fortsatt hadde gått fremad og oppad i den tiden vi har bekjent oss til å følge Kristus. Det er den eneste sikre sammenligningen vi kan gjøre. Enhver annen sammenligning er et selvbedrag. Dersom den moralske karakter og åndelige stilling innenfor Guds folk ikke svarer til de velsignelser, de privilegier og det lys vi har fått, blir vi veid på vektskålen, og engler rapporterer: FOR LETTE.

For noens vedkommende ser det ut til at kjennskapet til deres sanne tilstand er skjult for dem. De ser sannheten, men innser ikke dens betydning eller dens krav. De hører sannheten, men forstår den ikke fullt ut, fordi de ikke retter sitt liv etter den. Derfor blir de ikke helliget ved å lyde den. Og likevel hviler de så ubekymret og vel fornøyd som om skystøtten om dagen og ildstøtten om natten gikk foran dem som tegn på Guds velbehag. De bekjenner seg til å kjenne Gud, men i gjerninger fornekte de ham. De regner seg for å være hans utvalgte eiendomsfolk, men hans nærvær og kraft til fullt ut å frelse kommer sjelden til syne blant dem. Hvor stort er ikke mørket hos slike! Men de vet det ikke. Lyset skinner, men de fatter det ikke. Ingen større forblindelse kan bedra menneskers sinn enn den som får dem til å tro at de er på rett vei og at Gud godkjenner deres gjerninger når de synder mot ham. De forveksler gudfryktighetens

skinn med dens ånd og kraft. De mener de er rike og ikke trenger til noe, mens de er elendige og jammerlige og fattige og blinde og nakne og trenger alt.

Det er noen som bekjenner seg til å følge Kristus uten likevel å gjøre noen anstrengelse i åndelige ting. I ethvert timelig foretak anstrenger de seg og er ivrige for å fullføre sin hensikt og å nå det ønskede målet. Men i det foretak der det gjelder det evige liv, hvor alt står på spill, og hvor deres evige lykke avhenger av deres fremgang, opptrer de så likegyldig som om de ikke var moralske vesener, som om en annen spilte livets spill for dem, og de selv ikke hadde noe annet å gjøre enn å vente på utfallet. Å, for en dårskap, for et vanvidd! Dersom alle bare ville vise den samme grad av iver, nidkjærhet og alvor for det evige liv som de viser i sine timelige sysler, ville de oppnå å bli seiervinnere. Jeg så at enhver må oppnå en erfaring for sitt eget vedkommende, og enhver må gjøre sin del i livets spill godt og trofast. Satan passer på sin anledning til å gripe de kostelige dyder når vi ikke er på vakt, og vi kommer til å få en hard kamp med mørkets makter for å kunne beholde dem eller for å gjenvinne en himmelsk dyd, hvis vi av mangel på aktpågivenhet mister dem.

Gi akt på striden

Men jeg så at det er en kristens privilegium å oppnå styrke fra Gud til å beholde enhver kostelig gave. Himmelen vil legge merke til hver eneste inderlig og virkningsfull bønn. Når Kristi tjenere tar troens skjold til forsvar og åndens sverd til striden, oppstår det fare i fiendens leir, og noe må gjøres. Bare forfølgelse og ringeakt venter dem som blir utrustet med kraft fra det høye for å kalle dem til handling. Når sannheten i sin enfoldighet og styrke får overtaket blant de troende og blir satt inn mot verdens ånd, vil det bli åpenbart at det ikke er noen overensstemmelse mellom Kristus og Beliam. Kristi disipler må være levende eksempler på deres Mesters liv og ånd.

Unge og gamle har en kamp, en strid i vente. De må ikke sove et øyeblikk. En listig fiende er stadig på post for å villed og overvinne dem. De som tror den nåværende sannhet, må være like aktpågivende som deres fiende og åpenbare visdom i motstanden mot Satan -- Vil de gjøre det? Kommer de til å holde ut i kampen? Vil de omhyggelig gi avkall på all urettferdighet? Kristus blir fornektet på mange måter. Vi kan fornekte ham ved å tale i strid med sannheten, ved å snakke ondt om andre, ved tåpelig snakk eller spøk eller ved tomt snakk. I alt dette åpenbarer vi bare liten skarphet eller kløkt. Vi svekker oss selv, våre anstrengelser for å stå oss mot den onde fienden

blir matte, og vi blir overvunnet. «Hva hjertet flyter over av, det taler munnen» (Matt. 12,34), og ved mangel på aktpågivenhet gir vi til kjenne at Kristus ikke er i oss.

De som nøler med å hellige seg til Gud uten forbehold, følger Kristus på en dårlig måte. De følger ham i så stor avstand at de halvdelen av tiden i virkeligheten ikke vet om det er hans fotspor eller den store fiendens spor de følger. Hvorfor er vi så sene til å gi avkall på vår interesse for disse verdslige tingene og til å ta imot Kristus som vår eneste del? Hvorfor skulle vi ønske å beholde vennskapet med vår Herres fiender, følge deres skikker og la oss bli ledet av deres meninger? Det må bli en fullstendig og uforbeholden overgivelse til Gud, vi må forsage og forkaste kjærligheten til verden og til jordiske ting Ellers kan vi ikke være Kristi disipler.

Kristi liv og ånd er det eneste mønster for det ypperlige og det fullkomne, og det eneste sikre for oss er å følge hans eksempel. Hvis vi gjør det, vil han lede oss med sit råd og siden ta oss opp i herlighet. Skal vi kunne gå i vår gjenløseres fotspor, må vi anstrenge oss med flid og være villige til å lide mye. Gud er villig til å arbeide for oss og til å gi oss sin Ånd uforskyldt hvis vi vil strebe etter den, leve for den, tro på den, og da vil vi kunne vandre i lyset liksom han er i lyset. Hans kjærlighet vil da være som en fest for oss, og vi skal drikke av hans rike fylde.

Hvis vi forsømmer bønn i lønnkammeret og lesning i Skriften i dag, vil vi i morgen kunne unnlate dem med mindre samvittighetsnag. Det vil bli en lang rekke unnlatelser, alt sammen som følge av et enkelt frø som ble sådd i hjertets jordbunn. På den andre siden vil hver lysstråle vi mottar, bringe en lysets høst. Motstår vi fristelsen en gang, vil det gi oss større kraft til motstand neste gang. Hver ny seier over selvet vil jevne veien for høyere og edlere seire. Hver seier er et frø som blir sådd til evig liv.

Kapittel 32

Falske åndelige gaver

En fanatismens ånd har hersket over en viss klasse sabbatsholdere i Øst-statene i Nord-Amerika. De har bare nippet ganske lett til sannhetens kilde og er ukjent med ånden i den tredje engels budskap. Ingen ting kan bli gjort for denne klassen før deres fanatiske syn er blitt korrigert....

Noen av disse mennesker praktiserer det de kaller åndelige gaver, og de sier at Herren har satt dem i menigheten. De har et intetsigende kråkemål som de kaller den ukjente tungen og som ikke bare er ukjent for mennesker, men for Herren og hele himmelen. Slike gaver er blitt produsert av menn og kvinner med hjelp av den store bedrager. Fanatisme, falsk ekstase, falsk tungetale og støyende religiøse øvelser er blitt betraktet som gaver Gud har satt i menigheten. Noen har latt seg bedra av dem. Fruktene av alt dette har ikke vært gode. «Av deres frukter skal I kjenne dem.» Matt. 7, 16. Fanatisme og bråk er blitt betraktet som særlige beviser på tro.

Det er noen som ikke er tilfreds med et møte dersom de ikke opplever en mektig og glad stund. Dette streber de etter og opparbeider en følelsesmessig spenning. Men virkningen av slike møter er ikke gagnlig. Når den glade følelsesstemningen er overstått, synker de dypere ned enn de var før møtet, fordi gleden deres ikke kom fra den rette kilden. De mest utbytterike møter til åndelig fremgang er slike som er kjennetegnet ved høytidelighet og dyp hjerteransakelse, der hver enkelt søker å lære seg selv å kjenne og alvorlig og i dyp ydmykhet søker å lære av Kristus.....

Det er mange urolige ånder som ikke vil underkaste seg disiplin, system og orden. De mener at deres frihet ville bli innskrenket dersom de skulle sette sitt eget skjønn til side og rette seg etter dømmekraften hos dem som har erfaring. Guds verk kommer ikke til å ha fremgang dersom det ikke er en villighet til stede til å underkaste seg orden og til å fordrive fanatismens hensynsløse, uregjerlige ånd fra møtene. Inntrykk og følelser er ikke noe sikkert bevis på at et menneske er ledet av Herren. Satan vil gi følelser og inntrykk når en ikke har ham mistenkt for det. De er ikke pålitelige veiledere.

Alle bør sette seg grundig inn i bevisene for vår tro, og deres store studium bør

være hvordan de kan pryde sin bekjennelse og bære frukt til Guds ære. Ingen bør gå frem på en måte som virker frastøtende for vantro mennesker. Vår tale bør være ren, beskjeden og oppløftende, og vårt liv ulastelig. En lettsindig, spøkefull og likegyldig ånd må holdes nede. Det vitner ikke om Guds nåde i hjertet når noen taler og ber på en talentfull måte ved møtet og etterpå fører en grov, uforsiktig tale og oppførsel utenfor møtet. Slike er sørgelige representanter for vår tro. De er en skam for Guds sak.

Det er en merkelig blanding av synspunkter blant dem i... som holder sabbaten. Noen stemmer ikke overens med menigheten, og så lenge de fortsetter i den stillingen de inntar, blir de utsatt for Satans fristelser og påvirket av fanatisme og av villfarelsens ånd. Noen har et fantasifullt syn som lukker øynene igjen for viktige, vitale sannhetspunkter. Dette fører til at de stiller sine egne fantasifulle slutninger på like fot med livsviktige sannheter. Når slike er til stede med den ånd som følger dem, gjør de sabbatssannheten som de bekjenner seg til, i høy grad anstøtelig for en ikke-troende. Det ville være langt bedre for det tredje englebudskaps vekst og fremgang om slike ville gå vekk fra sannheten.....

Predikanter som arbeider i tale og undervisning, bør være grundige arbeidere. De bør fremholde sannheten i dens renhet, men likevel i enfoldighet. De bør mette hjorden med saltet blandingsfor, som kastes med skuffe og kasteskovel (Sml. Es. 30, 24).

Det finnes vandrestjerner som bekjenner seg til å være predikanter, utsendt av Gud, og som forkynner sabbaten på forskjellige steder. Men de har sannheten blandet med villfarelse og utbrer sin samling av uharmoniske anskuelser blant folket. Satan har drevet dem frem for å vekke avsky hos intelligente og fornuftige ikke-troende. Noen av dem har mye å si angående de åndelige gaver og er ofte svært oppstemt. De gir seg over til ville, opprørte følelser og utstøter uforståelige lyder som de kaller tungetalens gave. En viss klasse mennesker synes å være betatt av disse merkelige foreteelser. En underlig ånd hersker over disse menneskene som gjerne vil rakke ned på og overvelde hver den som irretsetter dem. Guds Ånd er ikke i en slik gjerning og følger ikke slike arbeidere. De har en annen ånd. Likevel vil slike predikanter ha fremgang blant en viss klasse mennesker. Men dette vil i høy grad øke arbeidet for de tjenere som Gud måtte sende, og som har evnen til å fremholde sabbaten og Åndens gaver for folket i det rette lys. Deres eksempel og innflytelse fortjener å bli etterlignet.

Sannheten bør holdes frem på en måte som gjør den tiltalende for intelligente

mennesker. Som et folk blir vi ikke forstått, men betraktet som fattige, ubegavede, lavtstående og dårlige. Hvor viktig det derfor er at alle som underviser, og alle som tror på sannheten, er så påvirket av dens helliggjørende innflytelse at deres konsekvente og oppløftende levnet vil kunne vise de vantro at de har vært ført bak lyset angående vårt samfunn. Hvor viktig det er at sannhetens sak blir befriet for alt som ligner en falsk og svermerisk opphisselse, slik at sannheten kan klare seg ved sin egen fortjeneste og åpenbare sin naturlige renhet og opphøyde karakter!

Jeg så at det er uhyre viktig at de som forkynner sannheten, har en dannet opptreden, at de unngår særheter og egenheter, og at de fremholder sannheten i dens renhet og klarhet. Jeg ble henvist til Tit. 1, 9: «En som holder fast ved det troverdige ord etter læren, for at han kan være i stand til både å formane ved den sunne lære og å tale til rette dem som sier imot.» I det 16. vers taler Paulus om noen som sier at de kjenner Gud, men forneker ham med sine gjerninger, for de er «uduelige til all god gjerning». Og så formaner han Titus: «Men tal du det som sømmer seg for den sunne lære, at gamle menn skal være edrue, verdige, sindige, sunne i troen, i kjærligheten, i tålmodet..... De unge menn skal du likeledes formane til å være sindige, idet du i alle måter ter deg selv som et forbilde i gode gjerninger, og i din lære viser renhet, verdighet, en sunn, ulastelig tale, for at motstanderen må gå i seg selv, idet han ikke har noe ondt å si om oss.» Tit. 2, 1-8. Denne undervisning er skrevet til gagn for alle som Gud har kalt til å forkynne ordet, og også til gagn for hans folk som hører ordet.

Sannheten løfter opp

Guds sannhet vil aldri bryte ned, men løfte mottakeren opp, foredle hans smak, hellige hans dømmekraft og gjøre ham fullkommen til samvær med de rene og hellige englene i Guds rike. Det er noen som er grove, uslepne, skrytende når sannheten kommer til dem. Hvis de får anledning til det, vil de utnytte sine naboer til egen fordel. De gjør så mange feil, men når de av hjertet tror sannheten, vil den føre til en fullstendig forandring i deres liv. Et omvendelsens verk vil straks begynne hos dem.

Sannhetens rene innflytelse vil høyne hele mennesket. I sine forretningsforbindelser med sine medmennesker vil han ha gudsfrykten i tanke, han vil elske sin neste som seg selv og behandle ham akkurat slik som han selv gjerne ville bli behandlet. Hans tale vil være sannferdig og ren og av en så opphøyet karakter at vantro mennesker ikke kan dra fordel av dem eller med grunn si noe vondt om ham. Han

vekker ikke deres avsky med uhøflig opptreden og upassende tale. Han vil bringe sannhetens helliggjørende innflytelse inn i sin familie og la sitt lys skinne slik for den at de, når de ser hans gode gjerninger, må ære Gud. I alle tilskikkelser i livet vil han være et eksempel på Kristi liv.

Guds lov vil ikke være tilfreds med noe mindre enn fullkommenhet, hel og full lydighet mot alle dens krav. Det er til ingen nytte å følge dens krav halvveis og ikke vise full og hel lydighet. Den verdsligsinnede og den vantro beundrer fasthet og konsekvens og har alltid vært sterkt overbevist om at Gud i sannhet var med sitt folk så lenge dets gjerninger var i overensstemmelse med deres tro. «Av deres frukter skal I kjenne dem.» Matt. 7, 20. Hvert tre er kjent på sine egne frukter. Våre ord og våre handlinger er de fruktene vi bærer.

Det er mange som hører hva Kristus har talt, men som ikke gjør etter det. De har nok en bekjennelse, men deres frukter er slike at de vekker avsky hos vantro mennesker. De skryter og ber og taler på en selvrettferdig måte, opphøyer seg selv, regner opp sine gode gjerninger og takker i virkeligheten Gud for at de ikke er som andre mennesker, slik som fariseeren gjorde. Likevel er nettopp disse menneskene listige og uærlige i handel. Deres frukter er ikke gode. Deres ord og handlinger er ikke rette, og likevel synes de å være blinde for sin stakkars, elendige tilstand.

Jeg så at følgende skriftsted er brukbart på dem som lever i et slikt bedrag: ikke enhver som sier til meg: Herre! Herre! skal komme inn i himlenes rike, men den som gjør min himmelske Faders vilje. Mange skal si til meg på hin dag: Herre! Herre! har vi ikke talt profetisk ved ditt navn, og utdrevet onde ånder ved ditt navn, og gjort mange kraftige gjerninger ved ditt navn? Og da skal jeg vitne for dem: Jeg har aldri kjent eder; vik bort fra meg, I som gjorde urett!» Matt. 7, 21-23.

Her har vi det største bedrag menneskesinnet kan bli utsatt for. Disse menneskene tror at de er på den rette veien når de er på gal vei. De mener de utretter noe stort i sitt religiøse liv, men Jesus vil en gang rive deres selvrettferdighets kappe av og vise dem en levende fremstilling av deres sanne bilde med alle dets avvikelser og deres fordervede religiøse karakter. De viser seg å være for lette når det for alltid er for sent å hjelpe på manglene deres. Gud har sørget for midler til å vise de villfarne på rett vei. Men dersom de som farer vill, velger å følge sin egen dømmekraft og forakte de midlene han har gitt for å vise dem til rette og å knytte dem til sannheten, vil de komme

i den stilling som er skildret i vår Herres ord som er sitert ovenfor.

Gud samler et folk og bereder dem til å stå sammen som ett, et folk som taler det samme og på den måten gjør Kristi bønn for sine disipler til virkelighet: «Jeg ber ikke for disse alene, men også for dem som ved deres ord kommer til å tro på meg, at de alle må være ett, liksom du, Fader i meg, og jeg i deg, at også de må være ett i oss, for at verden skal tro at du har utsendt meg.» Joh. 17, 20.21.

Små grupper av hvileløse sjeler

Det står stadig frem små grupper som tror at Gud bare er med de ganske få, de meget spredte, og innflytelsen fra dem går ut på å nedbryte og atspre det som Guds tjenere bygger opp. Hvileløse sinn som hele tiden ønsker å se og tro noe nytt, står stadig frem, noen på et sted og andre på et annet. Alle sammen utfører de en særlig oppgave for fienden, men påstår likevel at de har sannheten. De står atskilt fra det folk Gud samler og gir fremgang, og som han skal utføre sitt store verk gjennom. De snakker stadig om sin frykt for at sabbathholdernes menighet kommer til å ligne verden. Men det finnes neppe to blant dem som har det samme syn på tingen. De er splittet og forvirret, og likevel bedrar de seg selv i den grad at de mener Gud på en særlig måte er med dem. Noen av disse sier at åndens gaver finnes blant dem. Men innflytelsen og læren av disse gaver får dem til å nære tvil angående dem som Gud har lagt en særlig byrde på når det gjelder hans verk, og de fører en klasse mennesker vekk fra samfunnet. Det folk som i overensstemmelse med Guds Ord gjør enhver anstrengelse for å være ett, og som er grunnfestet i den tredje engels budskap, blir betraktet med mistenksomhet fordi de utvider sin virksomhet og samler sjeler for sannheten. De blir ansett for å være verdslige fordi de har innflytelse i verden, og fordi deres handlinger vitner om at de venter at Gud ennå skal utføre et stort og særlig verk på jorden for å samle et folk og berede det for Kristi åpenbarelse.

Denne klasse mennesker [som kritiserer sistnevnte gruppe] vet ikke hva de virkelig tror, og kjenner heller ikke grunnene for sin tro. De lærer til stadighet, men klarer aldri å komme til erkjennelse av sannheten. En kommer med ville, feilaktige oppfatninger og påstår at Gud har sendt ham med nytt og herlig lys, og alle må tro det han forkynner. Noen som ikke har en grunnfestet tro, og som ikke underordner seg samfunnet, men driver omkring uten et anker til å holde dem fast, tar imot slike lærdommer. Hans lys skinner på en slik måte at det får verden til å vende seg vekk fra

ham med avsky og til å hate ham. Formastelig stiller han seg så ved Kristi side og påstår at verden hater ham av samme grunn som han hatet Kristus.

En annen som påstår at han er ledet av Gud, står frem og kommer med den villfarelsen at de ugudelige ikke står opp, en påstand som er et av Satans store mesterstykker i villfarelse. En annen har feilaktig syn på den kommende tidsalder. Enda en annen er en ivrig forkjemper for den amerikanske drakten. Alle sammen vil ha full frihet på det religiøse område, og hver av dem handler uavhengig av de andre. Likevel påstår de at Gud særlig virker blant dem.

Formastelige ledere

Noen gleder seg og er stolte over at de har de åndelige gaver, noe de andre ikke har. Måtte Gud befri sitt folk for slike gaver! Hva utretter egentlig disse gavene for dem? Blir de ledet til enhet i troen ved åpenbarelsen av disse gavene? Og overbeviser de den vantro om at Gud i sannhet er blant dem? Når disse innbyrdes uenige menneskene med sine forskjellige meninger kommer sammen, og det hersker en stor del opphisselse og den ukjente tungen blir hørt, lar de sitt lys skinne slik at de vantro vil si: Disse menneskene har ikke sin fulle forstand. De blir revet med av en falsk spenning, og vi vet at de ikke har sannheten. Slike står direkte i veien for syndere. Deres innflytelse er et virksomt middel til å holde andre vekk fra å ta imot sabbaten. Slike kommer til å få lønn etter sine gjerninger. Gud gi at de enten ville omvende seg eller oppgi sabbaten! Da ville de ikke stå i veien for vantro mennesker.

Gud har utvalgt menn som i årevis har utført møysommelig arbeid og vært villige til å bringe ethvert offer. Menn som har lidd savn og gått gjennom prøvelser for å kunne fremholde sannheten for verden og ved sitt konsekvente liv fjerne den skammen som fanatikere har påført Guds sak. De har møtt allslags motstand. De har slitt natt og dag med å granske bevisene for vår tro for å kunne legge sannheten frem i dens klarhet og i sammenheng slik at den kunne trosse all motstand. Stadig arbeid og åndelige prøvelser i forbindelse med denne store virksomheten har brutt mer ned enn en manns helse og for tidlig fremkalt stenk av grå hår på deres hoder. De har ikke slitt seg ut forgjeves. Gud har gitt akt på deres tårer og deres alvorlige kamp i bønn om lys og sannhet og om at sannheten måtte skinne klart for andre. Han har merket seg deres selvoppofrende anstrengelser, og han vil lønne dem etter det arbeid de har utført.

På den andre siden har vi dem som ikke har gjort noe for å utbre disse dyrebare sannheter. De har stått frem og har godkjent enkelte punkter, som f. eks. sannheten om sabbaten, slike som alle sammen er lagt ferdige i deres hender, og all den takknemligheten de åpenbarer for det som ikke har kostet dem noe, er at de står frem og i likhet med Kora, Datan og Abiram anklager dem som Gud har lagt byrden på for sitt verk. De sier: «Nå får det være nok! Hele menigheten er hellig, alle sammen.» 4 Mos. 16, 3. Takknemlighet er fremmed for dem. De er preget av en sterk ånd som ikke vil bøye seg for fornuft, men som vilde dem fremad til ødeleggelse for dem selv.

Gud har velsignet sitt folk som har gått fremad og fulgt hans veiledende forsyn. Han har samlet et folk fra alle samfunnslag på sannhetens sterke grunn. Fritenkere er blitt overbevist om at Gud var med sitt folk, og de har ydmyket sine hjerter til å lyde sannheten. Guds verk går stadig fremad. Men tross alle beviser på at Gud har ledet samfunnet, er det noen, og vil alltid være noen, som gir seg ut for å holde sabbaten, men likevel vil opptre uavhengig av samfunnet og tro og arbeide som de selv ønsker. De har forvirrede meninger. Den splittede tilstand som råder blant dem, er et slående vitnesbyrd om at Gud ikke er med dem. Verden stiller sabbaten og disse menneskers villfarelse på samme trinn og forkaster det hele.

Guds vrede hviler over slike som ved sin handlemåte får verden til å hate dem. Dersom en kristen blir hatet på grunn av sine gode gjerninger, og fordi han følger Kristus, skal han få lønn. Men hvis han blir hatet fordi han ikke følger en fremgangsmåte som gjør ham elsket, blir hatet på grunn av sin ukultiverte oppførsel, og fordi han gjør sannheten til et stridsemne blant sine naboer og gjør sabbaten så sjenerende for dem som mulig, er han en anstøtssten for syndere og en skam for den hellige sannhet. Dersom han ikke omvender seg, ville det være bedre for ham om det var hengt en kvernsten om hans hals og han var kastet i havet.

Vantro bør ikke få noen anledning til å ringeakte sannheten. Vi blir allerede betraktet som sære og eiendommelige, og burde ikke innta en holdning som skulle få de vantro til å få enda sterkere meninger om oss i den retning enn vår tro krever av oss.

I menneskenaturen er det en tilbøyelighet til å gå til ytterligheter og å gå fra den ene ytterlighet til den andre, som er stikk motsatt. Mange er fanatikere. De blir fortært av en lidenskapelig nidkjærhet, som feilaktig blir forvekslet med gudsfrykt. Men det er karakteren som er den sanne prøve på en disippel. Har de Kristi saktmodighet? Har de

hans ydmykhet og hans ømme godgjørenhet? Er sjelens tempel ryddet for stolthet, hovmod, egenkjærlighet og trang til å finne feil? Hvis ikke, vet de ikke hva ånd de er av. De innser ikke at sann kristendom vil vise seg i at de bærer mye frukt til Guds ære.

Andre går til ytterlighet i å etterligne verden. Det er ingen klar, tydelig skillelinje mellom dem og den verdslige. Dersom noen i det ene tilfellet blir drevet bort fra sannheten ved en barsk, dømmende ånd, blir de slik drevet til å mene at de som bekjenner seg til å være kristne, er blottet for prinsipper og ikke har noe kjennskap til en forvandling av hjerte eller karakter. «La således eders lys skinne for menneskene, for at de kan se eders gode gjerninger og prise eders Fader i himmelen!» Matt. 5, 16. -- .

Herren krever at hans folk skal bruke sin fornuft og ikke la den vike for inntrykk. Alle hans barn vil kunne forstå hans gjerning. Hans lære vil være slik at den anbefaler seg til intelligente menneskers forstand. Den er skikket til å høyne sinnet. Guds kraft blir ikke åpenbart ved enhver anledning. Menneskets trang er Guds anledning.

Når de som har vært vitne til og opplevd falske åpenbarelses, blir overbevist om sine feil, drar Satan nytte av deres villfarelses og holder dem stadig opp for dem for å gjøre dem redde for enhver åpenbarelse av ånd. På den måten søker han å ødelegge deres tro på sann gudsfrykt. Fordi de en gang er blitt bedratt, er de redde for å gjøre noen anstrengelse ved alvorlig, inderlig bønn til Gud om særlig hjelp og seier. Slike må ikke tillate Satan å oppnå sin hensikt og få dem ledet til et kaldt formvesen og vantro. De bør huske på at Guds grunnvoll står fast. Gud er sannru om hvert eneste menneske er en løgner. Deres eneste trygghet ligger i at de setter sine føtter på den faste grunn, at de ser og skjønner den tredje engels budskap, verdsetter, elsker og lyder sannheten.

Kapittel 33

Dauids bønn

Jeg så David der han inntrengende ba Herren om ikke å forlate ham når han ble gammel, og hva det var som fremkalte denne alvorlige bønnen hos ham. Han la merke til at de fleste av de gamle omkring ham var ulykkelige, og at uheldige karaktertrekk særlig økte med alderen. Dersom noen av naturen var smålige og begjærlige, ble de det i en ytterst ubehagelig grad i alderdommen. Dersom de var misunnelige, gretne og utålmodige, ble de det særlig når de ble gamle.

Det gjorde David vondt da han så konger og adelige som syntes å frykte Gud mens de var i sin manndoms styrke, men som ble mistroiske overfor sine beste venner og sine slektninger når de ble gamle. De var stadig redde for at det var av egoistiske grunner deres venner viste interesse for dem. De lyttet til antydninger og bedragerske råd fra venner angående dem som de burde ha tillit til. Deres uhemmede sjalusi brøt til tider ut i lys lue fordi ikke alle var enige med dem i deres sviktende bedømmelse. Deres begjær var fryktelig. De trodde ofte at deres egne barn og slektninger ønsket dem døden for å kunne innta deres plass, komme til å eie deres rikdom og ta imot den hyllest som var blitt dem til del. Og noen ble i den grad behersket av slike mistroiske og begjærlige følelser at de utryddet sine egne barn.

David la merke til at enda noen i sin manndoms styrke hadde vært rettferdige, så de ut til å miste sin selvbeherskelse når alderdommen meldte seg. Satan trengte inn og tok ledelsen av deres sinn og gjorde dem hvileløse og misnøyde. Han så at mange av de gamle syntes å være forlatt av Gud og utsatte seg for latter og spott fra Guds fiender. David ble dypt grepet. Det gjorde ham vondt når han så frem til den tid da han skulle bli gammel. Han var redd for at Gud skulle forlate ham, og at han ville bli like ulykkelig som de andre gamle. Han hadde lagt merke til deres liv, og kanskje også han kunne bli overlatt til spott fra Herrens fiender. Med denne byrden på seg ber han alvorlig: «Forkast meg ikke i alderdommens tid forlat meg ikke når min kraft forgår!» «Gud, du har lært meg det fra min ungdom av, og inntil nå kunngjør jeg dine undergjerninger. Forlat meg da heller ikke inntil alderdommen og de grå hår, Gud inntil jeg får kunngjort din arm for etterslekten.» Sal. 71, 9. 17. 18. David følte hvor nødvendig det er å være på vakt mot de onder som følger med alderdommen.

Det hender ofte at eldre mennesker ikke er villige til å innse eller innrømme at deres åndskrefter tar av. De forkorter sine dager ved å påta seg bekymringer som egentlig barna skulle bære. Satan spiller ofte på deres fantasi og får dem til å føle en stadig angst for pengene sine. De er deres avgud, og de dynger dem opp med gjerrig omhu. Til tider kan de berøve seg selv mange av livets bekvemmeligheter og arbeider over evne i stedet for å bruke de midlene de har. På den måten lever de frivillig i stadig mangel fordi de er redde for at de en gang i fremtiden skal komme til å lide nød. All denne frykten stammer fra Satan. Han virker på de organer som fører til slavisk frykt og mistroiskhet, forderver det edle i sjelen og ødelegger; oppløftende tanker og følelser. Slike mennesker er unormale når det gjelder penger. Dersom de ville innta det standpunkt Gud ønsker de skal innta, kunne deres siste dager bli de beste og lykkeligste. De som har barn med en hederlighet og god dømmekraft som de trygt kan stole på, burde la barna gjøre dem lykkelig;. Dersom de ikke gjør det, vil Satan dra fordel av deres mangel på mannskraft og overta ledelsen for dem. De bør legge engstelse og byrder til side, tilbringe sin tid så lykkelig de kan, og bli modne for himmelen.

Kapittel 34

En riktig helligholdelse av sabbaten

Den 25. desember 1865 fikk jeg se at det har vært for mye slapphet når det gjelder å helligholde sabbaten. Det har ikke vært punktlighet nok med å fullføre de alminnelige plikter i løpet av de seks arbeidsdager Gud har gitt menneskene, og de har ikke vært forsiktige med å forgripe seg på en eneste time av den hellige tiden han har forbeholdt seg selv. Ingen må mene at de verdslige forretninger er av så stor betydning at det skulle få vedkommende til å overtre det fjerde bud, som Herren har gitt.

Det finnes tilfelle der Kristus har tillatt en å arbeide endog på sabbaten for å redde menneskers eller dyrs liv. Men hvis vi av hensyn til vår egen økonomiske fordel overtrer bokstaven i det fjerde bud, blir vi sabbatsbrytere og pådrar oss skyld for å overtre alle budene. For den som snubler i bare ett bud, er blitt skyldig i alle.

Dersom vi gjør brudd på Herrens uttrykkelige befaling for å redde eiendom, hvor langt kan vi da gå? Hvor skal vi sette grensen? Dersom vi overtrer i en liten ting og ikke betrakter det som noen særlig synd for vårt vedkommende, blir samvittigheten forherdet, og de fine følelsene blir lammet, inntil vi kan gå enda lenger og utføre en betydelig mengde arbeid og likevel smigre oss med at vi holder sabbaten, mens vi etter Kristi målestokk bryter hvert eneste av Guds hellige bud. Det er en feil hos sabbatsholdere i denne henseende. Men Gud er svært nøye, og alle som mener at de sparer litt tid eller gagnar seg selv når de gjør et lite inngrep i Herrens tid, kommer før eller senere til å lide tap. Han kan ikke velsigne dem slik som han gjerne ville, for de vanærer hans navn og ringeakter hans forskrifter. Guds forbannelse kommer til å hvile over dem, og de kommer til å tape ti eller tyve ganger så mye som de vinner. «Skal et menneske rane fra Gud? . . . Fra meg raner I, ja hele folket.» Mal. 3,8. 9.

Gud har gitt menneskene seks dager da de kan arbeide for seg selv, men han har forbeholdt seg en dag da vi særlig skal ære ham. Han skal bli herliggjort og hans autoritet respektert. Likevel bedrar menneskene Gud ved å stjele litt av den tiden Skaperen har forbeholdt seg selv. Gud har holdt tilbake den syvende dag som en hviletid for mennesket, til beste for mennesket så vel som til hans egen ære. Han så at mennesket trengte en dag til hvile fra møyen og bekymring, og at deres helse og liv ville

bli utsatt for fare hvis de ikke fikk en tid til å slappe av etter seks dagers arbeid og anspennelse.

Sabbaten ble til for menneskenes beste, og når en bevisst overtrer det hellige bud som forbyr arbeid på den syvende dag, er det i himmelens øyne en forbrytelse så stor at den under den mosaiske lov krevde overtreders død. Men det var ikke alt forbryteren måtte lide. Gud ville ikke gi en overtreders adgang til himmelen. Han må lide den annen død, som er den fulle og endelige straff for den som overtrer Guds lov.

Kapittel 35

Livsforsikring

Jeg så at adventister som holder sabbaten, ikke bør ha noe med livsforsikring å gjøre. Det er en handel med verden som Gud ikke har behag i. De som tar del i slikt foretak, slutter seg til verden, mens Gud oppfordrer sitt folk til å gå ut fra den og skille seg fra den. Engelen sa: «Kristus har kjøpt dere med oppofrelse av sitt liv.» «Vet I ikke at eders legeme er et tempel for den Hellige Ånd, som bor i eder, og som I har fra Gud, og at I ikke hører eder selv til? For I er dyrt kjøpt. Ær da Gud i eders legeme!» «I er jo døde, og eders liv er skjult med Kristus i Gud.» «Når Kristus, vårt liv, åpenbares, da skal også I åpenbares med ham i herlighet.» Dette er den eneste livsforsikring himmelen har behag i.

Livsforsikring er en verdslig plan som får våre brødre, som vil ha noe med den å gjøre, til å vike av fra evangeliets enfoldighet og renhet. Enhver slik avvikelse svekker vår tro og minsker vår åndelighet. Engelen sa: «Men I er en utvalgt ætt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk til eiendom, for at I skal forkynne hans dyder som kalte eder fra mørke til sitt underfulle lys.» 1 Pet. 2, 9. Som et folk er vi i en særlig forstand Herrens eiendom. Kristus har kjøpt oss. Engler som er veldige i makt, omgir oss. Ikke en spurv faller til jorden uten at vår himmelske Far legger merke til det. Endog våre hodehår er telt. Gud har dratt omsorg for sitt folk. Han har særlig omhu for dem, og de bør ikke vise mistillit til ham ved å slutte seg til en plan sammen med verden.

Guds hensikt er at vi i enkelhet og hellighet skal bevare vår eiendommelighet som et folk. De som tar del i denne verdslige planen, bruker midler som tilhører Gud, og som han har betrodd dem for at de skal brukes i hans sak til fremme av hans verk. Bare noen få kommer til å få noe igjen av livsforsikringen, og uten Guds velsignelse vil endog denne del vise seg å være til skade i steder for til gagn. De som Gud har gjort til sine husholdere, har ingen rett til å la de midler han har betrodd dem for at de skal brukes i hans verk, bli investert i fiendens rekke.

Satan kommer stadig med tillokkelser for Guds utvalgte folk for å få deres sinn vekk fra den høytidelige oppgaven å berede seg for de begivenheter som er nær forestående. Han er i ordets egentlige forstand en bedrager, en dreven sjarmør. Han kler

sine planer og snarer i et dekke av lys som er lånt fra himmelen. Han fristet Eva til å spise av det forbudte treet ved å få henne til å tro at hun på den måten skulle oppnå store fortrinn. Satan leder sine redskaper til å komme med forskjellige oppfinnelser og patentrettigheter, og andre foretak for at adventister som gjerne i en hast vil bli rike, kan falle i fristelse, bli besnært og tynges ned med mange bekymringer. Han er lys våken, travelt opptatt med å ta verden til fange. Ved hjelp av verdslige redskaper holder han en stadig og behagelig spenning ved like for å lede dem som ikke er på vakt, dem som bekjenner seg til å tro på sannheten, til å slutte seg sammen med verdslige mennesker. Øynenes lyst, trangen til det som er spennende og behagelig underholdning, er en fristelse og en snare for Guds folk. Satan har mange farlige garn som er fint laget og som ser uskyldige ut, men som han bruker på en kløktig måte for å forberede Guds folk til å bli dåret. Det er tiltrekkende forestillinger, underholdninger, frenologiske foredrag og en endeløs variasjon av foretak som stadig kommer frem i den hensikt å få Guds folk til å elske verden og de ting som er i verden. Gjennom en slik tilknytning til verden blir troen svak, og de midlene som burde vært brukt til fremme for sannhetens sak for vår tid, blir overført til fiendens rekke. Gjennom disse forskjellige kanaler arbeider Satan med dyktighet for å tappe Guds folks pengebeholdning, og av den grunn hviler Herrens mishag over dem.

Kapittel 36

Helse og gudsfrykt

Det finnes mennesker med en sykkelig innbilning. For dem er religionen en tyrann som hersker over dem som med et jernspir. Slike mennesker sørger alltid over sin fordervelse og stønner under innbilt ondt. Kjærlighet finnes ikke i hjertene deres. Det er stadig en mørk sky i deres ansikter. Den uskyldige latteren hos de unge eller hos noen annen virker som kulde på dem. De betrakter all atspredelse eller fornøyelse som synd og mener at sinnet stadig må være opparbeidet nettopp til et slikt strengt, alvorlig punkt. Dette er den ene ytterlighet. Andre mener at tankene alltid må anspennes for å finne på nye fornøyer og atspredelser for at en kan oppnå helse. De læres opp til å stole på spenning og er urolige når denne ikke er til stede. Slike er ikke sanne kristne. De går til en annen ytterlighet.

Kristendommens sanne prinsipper stiller alle overfor en åpen lykkens kilde. Dens høyde og dybde, lengde og bredde kan ikke måles. Den er Kristus i oss, en kilde av vann som veller frem til evig liv. Den er et stadig kildevell som den kristne kan drikke av etter behag uten noen gang å kunne tømme kilden.

Det som fører til sykdom i kropp og sinn, er utilfredse følelser og misfornøyd ergrelse. De har ikke Gud. De har ikke det håp som når innenfor forhenget og er som et trygt og fast anker for sjelen. Alle som har dette håp, vil rense seg selv, liksom han er ren. De er fri for hvileløse lengsler, ergrelser og misfornøyer. De går ikke stadig og venter på vondt og ruger ikke over vanskelighetene før de kommer. Men vi ser mange som har en trengselstid på forhånd. Angsten preger hvert trekk. De synes ikke å finne noen trøst, men venter i stadig angst på et eller annet fryktelig vondt.

Slike vanærer Gud og bringer Kristi religion i vanry. De har ingen sann kjærlighet til Gud, heller ikke til sine ektefeller og barn. Deres hengivenhet er blitt sykkelig. Men tomme fornøyer vil aldri kunne lege sinnstilstanden hos slike mennesker. Skal de kunne bli glade, trenger de den forvandlende innflytelse av Guds Ånd.

Det råder et meget fint samspill mellom sinn og legeme. Når det ene blir påvirket,

reagerer det andre. Sinnstilstanden har stor innflytelse på den fysiske organismens helse. Dersom bevisstheten om å ha gjort rett, og dersom følelsen av tilfredshet over å ha vært årsak til andres lykke er til stede og gjør sinnet lett og glad, vil det skape en glede som virker tilbake på hele organismen og fører til et raskere blodomløp og styrker hele kroppen. Guds velsignelse er et legemiddel, og de som rundhåndet gjør godt mot andre, skal få erfare denne underfulle velsignelsen i sitt hjerte og liv. -*

Bibelens religion er ikke skadelig for kroppens eller sinnets helse. Innflytelsen fra Guds Ånd er den aller beste medisin en syk mann eller kvinne kan få. Himmelen er helse helt igjennom, og jo dypere forståelse den troende syke har av de himmelske innflytelser, desto sikrere vil vedkommendes helbredelse være. -- 1872, bind 3, side 172.

Satan er opphavsmannen til sykdom. Og legen fører krig mot hans virksomhet og makt. Sykdom på sinnet er fremtredende over. alt. Ni tiendedeler av sykdommer som menneskene lider under, har sitt utspring der. Kan hende noen av vanskelighetene i hjemmet i likhet med kreften eter seg inn til selve sjelen og svekker livskraftene. Samvittighetsnag for synd underminerer til tider hele organismen og setter sinnet ut av balanse. Der er også villfarende lærdommer, som f. eks. læren om et evig brennende helvete og de ugudeliges endeløse pine, som gir et forvirret og overdrevet syn på Guds karakter. Disse har forårsaket det samme resultat på det følsomme sinn. Fritenkere har dratt fordel av disse uheldige tilfelle og gitt religionen skylden for sinnssykdommer. Men det er en stor anklage som de en gang ikke med glede skal stå til ansvar for. Så langt fra å være årsaken til sinnssykdom er Kristi religion et av de mest virksomme legemidler mot denne. For den virker mektig beroligende på nervene. -- 1885, bind 5, side 444.

Syndebyrden med dens hvileløshet og utilfredsstilte ønsker danner roten til en stor del av de sykdommer synderen lider under. Kristus er den mektige lege for den syndtyngede sjel. Disse stakkars lidende trenger til å få et klarere kjennskap til ham. For det å kjenne ham riktig, er evig liv. De trenger til tålmodig og vennlig og samtidig alvorlig undervisning om hvordan de kan åpne sjelens vinduer slik at Guds kjærlighets solskinn kan komme inn og lyse opp de mørke kamrene i sinnet. -- 1881, bind 4, side 579.

Kapittel 37

Kristelig avhold

«Eller vet I ikke at eders legeme er et tempel for den Hellige Ånd, som bor i eder, og som I har fra Gud, og at I ikke hører eder selv til? for I er dyrt kjøpt. Ær da Gud i eders legeme!» 1 Kor. 6,19.20.

Vi er ikke våre egne. Vi er kjøpt for en høy pris, med Guds Sønnens lidelse og død. Dersom vi kunne forstå dette og fullt ut fatte det, ville vi føle at det hviler et stort ansvar på oss når det gjelder å holde oss i den best mulige helsetilstand for at vi må kunne tjene Gud på den mest fullkomne måte. Men når vi på noen måte bruker opp vår livskraft, nedsetter vår styrke eller omtåker forstanden, synder vi mot Gud. Når vi følger en slik vei, ærer vi ikke Gud i våre legemer og i vår ånd, som hører ham til, men gjør et stort feilgrep i hans øyne.

Har Jesus gitt seg selv for oss? Er det betalt en høy pris for vår gjenløsning? Og er det slik at vi ikke tilhører oss selv? Er det sant at alle krefter i vårt vesen, vårt legeme, vår ånd, alt det vi har og er, hører Gud til? Ja, helt sikkert. Og når vi fatter dette, hvilken plikt har vi ikke da overfor Gud til å holde oss i den tilstanden at vi her på jorden kan ære ham i vårt legeme og i vår ånd, som hører ham til!

De avsluttende timer av prøvetiden

Vi tror uten minste tvil at Kristus snart kommer. Det er ikke noe eventyr for oss. Det er en virkelighet. Vi har ingen tvil, og har i årevis ikke hatt noen tvil om at de lærdommer vi hyller i dag, er sannheten for vår tid, og at vi nærmer oss dommen. Vi bereder oss til å møte ham som fulgt av en engleskare skal åpenbare seg i himmelens skyer for å gi de trofaste og de rettferdige udødelighetens fullkomne gave. Når han kommer, er det ikke hans oppgave å rense oss fra våre synder, å fjerne manglene i vår karakter eller å helbrede oss for skrøpelighetene i vårt temperament og våre tilbøyeligheter. Hvis det i det hele tatt skal bli gjort for oss, må det alt sammen være gjort før den tid.

Når Herren kommer, skal de som er hellige, fortsatt være hellige. De som har

bevart sitt legeme og sin ånd i hellighet, i helliggjørelse og i ære, skal da få udødelighetens fullkomne gave. Men de som er urettferdige, vanhellige og urene, skal fortsatt være slik for alltid. Ikke noe arbeid vil bli gjort for å fjerne deres mangler og gi dem en hellig karakter. Den guddommelige smelter sitter da ikke mer for å utføre sin renselsesprosess og fjerne synd og fordervelse fra dem. Det må alt sammen bli gjort i disse timer av prøvetiden. Det er nå dette verk må utføres for oss.

Vi tar imot Guds sannhet med våre forskjellige anlegg, og når vi blir påvirket av denne sannhet, vil, den utrette det verk for oss som er nødvendig for å gi oss en moralsk skikkethet for herlighetens rike og til å ferdes i selskap med himmelske engler. Vi er nå i Guds verksted. Mange av oss er utilhugde stener fra stenbruddet.

Men når vi tar imot Guds sannhet, blir vi påvirket av innflytelsen fra den. Den løfter oss opp og fjerner fra oss enhver ufullkommenhet og synd, samme hva art den er av. Vi blir beredt til å se kongen i hans skjønnhet og til en gang å bli forent med de rene himmelske englene i herlighetens rike. Det er her nede verket må bli utført for oss. Det er her våre legemer og vår ånd skal bli beredt for udødelighet.

Vi oppholder oss i en verden som er i strid med en ren og hellig karakter og med vekst i nåden. Hvor vi enn vender blikket, ser vi korrupsjon og urenhet, utarting og synd. Og hvilken oppgave er det som skal oppta oss her nede straks før vi tar imot udødelighet? Det er å bevare våre legemer hellige og vår ånd ren, for at vi må kunne stå uten flekk midt i den fordervelsen som utfolder seg omkring oss i disse siste dager. Skal dette verk bli utført, er det nødvendig at vi av hjerte og på en forstandig måte tar fatt på det øyeblikkelig. Vi må ikke la egoisme trenge seg inn her og påvirke oss. Guds Ånd må få fullstendig herredømme over oss og påvirke oss i alt vi gjør. Hvis vi har det rette grep på himmelen, det riktige grep på kraften fra det høye, skal vi få merke den helliggjørende innflytelsen fra Guds Ånd på våre hjerter.

Skyldig i andres synder

Når vi har forsøkt å fremstille helsereformen for våre brødre og søstre, og vi har snakket med dem om betydningen av å spise og drikke og gjøre alt til Guds ære, har mange ved sine handlinger sagt: «Det har ingen andre noe med, om jeg spiser dette eller hint. Hva vi enn gjør, skal vi selv bære følgene av det.»

Kjære venner, dere tar storlig feil. Dere er ikke de. eneste som lider under en feilaktig fremgangsmåte. Samfunnet som dere lever i, lider i stor utstrekning like mye som dere under følgene av deres feilgrep. Dersom dere lider på grunn av deres umåtehold i mat og drikke, blir også vi påvirket av deres svakheter, vi som ferdes blant dere eller omgås dere. Vi må lide på grunn av deres feilaktige levemåte. Dersom den bidrar til å svekke kraften i deres sinn og legeme, merker også vi det når vi er sammen med dere, og vi blir påvirket av det. Dersom dere er sørgmodige i stedet for å være glade i sinnet, kaster dere en skygge over deres omgivelser. Dersom vi er nedtrykt og sorgfulle og har hatt vanskeligheter, kunne dere ha klare tanker så dere kunne vise oss en utvei og tale et trøstende ord til oss, hvis deres helsetilstand var det den burde være. Men dersom deres hjerne er så svekket på grunn av deres uriktige levemåte, at dere ikke klarer å gi oss det riktige råd, betyr det da ikke et tap for oss? Har deres innflytelse ikke en alvorlig virkning på oss? Vi har kanskje en temmelig sterk tillit til vår egen dømmekraft, men vi ønsker likevel å ha rådgivere, for «hvor det er mange rådgivere, der er frelse». Ord. 11, 14. Vi ønsker at vår fremgangsmåte må være slik at de som vi elsker, kan se at den er konsekvent, og vi ønsker å søke råd fra dem, og at de må kunne gi oss det med klare tanker. Men hva bryr vi oss om hva dere mener dersom nervekraften i deres hjerner er blitt anstrengt til det ytterste, og livskraften er blitt ledet vekk fra hjernen for å kunne ta seg av den upassende maten dere har tatt inn i deres maver, eller av en overdreven mengde av sunn mat? Hva bryr vi oss om slike menneskers dømmekraft? De ser gjennom en masse ufordøyd mat. Derfor har deres levemåte innvirkning på oss. Det er umulig for dere å følge en uriktig fremgangsmåte uten at dere også påfører andre mennesker lidelser.

Det himmelske løp

«Vet I ikke at de som løper på rennebanen, de løper vel alle, men bare en får prisen? Løp da således, for at I kan vinne den! Hver som er med i veddekamp, er avholdende i alt, hine for å få en forgjengelig krans, men vi en uforgjengelig. Jeg løper da ikke som på det uvisse; jeg fekter ikke som en som slår i været; men jeg undertvinger mitt legeme og holder det i trelldom, for at ikke jeg som preker for andre, selv skal finnes uverdig.» 1 Kor. 9, 24-27. De som tok del i løper for å vinne den laurbærkransen som ble betraktet som en særlig heder, var avholdende i alt for at deres muskler, hjerne og enhver del av organismen måtte være i den aller beste kondisjon til løpet. Hvis de ikke var avholdende i alt, kunne de ikke ha den samme spenstigheten som når de var avholdende. Var de avholdende, kunne de fullføre løpet med bedre resultat. De var da

sikrere på å vinne kransen.

Men tross all deres avholdenhet -- tross alle deres anstrengelser for å underkaste seg en omhyggelig diett, slik at de kunne være i den beste kondisjonen -- var der for dem som var på den jordiske løpebanen, bare et løp på det uvisse. De kunne gjøre sitt aller beste, og likevel ikke oppnå hederstegnet til slutt. For en annen kunne være litt foran dem og få prisen. Bare en fikk seiersprisen. Men på den himmelske banen kan vi alle sammen løpe, og alle kan oppnå prisen. Det er ingen usikkerhet, ingen risiko forbundet med dette. Vi må være iført de himmelske dyder, og med blikket vendt oppad mot udødelighetens krans må vi stadig ha det guddommelige mønster for øye. Han var en smertenes mann og kjent med sorg. Vår guddommelige Herres ydmyke og selvfornektende liv må vi alltid ha for øye. Og når vi da søker å ligne ham og holder blikket vårt festet på målet og seiersprisen, kan vi løpe dette løper med visshet og vite at dersom vi gjør det aller beste vi kan, skal vi være sikre på seiersprisen.

Mennesker var villige til å underkaste seg selvfornektelse og disiplin for å kunne løpe og oppnå en forgjengelig krans som skulle forgå i-løpet av en dag og bare var et tegn på ære fra dødelige vesener her nede. Men vi skal ta del i det løpet som ved avslutningen sikrer oss udødelighetens krans og et evig liv. Ja, en langt større og evig vekt av herlighet skal bli gitt oss som seierspris når løpet er fullført. Vi skal få en seierskrans, sier apostelen, som er «uforgjengelig». Og dersom de som tok del i dette løpet her på jorden for å få en timelig krans, kunne være avholdende i alt, kan da ikke også vi være det, vi som har en uforgjengelig krans i vente, en evig vekt av herlighet og er liv som holder mål med Guds liv? Skal da ikke vi som er blitt så sterkt ansporet, «med tålmodighet løpe i den kamp som er oss foresatt, idet vi ser på troens opphavsmann og fullender, Jesus»? Heb. 12, 1. 2. Han har pekt ut veien for oss og merket den helt igjennom med sine egne fotspor. Det er den veien han vandret, og sammen med ham kan vi oppleve selvfornektelsen og lidelsen og gå på den samme stien som er merket med hans eget blod.

«Jeg løper da ikke som på det uvisse; jeg fekter ikke som en som slår i været; men jeg undertvinger mitt legeme og holder det i trelldom. Kor. 9, 26. 27. Her er en oppgave for hver mann og kvinne og hvert barn. Satan søker hele tiden å få herredømme over deres leger og deres ånd. Men Kristus har kjøpt dere, og dere er hans eiendom. Og nå er det deres plikt å arbeide sammen med Kristus i forening med de hellige engler som tjener dere. Det er deres plikt å holde kroppen i tømme og å undertvinge den. Gjør

dere ikke det, kommer dere ganske sikkert til å gå glipp av det evige liv og av udødelighetens krans. Og likevel sier noen: «Hva kommer det andre ved hva jeg spiser eller drikker?» Jeg har vist dere hvilken innflytelse deres liv har på andre. Dere har sett at det har mye å gjøre med deres innflytelse i deres egne familier. Det har mye med dannelsen av deres barns karakter å gjøre.

Foreldres ansvar

Som jeg har sagt før, lever vi i en fordervet tidsalder. Det er en tid da Satan synes å ha nesten fullstendig herredømme over sinnet hos de mennesker som ikke helt har overgitt seg til Gud. Derfor hviler det et ganske stort ansvar på foreldre og foresatte som skal oppdra barna. Foreldrene har påtatt seg det ansvaret å bringe disse barna til verden. Hva er nå deres plikt? Består den i å la dem vokse opp akkurat som det måtte falle seg, og akkurat som de vil? La meg si dere at det hviler et tungt ansvar på disse foreldrene. «Enten I altså eter eller drikker, eller hva I gjør, så gjør alt til Guds ære!» 1 Kor. 10, 31. Gjør dere dette når dere lager den maten dere setter på bordet og samler familien for å nyte den? Gir dere barna deres bare slik mat som dere vet kunne danne det aller beste blodet? Er det en slik føde som vil holde organismen i den mest mulige feberfrie tilstand? Er den slik at den gir dem de aller beste vilkår for liv og helse? Er det slik mat dere legger vekt på å sette frem for barna deres? Eller gir dere dem usunn, stimulerende, opphissende mat uten hensyn til det som ville være best for dem i fremtiden?

La meg si dere at det er barn som blir født til det onde. Satan synes å ha herredømme over dem. Han tar deres unge sinn i eie, og de blir fordervet. Hvorfor går fedre og mødre frem som om de var i en tilstand av sløvhet? De har ingen mistanke om at Satan sår en ond sæd i deres familier. De opptrer som om de var så blinde og så likegyldige angående disse ting som det er mulig for dem å bli. Hvorfor våkner de ikke opp og leser om disse emner og setter seg inn i dem? Apostelen sier: «Så legg og just derfor all vinn på i eders tro å vise dyd, og i dyden skjønnsomhet, og i skjønnsomheten avhold, og i avholdet tålmod,» osv. 2 Pet. 1,5.6. Her er en oppgave som hviler på enhver som bekjenner seg til å følge Kristus. Det gjelder «å vise dyd, og i dyden. . . »

Forspisning

Mange som har sluttet seg til helsereformen, har lagt vekk alt som er skadelig. Men betyr det at de nå kan spise akkurat så mye som de måtte ønske? De setter seg til

bords, og i stedet for å tenke over hvor mye de bør spise, gir de etter for appetitten og spiser altfor mye. Resten av dagen har maven alt den kan gjøre, eller alt den bør gjøre, for å avlaste den byrden som er blitt lagt på den. All den maten som blir tilført maven utover det organismen kan dra nytte av, blir en byrde for naturen i dens arbeid. Det hindrer det levende maskineriet. Organismen blir tilstoppet og kan ikke utføre sitt arbeid tilfredsstillende. De livsviktige organene blir unødig anstrengt, og nervekraften i hjernen går til å hjelpe fordøyelsesorganene i oppgaven med å besørge en mengde føde som organismen ikke har noen nytte av.

Hjernekraften blir svekket fordi det blir trukket så store veksler på den for å hjelpe maven med å bære den tunge byrden. Og når den har fullført oppgaven, hvilke følelser gjør seg da gjeldende på grunn av dette unødvendige forbruk av vital kraft? En følelse av matthet, en svakhet som om en må ha mer å spise. Kanskje denne følelsen kommer like før spisetid. Hva er grunnen til det? Naturen har slitt seg gjennom sitt arbeid og er på grunn av dette så grundig utmattet at denne følelsen av matthet melder seg. Og så mener en at maven sier: «Mer mat!» når den i sin, svakhet tydelig sier: «Gi meg hvile!»

Maven trenger hvile for å kunne samle sine uttømte krefter til nytt arbeid. Men i stedet for å la den få en hvileperiode mener en at den trenger mer mat, og legger derfor enda et lass på naturen og nekter den den hvilen den trenger. Det er akkurat som med en mann som arbeider ute på åkeren hele første delen av dagen til han er trett. Han kommer hjem ved middagstid og sier han er trett og utmattet. Men du oppfordrer ham til å gå til arbeidet sitt igjen, så vil han bli bedre. På samme måte behandler man maven. Den er grundig utmattet. Men i stedet for å la den hvile gir man den mer mat og kaller så på livskraft fra andre deler av organismen til maven for å hjelpe den med fordøyelsesarbeidet. . . .

Morens første oppgave

Jeg har sett mødre i store familier, som ikke kunne se det arbeidet som lå rett foran dem på deres vei i deres egne familier. De ønsket å være misjonærer og å utføre et eller annet stort arbeid. De så seg om etter en eller annen høy stilling, men forsømt å ta seg av den oppgaven i hjemmet som Herren hadde pålagt dem å utføre. Hvor viktig det er at hjernen er klar! Hvor viktig det er at kroppen er mest mulig fri for sykdom, for at vi må kunne utføre det arbeid som himmelen har pålagt oss, og å utføre det på en slik

måte at Mesteren kan si: «Vel, du gode og tro tjener! du har vært tro over lite, jeg vil sette deg over meget; gå inn til din Herres glede!» Matt. 25, 21. Mine søstre, forakt ikke de få tingene Herren har pålagt dere å gjøre! La arbeidet hver dag være slikt at dere på den endelige oppgjørsdagen ikke behøver å skamme dere ved å stå overfor det regnskapet som engelen har skrevet ned.

En ufullstendig kost

Men hva nå med en mangelfull kost? Jeg har nevnt hvor viktig det er at mengden og arten av mat er i streng overensstemmelse med helselovene. Men vi ønsker ikke å anbefale en mangelfull kost. Det er blitt vist meg at mange har et feilaktig syn på helsereformen og holder seg til en altfor dårlig kost. De lever på en billig og dårlig kost, tillaget uten omhu og uten å ta hensyn til den ernæring organismen trenger. Det er viktig at maten blir tillaget med omhu, for at en kan nyte den med velbehag når appetitten ikke er ødelagt. Når vi av prinsipp unnlater å bruke kjøttretter, smør, kjøttdeig, krydderier, svinekjøtt og slikt som stimulerer maven og ødelegger helsen, må vi aldri komme med den tanken at det er av liten betydning hva vi spiser.

Det er noen som går til ytterligheter. De må spise nøyaktig så mye og nettopp av den kvaliteten og innskrenke seg til to eller tre ting. De tillater at bare noen få ting blir servert for dem og deres familier. Når de spiser så lite, og til og med ikke av beste slag, får de ikke nok mat til å gi organismen den rette næring. Dårlig mat kan ikke bli omdannet til godt blod. En mangelfull kost fører til dårlig blod. . . .

Noen kan ikke innse at det er nødvendig å spise og drikke til Guds ære. Tilfredsstillelse av appetitten innvirker på dem i alle forhold i livet. Den viser seg i deres familie, i deres menighet, ved bønnemøtet og i barnas oppførsel. Den har vært til forbannelse i deres liv. En kan ikke få dem til å forstå sannheten for de siste dager. Gud har rikelig sørget for underhold og lykke for alle skapninger. Dersom hans lover aldri ble overtrådt, og dersom alle gikk frem i overensstemmelse med den guddommelige vilje, ville de få oppleve sunnhet, fred og lykke i stedet for elendighet og ondt uten opphør. . . .

Kjøttmat, melk og sukker

Kjøttmat produserer dårlig blod. Tillag kjøtt med krydder, og spis det sammen

med fete og søte kaker og puddinger, så blir blodet dårlig. Organismen blir fort overanstrengt når den skal ta seg av den slags mat. Kjøttpuddinger og pickles, som aldri burde komme i maven til et menneske, produserer blod av en elendig kvalitet. Og mat av dårlig kvalitet, laget på en feilaktig måte og spist i utilstrekkelig mengde, kan ikke bli omdannet til godt blod. Kjøttmat og fete retter samt en ufullstendig kost fører til de samme resultater.

Og så med hensyn til melk og sukker. Jeg kjenner mennesker som er blitt skremt av helsereformen og har sagt at de ikke vil ha noe med den å gjøre fordi den taler mot fri bruk av disse ting. Forandringer bør en foreta med stor forsiktighet, og vi bør gå varsomt og klokt frem. Vi ønsker å følge en fremgangsmåte som vil anbefale seg selv til intelligente menn og kvinner i landet. Når store mengder melk og sukker blir fortært samtidig, har det en skadelig virkning. Disse stoffene fører urenheter inn i organismen. De dyrene melken kommer fra, er ikke alltid friske. De kan være befenget med sykdom. En ku kan tilsynelatende være frisk om morgenen og dø før kvelden. Da var den også syk om morgenen, og melken fra den var befenget med sykdom. Men det visste man ikke. Dyreverdenen er syk. Kjøttretter er befenget med sykdom. Hvis vi kunne være helt sikre på at dyrene var fullstendig friske, ville jeg anbefale at folk brukte kjøttretter fremfor store mengder melk og sukker. Det ville ikke skade så meget som melk og sukker skader. Sukker tilstopper organismen. Det hindrer den levende maskinen i dens arbeid.

Jeg sitter ofte til bords sammen med brødre og søstre og ser at de bruker store mengder melk og sukker. Disse tingene tilstopper organismen, irriterer fordøyelsesorganene og virker på hjernen. Alt som hindrer den aktive bevegelsen i det levende maskineriet, påvirker hjernen direkte. Og ifølge det lys jeg har fått, er sukker, når det blir nytt i store mengder, mer skadelig enn kjøtt. Disse forandringene bør en foreta på en forsiktig måte, og emnet bør en behandle på en måte som ikke vil vekke mishag og fordom hos dem vi ønsker å undervise og hjelpe.

Mødre og døtre

Våre søstre vet ofte ikke hvordan de skal lage mat. Til slike vil jeg si: Jeg ville gå til den aller dyktigste kokken som finnes i landet, og bli der noen uker om nødvendig til jeg hadde lært å mestre kunsten og var blitt en klok, dyktig kokk. Jeg ville gjøre det selv om jeg var 40 år gammel. Det er deres plikt å lære å lage mat, og det er deres plikt å

lære døtrene deres å lage mat. Når dere lærer dem kokekunsten, bygger dere en barriere omkring dem, og denne vil bevare dem fra den dårskapen og lasten som de ellers ville kaste seg uti. Jeg setter pris på sydamen min, og jeg verdseter sekretæren min. Men kokkepiken min, som er dyktig til å lage maten som opprettholder livet og gir næring til hjerne, ben og muskler, fyller den viktigste plassen blant hjelperne i min familie. . . .

Religion i god mattagning

Vi kan få en rik variasjon av god og sunn mat, tilberedt på en helsemessig måte, slik at alle synes den er velsmakende..og dersom dere, mine søstre, ikke skjønner å lage mat, vil jeg råde dere til å lære det. Det er av livsviktig betydning at dere kan lage mat. Flere sjeler går fortaapt på grunn av dårlig matlagning enn dere har noen anelse om. Den skaper sykelighet, sykdom og dårlig humør. Organismen kommer i ulage, og en kan ikke oppfatte himmelske ting. Det er mer religion i et stykke godt brød enn mange av dere tror. Det er mer religion i god matlagning enn dere kan tenke dere. Vi ønsker at dere må lære hva god religion er, og praktisere den i deres familier. Når jeg noen ganger har vært borte fra hjemmet, har jeg visst at brødet på bordet så vel som maten i alminnelighet ville skade meg. Men jeg var nødt til å spise noe for å holde livet oppe. I Guds øyne er det synd å bruke slik mat. Jeg har lidd under mangelen på den riktige kosten. Er fordøyelsen dårlig, kan dere sette frukt av forskjellig slag på bordet, men spis ikke for mange slag til ett måltid. På denne måten kan dere få en avveksling, det smaker godt, og dere føler dere bra etter måltidet. . . .

Noen av dere mener at dere gjerne vil at noen skal fortelle dere hvor meget dere skal spise. Det burde ikke være slik. Vi bør handle ut fra et moralsk og religiøst synspunkt. Vi skal være avholdende i alt, fordi en forgjengelig krans, en himmelsk skatt, venter oss. Og nå vil jeg gjerne si til mine brødre og søstre: Jeg vil ha moralsk mot til å ta min beslutning og beherske meg. Jeg vil ikke legge dette på noen annen. Man spiser for meget, og så blir en lei seg. Og en tenker hele tiden på hva vi spiser og drikker. Spis bare det som er gagnlig, og gå åpent frem i bevisstheten om at du gjør rett i himmelens øyne, og ikke behøver å ha noe samvittighetsnag. Vi tror ikke på å fjerne fullstendig alle fristelser hverken fra barna eller fra de voksne. Vi har alle en kamp foran oss og må forberede oss på å stå Satans fristelser imot. Og vi ønsker å ha bevisstheten om at vi har denne kraft i oss til å gjøre det.

En protest mot ukyndighet

På samme tid som vi gjerne ville råde dere til ikke å spise for meget, selv av den beste slags mat, vil vi også advare dem som går til ytterlighet, mot å stille opp et falskt ideal og så prøve på å få alle til å rette seg etter det. Det er noen som begynner som helsereformatorer uten å være brukbare i noe annet foretak, og som ikke har fornuft nok til å ta seg av sine egne familier eller holde seg på sin rette plass i menigheten. Og hva er det de gjør? Jo, de går frem som om de var leger i helsereformen, som om dette skulle lykkes for dem. De tar på seg det ansvar som deres praksis føret med seg, og tar menneskeliv i sine hender, mens de i virkeligheten ikke kjenner noe til dette arbeid.

Jeg vil heve min røst til protest mot at ukyndige tar på seg å behandle sykdom, som om det var i overensstemmelse med prinsippene i helsereformen. Gud forby at vi skulle bli de prøveklutene som de utfører sine eksperimenter på. Vi er for få. Det er en altfor skammelig kamp for oss å bukke under i. Gud fri oss fra en slik fare. Vi trenger ikke slike lærere og leger. La dem som har kjennskap til den menneskelige organismen, forsøke å behandle sykdom. Den himmelske legen var full av medlidenhet. Det er denne ånden som er nødvendig for dem som skal ha med syke å gjøre. Noen som påtar seg å bli leger, er forblindet, egoistiske og egensindige. En kan ikke lære dem noe. Kanskje de aldri har utført et arbeid av noen betydning. Kanskje de aldri har hat hell med seg i livet. De vet ikke noe som virkelig er verd å vite. Men likevel har de begynt å praktisere helsereformen. Vi har ikke råd til å la slike mennesker ta livet av denne eller hin. Nei, vi har ikke råd til det!

Vi ønsker å gjøre det som er riktig hver eneste gang. Vi ønsker å få vårt folk til å ta det riktige standpunkt når det gjelder helsereformen. Apostelen sier: «La oss rense oss fra all urenheter på kjød og ånd og fullende vår helliggjørelse i Guds frykt!» 2 Kor. 7, 1. Vi må gjøre det som er rett hvis vi skal kunne bestå i de siste dager. Vi trenger klare hjerner og et klart sinn i friske legemer. Vi bør for alvor begynne å arbeide for barna våre, for hvert medlem av våre familier. Skal vi begynne å arbeide ut fra det riktige standpunkt? Jesus kommer. Og hvis vi følger en fremgangsmåte som gjør oss blinde for de sjelsoppløftende sannheter for disse siste dager, hvordan kan vi da bli helliget i sannheten? Hvordan kan vi bli beredt for udødelighet? Må Herren hjelpe oss så vi kan ta fatt på arbeidet her nede som aldri før.

Kapittel 38

Kjøttmat og stimulanser

Kjære bror og søster H!

Jeg kjenner deres ansikter blant flere andre jeg har sett, og som trenger å få et verk utført før de kan bli helliget i sannheten. Dere tok imot sannheten fordi dere så det var sannhet, men den har ikke fått fast grep på dere. Dere har ikke opplevd dens helliggjørende innflytelse i deres liv. Lyset angående helsereformen og angående den plikt som hviler på Guds folk i disse siste dager til å være avholdende i alle ting, har skint på deres sti. Jeg så at dere var blant dem som kom til å stå tilbake med hensyn til å se lyset og rette på deres vaner når det gjaldt mat, drikke og arbeid. Når sannhetens lys blir mottatt og etterlevd, vil det føre til en fullstendig forvandling i liv og karakter hos alle som blir helliget i det... .

Søster H er en kvinne med dårlig blod. Hennes organisme er full av skrofuløse væsker på grunn av kjøttspising. Det at dere spiser svinekjøtt i deres familie, har ført til dårlig blod. Søster H trenger til å holde seg strengt til en kost som består av kornsorter, frukt og grønnsaker, tillaget uten tilsetning av kjøtt eller fett av noe slag. Det vil ta temmelig lang tid med enstrengt sunnhetsmessig kost før du kan oppnå en bedre helsetilstand som vil gjøre at du kommer i det rette forhold til livet. Det er umulig for dem som bruker rikelig med kjøttretter, å ha en klar hjerne og en aktiv intelligens.

Vi vil råde dere til å foreta en forandring i deres livsvaner. Men når dere gjør dette, vil vi gi dere det råd at dere går frem på en fornuftig måte. Jeg kjenner familier som har gått over fra å spise kjøtt til å leve på en mangelfull kost. Maten deres er så dårlig tillaget at maven avskyr den, og slike mennesker har sagt til meg at helsereformen ikke passet for dem, og at deres fysiske krefter ble svekket. Her har vi en av grunnene til at noen ikke har vært heldige i sine anstrengelser med å gjøre kosten enklere. De bruker en mangelfull kost. Maten blir tilberedt uten omhu, og det er en stadig ensformighet. Det bør ikke være mange slags retter til ett måltid, men ikke alle måltidene bør være satt sammen av samme slags næringsmidler uten noen variasjon. En bør tilberede maten enkelt, men på samme tid velsmakende, slik at den vekker appetitten. Dere bør unngå fett i kosten. Fett ødelegger enhver rett som dere måtte lage.

Spis rikelig med frukt og grønnsaker.

Tilbøyeligheten til sykdom øker

Mange som har fått sine fysiske krefter svekket på grunn av en kost som var redusert i mengde og dessuten var av dårlig kvalitet, drar den slutningen at deres tidligere levevis er det beste. Organismen må ha næring. Likevel vil vi ikke betenke oss på å si at kjøttmat ikke er nødvendig for helse og styrke. Når kjøtt blir brukt, kommer det av at en ødelagt appetitt krever det. Bruken av det hisser opp de dyriske lyster til økt virksomhet og styrker de dyriske lidenskaper. Når de dyriske lyster slik tiltar, avtar de intellektuelle og moralske krefter. Bruken av dyrekjøtt bidrar til, å fremkalle kroppslig plumphet og lammer sinnets fine følsomhet.

Vil det folk som bereder seg til å bli hellig, rent og lutret for å få inngang i himmelske englers selskap, fortsette med å ta livet av Guds skapninger for å ernære seg av deres kjøtt og nyte det som en delikatesse? Etter det Herren har vist meg, vil dette forhold bli endret, og Guds eiendomsfolk vil bli avholdende i alt. De som i stor utstrekning lever på kjøtt, kan ikke unngå å spise kjøttet av dyr som er mer eller mindre syke. Den måten dyrene blir foret opp på med tanke på salg, frembringer ofte sykdom hos dem. Og selv om oppdrettingen foregår på en så helsemessig måte som mulig, blir dyrene opphetet og sykelige under 'transporten til slakteriet. Væskene og kjøttet av disse syke dyr blir ført direkte inn i blodet og går over i kretsløpet i det menneskelige legeme og blir til væsker og muskler der. Disse sykelige stoffene blir innført i organismen. Dersom vedkommende mennesker allerede har dårlig blod, blir tilstanden i høy grad forverret når de spiser kjøttet av disse dyrene. Tilbøyeligheten til å pådra seg sykdom blir ti ganger større når en spiser kjøtt. De intellektuelle, moralske og fysiske krefter blir svekket ved en vanemessig bruk av kjøtt i kosten. Kjøttspising bringer forstyrrelse i organismen, omtåker åndsevnene og avstumper de moralske følelser. Vi vil si til dere, ,kjære bror og søster, at den sikreste fremgangsmåten er å holde seg borte fra kjøtt.

Te og kaffe

Bruken av te og kaffe er også skadelig for organismen. Til en viss grad blir en beruset av te. Den går inn i blodomløpet, og de legemlige og åndelige krefter blir gradvis skadd. Den stimulerer, opphisser og setter fart i det levende maskineriet og tvinger det til unaturlig virksomhet. Tedrikkeren får da det inntrykk at den er til stor

hjelp og styrker ham. Det er en feil. Teen trekker veksler på nervekreftene og svekker dem i høy grad. Hva blir følgen når virkningen av den har holdt opp, og den økte virksomheten som bruken av den førte med seg, har tatt av? En matthet og svekkelse som svarer til den kunstige opplivning som teen fikk i stand. Når organismen allerede er overanstrengt og trenger til hvile, ansporer teen naturen til uvant, unaturlig virksomhet og slik forminsker dens styrke til å utrette noe og dens evne til å holde ut. Dens krefter slår klikk lenge før Gud har bestemt det. Teen er giftig for organismen. Kristne bør ikke bruke den. Kaffe har i en viss grad den samme virkning som teen, men virkningen av den på organismen er enda verre. Den virker eggende, og nettopp i samme grad som den gir en ekstra stimulans, fører den etterpå til utmattelse og trykker en tilsvarende ned under det normale. De som drikker kaffe og te, har merker av det i ansiktene sine. Huden blir gusten og får et livløst utseende. Den friske, sunne fargen viser seg ikke i ansiktene.

Te og kaffe bringer ikke næring til organismen. Den lettelsen en oppnår av dette, kommer plutselig, før fordøyelsen har kunnet finne sted. Det viser at det som blir kalt styrke hos dem som bruker disse stimulanser, bare skyldes pirring av nervene i maven, de nerver som formidler pirringen til hjernen, som så igjen ansporer hjertet til økt virksomhet. Dette fører til en kortvarig stimulering av hele organismen. Alt dette er falsk styrke, som bare gjør stillingen verre. De gir oss ikke den minste naturlige styrke.

Den neste virkningen av å drikke te er hodepine, søvnløshet, dårlig fordøyelse, hjertebank, urolige nerver og mange andre plager... .

Dere trenger klare, kraftige åndsevner om dere skal kunne vurdere sannhetens opphøyde natur, forstå forsoningen og på rette måte skjønne de evige ting. Dersom dere følger en feilaktig fremgangsmåte og slik svekker de åndelige evner, kommer dere ikke til å sette så stor pris på frelsen og det evige liv at det vil inspirere dere til å innrette deres liv etter Kristi liv. Dere vil ikke gjøre de alvorlige, selvoppofrende anstrengelser for å være i full overensstemmelse med Guds vilje, som hans ord krever, og som er nødvendige for å gjøre dere moralsk beredt til å oppnå udødelighet til sist.

Kapittel 39

En såret samvittighet

Kjære bror N! Jeg føler det som en plikt å sende deg noen linjer. Det er enkelte ting angående din sak som er blitt vist meg, og som jeg ikke tør holde tilbake. Jeg så at Satan benytter seg av at din hustru ikke tok imot sannheten. Du kom i selskap med en fordervet kvinne, og hennes trinn fører til helvete. Hun ga uttrykk for stor medfølelse med deg på grunn av den motstanden du møtte hos din hustru. Liksom slangen i Eden gjorde hun sin opptreden forlokkende. Hun ga ditt sinn det inntrykk at du ble uriktig behandlet, at din hustru ikke satte pris på dine følelser og gjengjeldte din kjærlighet, og at ditt ekteskapsforhold var en feiltagelse. Til sist innbilte du deg at ekteskapsløftet om livsvarig troskap mot henne som du hadde tatt til hustru, var som gnagende lenker. Du søkte medfølelse hos denne tilsynelatende engel i bruken av tale. Du fylte hennes ører med slikt som du bare burde ha betrodd din hustru, henne som du lovet å elske, ære og beskytte så lenge dere begge var i live. Du glemte å våke og be for at du ikke skulle gå inn i fristelse. Din sjel var fordervet ved en forbrytelse. Du satte en fryktelig flekk på ditt livsregnskap i himmelen. Men Gud vil godkjenne en dyp ydmykelse og omvendelse. Kristi blod er nok til avvaske dine synder.

Du har falt, og fallet er fryktelig. Satan lokket deg inn i sitt garn og overløt så til deg selv å vikle deg ut av det som best du kunne. Du har vært plaget og besvært og fryktelig fristet. En skyldtyngt samvittighet besværer deg. Du mistror deg selv og innbiller deg at alle andre har mistro til deg. Du er nidkjær for deg selv og innbiller deg at det råder nidkjærhet i andres hjerter for deg. Satan stiller ofte fortiden frem for deg og sier at det ikke nytter for deg å prøve å leve etter sannheten, for veien er for trang for deg. Du er blitt overvunnet. Nå søker Satan å dra fordel av ditt syndige liv for å få deg til å tro at du har overskredet grensen for gjenløsning.

Du er på Satans slagmark, innviklet i en alvorlig kamp. Den barrieren som er oppført omkring enhver familiekrets og gjør den hellig, har du brutt ned. Og nå plager Satan deg nesten uopphørlig. Du har ingen hvile. Du har ingen fred, og du søker å gjøre dine brødre ansvarlige for dine motstridende følelser, din tvil og din angst. Du synes du har rett til å klandre dem og at de ikke tar hensyn til deg. Vanskeligheten ligger hos deg selv. Du vil ha din egen vilje, og du sønderriver ikke ditt hjerte for Gud. Du overgir deg

ikke til hans barmhjertighet med sønderknuselse og botferdighet, fullstendig nedbrutt, syndig og besmittet. Dine anstrengelser for å frelse deg selv vil føre til din visse ruin dersom de fortsetter.

Legg vekk all din sjalusi og din kritikk. Vend oppmerksomheten mot din egen sak og frels din sjel ved at du ydmykt omvender deg. Forlat deg ene og alene på Kristi blod. Gjør et grundig arbeid for evigheten. Du er en ødelagt mann hvis du vender deg bort fra sannheten, og din familie er ødelagt. Etter at de hellige skranker som beskytter familieforholdets privatliv og rettigheter, først er blitt brutt ned, er det vanskelig å bygge dem opp igjen. Men i Guds kraft, og bare i hans kraft, kan du gjøre det. Sannheten, den hellige sannheten, er ditt anker som kan redde deg fra å drive med strømmen nedad mot forbrytelse og undergang.

En samvittighet som en gang er såret, er meget svekket. Den trenger til den styrke som finnes i stadig årvåkenhet og utholdende bønn. Du står på en farlig plass. Du trenger all den styrken sannheten kan gi, for å styrke deg og frelse deg fra å lide fullstendig skibbrudd. Livet og døden ligger foran deg. Hva vil du velge? Hadde du innsett hvor nødvendig det er å holde fast ved prinsipper og ikke handlet etter innskytelse og ikke så lett var blitt motløs, men hadde vært forberedt på å tåle motganger, ville du ikke ha vært overvunnet slik som du er blitt. Du har handlet etter innskytelse. Du har ikke vært villig til å tåle motsigelse av syndere, slik som vårt ulastelige guddommelige mønster var det. Vi får formaning om å se hen til ham som gikk gjennom alt dette for at vi ikke skal bli trette og forsagte i vårt sinn. Du har vært svak som et barn, blottet for kraft til å holde ut. Du har ikke følt hvor nødvendig det er å være grunnfestet, styrket og oppbygd i troen.

Lykke eller elendighet

Du har følt at det kanskje var din plikt å undervise andre om sannheten i stedet for selv å bli undervist. Men du må være villig til å være elev og til å ta imot sannheten fra andre. Du må holde opp med din kritikk, din misunnelse og dine klager og i ydmykhet ta imot det inspirerte ord som er i stand til å frelse din sjel. Det avhenger av deg om du vil oppnå lykke eller ulykke. Du har en gang gitt etter for fristelse og kan ikke nå stole på din egen styrke. Satan har stor makt over ditt sinn, og du har ikke noe å holde deg til hvis du river deg løs fra sannhetens hemmende innflytelse. Denne har vært et vern for deg til å holde deg fra forbrytelser og ugudelighet. Det eneste håp for deg er

at du søker en grundig omvendelse og gjenoppretter fortiden ved et velordnet liv og en gudelig vandel.

Du har handlet etter impulser. Du er blitt grepet av det spennende. Ditt eneste håp nå er en oppriktig omvendelse fra dine tidligere overtredelser av Guds lov, og at du renser din sjel i lydighet mot sannheten. Oppelsk renhet i tanker og renhet i liv. Guds nåde vil gi deg styrke til å temme dine lidenskaper og legge bånd på dine lyster. Alvorlig bønn og årvåkenhet i dette vil gi deg hjelp fra den Hellige Ånd til å utføre verket og gjøre deg lik ditt ufeilbare guddommelige mønster.

Dersom du velger å kaste av sannhetens hellige, hemmende innflytelse, kommer Satan til å føre deg i fangenskap etter sin vilje. Du kommer til å stå i fare for å gi dine lyster og dine lidenskaper råderom, gi lystene løse tømmer til ondt og avskyelig begjær. I stedet for, som den trofaste Enok, å ha en stille fred i ditt ansikt når prøvelser og trengsler melder seg, slik at ditt ansikt stråler av håp og av den fred som overgår all forstand, kommer du til å prege ditt ansikt med kjødelige tanker, med vellystige ønsker. Du kommer til å bære preg av det djevleske i stedet for det guddommelige.

«Derved har [han] gitt oss de største og dyreste løfter, for at I ved dem skulle få del i guddommelig natur, idet I flyr bort fra fordervelsen i verden, som kommer av lysten.» 2 Pet. 1,4. Det er nå din forrett ved ydmyk bekjennelse og oppriktig omvendelse og anger igjen å vende deg til Herren. Kristi dyrebare ord kan rense deg fra all urenhet, fjerne all din besmittelse og gjøre deg fullkommen i ham. Kristi barmhjertighet er fremdeles oppnåelig for deg hvis du vil ta imot den. For din forurettede hustrus skyld og av hensyn til dine barn, som er frukten av ditt eget legeme, bør du holde opp med å gjøre vondt, og lære å gjøre godt. Det du sår, skal du også høste. Dersom du sår i kjødet, skal du høste fordervelse av kjødet. Dersom du sår i ånden, skal du høste evig liv av ånden.

Du må overvinne din ømfintlighet og kritikk. Du er redd for at andre ikke skal vise deg den oppmerksomhet som du mener du bør ha. Den erfaringen som har sine røtter i følelser og smaker av fanatisme, må du ikke holde deg til. Den er upålitelig. La deg lede av prinsipper, av grundig forståelse. Ransak skriftene så du kan være i stand til å forsvare deg med saktmodighet og frykt overfor enhver som krever deg til regnskap for det håp som er i deg. La selvopphøyelse dø. «Tvertt hendene, I syndere, og rens hjertene, I tvesinnede! Kjenn eders nød og sørg og gråt! Eders latter vende seg til sorg,

og gleden til bedrøvelse!» Jak. 4, 8. 9. Når du blir plaget av fristelser og onde tanker, er det bare en du kan ty til for å finne lindring og trøst. Fly til ham i din svakhet. Når du er i hans nærhet, blir Satans piler brutt og kan ikke skade deg. Når dine prøvelser og fristelser blir båret i Gud, vil de rense og ydmyke, men ikke ødelegge deg eller stille deg i fare.

Kapittel 40

Atskillelse fra verden

Vi blir pålagt å gjøre alt til Guds ære, enten vi spiser eller drikker, eller hva vi gjør. Hvor mange har samvittighetsfullt handlet etter prinsipper i stedet for etter innskytelse og fulgt dette påbud bokstavelig? Hvor mange av de unge disiplene i -- har gjort Gud til sin tillit og del og med alvor søkt å kjenne og gjøre hans vilje? Det er mange som i navnet er Kristi tjenere, men ikke er det i handling.

Der religiøse prinsipper råder, er det liten fare for at en gjør store feil. For egoismen, som alltid forblinder og bedrar, er underordnet. Det oppriktige ønske om å gjøre godt mot andre er så dominerende at selvet blir glemt. Det å eie faste religiøse prinsipper er en uvurderlig skatt. Det er den reneste, den høyeste og den mest oppløftende innflytelse dødelige mennesker kan eie. Slike mennesker har et anker. Hver handling blir nøye overveid for at den ikke skal bli til skade for en annen og føre bort fra Kristus. Det spørsmålet som stadig lyder i ens sinn, er: Herre, hvordan kan jeg tjene deg på beste måte og herliggjøre ditt navn på jorden? Hvordan skal jeg leve mitt liv slik at det tjener ditt navn til pris på jorden og får andre til å elske, tjene og ære deg? La meg bare ønske og velge din vilje. La min Gjenløseres ord og eksempel være lys og styrke for mitt hjerte. Når jeg følger ham og har tillit til ham, vil han ikke overlate meg til å gå fortapt. Han vil være min gledes krone.

Dersom vi forveksler menneskers visdom med Guds visdom, blir vi ført på villspor av menneskevisdommens dårskap. Der ligger den store faren for mange i -. De har ingen personlig erfaring. De har ikke hatt for vane under bønn, og med upartisk, fordomsfri bedømmelse selv å overveie spørsmål og emner som er nye, og som alltid kan komme på bane. De venter for å se hva andre mener. Dersom de andre har en avvikende mening, er det nok til å overbevise dem om at det foreliggende emne ikke har noen som helst betydning. Enda tallet på slike mennesker er stort, forandrer det ikke det faktum at de er uerfarne og åndelig svake fordi de har bøyd seg for fienden. Og de kommer alltid til å være svake som småbarn, vandre i andres lys, leve på andres erfaring, føle som andre føler, og handle som andre handler. De går frem som om de ikke hadde noen personlighet. Deres personlighet går helt opp i andres. De er bare skygger av slike som de mener er omtrent som en bør være.

Dersom disse ikke blir oppmerksomme på sin vakkende karakter og retter på den, kommer de alle sammen til å gå glipp av det evige liv. De blir ikke i stand til å ta kampen opp mot de siste dagers farer. De kommer ikke til å ha noen styrke til å stå djevelen imot, for de vet ikke at det er ham. Det må stå noen ved deres side for å opplyse dem om det er en fiende eller en venn som nærmer seg. De er ikke åndelige, og derfor kan de ikke skjønne de åndelige ting. De eier ikke visdom angående det som hører Guds rike til. Det er ingen unnskyldning hverken for ung eller gammel å stole på at en annen skal ha erfaring for dem. Engelen sa: «Forbannet er den mann som setter sin lit til mennesker og holder kjød for sin arm.» Jer. 17,5. En edel selvstendighet er nødvendig i en kristens erfaring og kamp.

Be i tro

Menn, kvinner og unge, Gud krever av dere at dere skal eie moralsk frimodighet, et fast forsett, sjelsstyrke og utholdenhet, et sinn som ikke kan la seg lede av andres påstander, men selv vil undersøke før det godtar eller forkaster, et sinn som vil granske bevisene og veie dem og legge saken frem for Herren i bønn. «Men dersom noen av eder mangler visdom, da bede han Gud, han som gir alle villig og uten onde ord; og den skal gis ham.» Og her er betingelsen: «Men han bede i tro, uten å tvile; for den tom tviler, ligner havsbølgen, som drives og kastes av vinden. For ikke må det menneske tro at han skal få noe av Herren.» Jak. 1,5-7. Denne bønningen om visdom må ikke være en bønn uten mening, som blir glemt så snart den er avsluttet. Det er en bønn som gir uttrykk for hjertets sterke, alvorlige ønske, og som skyldes bevisstheten om mangel på visdom til å avgjøre hva som er Guds vilje.

Om du ikke har fått svar straks bønningen er sendt opp, så bli ikke trett av å vente, og vær ikke vakkende. La deg ikke rokke. klyng deg til løftet: «Han er trofast som har kalt eder; han skal og gjøre det.» 1 Tess. 5, 24. Lik den påtrengende kvinnen må du trenge på med din bønn og være fast i ditt forsett. Er saken viktig og av stor betydning for deg? Ja, i sannhet. Vær derfor ikke vakkende, for din tro vil kanskje bli prøvd. Hvis det du ønsker deg, har noen verdi, er det en sterk, alvorlig anstrengelse verd. Du har løftet: Våk og be. Vær vedholdende, så vil bønningen bli besvart. For er det ikke Gud som har gitt løftet? Dersom det koster deg noe å oppnå det, vil du verdsette det så meget høyere når det er oppnådd. Det er tydelig sagt deg at dersom du tviler, må du ikke tro at du skal få noe av Herren. Her har vi en advarsel om at en ikke skal bli trett, men stole

fast på løftet. Hvis du ber, vil han gi deg gjerne og uten å bebreide.

Her er det mange gjør feil. De vakler i sitt forsett, og deres tro svikter. Det er grunnen til at de ikke får noe av Herren, han som er kilden til vår styrke. Ingen behøver å gå i mørke og famle som en blind. For Herren har sørget for lys dersom de vil ta imot det på den måten han bestemmer, og ikke velge sin egen vei. Han krever av alle at de flittig skal utføre hverdagens plikter. Særlig krever han dette av alle som er opptatt med den høytidelige, viktige gjerning i forlaget, både av dem som det større ansvar i arbeidet hviler på, og av dem som bærer det minste ansvar. Det kan de gjøre bare når de søker hen til Gud etter den dyktighet som vil sette dem i stand til trofast å utføre det som er rett i himmelens øyne, idet de gjør alt som om de var behersket av uegennyttige beveggrunner og som om Guds øye var synlig for alle, så på alle og gransket alles handlinger.

Egenkjærlighetens plage

Den synden som er mest utbredt, og som skiller oss fra Gud og er skyld i så mange smittsomme åndelige plager, er egenkjærlighet. Det kan ikke være noen omvendelse til Herren uten ved selvfornektelse. Av oss selv kan vi ingenting gjøre, men når Gud styrker oss, kan vi leve for å gjøre godt mot andre og på den måten unngå egenkjærlighetens onde. Vi behøver ikke å dra til hedenske land for å vise vårt ønske om å vie alt til Gud i et nyttig, uselvsk liv. Dette bør vi gjøre i familiekretsen, i menigheten, i vår omgangskrets, og blant dem vi har forbindelse med i vår forretning. Nettopp i dagliglivets sysler er det vi må fornekte selvet og holde det undertrykt. Paulus sier: «Jeg dør hver dag.» 1 Kor. 15,31. Det er dette at vi daglig dør fra selvet i livets små handlinger, som gjør oss til seiervinnere. Vi bør glemme oss selv i ønsket om å gjøre godt mot andre. Hos mange er det en avgjort mangel på kjærlighet til andre mennesker. I stedet for trofast å utføre sin plikt søker de heller det som er til behag for dem selv.

Gud pålegger alle sine etterfølgere som en bestemt plikt at de skal velsigne andre med sin innflytelse og sine midler, og at de hos ham skal søke den visdom som vil sette dem i stand til å gjøre alt som står i deres makt for å høyne tanker og sinnelag hos dem som kommer under deres innflytelse. Når de gjør noe for andre, vil de erfare en skjønn tilfredshet, en indre fred som vil være en tilstrekkelig lønn. Når de blir ledet av et høyt og edelt ønske om å gjøre godt mot andre, vil de finne sann lykke når de trofast utfører livets mange slags plikter. Det vil gi dem en mer enn jordisk lønn, for enhver trofast,

uegennyttig utføring av plikter blir påaktet av englene og vil stråle i vedkommendes livsregnskap. I himmelen vil ingen tenke på seg selv eller søke sitt eget behag. Av ren og sann kjærlighet vil de derimot søke det som er til lykke for de himmelske vesener omkring dem. Ønsker vi å ha himmelsk selskap på den nye jord, må vi bli behersket av himmelske prinsipper her nede.

Hver eneste handling i vårt liv virker på andre til godt eller ondt. Vår innflytelse leder oppad eller nedad. Man merker den, den fører til handling og gjentar seg i større eller mindre grad hos andre. Dersom vi ved vårt eksempel hjelper andre til å utvikle gode prinsipper, gir vi dem kraft til å gjøre godt. Deretter vil de øve den samme gagnlige innflytelsen over andre, og slik blir hundrer og tusener påvirket av vår ubevisste innflytelse. Dersom vi ved våre handlinger styrker de onde krefter hos våre omgivelser eller tvinger dem til virksomhet, har vi del i deres synd og vil komme til å gjøre regnskap for det gode vi kunne ha gjort for dem, men unnlot å gjøre fordi vi ikke gjorde Gud til vår styrke, vår leder, vår rådgiver.

Kapittel 41

Sann kjærlighet

Sann kjærlighet er ikke en sterk, brennende, voldsom lidenskap. Den er tvert imot rolig og dyp i sin art. Den ser lenger enn bare til det rent ytre og blir bare tiltrukket av egenskap og karakter. Den er klok og skjønnsom, og i hengivenhet er den virkelig og varig. Gud prøver og forsøker oss ved de alminnelige hendelser i livet. Det er de små tingene som åpenbarer hva som bor i hjertet. Det er de smil oppmerksomheter, de tallrike små hendelser og den likefremme, enkle høflighet som utgjør summen av livets lykke. Og det er forsømmelsen av vennlige, oppmuntrende, kjærlige ord og av de små høfligheter i livet som bidrar til å danne summen av livets elendighet. Det vil til sist vise seg at fornektelsen av selvet av hensyn til våre omgivers ve og vel utgjør en stor del av livsregnskapet i himmelen. Og det faktum vil også bli åpenbart at omsorgen for selvet uten hensyn til andres ve og vel ikke er for ubetydelig til at vår himmelske Far legger merke til det.

Bror B, Herren arbeider for deg og vil velsigne og styrke deg på den rette vei. Du forstår sannhetens teori og bør samle all den kunnskap du kan om Guds vilje og hans verk, for at du må kunne bli beredt til å fylle en mer ansvarsfull stilling i tilfelle han skulle kreve det av deg når han ser at du best kan herliggjøre hans navn på den måten. Men du har enda en erfaring å oppnå. Du er for impulsiv og blir for lett påvirket av omstendigheter. Gud er villig til å styrke, grunnfeste og stadfeste deg dersom du alvorlig og ydmykt søker visdom hos ham som ikke tar feil, og som har lovt at du ikke skal søke forgjeves.

Når du forkynner sannheten for andre, står du i fare for å uttale deg for skarpt og på en måte som ikke står i forhold til din korte erfaring. Du oppfatter ting ved et øyekast og kan lett se sammenhengen i et emne. Ikke alle er innstilt på samme måte som du er, og de klarer det ikke. Du er ikke beredt til å vente tålmodig og rolig til de som ikke kan se det så fort, har overveid bevisene. Du kommer til å bli utsatt for å tilskynde andre for sterkt til med en gang å se slik som du ser, og til å føle den nidkjærheten og nødvendigheten av å handle, slik som du føler. Hvis dine forventninger ikke blir oppfylt, vil det være fare for at du blir mismodig og rastløs og ønsker forandring.

Du må motarbeide tilbøyeligheten til å kritisere og bebreide. Hold deg borte fra alt som smaker av tilbøyelighet til å fordømme. Gud har ikke behag i at en slik ånd skal finnes hos noen av hans tjenere som har lang erfaring. Det kan være passende for de unge å vise iver og nidkjærhet hvis de bare eier ydmykhet og den innvortes prydelse. Men dersom en som er ung, åpenbarer en uhemmet nidkjærhet og en hang til å fordømme når han bare har noen få års erfaring, er det i høyeste grad upassende og avgjort frastøtende. Ikke noe annet kan så fort ødelegge hans innflytelse. Vennlighet, mildhet, overbærenhet, langmodighet, det at en ikke så lett blir forbitret, men tåler alt, håper alt og utholder alt -- disse er de frukter som vokser på kjærlighetens dyrebare tre, som er en himmelsk vekst. Når dette treet blir omhyggelig stelt med, vil det vise seg å være et eviggrønt tre. Dets grener vil ikke dø ut, bladene på det vil ikke visne. Det er udødelig, evig, fordi det stadig blir vannet av dugg fra himmelen.

Kjærlighetens makt

Kjærlighet er makt. Intellektuell og moralsk styrke er innbefattet i dette prinsipp og kan ikke skilles fra det. Rikdommens makt har en tendens til å forderve og ødelegge. Ytre makt er tilbøyelig til å gjøre skade, men den rene kjærlighets fortrinn og verdi ligger i dens evne til å gjøre godt, og ikke noe annet enn godt. Alt det som blir gjort av ren kjærlighet, selv om det er aldri så smått og ringeaktet i menneskers øyne, er helt igjennom fruktbringende. For Gud legger mer akt på hvor megen kjærlighet en arbeider med, enn på hvor mye en utretter. Kjærlighet er av Gud. Det uomvendte hjertet kan ikke unnfange eller frembringe denne planten fra himmelen. Den lever og trives bare der Kristus hersker.

Kjærligheten kan ikke leve uten handling, og hver handling forøker, styrker og utvider den. Kjærligheten vil oppnå seier hvor argumenter og autoritet er maktesløse. Kjærligheten arbeider ikke for å oppnå fordel eller lønn. Likevel har Gud ordnet det slik at stor vinning vil bli den sikre følgen av enhver kjærlighetshandling. Den er oppofrende i sitt vesen og stille i sin virkning, men sterk og mektig i sitt forsett om å overvinne store onder. Den er smeltende og forvandlende i sin innflytelse og vil gripe syndere og påvirke deres hjerter når ethvert annet middel har vist seg å være unyttig. Overalt hvor bare forstand, myndighet eller tvang blir brukt, og kjærligheten ikke åpenbart er til stede, vil følelsene og viljen hos den vi søker å påvirke, innta en forsvarsstilling og sette seg til motverge, og deres motstandsevne blir økt. Jesus var Fredsfyrsten. Han kom til verden for å underlegge seg makt og myndighet. Han rådet over visdom og styrke, men

det middel han gjorde bruk av for å overvinne det onde, var kjærlighetens visdom og styrke. La ikke noe få lov å lede din interesse vekk fra ditt nåværende arbeid før det behager Gud å gi deg en annen oppgave på det samme virkefelt. Søk ikke etter lykken, for den finnes aldri ved at en søker etter den. Gjør din plikt. La trofasthet kjennetegne alle dine handlinger, og vær ikledd ydmykhet.

«Alt det I vil at menneskene skal gjøre mot eder, det skal også I gjøre mot dem.» Matt. 7,12. Velsignede følger vil vise seg å være frukten av en slik fremgangsmåte. «Og med det samme mål som I måler med, skal eder måles igjen.» Matt. 7,2. Her er sterke motiver som skulle drive oss til å elske hverandre inderlig og av et helt hjerte. Kristus er vårt eksempel. Han dro omkring og gjorde vel. Han levde for å velsigne andre. Kjærlighet prydet og foredlet alle hans handlinger. Det blir pålagt oss ikke å gjøre mot oss selv hva vi ønsker at andre skal gjøre mot oss. Men vi skal gjøre mot andre det vi ønsker at de under lignende forhold skulle gjøre mot oss. Med det mål vi måler med, skal vi bli målt igjen. Ren kjærlighet er likefrem i sine virkninger, og den skiller seg ut fra ethvert annet prinsipp for handling. Lyst til innflytelse og ønske om andres aktelse kan frembringe et velordnet liv og ofte en upåklagelig vandel. Selvrespekt kan få oss til å unngå skinnen av ondt. Et egoistisk hjerte kan utføre godgjørende handlinger, anerkjenne den nærværende sannhet og i det utvortes gi uttrykk for ydmykhet og hengivenhet. Men motivene kan være bedragerske og urene. De handlinger som strømmer ut fra et slikt hjerte, kan være blottet for livets duft og for frukten av sann hellighet, fordi de er blottet for den rene kjærlighets prinsipper. Kjærligheten bør næres og dyrkes, for dens innflytelse er guddommelig.

Himmelen skal begynne her på jorden. Når Herrens folk blir fylt med saktmodighet og ømhet, skal de få se at hans banner over dem er kjærlighet, og hans frukt vil smake liflig for dem. De vil skape en himmel her nede, hvor de bereder seg for himmelen hisset. -1902, bind 7, side 131.

Kapittel 42

Bønn for de syke

Når det gjelder søster F, er det nødvendig at det blir gjort et stort arbeid. De som forente seg i bønn for henne, trengte til at det ble gjort et arbeid for dem. Hadde Gud besvart deres bønner, ville det ha vist seg å være til ulykke for dem. I slike sykdomstilfelle der Satan behersker sinnet, bør det forut for bønnen skje en ytterst inngående selvransaking for å oppdage om det ikke skulle være synder en må angre, bekjenne og forsage. En dyp ydmykelse av sjelen for Gud samt en fast ydmyk fortrøstning til Kristi blods fortjeneste alene er nødvendig.

Faste og bønn utretter ikke noe så lenge hjertet er gjort fremmed for Gud ved feilaktig handlemåte. «Er ikke dette den faste jeg finner behag i, at I løser ugudelighets lenker, sprenger åkets bånd, slipper undertrykte fri og bryter hvert et åk? Mon ikke dette at du bryter ditt brød til den som sulter, og lar hjemløse stakkarer komme i hus -- når du ser en naken, at du da kler ham og ikke drar deg bort fra den som er ditt eget kjød?» «Da skal du påkalle Herren, og han skal svare; da skal du rope, og han skal si: Se, her er jeg! Når du har hvert åk bort fra din midte, lar være å peke fingrer og tale ondt og tar frem til den sultne det som du selv har lyst til, og metter en lidende sjel, da skal ditt lys opprinne i mørket, og din natt bli som middagen. Og Herren skal lede deg all tid og mette deg midt i ødemarken, og dine ben skal han styrke, og du skal bli som en vannrik hage, som et kildevell der vannet aldri slipper opp.» Es. 58, 6. 7. 9-11.

Det er hjertevirksomhet Herren krever, gode gjerninger som går fra et hjerte som er fylt med kjærlighet. Alle bør omhyggelig og under bønn overveie de skriftsteder som er sitert ovenfor, og de bør undersøke sine motiver og sine handlinger. Guds løfte er gitt oss på betingelse av lydighet, at vi etterlever alle hans krav. «Rop av strupen,» sa profeten Esaias, «spar ikke! Oppløft din røst som en basun og forkynn mitt folk dets overtredelse og Jakobs hus dets synder! Meg spør de dag for dag, og å få vite mine veier krever de; liksom de var et folk som har gjort rettferdighet og ikke forlatt sin Guds lov, krever de av meg rettferdige dommer; de vil at Gud skal komme nær til dem. Hvorfor faster vi, og du ser det ikke? Hvorfor plager vi vår sjel, og du akter ikke på det?» Es. 58, 1-3.

Her blir det talt til et folk som fører en høy bekjennelse, som har for vane å be, og som finner behag i religionsøvelser. Og likevel er det noe som mangler. De innser at deres bønner ikke blir besvart. Deres nidkjære, alvorlige bestrebelse blir ikke aktet på i himmelen, og de spør alvorlig hvorfor Herren ikke svarer dem. Grunnen er ikke den at det skjer noen forsømmelse fra Guds side. Vanskeligheten ligger hos folket. Selv om de bekjenner seg til gudsfrykt, bærer de ikke frukt til Guds ære. Deres gjerninger er ikke slik de burde være. De forsømmer positive plikter i sitt liv, og dersom disse ikke blir utført, kan Gud ikke svare på deres bønner til sin ære.

Med hensyn til forbønn for søster F var det forskjellige meninger som gjorde seg gjeldende. Noen var fanatiske og fulgte innskytelser. De hadde nidkjærhet, men ikke med forstand. Noen så på det store som skulle skje i dette tilfelle og begynte å triumfere før seieren var vunnet. Meget av Jehus ånd kom til syne: «Følg med meg og se hvor nidkjær jeg er for Herren!» 2 Kong. 10, 16. I stedet for en slik selvtilfredsstillende forsikring skulle de ha lagt saken frem for Gud med et ydmykt sinn, uten selvtillit og med sønderbrutt og botferdig hjerte.

Hvordan vi bør be

Det ble vist meg at i sykdomstilfelle der veien er klar for forbønn for den syke, bør en overlate saken til Herren i stille tro, ikke med en storm av sterk sinnsbevegelse. Han alene kjenner vedkommendes tidligere liv og vet hvordan hans fremtid vil bli. Han som kjenner hjertene hos alle mennesker, vet om den syke i tilfelle av helbredelse ville herliggjøre hans navn eller vanære ham ved avvikelse og frafall. Alt det som kreves av oss, er at vi ber Gud om å helbrede den syke dersom det er i overensstemmelse med hans vilje. For vi tror at han hører de grunnene vi fremholder, og de inderlige bønnene som blir sendt opp. Hvis Herren ser at det best vil tjene til hans ære, vil han høre våre bønner. Men det er ikke riktig å forlange helbredelse uten at en underkaster seg hans vilje.

Det som Gud lover, er han i stand til å utføre når som helst. Og den oppgaven han gir sitt folk å utføre, er han i stand til å utføre gjennom dem. Hvis de vil leve i overensstemmelse med hvert ord han har talt, vil hvert eneste godt ord og løfte bli oppfylt for dem. Men hvis de ikke viser fullkommen lydighet, er de dyrebare løftene langt borte, og de kan ikke bli oppfylt.

Det eneste vi kan gjøre når vi ber for de syke, er å be alvorlig til Gud for dem og i fullkommen tillit legge saken i hans hender. Hvis vi har urett i våre hjerter, vil Herren ikke høre oss. Han kan gjøre hva han vil med sitt eget. Han vil herliggjøre seg ved å arbeide i og gjennom dem som følger ham helt, slik at man kan erkjenne at det er Herren, og at deres gjerninger er gjort i Gud. Kristus sa: «Om noen er min tjener, ham skal Faderen ære.» Joh. 12,26. Når vi kommer til ham; bør vi be om at vi må kunne tre inn i hans forsett og fullføre det, og at våre ønsker og interesser må gå opp i hans. Vi bør erkjenne at vi antar hans vilje og ikke be ham om å føye seg etter vår. Det er bedre for oss at Gud ikke alltid besvarer våre bønner akkurat på den tid og på den måten vi ønsker. Han vil gjøre noe mer og bedre for oss enn å oppfylle alle våre ønsker. For vår visdom er dårskap.

Vi har slått oss sammen i alvorlig bønn omkring sykeleiet til menn, kvinner og barn, og vi har følt at vi fikk dem tilbake fra døden som svar på våre alvorlige bønner. I disse bønnene mente vi at vi måtte være bestemte, og at vi ikke måtte be om noe mindre enn livet hvis vi øvde tro. Vi våget ikke å si: «Hvis det vil herliggjøre Gud.» Vi var redde for at det ville gi rom for skygge av tvil. Vi har med spenning fulgt dem som så å si kom tilbake fra de døde. Vi har sett noen av disse, særlig unge mennesker, bli reist opp til god helse, og de har glemt Gud, har ført et utsvevende liv til sorg og angst for foreldre og venner og er blitt en skam for slike som var redde for å be. De levde ikke for å ære og herliggjøre Gud, men for å forbanne ham med sitt lastefulle liv.

Vi avmerker ikke lenger en vei, heller ikke søker vi å få Herren til å følge våre ønsker. Dersom de sykes liv kan herliggjøre ham, ber vi om at de må leve, likevel ikke som vi vil, men som han vil. Vår tro kan være likså fast, og mer pålitelig når vi overlater ønsket til den allvise Gud og uten urolig angst forlater oss på ham i fullkommen tillit. Vi har løftet. Vi vet at han hører oss hvis vi ber i overensstemmelse med hans vilje. Våre påkallelser må ikke anta form av en befaling, men av en bønn om at han må gjøre det vi ønsker av ham.

Når menigheten står sluttet sammen, har den styrke og kraft. Men når en del av den er knyttet til verden, og mange ligger under for begjærighet, som Gud avskyr, kan han bare utrette lite for dem. Vantro og synd utelukker dem fra Gud. Vi er så svake at vi ikke kan tåle stor åndelig medgang, for at vi ikke selv skal ta til oss æren og regne vår egen godhet og rettferdighet som årsak til Guds åpenbare velsignelse, når det alt sammen skyldes vår medlidende himmelske fars barmhjertighet og ikke noe godt hos

oss selv.

Jeg så at årsaken til at Gud ikke i en fullere grad hørte sine tjeneres bønner for de syke blant oss, var den at han ikke kunne bli æret ved dette så lenge de overtrådte helselovene. Jeg så også at han hadde til hensikt at helsereformen og helseanstalten skal berede veien for at troens bønn kan bli besvart i fullt mål. Tro og gode gjerninger bør gå hånd i hånd for at de lidende blant oss kan få lindring og for at de skal bli beredt til å herliggjøre Gud her og oppnå frelse ved Kristi komme. Gud forby at disse lidende noen gang skulle bli skuffet og bedrøvet når de finner at de ledende på sanatoriet bare arbeider ut fra et verdslig standpunkt i stedet for at de til de hygieniske behandlingene skulle føye de velsignelser og de dyder og krefter som følger med hjelpende fedre og mødre i Israel.

La ingen få den tanke at sanatoriet er stedet der de skal komme for å bli helbredet ved troens bønn. Det er stedet der man finner lindring for sykdom ved behandling, ved riktige livsvaner og ved å lære hvordan en skal unngå sykdom. Men dersom det er et sted under himmelen der det fremfor noe annet sted bør sendes opp lindrende, medfølende bønn av gudhengivne troens menn og kvinner, er det ved en slik institusjon. De som behandler de syke, bør utføre sin viktige gjerning i forvissningen om at Guds velsignelse vil følge de midler han i nåde har fått i stand, og som han i sin barmhjertighet har gjort oss som et folk oppmerksomme på, som f. eks. frisk luft, renslighet, en helsemessig kost, passende tider til arbeid og hvile og bruken av vann. -- 1867, bind 1, side 561.

Kapittel 43

Satans bedrag

Satan har store fordeler. Han hadde en engels vidunderlige intellektuelle krefter, som få danner seg en riktig mening om. Han visste at han hadde en slik makt, for ellers ville han ikke ha dratt i kamp mot den mektige Gud, den evige Fader og Fredsfyrste. Satan holder skarpt øye med begivenhetene. Og når han finner noen som i sin ånd er en særlig sterk motstander av Guds sannhet, vil han endog åpenbare uoppfylte begivenheter for ham for at han kan sikre seg en enda fastere plass i hans hjerte. Han som ikke nølte med å våge en kamp mot ham som holder skapningen i sin hånd, er ond nok til å kunne forfølge og bedra. Han holder dødelige mennesker i sin snare i denne tid. I sin lange erfaring på nesten seks tusen år har han ikke mistet noe av sin kunst og skarpsindighet. I all denne tiden har han skarpt iaktatt alt som har med menneskeslekten å gjøre.

Som sine medier bruker Satan dem som har gjort bitter motstand mot Guds sannhet. For slike vil han vise seg ved å påta seg skikkelse og utseende av en annen, kanskje en venn av mediet. Han vil styrke deres tro ved å bruke denne vennens ord og ved å fortelle begivenheter som snart skal inntreffe, eller som i virkeligheten er inntruffet, og som mediet ikke kjenner noe til. Forut for et dødsfall eller en ulykke gir han til tider en drøm, eller han snakker med mediet i en annens skikkelse og kan til og med gi kunnskap ved hjelp av sine suggesjoner. Men det er en visdom som er nedenfra, og ikke ovenfra. Den visdommen Satan kommer med, er i strid med sannheten, unntatt når han for å gagne sin sak tilsynelatende kler seg i det lys som omgir englene. Til mennesker med en viss åndelig innstilling vil han komme og godkjenne en del av det Kristi etterfølgere tror er sannhet, mens han oppfordrer dem til å forkaste den andre delen som farlig og fordervelig villfarelse.

Satan er en mester-arbeider. Sin helvetesvisdom gjør han bruk av med god fremgang. Han er ferdig til og i stand til å undervise dem som forkaster Guds råd angående deres egne sjeler. Det lokkemidlet han har funnet til å føre sjeler inn i sine garn for at han kan holde dem fast i sitt djevelske favntak, utsmykker han med ethvert mulig gode og gjør det så tiltrekkende som mulig. Alle som slik blir fanget, kommer til å lære for en fryktelig pris hvilken dårskap det er å selge himmelen og udødeligheten for

et bedrag som har døden til følge.

Vår motstander, djevelen, er ikke blottet for visdom eller styrke. Han går omkring som en brølende løve og søker hvem han kan sluke. Han arbeider «med all løgnens makt og tegn og under, og med all urettferdighetens forførelse for dem som går fortapt fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst». Fordi de forkastet sannheten, «sender Gud dem kraftig villfarelse, så de tror løgner, for at alle de skal bli dømt som ikke har trodd sannheten, men hatt velbehag i urettferdigheten». 2 Tess. 2, 9-12. Vi har en mektig, bedragersk fiende å kjempe imot. Vår eneste redning finnes i ham som skal komme, og som skal fortære denne erkeforfører med sin munns ånde og tilintetgjøre ham ved sitt synlige komme.

Kapittel 44

Kristi lidelser

Skal vi fullt ut kunne forstå hva frelsen er verdt, er det nødvendig for oss å forstå hva den har kostet. Som følge av begrensede oppfatninger av Kristi lidelser er det mange som tillegger forsoningens store verk liten betydning. Den herlige planen til menneskets frelse ble virkeliggjort ved Gud Faders uendelige kjærlighet. I denne guddommelige planen ser vi den mest vidunderlige åpenbarelse av Guds kjærlighet til den falne slekt. En slik kjærlighet som den som kommer til uttrykk ved at Gud ga sin elskede Sønn, forbauset englene. «For så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.» Joh. 3, 16. Denne Frelseren var glansen av Faderens herlighet og hans vesens uttrykte bilde. Han eide guddommelig majestet, fullkommenhet og opphøyethet. Han var lik Gud. «For det var Guds vilje at hele hans fylde skulle ta bolig i ham.» Kol. 1, 19. «Han som, da han var i Guds skikkelse, ikke aktet det for et rov å være Gud lik, men av seg selv ga avkall på det og tok en tjeners skikkelse på seg, idet han kom i menneskers lignelse, og da han i sin ferd var funnet som et menneske, fornedret han seg selv, så han ble lydigg inntil døden, ja korsets død.» Fil. 2, 6-8.

Kristus samtykket i å dø i syndereens sted for at mennesket ved et liv i lydighet kunne unngå Guds lovs straff. Hans død gjorde ikke loven ugyldig. Den slo ikke loven i hjel, svekket ikke dens hellige krav eller forminsket dens hellige verdighet. Kristi død forkynte at Faderens lov var rettferdig når den straffet overtrederen, idet han selv samtykket i å lide lovens straff for å kunne frelse det falne menneske fra dens forbannelse. Guds elskede Sønnens død på korset viser hvor uforanderlig Guds lov er. Hans død løfter loven til høyhet og ære og gir menneskene et synlig vitnesbyrd om dens uforanderlige karakter. Fra hans egne guddommelige lepper lyder disse ordene: «I må ikke tro at jeg er kommet for å oppheve loven eller profetene; jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle.» Matt. 5, 17. Kristi død rettferdiggjorde lovens krav.

Den guddommelig-menneskelige frelser

I Kristus var det menneskelige og det guddommelige forent. Hans oppgave var å forlike Gud og menneskene, å forene det endelige med det uendelige. Dette var den

eneste måten falne mennesker kunne opphøyes på slik at de ved fortjenesten av Kristi blod kunne få del i guddommelig natur. Da Kristus tok på seg menneskelig natur, ble han i stand til å forstå menneskenes prøvelser og sorger og alle de fristelser som omgir dem. Engler, som ikke kjenner til synd, kan ikke sympatisere med menneskene i deres særlige prøvelser. Kristus fornedret seg slik at han tok menneskelig natur på seg og ble fristet i alle ting på samme måte som oss, for at han kunne hjelpe alle dem som kom til å bli fristet.

Fordi det menneskelige var i ham, følte han trang til å bli styrket av sin far. Han hadde utvalgte steder for bønn. Han likte å ha samfunn med sin far ute i ensomheten mellom fjellene. Ved denne religionsøvelsen ble hans hellige, menneskelige sjel styrket til dagens prøvelser og plikter. Vår Frelser tok selv del i vår trang og våre skrøpeligheter. Hans bønner og påkallelser lød om nettene når han søkte sin Far om nye forråd av kraft, for at han måtte kunne tre frem styrket, opplivet og utrustet til plikter og prøvelser. Han er vårt eksempel i alle ting. Han er en bror i våre skrøpeligheter, men er ikke i besittelse av de samme lidenskaper. Som den syndfrie vek hans natur tilbake fra det onde. Han holdt ut i kamper og sjelekval i en syndig verden. Hans menneskelighet gjorde bønn til en nødvendighet og en forrett. Han trengte all den sterke, guddommelige støtte og trøst som hans far var beredt til å gi ham -- han som til beste for menneskene hadde forlatt himmelens gleder og valgt sitt hjem i en kald og utakknemlig verden. Kristus fant trøst og glede i samfunnet med sin Far. Her kunne han tømme sitt hjerte for de sorger som trykket ham. Han var en smertenens mann og kjent med sorg.

Vårt eksempel

Dagen igjennom utførte han et alvorlig arbeid med å gjøre godt mot andre og frelse mennesker fra tilintetgjørelse. Han helbredet de syke, trøstet dem som sørget, og brakte frimodighet og håp til de fortvilte. Han oppreiste de døde til liv. Og når hans dagsverk var endt, gikk han kveld etter kveld vekk fra byens forvirring, og i en eller annen avsidesliggende lund lå han bøyd i bønn til sin Far. Til tider skinte månens klare stråler på hans bøyde skikkelse. Til andre tider ble alt lys fordunklet av skyer og mørke. Duggen og rimfrosten fra natten hvilte på hans hode og skjegg mens han lå og ba. Ofte fortsatte han sine påkallelser hele natten. Han er vårt eksempel. Hvis vi kunne huske på dette og etterligne ham, ville vi bli meget sterkere i Gud.

Dersom menneskenes Fader, som hadde guddommelig styrke, følte trang til bønn,

hvor mye mer bør ikke svake, syndige mennesker innse hvor nødvendig det er med bønn -- brennende, stadig bønn! Når Kristus ble hardest angrepet av fristelse, spiste han ikke noe. Han overga seg til Gud, og i alvorlig og fullkommen underkastelse under Faderens vilje vant han seier. De som bekjenner seg til sannheten for disse siste dager, bør fremfor alle andre som bekjenner seg til å være kristne, etterligne det store guddommelige mønster i bønn.

«Det er nok for disippelen at han blir som sin mester, og tjeneren som sin herre.» Matt. 10, 25. Ofte dekker vi bordene våre med overdådige retter, som hverken er sunne eller nødvendige, fordi vi synes bedre om slikt enn om selvfornektelse, om frihet for sykdom og om et friskt sinn. Jesus ba alvorlig til sin Far om styrke. Guds Sønn, som var guddommelig, betraktet dette til og med for sitt eget vedkommende, for å være av større betydning enn å sitte ved det mest overdådige bord. Han har gitt oss et synlig bevis for at bønn er nødvendig hvis vi skal få styrke til å kjempe mot mørkets makter og til å gjennomføre den oppgaven som er lagt på oss. Vår egen styrke er svakhet, men den kraft Gud gir, er mektig og vil gi hver den som oppnår den, mer enn seier.

I Getsemane

Da Jesus bøyde seg og inntok en bedende stilling i Getsemanehagen, fremtvang angsten i hans ånd svetten som store bloddråper fra hans porer. Det var her et stort mørkes redsel omga ham. Verdens synder hvilte på ham. Han led i menneskenes sted liksom en overtreder av Faderens lov. Her var fristelsens slagmark. Det guddommelige lys fra Gud forsvant for hans syn, og mørkets makter fikk ham i sin vold. I sin sjeleangst lå han utstrakt på den kalde jorden. Han opplevde sin Fars mishag. Han hadde tatt lidelsens beger fra skyldtyngede menneskers lepper, og det var hans hensikt selv å tømme det og gi menneskene velsignelsens kalk i stedet. Den vrede som ville ha kommet over menneskene, falt nå på Kristus. Det var her hans skjelvende hånd holdt den hemmelighetsfulle kalken.

Sammen med sine disipler hadde Jesus ofte tydd inn i Getsemane for å gi seg over til betraktning og bønn. Dette hellige tilfluktssted var vel kjent av dem alle sammen. Også Judas visste hvor han skulle føre morderskaren for å forråde Jesus i deres hender. Aldri før hadde Frelseren besøkt dette stedet med et hjerte så fullt av sorg. Det var ikke legemlig lidelse Guds Sønn vek tilbake for, og som i nærvær av disiplene tvang frem disse sørgmodige ordene fra hans lepper: «Min sjel er bedrøvet inntil døden.» «Bli

her,» sa han, «og våk med meg!» Matt. 26, 38.

Idet han forlot sine disipler innen hørevidde, gikk han et lite stykke vekk fra dem og falt på sitt ansikt og ba. Det var angst i hans sjel, og han ba: «Min Fader! er det mulig, da la denne kalk gå meg forbi! Dog, ikke som jeg vil, men som du vi!!» Matt. 26, 39. En fortapt verdens synder lå på ham og overveldet ham. Det var følelsen av Faderens vrede på grunn av synden som sønderrev hans hjerte i en fryktelig angst og i hans ansikt tvang frem store bloddråper som rant ned fra hans kinn og falt ned og vøt det jorden.

«Våk og be!»

Da han reiste seg opp fra sin utstrakte stilling, gikk han over til disiplene og fant dem sovende. Han sa til Peter: «Så var I da ikke i stand til å våke en time med meg! Våk og be, for at I ikke skal komme i fristelse! Anden er villig, men kjødet er skrøpelig.» Matt. 26, 40. 41. I den aller viktigste stunden -- den stunden da Jesus hadde rettet en særskilt henvendelse til dem Om å våke med ham -lå disiplene og sov. Han visste at alvorlige kamper og fryktelige fristelser ventet dem. Han hadde tatt dem med for at de kunne være til styrke for ham, og for at de begivenhetene de i denne natten skulle bli vitne til, og de lærdommer de kunne høste, måtte kunne bli uutslettelig prentet inn i deres hukommelse. Det var nødvendig for at deres tro ikke skulle svikte, men bli styrket til den prøven som lå like foran dem.

Men i stedet for å våke med Kristus var de tynget av sorg og falt i søvn. Selv den ivrige Peter, som bare noen få timer i forveien hadde erklært at han ville lide og om nødvendig dø for sin Herre, lå og sov. I det mest kritiske øyeblikk, da Guds Sønn trengte deres medfølelse og hjertelige forbønner, ble de funnet sovende. De gikk glipp av meget ved at de slik sov. Vår Frelser hadde til hensikt å styrke dem til den harde trosprøven de snart skulle bli utsatt for. Hadde de tilbrakt denne sorgens tid med å våke og be til Gud sammen med den kjære Frelseren, ville Peter ikke ha blitt overlatt til sin egen svake styrke og fornekte sin Herre i prøvens stund.

Jesus gikk bort annen gang, ba og sa.: «Min Fader! kan ikke dette gå meg forbi, uten at jeg må drikke det, da skje din vilje!» Matt. 26, 42. Igjen kom han til disiplene og fant dem sovende. Deres øyne var tunge. Disse sovende disiplene er en fremstilling av den sovende menigheten når Guds hjemsøkelses dag er nær. Det er en dag med skyer og

tykt mørke, da det blir ytterst farlig å finnes sovende.

Jesus har etterlatt oss denne advarselen: «Således skal I våke-for I vet ikke når husets herre kommer, enten det blir om aftenen eller ved midnatt eller ved hanegal eller om morgenen -- for at han ikke skal finne eder sovende, når han kommer uforvarende.» Mark.13, 35. 36. Det kreves av Guds menighet at den fullbyrder sin nattevakt, uansett hvor farlig, enten den blir lang eller kort. Sorg er ingen unnskyldning for at den skulle være mindre årvåken. Trengsel bør ikke lede til likegyldighet, men til dobbelt årvåkenhet. Kristus har ved sitt eget eksempel henvist menigheten til den guddommelige kilde der den har sin styrke i nødens, motgangens og farens tid. Årvåkenhetens ånd skal peke ut menigheten som Guds sanne folk. Dette tegnet skiller dem som venter, ut fra verden, og viser at de er pilegrimer og fremmede på jorden.

Igjen gikk Frelseren bedrøvet bort fra de sovende disiplene og ba tredje gang de samme ordene. Så kom han til dem og sa: «I sover altså og hviler eder! Se, timen er nær da Menneskesønnen skal overgis i synderes hender.» Matt. 26, 45. Hvor fryktelig det var av disiplene å tillate søvnen å lukke deres øyne og slummeren å lenkebinde deres sanser mens deres guddommelige herre gikk gjennom en slik usigelig angst! Hadde de holdt seg våkne, ville de ikke ha mistet troen da de så Guds Sønn døende på korset.

Denne viktige våkenatten ville ha utmerket seg ved en edel åndelig kamp og bønn. Det ville ha gitt dem styrke til å vitne om Guds Sønns usigelige angst og kval. Den ville ha forberedt dem til å overvære hans lidelser på korset, og de ville da i en viss grad kunne forstå den fryktelige angst som han utsto i Getsemane- hagen. Og de ville ha vært bedre i stand til å huske de ordene han hadde talt til dem angående sine lidelser, sin død og oppstandelse. Og midt i den fryktelige, prøvende times mørke ville en og annen håpets stråle ha opplyst mørket og holdt troen oppe.

Kristus hadde fortalt dem tidligere at disse tingene skulle finne sted, men de forsto ham ikke. Synet av hans lidelser skulle bli en ildprøve for disiplene, og derfor var årvåkenhet og bønn så nødvendig. Deres tro trengte til å bli støttet av en usynlig kraft når de kom til å oppleve at mørkets makter triumferte.

Ubeskrivelig sjeleangst

Vi kan bare svakt forstå Guds kjære Sønns ubeskrivelige sjeleangst i Getsemane,

da han følte atskillelsen fra sin Far som følge av at han bar menneskets synd. Han ble synd for den falne slekt. Følelsen av at Faderens kjærlighet hadde forlatt ham, tvang frem disse sørgmodige ordene fra hans angstfylte sjel: «Min sjel er bedrøvet inntil døden.» «Er det mulig, da la denne kalk gå meg forbi! Dog, ikke som jeg vil, men som du vil!» Matt. 26, 38. 39,

Guds guddommelige Sønn var avmektig, døende. Faderen sendte et sendebud fra sitt åsyn for å styrke den guddommelige lidende og sette ham i stand til å gå den blodstenkte sti. Kunne dødelige mennesker ha sett engleskarens forferdelse og bedrøvelse da den med stum sorg ga akt på at Faderen holdt sine stråler av lys, kjærlighet og herlighet tilbake fra sin hjertenskjære Sønn, ville de bedre kunne forstå hvor anstøtelig synden er i hans øyne. Rettferdighetens sverd skulle nå våkne opp mot hans dyrebare Sønn. Med et kyss ble han forrådt i sine fienders hender og hastig ført til domshuset og stilt for en jordisk rett for der å bli hånt og dømt til døden av syndige, dødelige mennesker. Der ble Guds herlige Sønn «såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger». Han utsto fornærmelse, spott og skammelig mishandling inntil «han ikke så ut som et menneske», «så ille tilredt var ham». Es. 53, 5; 52,14.

En ufattelig kjærlighet

Hvem kan fatte den kjærligheten som her blir utfoldet! Med forundring og sorg så engleskaren ham som hadde vært himmelens Majestet og båret herlighetens krone, nå bære en tornekrone, et blødende offer for vold utøvd av en rasende pøbel som en satanisk vrede hadde opphisset til avsinn. Se den tålmodige, lidende! På hans hode sitter tornekronen. Hans livs blod flyter ut fra hver sønderreven blodåre. Alt sammen som følge av synd! Ikke noe annet enn en evig, forløsende kjærlighet som alltid kommer til å være en gåte, kunne ha fått Kristus til å forlate sin ære og høyhet i himmelen og komme ned til en syndig verden for der å bli tilsidesatt, foraktet og forkastet av dem han kom for å frelse, og for til sist å lide på korset,

Forundre dere, o himler, og bli forbauset, du jord! Se undertrykkeren og den undertrykte! En stor skare omslutter verdens frelser. Hånsord og spydigheter blir blandet med grove, gudsbespottelige eder. Uslinger som er blottet for følelser, gjør bemerkninger om hans ringe fødsel og uanselige stilling. Yppersteprestene og de eldste latterliggjør hans påstand om å være Guds Sønn, og vulgær spøk og fornærmelig spott går fra munn til munn. Satan hadde fullstendig herredømme over sine tjeneres sinn. For

å kunne oppnå dette på en virkningsfull måte begynner han med ypperstepresten og de eldste og besjeler dem med religiøst vanvidd. De blir drevet av den samme sataniske ånd som driver de dårligste og mest forherdede skurker. Det råder en unaturlig samstemmighet i alles følelser, fra de skinnhellige yppersteprestene ned til de mest fordervede. Kristus, Guds dyrebare Sønn, ble ført frem, og korset ble lagt på hans skuldre. Ved hvert skritt ble det etterlatt merke av blodet som fløt fra hans sår. Trengt av en skare forbitrede fiender og ufølsomme tilskuere blir han ført bort for å korsfestes. «Han ble mishandlet, enda han var elendig, og han opplot ikke sin munn, lik et lam som føres bort for å slaktes, og lik et får som tier når de klipper det; han opplot ikke sin munn.» Es. 53, 7.

På korset

Hans sørgende disipler følger ham på avstand, bak morderskaren. Han blir naglet til korset og henger svevende mellom himmel og jord. Deres hjerter holder på å briste av angst, mens deres elskede lærer lider som en forbryter. I nærheten av korset står de forblindede, fanatiske, troløse prestene og de eldste som håner og spotter ham og slynger ut spydigheter: «Du som bryter ned tempelet og bygger det opp igjen på tre dager, frels deg selv! Er du Guds Sønn, da stig ned av korset! Likeså spottet også yppersteprestene tillikemed de skriftlærde og de eldste ham og sa: Andre har han frelst, seg selv kan han ikke frelse! Han er jo Israels konge; la ham nå stige ned av korset, så skal vi tro på ham! Han har satt sin lit til Gud; han fri ham nå om han har behag i ham! Han har jo sagt: Jeg er Guds Sønn.» Matt. 27, 40-43.

Ikke et ord svarte Jesus på alt dette. Mens naglene ble drevet gjennom han hender og angstens sved trengte frem av hans porer, lød det fra den lidendes bleke, skjelvende lepper en bønn om tilgivelse for hans mordere: «Fader, forlat dem! for de vet ikke hva de gjør.» Luk. 23, 34. Hele himmelen betraktet denne scenen med den dypeste interesse. Den herlige gjenløser av en fortapt verden led straffen for menneskenes overtredelse av Faderens lov. Han var i ferd med å løskjøpe sitt folk med sit eget blod. Han betalte Guds hellige lovs rettferdige krav. Det var dette middel som til sist skulle gjøre slutt på synden og på Satan, og som hans hærskere skulle bli beseiret ved.

Å, har det vel noen gang vært en lidelse og sorg lik den som den døende Frelser utholdt? Det var følelsen av Faderens mishag som gjorde hans kalk så bitter. Der var ikke legemlig lidelse som så fort gjorde ende på Kristi liv på korset. Det var den

knusende vekt av verdens synder og følelsen av Faderens vrede. Faderens herlighet og styrkende nærvær hadde forlatt ham, og fortvilelsen tynget ham med sin knusende vekt av mørke og tvang frem fra hans bleke, skjelvende lepper det angstfulle ropet: «Min Gud! Min Gud! hvorfor har du forlatt meg?» Matt. 27, 46.

Jesus hadde i forening med Faderen skapt verden. Bare blinde og bedratte mennesker kan forbli ufølsomme under Guds Sønnns kvalfulle lidelser. Ypersteprestene og de eldste håner Guds kjære Sønn i hans kvaler i dødens stund. Men den livløse natur sukker i medfølelse med sin blødende, døende skaper. Jorden skjelver. Solen nekter å betrakte denne scenen. Himmelen kler seg i sort. Engler har vært vitne til synet av lidelsen helt til de ikke klarer å se mer, og skjuler sitt åsyn for det fryktelige skue. Kristus holder på å dø! Han er i fortvilelse! Faderens begunstigende smil er borte, og engler får ikke lov å opplyse mørket i denne fryktelige timen. De kan bare med forferdelse se at deres elskede befalingsmann, himmelens Majestet, lider straffen for menneskenes overtredelse av Faderens lov.

Ned i dypet

Guds døende Sønn ble endog anfektet av tvil. Han kunne ikke se gjennom gravens porter. Ikke noe lyst håp viste ham hans utgang av graven som seierherre eller Faderens godkjennelse av hans offer. Guds Sønn skulle i fullt mål merke synden i hele dens fryktelighet. Faderens mishag over synden sammen med dens straff, som er døden, var det eneste han kunne oppfatte i dette fryktelige mørke. Han ble fristet til å frykte for at synden var så anstøtelig i Faderens øyne at han ikke kunne bli forsont med sin Sønn. Den voldsomme følelsen av at hans egen Far for alltid hadde forlatt ham, var årsak til det gjennomtrengende ropet fra korset: «Min Gud! Min Gud! hvorfor har du forlatt meg?» Matt. 27, 46.

Kristus hadde noenlunde de samme følelser som synderen kommer til å oppleve når Guds vredes skåler en gang skal bli utgytt over dem. Den sorte fortvilelsen kommer til å legge seg som et likklede omkring deres skyldtyngede sjeler, og da skal de fullt ut forstå hvor syndig synden er. Frelse er blitt kjøpt til dem ved Guds Sønnns lidelse og død. Denne frelsen kunne ha tilhørt dem hvis de villig og med glede hadde tatt imot den. Men ingen blir tvunget til å vise lydighet mot Guds lov. Hvis de forsmår den himmelske gaven og velger syndens lyst og bedrag, er valget fritt, og til sist får de sin lønn, som er Guds vrede og evig død. De kommer for alltid til å være avskåret fra Jesus, fordi de har

foraktet hans offer. Da har de mistet et liv i lykksalighet og ofret en evig herlighet for en kortvarig nytelse av synden.

Tro og håp skalv under den døende Kristi sjelekamp, fordi Gud hadde tatt vekk den forvissningen han til nå hadde gitt sin elskede Sønn om sitt velbehag og sin anerkjennelse. Verdens gjeløser forlot seg nå på de beviser som hittil hadde styrket ham, vitnesbyrdet om at Faderen hadde godkjent hans verk og funnet behag i det.

Mens han i sine døds kvaler oppgir sitt dyrebare liv, har han bare troen å holde seg til, og må bare stole på ham som det alltid har vært hans glede å lyde. Ingen klare, lyse håpets stråler oppmuntrer ham fra noen kant. Alt er innhyllet i trykkende mørke. I dette fryktelige mørke, som en medfølende natur føler, tømmer Gjeløseren den hemmelighetsfulle kalken helt til bermen. Han blir endog berøvet det lyse håp og tilliten til den seier som i fremtiden skal bli hans del, og han roper med høy røst: «Fader! i dine hender overgir jeg min ånd!» Luk. 23, 46. Han kjenner sin Faders karakter, hans rettferdighet, hans barmhjertighet og hans store kjærlighet, og i underkastelse faller han i hans hender. Under naturens krampetreknings hører de forferdede tilskuerne de ordene som i dødsøyeblikket lød fra Mannen på Golgata.

Naturen viste medfølelse med sin skaper i hans lidelse. Den svaiende jord og de sønderrevne klipper kunngjorde at det var Guds Sønn som døde. Det inntraff et mektig jordskjelv. Forhenget i tempelet revnet i to stykker. Forferdelse grep bødlene og tilskuerne da de så solen innhyllet i mørke og følte at jorden skalv under deres føtter, og da de så og hørte klippene revne. Hånen og spotten fra yppersteprestene og de eldste tidde da Kristus befalte sin ånd i Faderens hender. Den vettskremte skaren begynte å trekke seg tilbake og famle seg frem i mørket langs veien til byen. De slo seg for brystet mens de gikk, snakket nesten hviskende 'og sa til hverandre: «Det er et uskyldig menneske som er blitt myrdet. Tenk om han virkelig skulle være Guds Sønn, slik som han påsto!»

Det er fullbrakt

Jesus oppga ikke sitt liv før han hadde fullført den oppgaven han var kommet for å utføre, og med sitt siste åndedrett utbrøt han: «Det er fullbrakt!» Joh. 19, 30. Da var Satan slått. Han visste at hans rike var tapt. Englene frydet seg da ordene lød: «Det er fullbrakt!» Den store gjeløsningsplanen, som var avhengig av Kristi død, var slik blitt

gjennomført så langt. Og det var glede i himmelen over at Adams barn ved et liv i lydighet til sist skulle kunne bli opphøyet til Guds trone. Å, for en kjærlighet for en forunderlig kjærlighet som brakte Guds Sønn ned til jorden for å bli gjort til synd for oss, slik at vi kunne bli forlikt med Gud og bli opphøyet til et liv sammen med ham i hans herlighets boliger! Å, hva er i grunnen mennesket, at det skulle betales en slik høy pris for dets gjeløsning!

Når menneskene i fullere mål kan fatte omfanget av den store oppofrelsen himmelens Majestet gjorde da han døde i deres sted, vil frelsens plan bli opphøyet, og tanken på Golgata vil vekke ømme, hellige og levende følelser i de kristnes hjerter. Lovprisning til Gud og Lammet vil være i deres hjerter og på deres lepper. Stolthet og selvgodhet kan ikke vokse i de hjertene som bevarer minnet om begivenhetene på Golgata i frisk erindring. Denne verden vil bare ha liten verdi i deres øyne når de vurderer den store prisen som ble betalt for menneskets gjeløsning, Guds kjære Sønnens dyrebare blod. Alle verdens rikdommer er ikke av stor nok verdi til å gjeløse en eneste fortapt sjel. Hvem kan måle den kjærligheten Kristus hadde til en fortapt verden da han hang på korset, og led for skyldige menneskers synder? Denne kjærligheten var uten mål, uten grenser.

Kjærlighet sterkere enn døden

Kristus har vist at hans kjærlighet var sterkere enn døden. Han holdt på å fullføre menneskets frelse. Og enda han var midt i den frykteligste kampen med mørkets makter, ble hans kjærlighet sterkere og sterkere. Han holdt ut at Faderen skjulte sitt ansikt for ham, helt til han i sin sjels bitterhet måtte utbryte: «Min Gud! Min Gud! hvorfor har du forlatt meg?» Matt. 27, 46. Hans arm brakte frelse. Prisen for menneskets gjeløsning var betalt da han i sin siste sjelekamp uttalte de velsignede ordene som syntes å lyde gjennom hele skapningen: «Det er fullbrakt!»

Mange som bekjenner seg til å være kristne, blir sterkt opptatt av verdslige foretak. De får interesse for nye og spennende fornøyelser, mens deres hjerter er kalde og synes å være stivfrosne overfor Guds sak. Du stakkars navnkristne, her er et emne som er av stor nok betydning til å gripe deg. Det gjelder evige interesser. Angående dette emne er det synd å være rolig og lidenskapsløs. Begivenhetene på Golgata appellerer til de dypeste følelser. Når det gjelder dette emnet, har du lov til å være begeistret. At Kristus, som var så opphøyet, så uskyldig, skulle lide en så smertefull død

og bære vekten av verdens synder, vil våre tanker og vår fantasi aldri fullt ut kunne fatte. Vi kan ikke forstå lengden, bredden, dybden og høyden av en så forbausende kjærlighet. Tanken på de umåtelige dybder i Frelserens kjærlighet bør fylle sinnet, røre og smelte sjelen, foredle og høyne følelsene og fullt ut forvandle hele karakteren. Apostelen erklærte: «Jeg ville ikke vite noe iblant eder uten Jesus Kristus og ham korsfestet.» Også vi kan se hen til Golgata og utbryte: «Det være langt fra meg å rose meg uten av vår Herre Jesu Kristi kors; for ved det er verden blitt korsfestet for meg og jeg for verden.» 1 Kor. 2, 2; Gal. 6, 14.

Når vi betrakter den enorme pris som vår frelse kostet, hva må da skjebnen bli for dem som ikke bryr seg om så stor en frelse? Hvilken straff kommer til å ramme dem som bekjenner seg til å følge Kristus, men likevel lar være å bøye seg i ydmyk lydighet for Gjenløserens krav og ikke tar korset opp som Kristi ydmyke disipler og følger ham fra krybben til Golgata? «Den som ikke samler med meg, han spreder.» Matt. 12, 30.

Mangelfull forståelse av forsoningen

Det er noen som har en mangelfull forståelse av forsoningen. De mener at Kristus bare led en liten del av Guds lovs straff. De antar at mens Guds kjære Sønn følte hans vrede, hadde han gjennom alle sine smertende lidelser vitnesbyrdet om Faderens kjærlighet og gunst, at gravens porter foran ham var opplyst av et klart håp, og at han hadde et stadig vitnesbyrd om sin fremtidige herlighet. Det er en stor feil. Den sterkeste angsten som trykket Kristus, skyldtes en følelse av Faderens mishag. Hans sjelekval på grunn av dette var så voldsom at mennesket bare kan ha en svak forestilling om den.

Beretningen om vår guddommelige Herres fornedrelse, ydmykelse og oppofrelse vekker hos mange ikke noen dypere interesse og griper ikke sjelen eller påvirker livet mer enn beretningene om Jesu martyrs død. Mange har lidd døden under langsomme pinsler. Andre har lidd døden ved korsfestelse. På hvilken måte skilte Guds Sønn død seg ut fra disse andres død? Det er sant at han led en ytterst grufull død på korset. Men andre har likevel for hans kjære saks skyld lidd like mye hva legemlig pine angår. Hvorfor var da Kristi lidelse frykteligere enn andres som har gitt sitt liv for hans skyld? Dersom Kristi lidelser utelukkende var legemlige smerter, var hans død ikke mer smertende enn noen av de andre martyrs.

Men kroppslig smerte var bare en liten del av de lidelser Guds kjære Sønn måtte

gå igjennom. Verdens synder så vel som følelsen av Faderens vrede hvilte på ham da han led straffen for overtredelse av loven. Det var dette som knuste hans guddommelige sjel. Det som brakte fortvilelse over ham, var at Faderen skjulte sitt åsyn, en følelse av at hans egen kjære Far hadde forlatt ham. Det skillet som synden brakte mellom Gud og mennesket, ble i fullt mål erkjent og dypt følt av det uskyldige, lidende Gud-mennesket på Golgata. Han ble trengt av mørkets makter. Han hadde ikke en eneste lysstråle til å lyse over fremtiden. Og han kjempet mot Satans makt, mot ham som erklærte at han hadde Kristus i sin vold, at han var Guds Sønn overlegen i styrke, at Faderen hadde fornektet sin Sønn, og at Kristus like lite som han selv lenger sto i yndest hos Gud. Dersom han virkelig fremdeles nøt Guds velbehag, hvorfor skulle han da behøve å dø? Gud kunne jo frelse ham fra døden.

Ikke en gang i sin bitreste angst ga Kristus på noen måte etter for den torturerende fiende. Legioner av onde engler var overalt omkring Guds Sønn, men de hellige engler fikk likevel påbud om ikke å bryte deres rekker og stille seg til kamp mot den hånende, spottende fiende. Himmelske engler fikk ikke lov til å tjene Guds engstelige Sønn. Det var i denne fryktelige mørkets time, mens Faderens åsyn var skjult, mens legioner av onde engler omga ham, og mens verdens synder lå på ham, at disse ordene ble tvunget fra hans lepper: «Min Gud! Min Gud! hvorfor har du forlatt meg?» Matt. 27, 46.

Et mål for sjelens verdi

Martyrenes død tåler ingen sammenligning med de pinsler Guds Sønn utsto. Vi bør få et bredere og dypere syn på Guds kjære Sønnens liv, lidelser og død. Når vi ser forsoningen i det rette lys, vil vi erkjenne at sjelens frelse er av umåtelig verdi. I sammenligning med det foretak som gjelder det evige liv, blir alt annet betydningsløst. Men som denne kjærlighetsfulle Frelsers råd er blitt foraktet! Hjertet har vært viet til verden, og egoistiske interesser har lukket døren igjen for Guds Sønn. Tomt hykleri og hovmod, egenkjærlighet og vinning, misunnelse, hat og lidenskap har fylt manges hjerter slik at Kristus ikke får noen plass.

Han var evig rik, men for vår skyld ble han fattig, for at vi ved hans fattigdom kunne bli rike. Han var kledd i lys og herlighet og omgitt av hærskarer av himmelske engler som ventet på å utføre hans befalinger. Likevel tok han på seg vår natur og kom for å oppholde seg blant syndige mennesker. Dette er en kjærlighet som ikke noe språk kan uttrykke. Den overgår all kunnskap. Stor er gudsfryktens hemmelighet. Våre sjeler

bør bli opplivet, høynet og betatt av dette emne: Faderens og Sønnens kjærlighet til menneskene. I en viss grad bør Kristi etterfølgere her lære å gjenspeile denne hemmelighetsfulle kjærlighet som en forberedelse til en gang å forene seg med de gjenløste i å gi «ham som sitter på tronen», «velsignelsen og æren og prisen og styrken i all evighet». Ap. 5, 13.

Kristus ga seg selv som et sonoffer for å frelse en fortapt verden. Han ble behandlet som vi fortjener, for at vi kunne bli behandlet som han fortjener. Han ble fordømt for våre synder, som han ikke hadde noen del i, for at vi måtte kunne bli rettferdiggjort ved hans rettferdighet som vi ikke hadde noen del i. Han led den død vi fortjente, for at vi måtte kunne få det liv som tilhørte ham. Ved hans sår har vi fått legedom.» Es. 53, 5. -- 1904, bind 8, side 208, 209.

Kristi yndlingsemne var Guds faderlige karakter og uendelige kjærlighet. Denne kunnskapen om Gud var Kristi egen gave til menneskene, og denne gaven har han overlatt til sitt folk for at de skal gi den til verden. -- 1900, bind 6, side 55.

Kapittel 45

Kristelig nidkjærhet

Det finnes en støyende nidkjærhet som er uten mål og hensikt, som ikke er forstandsmessig, og som er blind i sin handlemåte og ødeleggende i sine følger. Det er ikke kristelig nidkjærhet. Kristelig nidkjærhet blir behersket av prinsipper og er ikke ustadig. Den er alvorlig, dyp og sterk, opptar hele ens sjel og vekker de moralske sansevner til virksomhet. Sjelers frelse og interessen for Guds rike er saker av høyeste betydning. Hvilken oppgave krever vel større alvor enn sjelers frelse og Guds ære? Her står vi overfor hensyn som vi ikke må betrakte med ringeakt. De er betydningsfulle som evigheten. Evige skjebner står på spill. Menn og kvinner fatter beslutninger til eget ve og vel. Kristelig nidkjærhet vil ikke uttømme seg i tale, men den vil føle og handle med kraft og dyktighet. Likevel vil kristelig nidkjærhet ikke utføre noe bare for å bli sett. Ydmykhet vil prege enhver anstrengelse og komme til syne i ethvert arbeid. Kristelig nidkjærhet vil føre til alvorlig bønn og ydmykelse og til troskap når det gjelder plikter i hjemmet. I familiekretsen vil en merke den mildhet og kjærlighet, den velvilje og medlidenhet som alltid er fruktene av kristelig nidkjærhet.

Å, hvor få det er som innser hvilken verdi en sjel har! Hvor få det er som er villige til å bringe sjeler til kunnskap om Kristus! Man taler så meget og bekjenner sin kjærlighet til fortapte sjeler. Men tale er billig vare. Det som trengs, er en alvorlig kristelig nidkjærhet, som viser seg ved at en utfører noe. Alle må nå arbeide for seg selv, og når de har Jesus i sine hjerter, vil de bekjenne ham for andre. En sjel som har Kristus i seg, kan like lite holde seg fra å bekjenne ham som Niagaras vannmaser kan hindres i å strømme ut over fallet.

Kapittel 46

De unges ansvar

Hvis de unge bare kunne se hvor mye godt det står i deres makt å utrette, og dersom de ville gjøre Gud til sin styrke og visdom, ville de ikke lenger fortsette å gå frem i likegyldighet mot ham. De ville ikke lenger la seg påvirke av innflytelse fra de uomvendte. I stedet for å føle at det hviler på dem som et personlig ansvar å anstrenge seg for å gjøre godt mot andre og føre andre til rettferdighet, gir de seg over til å søke sin egen fornøyelse. De er unyttige medlemmer i samfunnet og lever et hensiktsløst liv akkurat som sommerfuglene. De unge har kanskje en del kjennskap til sannheten og tror på den, men likevel lever de ikke etter den. Slike har en død tro. Deres hjerter er ikke påvirket på en måte som øver innflytelse over deres liv og karakter i Guds øyne, og de er like langt borte fra å gjøre hans vilje som de vantro er det. Deres hjerter innretter seg ikke etter Guds vilje. De er hans fiender. De som gir seg over til fornøyer, og som gjerne vil være sammen med forlystelsessyke, har avsky for religionsøvelser. Vil Mesteren si til disse unge som bekjenner hans navn: Vel, gode og tro tjener, dersom de ikke er gode og tro?

De unge er i stor fare. Deres lettsindige lesning fører til meget ondt. De kaster bort mye tid som kunne ha vært brukt til nyttige sysler. Noen av dem ofrer endog søvnen for bli ferdige med latterlige kjærlighetshistorier. Verden blir oversvømt av romaner av alle slag. Noen er av mindre farlig karakter enn andre. Noen er umoralske, lave og vulgære. Andre er kledd i en mer forfinet form. Men alle øver en nedbrytende innflytelse. Å, om de unge ville tenke på den innflytelsen spennende historier har på sinnet! Kan dere etter slik lesning åpne Guds Ord og lese livets ord med interesse? Finner dere ikke at Guds bok er interesseløs? Sjarmen fra kjærlighetshistorien virker på sinnet, ødelegger dets normale helse og gjør det umulig for dere å feste sinnet ved de viktige, høytidelige sannheter som gjelder deres evige interesser. Dere synder mot deres foreldre når dere gjør så dårlig bruk av den tiden som tilhører dem, og dere synder mot Gud når dere slik bruker den tiden som burde vært brukt i samfunn med ham.

Det er de unges plikt å oppelske nøkternhet. Lettsindighet, spøk og vittigheter fører til tomhet i sjelen og til tap av Guds velbehag. Noen av dere mener at dere ikke øver noen dårlig innflytelse over andre, og føler dere derfor i en viss grad tilfreds. Men

øver dere en innflytelse til det gode? Søker dere i deres samtale og handlinger å lede andre til Frelseren, eller, hvis de bekjenner Kristus, å få dem til å vandre nærmere sammen med ham?

De unge bør utvikle en andektig og gudfryktig ånd. De kan ikke herliggjøre Gud hvis de ikke stadig prøver på å nå opp til Kristi modenhet, hans fyldes mål av vekst -- fullkommenhet i Kristus Jesus. La de kristelige dyder være i dere og stadig øke! Gi Frelseren deres beste og helligste tanker. Gjør hans vilje med fullkommen lydighet. Noe mindre vil han ikke ta imot. La ikke deres sinn bli ledet bort fra deres troskap ved at dere lytter til spott og hånsord fra dem som har et sinn opptatt bare med tomhet. Følg deres Frelser så vel i onde som i gode dager. Betrakt der som en opphøyet glede og en hellig ære å bære Kristi kors. Jesus elsker dere. Han døde for dere. Dersom dere ikke tjener ham med udelt hengivenhet, vil dere ikke kunne fullkomme hellighet i hans frykt, og dere vil til sist bli nødt til å høre de fryktelige ordene: Vik bort

Kapittel 47

Et fødselsdagsbrev

Min kjære sønn! Jeg skriver dette til din nitten års fødselsdag. Det har vært en glede å ha deg hos oss noen få uker i den siste tid. Nå står du ferdig til å reise fra oss, men våre bønner følger deg.

Enda et år av ditt liv blir avsluttet i dag. Hvordan kan du se tilbake på dette året? Har du gjort fremgang i det guddommelige liv? Har du vokst i åndelighet? Har du korsfestet selvet med alle dets lyster og begjær? Har du fått større interesse for granskingen av Guds Ord? Har du vunnet avgjorte seirer over dine egne følelser og over egensindighet? Å, hvordan er beretningen om ditt liv i det året som nå går over i evigheten for aldri å kalles tilbake?

Når du begynner et nytt år, la det da skje med en alvorlig beslutning om at din vei skal gå fremad og oppad. La ditt liv bli mer edelt og opphøyet enn det har vært til nå. Gjør det til din oppgave ikke å søke din egen interesse og lyst, men å fremme din Gjenløseres sak. Fortsett ikke i en stilling der du selv alltid trenger hjelp, og der andre må verne deg for å holde deg på den trange veien. Du kan bli sterk til å øve en helliggjørende innflytelse over andre. Du kan være i en stilling der din sjels interesse kan bli vekket til å gjøre godt mot andre, til å trøste dem som sørger, styrke de svake og til å bære ditt vitnesbyrd for Kristus når som helst det blir anledning til det. La ditt mål være å ære Gud i alt, alltid og overalt. La din gudsfrykt være med i alt. Vær grundig i alt du foretar deg.

Du har ikke opplevd Guds frelsende kraft slik som det er din forrett å kunne det, fordi du ikke har gjort det til ditt livs store mål å herliggjøre Kristus. La hvert forsett du gjør, hvert arbeid du er opptatt med, og hver glede du nyter, gå ut på å herliggjøre Gud. La dette være ditt hjertespråk: Jeg er din, å Gud, for å leve for deg, for å arbeide for deg og for å lide for deg.

Mange bekjenner seg til å være på Herrens side, men er det ikke. De fleste av deres handlinger er på Satans side. Ved hvilket middel skal vi kunne avgjøre på hvilken side vi står? Hvem eier vårt hjerte? Hvem er våre tanker hos? Hvem vil vi gjerne snakke

om? Hvem har våre varmeste følelser og våre beste krefter? Dersom vi er på Herrens side, er våre tanker hos ham, og våre høyeste tanker dreier seg om ham. Vi har ikke noe vennskap med verden. Vi har viet alt hva vi har og er, til ham. Vi lengter etter å bære hans bilde, åpenbare hans ånd, gjøre hans vilje og være ham til behag i alt.

En positiv innflytelse

Den veien du følger, bør være så bestemt at ingen trenger til å ta feil av deg. Du kan ikke øve en innflytelse på verden uten beslutsomhet. Dine beslutninger kan være gode og oppriktige, men de vil vise seg å mislykkes dersom du ikke gjør Gud til din styrke og går fremad med et fast og besluttomt forsett. Du bør legge hele ditt hjerte i Guds sak og hans verk. Du bør alvorlig søke å oppnå en opplevelse i kristenlivet. Du bør etterligne Kristus i ditt liv.

Du kan ikke tjene Gud og mammon. Enten er du helt på Herrens side eller på fiendens side. «Den som ikke er med meg, han er imot meg, og den som ikke samler med meg, han spreder.» Matt. 12, 30. Noen lider nederlag i sitt religiøse liv fordi de alltid står vaklende og ikke er beslutsomme. De er ofte overbevist og kommer nesten til det punkt der de vil overgi seg til Gud. Men fordi de ikke gjør det, faller de tilbake igjen. Mens de er i den tilstanden, blir deres samvittighet forherdet, og de blir mindre og mindre mottakelige for inntrykk fra Guds Ånd. Hans Ånd har advart, den har overbevist og er blitt upåaktet helt til den nesten blir drevet bort i bedrøvelse. Gud lar seg ikke spotte. Han peker klart ut plikten, og dersom en forsømmer å følge lyset, blir det til mørke.

Gud byr deg å bli en arbeider sammen med ham i hans vingård. Begynn akkurat der du er. Kom til korset og gi avkall på selvet, verden og enhver avgud. La Jesus få hele ditt hjerte. Du oppholder deg på et sted der det er vanskelig å bevare gudhengivenheten og å øve en innflytelse som vil kunne lede andre vekk fra synd, vellyst og dårskap inn på den trange veien som er banet for Herrens gjenløste for at de skal gå på den.

Overgi deg fullt ut til Gud. Overgi alt uten forbehold og søk på den måten den fred som overgår all forstand. Du kan ikke hente næring fra Kristus hvis du ikke er i ham. Hvis du ikke er i ham, er du en gren som er visnet. Du føler ikke din trang til renhet og sann hellighet. Du bør føle et alvorlig ønske om å ha den Hellige Ånd og be

alvorlig om å få den. Du kan ikke vente Guds velsignelse hvis du ikke søker den. Dersom du gjorde bruk av de midler som står til rådighet for deg, ville du oppleve en vekst i nåden og stige opp til et høyere liv.

Det er ikke naturlig for deg å elske åndelige ting, men du kan tilegne deg denne kjærligheten hvis du bruker ditt sinn og din styrke i den retning. Handlekraft er det du trenger. Sann utdannelse er kraften til å bruke våre evner for å oppnå gagnlige resultater. Hva er grunnen til at gudsfrykt opptar så lite av vår oppmerksomhet, mens verden får den styrke som finnes i hjerne, ben og muskler? Grunnen er den at all kraften i vårt vesen er innstilt i den retning. Vi har lært oss opp til med alvor og kraft å ta fatt på timelige foretak, helt til det blir lett for sinnet å gå den veien. Det er årsaken til at kristne mennesker synes kristenlivet er så vanskelig og det verdslige livet så lett. Evnene er blitt opplært til å bli brukt i den retning. Hva kristenlivet angår, har det nok vært en innrømmelse av sannheten i Guds Ord, men ingen praktisk fremstilling av disse i livet.

Utviklingen av religiøse tanker og andektige følelser blir ikke gjort til en del av oppdragelsen. Disse burde påvirke og beherske hele ens vesen. Vanen til å gjøre det rette mangler. Det forekommer nok rykkvis handling når innflytelsen er gunstig, men naturlig og med letthet å tenke på guddommelige ting er ikke det herskende prinsipp i sinnet.

Åndelige dverger

Hvis mennesker lar sinnet stadig være opptatt med åndelige ting, behøver de ikke å bli åndelige dverger. Men bare å be om dette vil ikke avhjelpe behovet i dette tilfelle. Du må venne sinnet til å samle seg om åndelige ting. øvelse gir styrke. Mange som bekjenner seg til å være kristne, er på god vei til å miste begge verdener. Å være halvveis en kristen og halvveis et verdslig menneske vil gjøre deg til omtrent en hundredel kristen og utenom dette helt verdslig.

Et åndelig levesett er det Gud krever. Men tusener roper: «Jeg vet ikke hva som er i veien. Jeg har ingen åndelig styrke, og jeg har ikke Guds Ånd.» Og likevel kan disse samme menneskene bli ivrige og snakksomme, ja, til og med veltalende, når talen kommer inn på timelige emner. Legg merke til slike ved et møte. De sier omtrent et halvt snes ord med en stemme som en nesten ikke kan høre. De er menn og kvinner av denne verden. De har utviklet verdslige tilbøyeligheter helt til deres evner er blitt sterke

i den retning. Men når det gjelder åndelige ting, er de svake som et spedbarn, mens de burde være sterke og forstandige. De liker ikke å grunne på gudsfryktens hemmelighet. De kjenner ikke himmelens språk og lærer ikke sinnet opp til å kunne synges himmelens sanger eller til å glede seg ved åndelige øvelser, som der vil oppta alles oppmerksomhet.

Bekjennende kristne, verdslige kristne, har ikke kjennskap til himmelske ting. De kommer aldri til å bli ført til portene i det nye Jerusalem for der å ta del i de sysler som til nå ikke har interessert dem i særlig grad. De har ikke lært sinnet opp til å finne glede i andektighet og i betraktning av det som hører Gud og himmelen til. Hvordan kan de da ta del i himmelske tjenester? Hvordan kan de glede seg over det åndelige, det rene, det hellige i himmelen når de ikke hadde særlig lyst til det på jorden? Selve atmosfæren der er den uplettede renhet. Men de kjenner slett ikke til dette. Mens de var i verden og utførte sine timelige sysler, visste de akkurat hvor de skulle begynne og hva de skulle gjøre. De underordnede evnene som så uavbrutt var i virksomhet, ble utviklet, mens sinnets høyere og edlere krefter som ikke blir styrket ved å bli brukt, er ute av stand til straks å våkne opp til åndelige sysler. De oppfatter ikke de åndelige ting, for de blir betraktet med øyne som elsker verden, og som ikke kan beregne verdien og herligheten i det guddommelige fremfor det timelige.

Sinnet må bli oppdratt og læres opp til å elske renhet. Kjærlighet til åndelige ting bør bli oppelsket, ja, endog anspores dersom du ønsker å vokse i nåden og i erkjennelse av sannheten. Ønsker om godhet og sann hellighet er riktige så langt de rekker, men dersom de ikke kommer lenger, nytter det ikke. Gode forsetter er riktige, men vil vise seg å være til ingen nytte hvis de ikke resolutt blir gjennomført. Mange kommer til å gå fortapt mens de håper og ønsker å bli kristne. Men de gjør ingen alvorlige anstrengelser, og derfor vil de bli veid på vektskålen og funnet for lette. Viljen må bli oppøvd i den riktige retning. Jeg vil være en helhjertet kristen. Jeg vil kjenne lengden og bredden, høyden og dybden av den fullkomne kjærlighet. Lytt til Jesu ord: «Salige er de som hungre og tørster etter rettferdighet; for de skal mettes.» Matt. 5, 6. Kristus har gjort rikelige forberedelser til å mette den sjel som hungre og tørster etter rettferdighet.

Høyere åndelig utvikling

Kjærlighetens rene element vil tilføre sjelen en høyere utvikling og økt kunnskap om guddommelige ting, slik at den ikke vil bli tilfreds med mindre enn hele fyllden. De fleste som bekjenner seg til å være kristne, forstår slett ikke den åndelige styrken de kan

oppnå hvis de var like begjærlige, ivrige og iherdige etter å lære å erkjenne guddommelige ting, som de er etter å oppnå de usle, forgjengelige ting i dette liv. De fleste av dem som bekjenner seg til å være kristne, har vært tilfreds med å være åndelige dverger. De er ikke innstilt på å sette seg som mål først å søke Guds rike og hans rettferdighet. For dem er derfor gudsfrykten en skjult hemmelighet. De skjønner den ikke. De kjenner ikke Kristus av erfaringsmessig kunnskap.

La de menn og kvinner som er tilfreds med sin forkrøplede, lamme tilstand i det som har med åndelige ting å gjøre, plutselig bli hensatt til himmelen og et øyeblikk være vitne til den høye; hellige fullkommenhetstilstand som alltid rår der. Der er hver eneste sjel fylt med kjærlighet, hvert ansikt stråler av glede, henrivende musikk i melodiske strofer stiger opp til Guds og lammets ære, og uopphørlige strømmer av lys flyter til de hellige fra hans ansikt som sitter på tronen, og for lammet. La dem få erkjenne at det er enda høyere og større fryd å oppleve, for jo mer de får av gleden i Gud, desto mer øker deres evne til å stige høyere opp i evige gleder. Slik kan de fortsatt ta imot nye og større forråd fra de ustanselige kilder til herlighet og lykksalighet som ikke kan beskrives. Jeg spør: Kunne slike mennesker omgås den himmelske skaren, ta del i deres sanger og tåle den rene, opphøyde, henrivende herlighet som strømmer ut fra Gud og lammet? Å nei! Deres prøvetid var blitt forlenget i årevis for at de måtte kunne lære himmelens språk, slik at de «flyr bort fra fordervelsen i verden, som kommer av lysten». 2 Pet. 1,4. Men de hadde sine egne selviske oppgaver som opptok deres tanker og krefter. De hadde ikke råd til å tjene Gud uten forbehold og gjøre det til en oppgave. Timelige foretak måtte være de første og ta det beste av deres krefter, og bare en flyktig tanke dreide seg om Gud. Ville slike bli forvandlet etter at den endelige kjennelsen er falt: «La. . . den hellige fremdeles bli helliggjort!» «La... den urene fremdeles bli uren»? Ap. 22,11. Den tiden kommer.

De som skal få del i forvandlingen og ikke bli overveldet av himmelens renhet og ufattelige herlighet, er de som har lært sinnet opp til å finne glede i åndelige sysler. Du har kanskje godt kjennskap til kunst, og du kan være godt inne i de vitenskapelige fag. Kanskje du er en mester i musikk og i å skrive, og din opptreden kan være til behag for dine omgivelser. Men hva har alt dette med forberedelsen for himmelen å gjøre? I hvilken grad bidrar det til å berede deg til å stå frem for Guds domstol?

Du må ikke bli bedratt. Gud lar seg ikke spotte. Ikke noe annet enn hellighet kan berede deg for himmelen. Bare en oppriktig, erfaringsmessig gudsfrykt vil kunne gi deg

en ren, opphøyer karakter og gjøre deg skikket til å tre frem for Gud, som bor i et lys som ingen kan komme til. Den himmelske karakter må en oppnå her på jorden, for ellers kan en aldri få den. Begynn derfor straks. Du må ikke slå deg til ro med at det kommer en tid da du letter enn nå kan gjøre en alvorlig anstrengelse. Hver dag blir avstanden mellom Gud og deg større. Bered deg for evigheten med en slik nidkjærhet som du ennå ikke har åpenbart. Lær sinnet ditt opp til å elske Bibelen, til å elske bønnernøter, til å elske timen for betraktning og fremfor alt den timen da sjelen samtaler med Gud. Du må bli. himmelsinnet dersom du ønsker å slutte deg til det himmelske kor i de hinsidige boliger.

Et nytt år av ditt liv begynner nå. Engelen som fører regnskap, blar om til en ny side i din bok. Hva skal den skrive på disse bladene? Skal de bli plettet med forsømmelse av Gud, med uoppfylte plikter? Gud forby det! La det bli ført inn en beretning som du ikke behøver å skamme deg for å la komme til syne for menneskers blikk! -- Greenville, Michigan, 27. juli 1868.

Kapittel 48

Rikdommens bedrag

Kjære søster M!

Da Herren åpenbarte din sak for meg, ble jeg vist mange år tilbake i tiden, da du kom til troen på Kristi nære komme. Du lengtet etter og elsket hans åpenbarelse. . . .

Jeg så at du kjempet med fattigdom mens du søkte å underholde deg selv og dine barn. Ofte visste du ikke hva du skulle gjøre. Fremtiden så mørk og usikker ut. I din nød ropte du til Herren. Han trøstet deg og hjalp deg, og håpets lyse stråler skinte omkring deg. Hvor kostelig Gud var for deg i slike stunder, hvor oppløftende hans trøsterike kjærlighet! Du følte at du hadde en dyrebar skatt som ventet på deg i himmelen. Når du betraktet den lønn Guds prøvede barn skal få, hvilken trøst det da var å føle at du kunne påberope deg ham som din far! . . .

Min oppmerksomhet ble ledet hen til ditt ønske om å eie midler. Ditt hjertes tanke var: «Å, om jeg bare kunne få midler, så skulle jeg ikke ødsle dem bort. Jeg ville være et eksempel for dem som er smålige og gjerrige. Jeg ville vise dem den store velsignelsen en kan oppnå når en gjør godt.» Din sjel hadde avsky for begjær. Når du har sett at de som har overflod av denne verdens gods, lukker sine hjerter for ropet fra de trengende, har du sagt: «Gud vil hjemsøke dem. Han vil gi dem etter deres gjerninger.» Når du har sett de rike gå frem i sin stolthet, med hjertene knyttet sammen av egoisme som av jernbånd, har du følt at de var fattigere enn du var, enda du led savn og mangel. Når du har sett at disse pengestolte menn opptrådte overlegent, fordi penger er makt, har du hatt medynk med dem. Ikke i noe tilfelle ville du ha latt deg påvirke til å bytte rolle med dem. Men du ønsket midler for at du måtte kunne bruke dem på en måte som ville være en irrettesettelse for de begjærlige.

Prøvd med velstand

Herren sa til den engelen som til nå hadde hjulpet deg: «Jeg har prøvd henne med fattigdom og trengsel, og hun har ikke gått vekk fra meg og har ikke satt seg opp imot meg. Jeg vil nå prøve henne med velstand. Jeg vil vise henne en side av det

menneskelige hjerte som hun ikke kjenner. Jeg vil vise henne at penger er den farligste fiende hun noen gang har møtt. Jeg vil åpenbare rikdommens bedrag for henne og vise at den er en snare endog for dem som føler at de er sikre mot egoisme og uimottakelige for opphøyelse og overdådighet, stolthet og trang til menneskeros.»

Dernest ble det vist meg at det ble åpnet en utvei for deg til å forbedre dine forhold i livet og til endelig å samle deg de midler som du hadde tenkt du skulle bruke med klokskap og til Guds ære. Hvor engstelig din tjenende engel våket over den nye prøven for å se hvordan du ville bestå den! Da du fikk penger mellom hendene, så jeg at du gradvis og nesten umerkelig skilte deg fra Gud. De midlene som ble betrodd deg, brukte du til ditt eget behag, til å omgi deg med dette livets goder. Jeg så at englene betraktet deg med inderlig bedrøvelse, med øynene halvt bortvendt, uvillige til å forlate deg. Men du oppfattet ikke deres nærvær, og din handlemåte ble fortsatt uten hensyn til din englevakt.

Da du hadde medgang, gjennomførte du ikke de beslutningene du hadde tatt i motgangens tid. Rikdommens bedrag førte deg bort fra dine forsetter. Du fikk større bekymringer. Din innflytelse ble større. Når de trengende fant lindring for lidelse, opphøyet de deg, og du lærte deg til å elske ros fra stakkars dødelige menneskers lepper. Du oppholdt deg i en populær by og anså det for nødvendig av hensyn til ditt yrke og for å opprettholde din innflytelse, at dine omgivelser noenlunde svarte til din forretning. Men du gikk for vidt. I altfor høy grad lot du deg lede av andres meninger og dømmekraft. Du brukte midlene unødvendig bare for å tilfredsstille øynenes lyst og livets stolthet. Du glemte at det var Herrens penger du hadde mellom hendene. Når du ga ut pengemidler som bare ville oppelske forfengeligheit, tenkte du ikke på at engelen som skriver ned, har en beretning som du kommer til å skamme deg over når du møter den igjen. Idet engelen pekte på deg, sa han: «Du priste deg selv, men du opphøyde ikke Gud.» Til og med roste du deg av den kjensgjerning at det sto i din makt å kjøpe disse ting...

En tid full av farer

Din tro og enfoldige tillit til Gud begynte å avta så snart du fikk pengemidler i hånden. Du forlot ikke Gud med en gang. Frafallet skjedde gradvis. Du holdt opp med andaktene morgen og kveld fordi det ikke alltid passet så godt. Din sønns hustru påførte deg prøver av en særegen og ergrende art, som i høy grad gjorde sitt til at du ikke

fortsatte familieandaktene. Ditt hus ble et hus uten bønn. Din forretning fikk din første plass. Herren og hans sannhet ble stilt i annen rekke. Se tilbake på tiden for din tidligere erfaring. Ville slike prøvelser den gang ha hindret deg i å holde familiebønn?

Ved å forsømme å be høyt mistet du her i ditt eget hjem en innflytelse som du kunne ha beholdt. Det var din plikt å anerkjenne Gud i din familie, uten hensyn til følgene. Du burde ha sendt opp dine bønner til Gud morgen og kveld. Du burde ha vært som en prest i familien og bekjent dine synder og dine barns synder. Hadde du vært trofast, ville Gud, som har vært din veileder, ikke ha overlatt deg til din egen visdom.

Du har unødig brukt penger til stas. Ofte har du følt deg dypt bedrøvet over en slik synd hos andre. Og mens du brukte penger på den måten, bedro du Gud. Da sa Herren: «Jeg vil atspre. Til en viss tid vil jeg tillate henne å følge den veien hun selv velger. Jeg vil forblinde dømmekraften og ta bort klokskapen. Jeg vil vise henne at hennes styrke er svakhet og hennes visdom dårskap- Jeg vil ydmyke henne og åpne hennes øyne så hun får se hvor langt hun har gått bort fra meg. Hvis hun da ikke vil vende seg til meg av hele sitt hjerte og anerkjenne meg på alle sine veier, skal min hånd atspre, og morens og barnas stolthet skal bli nedbøyd og fattigdom igjen bli deres lodd. Mitt navn skal bli opphøyet. Menneskets stolthet skal bli bøyd og deres hovmod bli ydmyket.» . . .

I din tidligere erfaring ga Herren deg talenter i form av innflytelse. Men han ga deg ikke pengemidlenes talenter og ventet derfor ikke at du i din fattigdom skulle gi noe du ikke hadde å gi. På samme måte som enken ga du det du kunne, enda du, hvis du hadde tatt dine egne forhold i betraktning, ville ha følt deg unnskyldt selv om du ikke engang hadde gjort så mye som du gjorde. Under din sykdom krevde ikke Gud den aktive energien som sykdommen hadde tatt fra deg. Enda du var hindret, hva din innflytelse og dine midler angikk, godkjente Gud dine anstrengelser for å gjøre det gode og for å fremme hans sak i overensstemmelse med det du hadde, og ikke i overensstemmelse med det du ikke hadde. Herren forsmår ikke det mest beskjedne offer som blir gitt villig og oppriktig.

Du har et brennende temperament. Alvor i en god sak er rosverdig. I dine tidligere prøvelser og forviklinger oppnådde du en erfaring som andre skulle ha fordel av. Du var nidkjær i din tjeneste for Gud. Du fant glede i å fremholde bevisene for vårt standpunkt for slike som ikke tror den nærværende sannhet. Du kunne tale med

overbevisning, for disse tingene .var en virkelighet for deg. Sannheten var en del av ditt vesen, og de som hørte på dine alvorlige formaninger, tvilte ikke på din oppriktighet, men var overbevist om at det virkelig var slik.

Ved Guds forsyn er din innflytelse blitt økt, og dessuten har Gud funnet det riktig å prøve deg ved å gi deg talenter i form av pengemidler. På den måten er det lagt et dobbelt ansvar på deg. Da dine forhold i livet begynte å bedres, sa du: «Så snart jeg får meg et hjem, vil jeg gi gaver til Guds sak.» Men da du hadde fått et hjem, så du så mange forbedringer som burde bli gjort for å få alt omkring deg bekvemt og behagelig, at du glemte Herren og hans krav til deg og var mindre villig til å hjelpe Guds sak enn du var i fattigdommens og trengselens dager.

Du søkte vennskap med verden og kom lenger og lenger vekk fra Gud. Du glemte Kristi formaning: «Men vakt eder at ikke eders hjerte noen tid tynges av rus og svir og timelige bekymringer, så hin dag kommer uventet over eder som en snare!..» Luk. 21, 34. «Den som tykkes seg å stå, han se til at han ikke faller!» 1 Kor. 10,12.

I kristenlivet er det tre feltrop som vi må gi akt på hvis vi ikke vil at Satan skal overliste oss. Det er disse: Våk, be, arbeid. Bønn og årvåkenhet er nødvendig om vi skal ha fremgang i det guddommelige liv. Aldri har det vært en mer betydningsfull tid i ditt liv enn den som er nå. Det eneste trygge for deg er at du lever som en vekter. Våk og be alltid. Å, hvilket vern dette er mot å gi etter for fristelse og falle i verdens snarer! Hvor alvorlig du burde ha vært i virksomhet i de siste årene mens din innflytelse var så vidtrekkende!

Kjære søster, menneskenes ros og den smiger som er alminnelig i verden, har hatt en større innflytelse på deg enn du har vært oppmerksom på. Du har ikke gjort bruk av dine talenter, ikke lånt dem ut til pengevekslerne. Av naturen er du kjærlig og edel modig. Disse karaktertrekkene har i en viss grad vært brukt, men ikke så mye som Gud krever. Det er ikke nok bare og ha disse ypperlige gaver. Gud krever at de stadig skal bli holdt i virksomhet. For gjennom dem velsigner han slike som trenger til hjelp, og fremmer sitt verk til frelse for mennesker. ...

Anledning til å vende tilbake

Til deg, min søster, er betrodd de talenter pengene og innflytelsen innebærer, og

ditt ansvar er stort. Du bør gå frem varsomt og i Guds frykt. Din visdom er svak, men visdommen fra det høye er sterk. Herren har til hensikt å opplyse ditt mørke og på ny gi deg et glimt av den himmelske skatten, for at du kan få en viss forståelse av den forholdsvis verdi av begge verdener, og så overlate til deg å velge mellom denne verden og den evige arvelodd. Jeg så at det ennå var anledning for deg til å vende tilbake til folden. Jesus har gjenløst deg med sitt eget blod, og han krever at du bruker dine talenter i hans tjeneste. Du er ikke blitt forherdet mot innflytelsen av den Hellige Ånd. Når Guds sannhet blir fremholdt, finner den gjenklang i ditt hjerte. . . .

Min kjære søster, Herren har vært svært nådig mot deg og din familie. Du har plikt overfor din himmelske Far til å prise og herliggjøre hans hellige navn på jorden. Skal du fortsatt kunne bli i hans kjærlighet, bør du stadig arbeide for å få et ydmykt sinn og den saktmodige, stille ånd som er svært kostelig i Guds øyne. Din styrke i Gud vil øke når du helliger alt til ham, slik at du med overbevisning kan si: «Hvem vil skille oss fra Kristi kjærlighet? Trengsel eller angst eller forfølgelse eller hunger eller nakenhet eller fare eller sverd?» «For jeg er viss på at hverken død eller liv, hverken engler eller krefter, hverken det som nå er eller det som komme skal, eller noen makt, hverken høyde eller dybde eller noen annen skapning skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre.» Rom. 8. 35. 38. 39.

Kapittel 49

Sann omvendelse

Omvendelsen er et verk som de fleste ikke forstår å vurdere. Det er ikke en ubetydelig sak å forvandle et jordisk, synd-elskende sinn og få det til å fatte Kristi usigelige kjærlighet, hans nådes betagende makt og Guds herlige vesen, slik at sjelen blir gjennomtrengt av guddommelig kjærlighet og blir henrevet av de himmelske hemmeligheter. Når en lærer å forstå disse tingene, synes hans tidligere liv å være avskyelig og frastøtende. Han hater synden, og med et sønderknust hjerte overfor Gud tar han imot Kristus som liv og glede for sjelen. Han gir avkall på sine tidligere fornøyelser. Han får et nytt sinn, nye følelser, en ny vilje. Hans sorger, hans tanker og hans kjærlighet er alt sammen nytt. Kjødets lyst, øynenes lyst og livets stolthet, som han til nå har foretrukket fremfor Kristus, vender han seg vekk fra, og Kristus er sjarmen i hans liv og hans gledes krone. Himmelen, som engang ikke tiltrakk ham, ser han nå i dens rikdom og herlighet, og han tenker på den som sitt fremtidige hjem. Der skal han se, elske og prise ham som har gjenløst ham med sitt dyrebare blod.

Hellighets gjerninger, som før syntes å være så trettende, er nå hans lyst. Guds Ord, som var kjedelig og uinteressant, velger han nå til sitt studium og sin rådgiver. Det er som et brev skrevet til ham fra Gud med den eviges egen skrift. Sine tanker, sine ord og sine handlinger lar han bli prøvd med denne målestokk. Han skjelver for de påbud og trusler som de inneholder, mens han med fasthet griper dets løfter og styrker sin sjel ved selv å tilegne seg dem. Han velger nå de mest gudfryktige som omgangsfeller, og de ugudelige som han en gang elsket å være sammen med, gleder ham ikke mer. Deres synder, som han en gang lo av, gråter han over nå. Han forsager egenkjærlighet og forfengelighet, lever for Gud og er rik på gode gjerninger. Det er den helliggjørelsen Gud krever. Noe mindre enn dette vil han ikke godkjenne.

En personlig appell

Jeg ber deg, min bror, at du med flid gransker ditt eget hjerte og spør: «Hvilken vei er det jeg går på, og hvor vil den ende?» Du har grunn til å glede deg over at ditt liv ikke er blitt avskåret mens du ikke har et sikkert håp om evig liv. Gud forby at du lenger skulle forsømme denne oppgaven og slik omkomme i dine synder! Du må ikke smigre

din sjel med falske forhåpninger. Du ser ingen annen utvei til å ta fatt på ny enn en sti som er så ydmykende at du ikke kan gå med på å følge den. Kristus fremholder for deg, ja, for deg, min feilende bror, et nådesbudskap: «Kom! for nå er det ferdig.» Luk. 14, 17. Gud er villig til å ta imot deg og å tilgi alle dine overtredelser hvis du bare vil komme. Selv om du har vært ødsel, har skilt deg fra Gud og har vært borte fra ham så lenge, vil han likevel nå komme deg i møte. Ja, himmelens Majestet innbyr deg til å komme- til ham for at du kan ha livet. Kristus er beredt til å rense deg fra synd når du tar imot ham. Hvilken fordel har du oppnådd ved å tjene synden? Hvilken fordel ved å tjene kjødet og djevelen? Er det ikke en ussel lønn du får? Å, vend om, vend om. Hvorfor vil du dø?

Mange ganger har du følt deg overbevist, mange ganger følt samvittighetsnag. Du har hatt mange forsetter og gitt mange løfter. Likevel nøler du fremdeles og vil ikke komme til Kristus slik at du kan få livet. A, om ditt hjerte ville la seg påvirke så du kunne forstå denne tid og vende om og leve! Kan. du ikke høre den sanne hyrdes røst i dette budskap? Hvordan kan du være ulydig? Lek ikke med Gud, for at han ikke skal overlate deg til dine egne krokete veier. Det gjelder liv eller død for deg. Hva vil du velge? Det er fryktelig å kjempe mot Gud og motstå hans kall. Du kan oppnå at Guds kjærlighet brenner på ditt hjertes alter, slik som du en gang opplevde det. Du kan samtale med Gud liksom du har gjort i svunne tider. Dersom du vil gjøre stien bak deg ren, skal du igjen få erfare hans nådes rikdom og ditt ansikt igjen uttrykke hans kjærlighet.

Det kreves ikke av deg at du skal avlegge bekjennelse overfor slike som ikke kjenner til din synd og dine feilgrep. Det er ikke din plikt å offentliggjøre en bekjennelse som kan få vantro mennesker til å triumfere. Men bekjenn i overensstemmelse med Guds Ord overfor rette vedkommende, som ikke vil gjøre seg til gode av dine synder, og la dem be for deg. Så vil Gud godkjenne ditt arbeid og gi deg legedom. For din sjels skyld bør du gjøre et grundig verk med evigheten for øye. Legg vekk all stolthet, din forfengelighet, og gjør et grundig verk. Kom tilbake til folden igjen! Hyrden venter på å ta imot deg. Omvend deg og gjør dine første gjerninger og kom igjen i yndest hos Gud.

Kapittel 50

Moralsk besmittelse

Det er blitt åpenbart for meg at vi lever under de siste dagers farer. Fordi urettferdigheten tar overhånd, skal kjærligheten bli kald hos de fleste. Uttrykket de fleste [eller mange, som det står i den engelske bibel], peker til dem som bekjenner seg til å være Kristi etterfølgere. De blir påvirket av den rådende ugudelighet og går bort fra Gud. Men det er ikke nødvendig at de slik skulle la seg påvirke. Årsaken til denne avvikelsen er at de ikke er uberørt av denne urettferdighet. Det faktum at deres kjærlighet til Gud blir kald fordi urettferdigheten tar overhånd, viser at de på en eller annen måte har del i denne urettferdigheten, for ellers ville den ikke virke på deres kjærlighet til Gud og på deres nidkjærhet og varme for hans sak.

Et fryktelig bilde av tilstanden i verden er blitt fremstilt for meg. Umoral finnes i overflod overalt. Moralsk utsvevelse er den særegne synd i denne tidsalder. Aldri har lasten løftet sitt vanskapte hode med en slik frekkhet som nå. Folk ser ut til å være lammet, og de som elsker dyd og sann godhet, holder nesten på å miste motet på grunn av dens frekkhet, styrke og utbredelse. Lovløsheten, som er mangfoldig, innskrenker seg ikke bare til den vantro og spotteren. Gid det var tilfellet! Men slik er det ikke. Mange menn og kvinner som bekjenner seg til Kristi religion, er skyldige. Endog noen som bekjenner seg til å vente på hans åpenbarelse, er like lite forberedt på denne begivenheten som Satan selv. De renser seg ikke fra sin besmittelse. De har tjent lysten så lenge at det er naturlig for deres tanker å være urene, og deres fantasi er fordervet. Det er liksom umulig å lede deres sinn til å dvele ved rene og hellige ting som det ville være å snu strømmen i Niagara og sende dens vannmasser opp over fallene.

Unge og barn, både gutter og piker, gir seg over til selvbesmittelse og øver denne avskyelige sjels- og kroppsødeleggende last. Mange som bekjenner seg til å være kristne, er på grunn av denne vanen blitt så ufølsomme at deres moralske sans ikke kan bli vekket så de kan forstå at den er synd, og at den, hvis den blir fortsatt, absolutt vil føre til fullstendig ruin både for legeme og sinn. Mennesket, det edleste vesen på jord, dannet i Guds bilde, forvandler seg selv til et dyr! Det gjør seg selv ufint og fordervet. Enhver kristen må lære å temme sine lidenskaper og la seg beherske av prinsipper. Gjør han ikke det, er han uverdigg til kristennavnet.

Noen som fører en høy bekjennelse, forstår ikke hvor syndig selvbesmittelse er og fatter ikke dens visse følger. Lenge grunnfestede vaner har forblindet deres forstand. De innser ikke det uhyre syndige ved denne nedverdiggende synd, som avkrefter organismen og ødelegger hjernens nervekraft. Det moralske prinsipp er overmåte svakt når det kommer i konflikt med en grunnfestet vane. Høytidelige budskaper fra himmelen kan ikke gjøre sterkt inntrykk på det hjerte som ikke er væpnet mot ettergivenhet for denne nedverdiggende last. Hjernens følsomme nerver har mistet sin elasticitet på grunn av sykelig opphisselse for å tilfredsstille et unaturlig ønske om sanselig nytelse. Hjernens nerver, som har forbindelse med hele organismen, er det eneste middel som Herren kan meddele seg gjennom til et menneske og påvirke dets innerste liv. Alt som forstyrrer løpet av de elektriske strømmer i nerveorganismen, nedsetter styrken av de vitale krefter, og følgen er en lammelse av sinnets mottakelighet. Hvor viktig det er, i betraktning av disse fakta, at predikanter og medlemmer som bekjenner seg til gudsfrykt, står rene og uplettet av denne sjelsnedverdiggende last!

Min sjel har vært nedbøyd av angst når Guds folks svake tilstand er blitt fremstilt for meg. Urettferdigheten finnes i overflod, og kjærligheten blir kald hos mange. Blant kristendomsbekjennere er det bare få som ser denne saken i det rette lys, og som har det rette herredømme over seg selv når den offentlige mening og sedvane ikke fordømmer dem. Hvor få det er som hemmer sine lidenskaper fordi de føler seg moralsk forpliktet til det, og fordi de har gudsfrykt for øye! De høyere evner hos mennesket blir trellbundet av begjær og fordervede lidenskaper.

Avstå fra urettferdighet

Noen innrømmer det onde i syndig nytelse, men vil likevel unnskyldes seg med å si at de ikke kan seire over sine lidenskaper. Det er en fryktelig innrømmelse å komme med for den som nevner Kristi navn. «Hver den som nevner Herrens navn, skal avstå fra urettferdighet!» 2 Tim. 2, 19. Hvor stammer da denne svakheten fra? Den kommer av at de dyriske tilbøyeligheter er blitt styrket ved bruk helt til de har fått overtaket over de høyere krefter. Menn og kvinner mangler prinsipp. De holder på å dø åndelig fordi de så lenge har ligget under for sine naturlige lyster, slik at deres kraft til å herske over seg selv synes å være forsvunnet. De lavere lidenskaper i deres natur har tatt tøylene, og det som skulle ha vært den rådende makt, er blitt tjener for en fordervet lidenskap. Sjelen blir holdt i den usleste trelldom. Sanselighet har slokket ønsket om hellighet, og den

åndelige fremgang blir undergravd.

Min sjel sørger over de unge som får sin karakter dannet i denne vanskelige tid. Jeg skjelver også ved tanken på deres foreldre, for jeg har sett at de som en alminnelig regel ikke skjønner sin forpliktelse til å lære barna veien de skal gå. En retter seg etter skikk og bruk, og barna lærer snart å la seg lede av disse. De blir fordervet, mens deres ettergivende foreldre selv er ufølsomme og sover overfor faren. Bare ganske få av de unge er fri for fordervelige vaner. De blir i stor grad fritatt for kroppslig arbeid av frykt for at de skal overanstrenge seg. Foreldrene bærer selv byrder som barna deres burde bære. Overanstrengelse er hardt, men følgen av dovenskap er langt verre. Lediggang fører til at en gir seg over til fordervelige vaner. Flid virker ikke en femtedel så trettende og utmattende som selvbesmittelsens skadelige vane. Foreldre, vær forvisset om at dersom alminnelig, godt planlagt arbeid virker utmattende på deres barn, så er det noe annet utenom deres arbeid som avkrefter deres organisme og gir dem en følelse av stadig tretthet. La barna få kroppslig arbeid som kan sette deres nerver og muskler i virksomhet. Den trettheten som følger slikt arbeid, vil minske deres tilbøyelighet til å gi seg over til lastefulle vaner. Lediggang er en forbannelse. Den skaper utsvevende vaner.

Mange tilfelle er blitt fremstilt for meg, og når jeg har fått et innblikk i deres indre liv, har jeg følt meg syk og frastøtt i min sjel over den råttenskap som finnes i hjertet hos mennesker som bekjenner seg til å frykte Gud og taler om å bli borttrykt til himmelen. Jeg har ofte spurt meg selv: Hvem kan jeg stole på? Hvem er fri for urettferdighet?

Anmodninger om forbønn

Min mann og jeg var en gang til stede ved et møte der vi ble bedt om å hjelpe en bror som led sterkt av lungetuberkulose. Han var blek og avmagret. Han ba om forbønner av Guds folk. Han fortalte at hans familie var syk, og at han hadde mistet et barn. Han snakket med følelse om sin sorg og sa at han en tid hadde ventet på å kunne treffe bror og søster White. Han hadde trodd at dersom de ville be for ham, ville han bli helbredet. Etter møtet gjorde brødrene oss oppmerksom på dette tilfelle. De sa at menigheten hadde gitt dem støtte, at mannens hustru var syk, og at hans barn var avgått ved døden. Brødrene hadde vært samlet i hans hus og holdt forbønn for den plagede familien. Vi var svært trette. Byrden av arbeidet under møtene hvilte på oss, og vi ville gjerne bli fritatt.

Jeg hadde bestemt meg for ikke å holde forbønn for noen dersom Guds Ånd ikke ga rettledning i saken. Det var blitt åpenbart for meg at det var så mye urettferdighet endog blant dem som bekjente seg til å holde sabbaten, at jeg ikke ønsket å ta del i forbønn for slike som jeg ikke hadde noe kjennskap til. Jeg ga grunnene for dette. Brødrene forsikret meg om at så vidt de visste, var han en verdig bror. Jeg vekslet noen ord med ham som hadde bedt om våre forbønner, for at han måtte bli frisk, men kunne ikke føle meg fri. Han gråt og sa at han hadde ventet på at vi skulle komme, og han følte seg forvissset om at dersom vi ba for ham, ville han få helsen tilbake. Vi sa til ham at vi ikke hadde kjennskap til hans liv, og at vi heller ville at de som kjente ham, skulle be for ham. Han bønnfalt oss så alvorlig at vi bestemte oss for å overveie saken og legge den frem for Herren den kvelden. Og dersom veien syntes å være klar, ville vi etterkomme hans anmodning.

Om kvelden bøyde vi oss i bønn og la saken frem for Herren. Vi ba om at vi måtte lære å kjenne Herrens vilje angående den syke. Det eneste vi ønsket, var at Gud måtte bli æret. Ville Herren at vi skulle be for denne plagede mannen? Vi overlot saken til Gud og gikk til ro. I en drøm ble denne mannens sak tydelig fremstilt for meg. Hans liv fra ungdommen av ble vist meg, og hvis vi ba, ville Herren ikke høre oss, for han så urettferdighet i hans hjerte. Neste morgen kom denne mannen til oss for at vi skulle be for ham. Vi tok ham til side og fortalte ham at det gjorde oss vondt at vi var nødt til å avslå hans anmodning. Jeg fortalte ham min drøm som han innrømmet var i overensstemmelse med sannheten. Han hadde øvd selvbesmittelse helt fra sine guttedager og hadde fortsatt med denne lasten under sitt ekteskap. Men han sa han ville søke å bryte med denne vanen nå.

Denne mannen hadde en gammel, grunnfestet vane å seire over. Han var middelaldrende. Hans moralske prinsipper var så svake at de ble overvunnet når de kom i strid med en gammel, grunnfestet svakhet. De lavere lidenskaper hadde fått overtaket over den høyere natur. Jeg spurte ham ut angående helsereformen. Han sa at han ikke kunne leve etter den. Hans hustru kastet grahamsmålet ut gjennom døren dersom det kom inn i huset. Denne familien hadde fått hjelp av menigheten, og det ble holdt bønn for dem. Barnet døde, hustruen var syk, mens mannen og faren ville overlate til oss å bringe hans sak frem for en ren og hellig Gud, for at han måtte kunne gjøre et under og gjøre ham frisk. De moralske begrepene hos denne mannen var stivnet.

Når de unge legger seg til skammelige vaner, kommer de aldri til å oppnå styrke til fullt ut og på rette måte å utvikle fysisk, intellektuell og moralsk karakter. Her var en mann som daglig nedverdiget seg selv og likevel våget å tre frem for Guds ansikt og be om en større grad av styrke, som han på en skammelig måte hadde ødslet vekk, og som han i tilfelle av at bønnen ble hørt, ville ødsle bort i sine lyster. Hvilken overbærenhet Gud har! Hvis han skulle behandle menneskene etter deres korruperte veier, hvem kunne da leve for hans øyne? Hva ville ha hendt hvis vi hadde vært mindre varsomme og hadde brakt denne mannens sak frem for Gud mens mannen øvde urettferdighet? Ville Herren ha hørt oss? Ville han ha svart? «For du er ikke en Gud som har behag i ugudelighet; den onde får ikke bo hos deg. Overmodige får ikke stå frem for dine øyne; du hater alle dem som gjør urett.» «Hadde jeg urett for øye i mitt hjerte, så ville Herren ikke høre.» Sal. 5, 5.6; 66, 18.

Dette er ikke et isolert tilfelle. Ikke engang ekteskapsforholdet var nok til å bevare denne mannen fra de fordervelige vaner han hadde ligget under for fra ungdommen av. Jeg skulle ønske jeg kunne være overbevist om at slike tilfelle som det jeg har fremholdt, er sjeldne. Men jeg vet at de er vidt utbredt. Barn som blir født av foreldre som ligger under for fordervede lidenskaper, er verdiløse. Hva annet kan en vente av slike barn enn at de kommer til å synke lavere enn deres foreldre? Hva kan en vente av den oppvoksende slekt? Tusener er blottet for prinsipper. Slike mennesker overfører sine egne ynkelige, fordervede lidenskaper til sine barn. Hvilken arv! Tusener sleper av sted med sitt prinsippløse liv, besmitter sine omgivelser og forplanter sine fordervede lidenskaper ved å overføre dem til sine barn. De påtar seg ansvaret av å gi dem sin egen karakters stempel.

Jeg kommer tilbake til de kristne. Hvis alle som bekjenner seg til å lyde Guds lov, var fri for urettferdighet, ville min sjel finne lindring. Men det er de ikke. Noen som bekjenner seg til å holde alle Guds bud, er til og med skyldige i den synd som heter utukt. Hva kan jeg si for å vekke deres stivnede sanseevner? Moralske prinsipper som blir strengt etterlevd, blir sjelens eneste vern. Hvis det noen gang var en tid da kosten burde være av den enkleste sort, er det nå. Kjøttmat bør ikke settes frem for barna våre. Virkningen av den gjør sitt til å opphisse og styrke de lavere lidenskaper og har en tilbøyelighet til å lamme de moralske krefter. Kornsorter og frukt, tilberedt uten fett og i en så naturlig tilstand som mulig, bør være den maten som blir satt på bordet hos alle som sier at de forbereder seg til å bli tatt opp til himmelen. Jo mindre opphissende kosten er, desto lettere kan lidenskapene bli behersket. Vi bør ikke la oss lede av

smaken uten hensyn til fysisk, intellektuell eller moralsk helse.

Fordi de er ettergivende overfor de lavere lidenskaper, vil mange lukke sine øyne for lyset. De er nemlig redde for at de kommer til å se synder som de er uvillige til å gi avkall på. Alle kan se dersom de vil. Hvis de velger mørke fremfor lys, vil det ikke gjøre deres forbrytelse mindre. Hvorfor kan ikke menn og kvinner lese og sette seg inn i disse ting som har en så avgjort betydning for deres fysiske, intellektuelle og moralske styrke? Gud har gitt dere en bolig å dra omsorg for og bevare i den beste tilstand til hans tjeneste og ære. Deres legemer er ikke deres egne. «Vet I ikke at eders legeme er et tempel for den Hellige Ånd, som bor i eder, og som I har fra Gud, og at I ikke hører eder selv til? for I er dyrt kjøpt. Ær da Gud i eders legeme!» 1 Kor. 6, 19.20. «Vet I ikke at I er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i eder? Om noen ødelegger Guds tempel, ham skal Gud ødelegge; for Guds tempel er hellig, og det er I.» 1 Kor. 3, 16. 17.

Kapittel 51

Hvorfor Gud irettesetter sitt eget folk

Syvendedags adventister burde fremfor noe annet folk i verden være et mønster på gudsfrykt, hellige i hjerte og i ferd. I nærvær av -- -- fortalte jeg at det ble krevd av det folk Gud hadde valgt som sin særlige eiendom, at det skulle være opphøyet, dannet, helliggjort, delaktig i guddommelig natur, slike som unnflyr fordervelsen i verden, som stammer fra lysten. Skulle de som fører en så høy bekjennelse, gi seg over til synd og ugudelighet, ville deres skyld være svært stor. Herren irettesetter den ene synderen for at andre kan bli advart og frykte.

Advarsler og irettesettelser blir ikke gitt til feilende syvendedags adventister fordi deres liv er mer å klandre enn livet hos bekjennende kristne i alminnelige kirkesamfunn. Heller ikke er det fordi deres eksempel og handlinger er verre enn hos de adventistene som ikke vil vise lydighet mot Guds lovs krav, men fordi de har et stort lys og ved sin bekjennelse har tatt standpunkt som Guds særskilte, utvalgte folk og har Guds lov skrevet i sine hjerter. De gir til kjenne sin troskap mot himmelens Gud ved å være lydige mot lovene for hans rike. De er Guds representanter på jorden. Enhver synd hos dem skiller dem fra Gud og vanærer på en spesiell måte hans navn fordi de gir motstanderne av hans hellige lov anledning til å håne hans sak og hans folk, som han har kalt «en utvalgt ætt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk til eiendom» for at de skulle forkynne hans dyder som kalte dem fra mørke til sitt underfulle lys. i Pet. 2, 9.

Det folk som fører krig mot den store Jehovas lov, som anser det å være en særskilt dyd å tale, skrive og utføre de bitreste og mest avskyelige ting for å vise sin forakt for denne loven, kan føre en høy bekjennelse om kjærlighet til Gud og tilsynelatende eie en sterk religiøs nidkjærhet, slik som de jødiske yppersteprestene og eldste gjorde. Men på Guds store dag skal himmelens Majestet si om dem: «Funnet for lette.» «Ved loven kommer syndens erkjennelse.» Rom. 3, 20. Det speilet som kunne avsløre manglene i deres karakter for dem, raser de mot fordi det peker på deres synder. Ledende adventister som har forkastet lyset, gløder av raseri mot Guds hellige lov, på samme måte som jødene gjorde mot Guds Sønn. De er kommet opp i et fryktelig bedrag. De bedrar andre og blir selv bedratt. De vil ikke komme til lyset, for de vil ikke at deres handlinger skal bli irettesatt. Slike vil ikke ta imot lærdom. Men Herren

irettesetter og tilretteviser det folket som. bekjenner seg til å holde hans lov. Han peker på deres synder og åpenbarer deres urettferdighet, for han ønsker å få vekk all synd og ondskap fra dem, for at de må kunne fullkomme hellighet i hans frykt og bli beredt til å dø i Herren eller bli opptatt til himmelen. Gud irettesetter og tilretteviser dem for at de må bli foredlet, helliggjort, høynet og til sist opphøyet til hans trone.

Kapittel 52

En formaning til selvbeherskelse

Den formaningen Peter gir, er av største betydning for alle som streber etter udødelighet. Han skriver til dem som har den samme dyrebare tro:

«Simon Peter, Jesu Kristi tjener og apostel- til dem som har fått samme dyre tro som vi ved vår Gud og frelser Jesu Kristi rettferdighet: Nåde og fred bli eder mangfoldig til del, idet I kjenner Gud og Jesus, vår Herre! Etter som hans guddommelige makt har gitt oss alt som tjener til liv og gudsfrykt, ved kunnskapen om ham som kalte oss ved sin egen herlighet og kraft og derved har gitt oss de største og dyreste løfter, for at I ved dem skulle få del i guddommelig natur, idet I flyr bort fra fordervelsen i verden, som kommer av lysten, så legg og just derfor all vinn på i eders tro å vise dyd, og i dyden skjønnhet, og i skjønnheten avhold, og i avholdet tålmod, og i tålmodet gudsfrykt, og i gudsfrykten broderkjærlighet, og i broderkjærligheten kjærlighet til alle. For når disse ting finnes hos eder og får vokse, da viser de at I ikke er uvirksomme eller ufruktbare i kunnskapen om vår Herre Jesus Kristus; for den som ikke har disse ting, han er blind, nærsynt, idet han har glemt renselsen fra sine fordums synder. Derfor, brødre, legg enn mer vinn på å gjøre eders kall og utvelgelse fast! for når I gjør disse ting, da skal I ingensinne snuble; for på denne måte skal det rikelig gis eder inngang i vår Herre og frelser Jesu Kristi evige rike.» 2 Pet. 1, 1-11 .

Vi er i en verden med lys og kunnskap i overflod. Men mange som bekjenner seg til å ha den samme dyrebare tro, er med vilje uvitende. Lyset finnes overalt omkring dem, men de tar det ikke til seg. Foreldre innser ikke hvor nødvendig det er at de selv lærer å skaffe seg kunnskap og å gjøre praktisk bruk av den i ekteskapslivet. Dersom de fulgte apostelens formaning og holdt seg til den planen å føye dyd til dyd, ville de ikke være ufruktbare i kunnskapen om vår Herre Jesus Kristus. Men mange forstår ikke helliggjørelsens verk. De synes å mene at de har oppnådd den når de bare har lært den første lekse i å legge sammen. Helliggjørelsen er et fremadskridende verk. Vi oppnår den ikke på en time eller en dag for så å kunne holde den ved like uten noen særlig anstrengelse fra vår side.

Mange foreldre oppnår ikke den kunnskapen de burde oppnå i ekteskapslivet. De er ikke på vakt for å hindre at Satan benytter seg av dem og behersker deres sinn og deres liv. De innser ikke at Gud krever av dem at de skal beherske sitt ekteskapelige liv og unngå alle overdrivelser. Bare svært få føler det som en religiøs plikt å styre sine lidenskaper. I ekteskapet har de knyttet seg sammen med den de har valgt, og mener derfor at ekteskapet helliger ettergivenhet overfor de lavere lidenskaper. Selv menn og kvinner som bekjenner seg til gudsfrykt, gir sine vellystige lidenskaper frie tøyler og tenker ikke på at Gud holder dem ansvarlige for bruken av vital kraft, som svekker deres grep på livet og avkrefter hele organismen.

Under dekke av ekteskapspakten skjuler det seg synder av den mørkeste farge. Menn og kvinner som bekjenner seg til gudsfrykt, nedverdiger sine egne legemer ved å gi etter for fordervede lidenskaper og stiller seg på den måten lavere enn dyr. De misbruker de krefter Gud har gitt dem til å bli bevart i hellighet og ære. Helse og liv blir ofret på de lave lidenskapers alter. De høyere, edlere krefter blir underlagt de dyriske tilbøyeligheter. De som slik synder, kjenner ikke følgen av sin handlemåte. Kunne de se den summen av lidelse de påfører seg ved sin egen syndige ettergivenhet, ville de bli redde, og i det minste noen ville avstå fra den syndige handlemåten som bringer dem en slik fryktelig lønn. En stor klasse mennesker pådrar seg en så elendig tilværelse at døden ville være mer å foretrekke enn livet for dem, og mange dør før tiden fordi de ofrer sitt liv ved en overdreven og skjendig hengivelse til dyriske lidenskaper. Men fordi de er gift, mener de at de ikke gjør noen synd.

En falsk oppfatning av kjærlighet

Menn og kvinner, det kommer en dag da dere får oppleve hva begjær betyr, og hva følgen blir av å tilfredsstille det. Lidenskap av likså lav art kan vi finne innenfor ekteskapet som utenfor. Apostelen Paulus formaner mennene til å elske sine hustruer «liksom Kristus elsket menigheten og ga seg selv for dem.» «Så er mennene skyldige å elske sine hustruer som sine egne legemer. Den som elsker sin hustru, elsker seg selv; ingen har jo noensinne hatet sitt eget kjød, men han før og varmer det liksom Kristus gjør med menigheten.» Ef. 5, 25. 28. 29. Det er ikke ren kjærlighet som får en mann til å gjøre sin hustru til et redskap som tjener hans begjær. Det er de dyriske lidenskaper som gjør krav på å bli tilfredsstilt.

Hvor få menn det er som viser sin kjærlighet på den måten apostelen forklarer:

«Liksom Kristus elsket menigheten og ga seg selv for den, for å [ikke besmitte, men] hellige den, . . . at den kunne være hellig og ulastelig.» Vers 25-27. Det er den slags kjærlighet i ekteskapsforholdet Gud anerkjenner som hellig. Kjærlighet er et rent og hellig prinsipp, men begjærlig lidenskap tillater ingen tøyler og vil ikke la seg lede eller beherske av fornuften. Den er blind overfor følgene. Den vil ikke resonnerer fra årsak til virkning. Mange kvinner lider under stor svakhet og kronisk sykdom fordi det ikke blir tatt hensyn til de lovene som hersker i deres organisme. Naturens lover er blitt trådt under føtter. Hjernens nervekraft blir bortødslet av menn og kvinner fordi den blir satt i unaturlig virksomhet for å tilfredsstille lave lidenskaper. Og dette heslige monstret, lav, foraktelig lidenskap, blir kalt med det fine navnet kjærlighet. Mange kristendomsbekjennere som ble fremstilt for meg, så ut til å være blottet for forståelse av måtehold. De var mer dyriske enn guddommelige, De var i virkeligheten nesten helt igjennom dyriske. Menn av denne typen nedverdiger hustruen, henne som de har lovt å nære og pleie. Hun blir gjort til et redskap for å tilfredsstille lave, vellystige tilbøyeligheter. Og et ganske stort antall kvinner finner seg i å bli slaver under vellystige lidenskaper. De bevarer ikke sine legemer i hellighet og ære. Hustruen opprettholder ikke den verdighet og selvrespekt som hun hadde før sitt ekteskap. Denne hellige innstiftelsen skulle ha opprettholdt og økt hennes kvinnelige aktelse og hellige verdighet. Men hennes rene, verdige, guddommelige kvinnelighet er blitt fortært på den lave lidenskaps alter. Den er blitt oppofret for å behage hennes mann. Hun mister snart respekten for mannen, for han bryr seg ikke om de lover som dyreverdenen bøyer seg i lydighet for. Det ekteskapelige liv blir et gnagende åk fordi kjærligheten dør bort, og ofte hender det at mistillit, sjalusi og hat inntar dens plass.

Frukten av overdrivelse

Ingen mann kan virkelig elske sin hustru når hun tålmodig finner seg i å bli hans slave og være en tjener for hans fordervede lidenskaper. I sin passive underkastelse mistet hun den verdien hun engang hadde i hans øyne. Han ser henne slept ned fra alt som er opphøyet, til et lavt nivå, og snart mistenker han henne for at hun like tamt vil finne seg i å bli nedverdiget av en annen som av ham selv. Han tviler på hennes troskap og renhet, blir trett av henne og søker nye kilder til å vekke og skjerpe sine djevlelske lidenskaper. Guds lov blir ikke tatt hensyn til. Disse menn er verre enn dyr. De er demoner i menneskelig skikkelse. De kjenner ikke til de oppløftende, foredlende prinsipper i sann, hellig kjærlighet.

Hustruen blir også sjalu på sin mann og har mistanke om at han like gjerne gjør kur til en annen som til henne, hvis han bare får anledning. Hun ser at han ikke blir ledet av samvittigheten eller av Guds frykt. Alle disse hellige skranker blir brutt ned av hans lidenskapelige begjær. Alt det guddommelige hos mannen blir gjort til en tjener for lav, dyrisk vellyst.

Verden er full av menn og kvinner av denne slags, og pene, smakfulle, ja, kostbare hus inneholder et helvete. Hvis du kan, så forestill deg hvilket avkom slike foreldre må få. Kommer ikke barna til å synke enda lavere? Foreldrene gir barna preget av sin egen karakter. Barn som blir født av slike foreldre, arver derfor etter dem sinnsegenskaper som hører med til det nedverdiggende og lave. Og Satan gir næring til alt som bidrar til fordervelse. Spørsmålet som nå må avgjøres, er: Skal hustruen føle seg forpliktet til stilltiende å føye seg etter mannens krav når hun ser at det utelukkende er lave lidenskaper som behersker ham, og når hennes fornuft og dømmekraft overbeviser henne om at hun gjør det til skade for sitt eget legeme, som Gud har pålagt henne å bevare i hellighet og ære som et levende offer for Gud?

Det er ikke ren, hellig kjærlighet som får hustruen til å tilfredsstille de dyriske tilbøyelighetene hos sin mann på bekostning av helse og liv. Dersom hun eier sann kjærlighet og visdom, vil hun; prøve på å få hans sinn vekk fra å bli tilfredsstilt av vellystige lidenskaper og inn på opphøyde og åndelige emner ved å bli opptatt med interessante åndelige ting. Det kan bli nødvendig at hun på en beskjeden og kjærlig måte bestemt gir uttrykk for at hun ikke kan nedverdige sitt legeme ved å gi etter for seksuell overdrivelse -selv om hun gjør det med fare for å pådra seg hans mishag. På en mild, vennlig måte bør hun minne ham om at Gud har det første og høyeste krav på hele hennes vesen, og at hun ikke kan sette seg ut over dette kravet, for hun vil bli holdt ansvarlig på Guds store dag. «Eller vet I ikke at eders legeme er et tempel for den Hellige Ånd, som bor i eder, og som I har fra Gud, og at I ikke hører eder selv til? for I er dyrt kjøpt. Ær da Gud i eders legeme!» 1 Kor. 6, 19. 20. «I er dyrt kjøpt; bli ikke menneskers treller!» 1Kor.7,23.

Dersom en kvinne vil opphøye sin hengivenhet, og hun i hellighet og ære vil bevare sin dannede, kvinnelige verdighet, kan hun ved sin skjønnsomme innflytelse gjøre mye for å hellige sin mann og slik fullbyrde sin høye misjon. Når hun gjør det, kan hun frelse både mannen og seg selv og slik utføre en dobbelt gjerning. I denne saken, som er så ømtålig og vanskelig å ordne, er det nødvendig med mye visdom og

tålmodighet så vel som moralsk frimodighet og sjelsstyrke. Kraft og nåde kan vi oppnå i bønn. Oppriktig kjærlighet må være det rådende prinsipp i hjertet. Bare kjærlighet til Gud og kjærlighet til mannen kan danne det rette grunnlag for handling.

Hvis hustruen kommer til den slutning at mannen har rett til å ha fullt herredømme over hennes legeme, og danne hennes sinn slik at det i enhver henseende svarer til hans og går i de samme baner som hans eget, oppgir hun sin individualitet. Hennes personlighet går til grunne og blir oppslukt av mannens. Hun blir bare en maskin som drives og beherskes av hans vilje, en skapning til hans behag. Han tenker for henne, bestemmer for henne og handler for henne. Hun vanærer Gud når hun inntar en slik passiv stilling. Hun har et ansvar overfor Gud, og det er hennes plikt å bevare det.

Når hustruen overlater sitt legeme og sitt sinn til mannens kontroll, stiller seg passiv under hans vilje i alt og ofrer sin samvittighet, sin verdighet og endog sin personlighet, mister hun anledningen til å øve den mektige innflytelsen til det gode som hun burde ha for å høyne sin mann. Hun kunne mildne hans barske natur, og hennes helliggjørende innflytelse kunne virke på en måte som ville foredle og rense og lede ham til å strebe alvorlig etter å underkue sine lidenskaper og bli mer åndeligsinnet. Slik ville de sammen kunne få del i guddommelig natur og fly vekk fra fordervelsen i verden, som kommer av lysten.

Selvfornektelse og avhold

Innflytelsen kan ha stor makt til å lede sinnet inn på opphøyde og edle emner, opp over de lave, sanselige nytelser som det hjerte som ikke er blitt fornyet ved nåden, naturlig søker. Dersom hustruen føler at hun må komme ned til mannens ideal for å behage ham, når dyrisk lidenskap er hovedgrunnlaget for hans kjærlighet og behersker hans handlinger, mishager hun Gud. Hun forsømmer å øve en helliggjørende innflytelse på sin mann. Dersom hun føler at hun må underkaste seg hans dyriske lidenskaper uten å protestere med et ord, innser hun ikke sin plikt overfor ham, heller ikke overfor sin Gud. Seksuell overdrivelse vil på en virkningsfull måte ødelegge lysten til andaktsøvelser. Den berøver hjernen det nødvendige stoff til næring for organismen, og på den mest effektive måte tømmer den livskraften ut. Ingen kvinne bør støtte sin mann i et slikt selvødeleggelsesverk. Hun vil ikke gjøre det hvis hun er opplyst og har en sann kjærlighet til ham.

Jo mer en føyer de dyriske lidenskapene, desto sterkere blir de, og desto voldsommere blir deres krav om å bli tilfredsstilt. Gudfryktige menn og kvinner bør våkne opp til sin plikt. Mange som bekjenner seg til å være kristne, lider av lammelse i nerver og hjerne fordi de er umåteholdne i denne retning. Det er råttenskap i marg og ben hos mange som blir ansett for å være gode menn, som ber og gråter, og som står i høye stillinger, men som har besmittede legemer og aldri kommer til å gå inn gjennom portene i den himmelske stad.

Å, om jeg kunne få alle til å forstå plikten de har overfor Gud til å bevare den åndelige og den fysiske organismen i beste stand, slik at den kan gjøre fullkommen tjeneste for sin skaper! Den kristne hustru må så vel i ord som i handling holde seg fra å opphisse de dyriske lidenskapene hos sin mann. Mange har absolutt ingen krefter å ødsle bort på denne måten. Fra ungdommen av har de svekket hjernen og tappet den legemlige motstandskraft ved å tilfredsstille de dyriske lidenskaper. Selvfornektelse og avhold bør være løsenet i deres ekteskapelige liv.

Kapittel 53

Vitnesbyrds møter

Nylig fikk jeg et brev fra en bror som jeg har stor aktelse for. Han spurte hvordan møter bør bli ledet. Han spurte om det burde sendes opp mange bønner i rekkefølge, deretter et opphold i noen minutter og så mange bønner igjen.

Etter det lys jeg har fått om denne saken, har jeg kommet til den slutning at Gud ikke krever av oss at vi, når vi kommer sammen for å tilbe ham, skal gjøre disse stundene kjedelige og trettende ved at vi ligger i bøyd stilling i lengre tid av gangen og lytter til flere lange bønner. De som har en svak helse, tåler ikke en slik anstrengelse uten at de blir svært trette og utmattet. Legemet blir trett når det ligger i bøyd stilling så lenge, og det som er enda verre, sinnet blir så trett av stadig bønn at en ikke oppnår noen åndelig forfriskning, og møtet blir verre enn bortkastet for deres vedkommende. De er blitt åndelig og legemlig trette og har ikke oppnådd noen åndelig styrke.

La ikke bønn- og vitnesbyrds møter bli kjedelige. Hvis det er mulig, bør alle komme presis, til bestemt tid, og er det etternølere som kommer en halv time, eller kanskje bare femten minutter etter tiden, bør ikke møtet utsettes av den grunn. Selv om det bare er to til stede, kan de gripe fatt i løftet. Om mulig bør møtet begynne til fastsatt klokkeslett enten det er få eller mange til stede. Formvesen og kald stivhet bør en legge til side, og alle bør nøyaktig gjøre sin plikt. Ved vanlige anledninger bør selve bønnestunden ikke vare mer enn ti minutter. Når man så har forandret stilling, og ensformigheten er blitt brutt ved sang eller kort tale, kan de som føler seg tilskyndet til det, få anledning til å be.

Korte, saklige bønner

Alle bør føle det som en kristenplikt å holde korte bønner. Fortell Herren akkurat hva du ønsker, uten å fare rundt hele verden. I privat bønn har alle den forrett å kunne be så lenge de ønsker, og å uttale seg så tydelig som de måtte finne nødvendig. De kan be for alle sine slektninger og venner. Lønnkammeret er det stedet der de kan tale om alle sine private vanskeligheter, prøver og fristelser. Et felles møte til gudstjeneste bør ikke være stedet der en åpenbarer hjertets private anliggender.

Hva er hensikten med å komme sammen? Er det for å opplyse Gud, er det for å lære ham ved å fortelle i bønner alt vi vet? Vi kommer sammen for å oppbygge hverandre ved å utveksle tanker og følelser, for å samle styrke og lys og frimodighet ved å lære hverandres forhåpninger og mål å kjenne. Og når vi i tro sender opp alvorlige, hjertelige bønner, tar vi imot opplivelse og kraft fra ham som er kilden til vår styrke. Disse møtene bør være de mest dyrebare stunder, og de bør bli gjort interessante for alle som har noen smak for religiøse saker.

Jeg er redd for at det er noen som ikke legger frem sine vanskeligheter for Gud i bønn i enrom, men gjemmer dem til bønnemøtet. Der holder de så bønn for flere dager. Slike mennesker kunne vi gjerne kalle forsamlings- og bønnemøtedreperer. De sender ikke ut noe lys, og de oppbygger ikke noen. Deres kalde, isnende bønner og lange, gudsforlatte vitnesbyrd kaster en skygge omkring seg. Alle gleder seg når de er ferdige, og det er nesten umulig å fri seg for den kulde og det mørke som deres bønner og formaninger fører inn i møtet. Etter det lys jeg har fått, bør møtene våre være åndelige til felles oppbyggelse, og de må ikke vare for lange. Tilbakeholdenhet, stolthet, forfengelighet og menneskefrykt bør man la bli igjen hjemme. Små uoverensstemmelser og fordommer bør vi ikke ta med til disse møtene. Som i en enig familie bør enfoldighet, saktmodighet, tillit og kjærlighet råde i hjertene hos brødre og søstre som kommer sammen for å bli opplivet og styrket ved at de fører sine lys sammen.

«I er verdens lys,» sier den himmelske læreren. Matt. 5, 14. Ikke alle har den samme erfaring i sitt religiøse liv. Men de som har forskjellig erfaring, kommer sammen og taler på en enkel og ydmyk måte om sine opplevelser. Alle som går frem på kristenveien, bør ha, og vil ha, levende erfaringer som er nye og interessante. En levende erfaring består av daglige prøver, kamper og fristelser, store anstrengelser og seirer, stor fred og glede oppnådd gjennom Jesus. Når vi omtaler slike erfaringer på en enfoldig måte, gir det lys, styrke og kunnskap som vil hjelpe andre i deres vekst i det guddommelige liv. Å tilbe Gud bør være både interessant og belærende for dem som har en viss kjærlighet til guddommelige og himmelske ting.

De møtene Jesus holdt

Jesus, den himmelske læreren, holdt seg ikke borte fra menneskenes barn. Men for å ganne dem kom han fra himmelen ned til jorden der de oppholdt seg, for at

renheten og helligheten i hans liv måtte kunne skinne på alles sti og stråle på veien til himmelen. Verdens gjeløser søkte å gjøre sin belærende undervisning tydelig og enkel, slik at alle kunne fatte den. Som oftest valgte han å holde sine prekener ute i det fri. Ingen bygning kunne gi plass til den folkemengden som fulgte ham. Men han hadde særlige grunner til å ty ut i skogen eller til strandbredden for å gi sin undervisning. Der hadde han god oversikt over omgivelsene og kunne gjøre bruk av gjenstander og trekk fra dagliglivet som de ringe og uanselige kjente til, og slik kunne han illustrere de viktige sannhetene han fremholdt for dem. Til sin belærende undervisning knyttet han Guds gjerninger i naturen. Fuglene, som helt ubekymret kvitret sin sang, blomstene i dalen i sin glødende prakt, liljen som i sin renhet hvilte på sjøens overflate, de høye trærne, den dyrkede marken, det bølgende kornet, den øde jorden, treet som ikke bar frukt, de evige fjellene, den sprudlende bekken, den synkende solen, som farget og forgylte himmelhvelvingen -- alt dette gjorde han bruk av for å innprente guddommelige sannheter hos sine tilhørere. Han knyttet Guds henders gjerninger i himmelen og på jorden sammen med de livsens ord han ønsket å innprente i deres sinn, for at hans ord kunne være i friskt minne når de betraktet Guds underfulle gjerninger i naturen.

I all sin virksomhet søkte Kristus å gjøre lærdommene sine interessante. Han visste at en trett, sulten flokk ikke fikk noe gagn av åndelige velgjerninger, og han glemte ikke deres legemlige behov. Ved en anledning gjorde han et under for å mette fem tusen som var kommet sammen for å høre de livsens ord som lød fra hans lepper. Når Kristus fremholdt sin dyrebare sannhet for folkemengden, tok han hensyn til sine omgivelser. Disse omgivelsene var av en slik art at de ville tiltale øyet og vekke beundring hos dem som elsket det som var vakkert. Han kunne opphøye Guds visdom i hans skapte gjerninger og kunne knytte sammen sine hellige lærdommer ved å rette deres sinn gjennom naturen opp til naturens Gud.

Slik ble landskapet, trærne, fuglene, blomstene i dalen, fjellene, sjøen og den vakre himmelhvelvingen i deres sinn knyttet til hellige sannheter som ville hellige dem i deres minne når de etter Kristi himmelfart kom til å betrakte dem.

Når Kristus underviste folket, brukte han ikke tiden til bønn. Han tvang ikke på dem lange, trettende seremonier og bønner, slik som fariseerne gjorde. Han lærte disiplene sine hvordan de skulle be: «Og når I ber, skal I ikke være som hyklerne; for de vil gjerne stå og be i synagogene og på gatehjørnene, for å vise seg for menneskene; sannelig sier jeg eder: De har allerede fått sin lønn. Men du, når du ber, da gå inn i ditt

lønnkammer og lukk din dør og be til din Fader, som er i lønndom, og din Fader, som ser i lønndom, han skal lønne deg i det åpenbare. Og når I ber, skal I ikke ramse opp mange ord som hedningene; for de tror at de blir bønnhørt når de bruker mange ord. Gjør derfor ikke som de! for eders Fader vet hva I trenger til, før I ber ham. Derfor skal I be således.» Matt. 6, 5-9.

Offentlig bønn

Jesus understrekte for sine disipler den tanken at deres bønner skulle være korte og uttrykke akkurat det de ønsket, og ikke noe mer. Han angir lengden av deres bønner og innholdet i dem når de gir uttrykk for sine ønsker om timelige og åndelige velsignelser og sin takknemlighet for disse. Hvor omfattende denne mønsterbønnen er! Den dekker alles virkelige behov. Ett eller to minutter er lenge nok til enhver alminnelig bønn. Det kan være tilfelle der bønnen på en særlig måte blir inngitt av Guds Ånd, når det skjer påkallelse i Ånden. Den inderlig lengselsfulle sjelen kjemper og sukker etter Gud. Ånden kjemper, liksom Jakob gjorde, og vil ikke falle til ro uten særskilte åpenbarelses av Guds kraft. Det er som Gud vil at det skal være.

Men mange holder bønn på en tørr, prekenaktig måte. Slike ber til mennesker, ikke til Gud. Hvis de ba til Gud og virkelig forsto hva de foretok seg, ville de bli forferdet over sin våksomhet. For de holder et foredrag for Herren i form av en bønn, som om universets skaper trengte særlig opplysning om alminnelige spørsmål angående slikt som skjer i verden. Alle slike bønner er som en lydende malm og en klingende bjelle. De har ingen betydning i himmelen. De tretter Guds engler så vel som de menneskene som er nødt til å høre på dem.

Jesus ble ofte funnet i bønn. Han trakk seg tilbake til ensomme skoglunder eller til fjellene for å legge sine begjæringer frem for Faderen. Når dagens arbeid og bekymringer var endt, og de trette søkte hvile, brukte Jesus tiden til bønn. Vi ønsker ikke å fraråde bønn, for der er altfor lite bønn og årvåkenhet til det. Og det er enda mindre bønn med ånden og også med forstanden. Inderlig og virksom bønn er alltid på sin plass og vil aldri virke trettende. Slik bønn interesserer og oppliver alle som elsker andakt.

Bønn i lønnkammeret blir forsømt, og det er grunnen til at mange sender opp slike lange, trettende, sløve bønner når de kommer sammen for å tilbe Gud. I sine

bønner går de gjennom en ukes forsømte plikter og ber frem og tilbake i håp om å innhente det de har forsømt, og å stille sin sårede samvittighet til ro fordi den plager dem. De håper å kunne tryggle seg til Guds velbehag. Men følgen av slike bønner blir ofte at de bringer andres sinn ned til deres eget lave nivå av åndelig mørke. Dersom de kristne ville lære av Kristus angående årvåkenhet og bønn, ville de bli mer forstandige i sin tilbedelse av Gud.

Vi må samles omkring korset. Kristus og ham korsfestet må være emnet for betraktning og for samtale, grunnlaget for våre herligste sinnsbevegelser. Vi bør ha disse særlige sammenkomster i den hensikt stadig å bevare alt det vi får av Gud, i friskt minne og utrykke vår takknemlighet for hans store kjærlighet og vår villighet til å overlate alt i den hånden som ble naglet til korset for oss. Her bør vi lære å tale Kanaans språk, og å synge Sions sanger. Korsets gåte og korsets herlighet kan lære oss å beregne menneskets verdi, og da vil vi kunne innse og erkjenne betydningen av å arbeide for våre medmennesker for at de må kunne bli opphøyet til Guds trone.

Kapittel 54

Hvordan skal vi holde sabbaten?

Gud er nådig. Hans krav er rimelige og stemmer overens med hans velvillige og menneskekjærlige karakter. Hensikten med sabbaten var at den skulle være til gagn for hele menneskeslekten. Mennesket ble ikke dannet for å bli tilpasset etter sabbaten, for sabbaten ble til etter at mennesket var skapt, for å svare til dets behov. Etter at Gud hadde skapt verden i seks dager, hvilte han og helliget og velsignet den dagen som han hadde brukt til å hvile fra all sin gjerning som han hadde skapt og gjort. Han satte denne særskilte dagen til side for at menneskene kunne hvile fra sitt arbeid, slik at når de betraktet jorden her nede og himmelen der oppe, kunne de tenke på at Gud skapte alt dette i seks dager og hvilte på den syvende. De skulle tenke på at deres hjerter måtte fylles med kjærlighet og ærefrykt for Skaperen, når de betraktet de håndgripelige beviser for Guds uendelige visdom.

For å kunne holde sabbaten hellig behøver vi ikke å stenge oss inne og avskjære oss fra de skjønne omgivelsene i naturen og fra himmelens frie, styrkende luft. Vi bør ikke i noe tilfelle la byrder og forretningsanliggender lede våre tanker vekk fra Herrens sabbat som han har helliget. Vi bør ikke en gang tillate våre tanker å dvele ved noe som er av verdslig karakter. Men sinnet kan ikke bli oppkvikket, opplivet og høynet ved at en tilbringer nesten alle sabbatens timer innendørs og hører på lange prekener og trettende, formelle bønner. Det er å misbruke Herrens sabbat når vi feirer den på en slik måte. Vi oppnår ikke det som var hensikten med at den ble innstiftet. Sabbaten ble til for menneskets skyld, for å være til velsignelse for det ved å lede dets sinn bort fra timelig arbeid til betraktningen av Guds godhet og herlighet. Det er nødvendig at Guds folk kommer sammen for å tale om ham, for å utveksle tanker og ideer angående de sannheter som hans ord inneholder, og for å bruke en del av tiden til passende bønn. Men ikke en gang på sabbaten bør en gjøre slike stunder trettende ved å trekke dem ut i langdrag og gjøre dem interesseløse.

Naturens bok

En del av dagen bør alle få anledning til å være utendørs. Hvordan skulle barn kunne oppnå en mer korrekt kunnskap om Gud, og deres sinn ta imot bedre inntrykk

enn når de tilbringer en del av tiden utendørs, ikke med lek, men sammen med sine foreldre? Deres unge sinn må bli knyttet til Gud i naturens vakre omgivelser, og deres oppmerksomhet ledet inn på hans kjærlighet til menneskene, slik den kommer til syne i hans skaperverk. Da vil de føle seg tiltrukket av dette og bli interessert. Da vil det ingen fare være for at de setter Guds karakter i forbindelse med alt som er barskt og strengt. Når de betrakter de vakre tingene han har skapt, vil de derimot bli ledet til å se ham som en mild, kjærlig far. De vil innse at hans forbud og påbud ikke bare er gitt for å vise hans makt og myndighet, men at han tenker på barnas lykke. Når Guds karakter blir stilt frem i kjærlighetens, godhetens og skjønnhetens tiltrekkende lys, vil de få lyst til å elske ham. Vi kan lede deres tanker til de vakre fuglene som fyller luften med tonene av sine glade sanger, til gresstrået og de herlige, fargede blomstene, som i sin fullkommenhet fyller luften med vellukt. Alt dette forteller om den himmelske kunstners kjærlighet og innsikt og forkynner Guds ære.

Foreldre, hvorfor ikke gjøre bruk av de dyrebare lærdommene Gud har gitt oss i naturens bok, til å gi barna våre en riktig forståelse av hans karakter? De som av hensyn til skikk og bruk gir avkall på det enkle og lukker de skjønne tingene i naturen ute, kan ikke bli åndeligsinnet. De kan ikke forstå Guds innsikt og makt slik den er åpenbart i hans skaperverk. Derfor blir hjertene deres ikke opplivet av ny kjærlighet og interesse, og de blir ikke fylt med ærefrykt og aktelse når de ser Gud i naturen.

Alle som elsker Gud, bør gjøre alt de kan for at sabbaten skal bli en fryd, hellig og ærverdig. Det kan de ikke gjøre når de søker sitt eget behag i syndige, forbudte fornøyelser. Men de kan gjøre mye for å opphøye sabbaten i sine familier og gjøre den til den mest interessante dagen i uken. Vi bør ta tid til å interessere barna våre. Forandring vil ha en heldig innflytelse på dem. Vi kan gå sammen med dem ut i den friske luften. Vi kan sitte sammen med dem mellom trærne i det klare solskinet og gi deres urolige sinn noe å tenke på ved at vi samtaler med dem om Guds gjerninger. Vi kan inspirere dem med kjærlighet og ærefrykt når vi gjør dem oppmerksom på de vakre tingene i naturen.

Vi bør gjøre sabbaten så interessant for våre familier at dens ukentlige tilbakevending blir hilst med glede. Foreldre kan ikke opphøye og ære sabbaten på noen bedre måte enn ved å tenke ut midler som kan gi familien en riktig undervisning, interessere dem for åndelige ting og gi dem riktig forståelse av Guds karakter og av hva han krever av oss for at vi kan fullkomme en kristelig karakter og oppnå et evig liv.

Foreldre, gjør sabbaten til en lyst, for at barna deres må se frem til den og by den velkommen i sine hjerter!

Kapittel 55

Kristelig atspredelse

Jeg har tenkt på hvilken forskjell en ville se mellom vår sammenkomst her i dag og slike sammenkomster som i alminnelighet blir ledet av ikke-troende mennesker. I stedet for bønn og tale om Kristus og om religiøse emner ville man ha hørt tåpelig latter og tom samtale. Deres mål ville være å få en morsom tid sammen. Den ville begynne med uforstand og ende i forfenglighet. Vi ønsker at disse sammenkomster må foregå på en slik måte og vi selv oppføre oss slik at vi kan vende tilbake til våre hjem med en uskadd samvittighet for Gud og mennesker og i bevisstheten om at vi ikke på noen måte har såret eller skadet dem vi var sammen med, eller hatt en skadelig innflytelse på dem.

Det er her mange gjør feil. De tenker ikke over at de er ansvarlige for den innflytelsen de daglig øver, og at de må avlegge regnskap for de inntrykkene de gjør, og for den innflytelsen de øver på alle de kommer i kontakt med i livet. Hvis denne innflytelsen er slik at den kan være med på å lede andres sinn bort fra Gud og dra dem inn på forfenglighetens og dårskapens bane, få dem til å søke sitt behag i fornøyelser og tåpelige nytelser, må de avlegge regnskap for dette. Og dersom de er menn og kvinner med innflytelse, dersom deres stilling er slik at deres eksempel vil virke på andre, kommer det til å hvile større synd på dem fordi de forsømte å innstille sin oppførsel etter det bibelske ideal.

Den anledningen vi har her i dag, svarer nettopp til mine forestillinger om atspredelse. Jeg har prøvd å fremholde mitt syn på dette emne, men der er lettere å belyse det enn å uttrykke det. Jeg var på dette sted for om lag et år siden da en lignende sammenkomst fant sted. Nesten alt sammen den gang gikk for seg på en behagelig måte, men likevel var visse ting forkastelige. Det var noen som begynte med en hel del spøk og vitser. Ikke alle var sabbatsholdere, og det rådet en innflytelse som ikke var så behagelig som vi kunne ønske.

Men jeg tror at mens vi søker å fornye vårt sinn og styrke våre leger, krever Gud av oss at vi til enhver tid skal bruke alle våre krefter i den beste hensikt. Vi kan være sammen, slik som vi er det her i dag, og gjøre alt til Guds ære. Vi kan og bør la våre atspredelser foregå på en slik måte at vi ved dem blir beredt til å utføre de pliktene

som hviler på oss, og at vår innflytelse på våre omgivelser blir mer gagnlig. Det bør særlig være tilfelle ved en anledning som denne, som bør være en glede for oss alle. Vi kan vende tilbake til våre hjem med et fornyet sinn og et styrket legeme, ferdig til å ta fatt på arbeidet igjen med større håp og større frimodighet.

Vi tror det er vår forrett hver dag i vårt liv å kunne helliggjøre Gud på jorden, og at vi ikke skal leve her i verden bare for vår egen fornøyles skyld, bare for å behage oss selv. Vi er her for å være til gagn for menneskene, for å være til velsignelse for samfunnet. Og hvis vi lot våre tanker løpe i de lave spor som mange som bare søker forfenglighet og dårskap, lar sine tanker løpe, hvordan kunne vi da bli til velsignelse for samfunnet, til gagn for menneskeslekten og denne generasjon? Vi kan ikke uten å pådra oss skyld gi oss over til fornøyelse som vil gjøre oss uskikket til mer trofast å utføre livets alminnelige plikter.

Vi ønsker å søke det som er opphøyet og elskelig. Vi ønsker å få sinnet vekk fra de tingene som er overfladiske og uvesentlige og ikke har noen fasthet. Det vi ønsker, er at alt vi tar fatt på, må bringe oss styrke. Fra alle disse sammenkomster til rekreasjon og fra all denne behagelige omgang ønsker vi å hente ny styrke til å bli bedre menn og kvinner. Fra enhver mulig kilde ønsker vi å samle ny kraft, ny styrke, for at vi må kunne høyne vårt liv til renhet og hellighet og ikke komme ned på verdens lave plan. . . .

Kapittel 56

Ingen prøvetid etter Kristi komme

Når Jesus reiser seg i det Aller-helligste, legger sin kledning som mellommann av seg og kler seg i hevners kledebon i stedet for den prestelige drakten, vil arbeidet for syndere være fullført. Da er det tidspunktet kommet da ordet går ut: «La den som gjør urett, fremdeles gjøre urett, . . . og den rettferdige fremdeles gjøre rettferdighet, og den hellige fremdeles bli helliggjort! Se, jeg kommer snart, og min lønn er med meg, til å gi enhver igjen etter som hans gjerning er.» Åp. 22, 11. 12.

Gud har gitt sitt ord for at alle skal granske det, for at de må lære å kjenne veien til livet. Ingen behøver å fare vill dersom de vil fylle de betingelsene for frelse som er lagt ned i Guds Ord. En prøvetid blir gitt til alle for at de må kunne danne en karakter med det evige liv som mål. Alle får anledning til å bestemme seg for liv eller død. Menneskene skal bli dømt i forhold til det lys som er gitt dem. Ingen vil bli gjort ansvarlig for sitt mørke og sin villfarelse dersom lyset ikke er kommet til dem. De er ikke skyldig i noen synd når de ikke har fått noe de kunne ta imot. Alle kommer til å bli prøvd før Jesus forlater sin plass i det Aller-helligste. Alles prøvetid opphører når forbønn for syndere blir avsluttet, og hevners kledning blir tatt i bruk.

Mange hyller det syn at det vil bli en prøvetid etter at Jesus avslutter sitt verk som mellommann i det Aller-helligste. Dette er et lurt påfunn av Satan. Gud prøver og forsøker verden ved det lys som det behager ham å gi den før Kristi komme. Karakteren er da utviklet til liv eller død. Men prøvetiden for dem som velger å leve et liv i synd og ikke bryr seg om den store frelse som blir tilbudt, vil opphøre når Kristi tjeneste blir avsluttet straks før han kommer til syne i himmelens skyer.

De som elsker verden, og som har et kjødelig sinn og er fiender av Gud, vil smigre seg med at det blir gitt dem en prøvetid etter at Kristus blir åpenbart i himmelens skyer. Det kjødelige hjerte som er så imot å underkaste seg og vise lydighet, vil bli bedratt av dette tiltalende lærepunkt. Mange vil fortsette i kjødelig trygghet og fremdeles være i opprør mot Gud mens de trøster seg med at det da vil bli tid til å omvende seg fra synd, og de får anledning til å ta imot den sannheten som nå er upopulær og kommer på tvers av deres naturlige tilbøyeligheter og ønsker. Når de ikke

har noe å våge og ikke noe å tape ved å vise lydighet mot Kristus og sannheten, mener de at de da vil nytte anledningen til å bli frelst.

Det er visse ting i Skriften som er vanskelige å forstå, og som ukyndige og ubefestede, ifølge Peters uttalelse, forvansker til sin egen undergang. Her i livet blir vi kanskje ikke i stand til å forklare betydningen av hvert enkelt skriftsted. Men praktisk sannhet inneholder ingen livsviktige punkter som vil bli innhyllet i mystikk. Når tiden ved Guds forsyn kommer da verden skal bli prøvd angående sannheten for den tid, vil hans Ånd virke på menneskesinnene slik at de endog under faste og bønn vil granske Skriften inntil ledd etter ledd blir utforsket og samlet i en fullkommen kjede. Hvert punkt som direkte har med sjelens frelse å gjøre, vil bli gjort så tydelig at ingen behøver å fare vill eller å gå i mørke.

Ansvarlige for lyset

Etter som vi har fulgt profetiens kjede nedover, er den åpenbarte sannheten for vår tid blitt tydelig sett og forklart. Vi er ansvarlige for de forrettigheter vi nyter, og for det lyset som skinner på vår sti. De som levde i tidligere slektledd, var ansvarlige for det lys som fikk lov å skinne for dem. Deres sinn ble påvirket av forskjellige punkter i Skriften, og de ble prøvd med dem. Men de skjønnte ikke de sannhetene vi skjønner. De var ikke ansvarlige for det lys de ikke hadde. De hadde Bibelen, slik som vi har den. Men tidspunktet for utfoldelsen av den særlige sannheten angående de avsluttende begivenheter i jordens historie faller i den siste generasjon som kommer til å leve på jorde.

Særskilte sannheter har vært avpasset etter forholdene i de forskjellige slektledd som levde den gang. Den nærværende sannhet, som er en prøve for menneskene i denne slekt, var ikke en prøve for menneskene i lengst forsvunne generasjoner. Dersom det lyset som nå skinner for oss angående det fjerde budets sabbat, var blitt gitt til fortidens generasjoner, ville Gud ha holdt dem ansvarlige for dette lyset.

Da Guds tempel ble åpnet i himmelen, så Johannes i et hellig syn en klasse mennesker som ble gjort oppmerksomme på arken som inneholdt Guds lov, og som med ærbødig ærefrykt betraktet den. Den særlige prøven angående det fjerde bud kom først etter at Guds tempel ble åpnet i himmelen.

De som døde før lyset ble gitt angående Guds lov og angående kravene i det fjerde bud, gjorde seg ikke skyldig i synd når de overtrådte sabbaten, den syvende dag. Guds visdom og nåde når han deler ut lys og kunnskap i rett tid etter som folket trenger det, er uransakelig. Forut for sitt komme for å dømme verden med rettferdighet sender han ut en advarsel for å vekke menneskene og gjøre dem oppmerksomme på at de tilsidesetter det fjerde bud, for at de må bli opplyst og kunne omvende seg fra sin overtredelse av hans lov og bevise sin troskap mot den store lovgiver. Han har sørget for at alle kan bli hellige og lykkelige hvis de bare vil. Denne slekt har fått nok lys til at vi kan få vite hva våre plikter og privilegier består i, og kan glede oss over de dyrebare og høytidelige sannhetene i deres enkelhet og kraft.

Vi er ansvarlige bare for det lys som skinner på oss. Guds bud og Jesu vitnesbyrd prøver oss. Hvis vi er trofaste og lydige, vil Gud ha behag i oss og velsigne oss som sitt utvalgte eiendomsfolk. Når fullkommen tro og fullkommen kjærlighet og lydighet er til stede og virker i hjertene hos dem som følger Kristus, vil de ha en mektig innflytelse. Det vil gå ut lys fra dem, det vil spre mørket omkring dem og foredle og høyne alle som kommer innenfor området for deres innflytelse, og bringe kunnskap om sannheten til alle som er villige til å bli opplyst og til å følge lydighetens beskjedne sti.

Sannheter erstattet med innbilning

De som har et kjødelig sinn, kan ikke fatte den hellige kraften i de livsviktige sannhetene som deres frelse er avhengig av, fordi de har stolthet i hjertet, kjærlighet til verden, lyst til makelighet, egoisme, begjær, misunnelse, vellyst, hat og alt som er ondt. Dersom de ville seire over disse tingene, kunne de få del i den guddommelige natur. Mange forlater Guds tydelige sannheter og forsømmer å følge det lys som så klart skinner på deres sti. De prøver å forske ut hemmeligheter som ikke er tydelig åpenbart, og de gir seg over til gjetninger. De taler og diskuterer om spørsmål som det ikke kreves av dem at de skal forstå, fordi de ikke har noen særlig forbindelse med deres frelse. Tusener har på denne måten latt seg dåre av Satan. De har forsømt den nærværende sannhet og de nærliggende plikter som er klare og forståelige for alle som har evnen til å tenke. De lar tankene arbeide med tvilsomme teorier og med skriftsteder som de ikke kan fatte. Så er de kommet vekk fra troen. De har en blandet tro.

Gud vil at alle skal gjøre en praktisk bruk av den tydelige lære i hans ord angående menneskets frelse. Dersom de lever etter ordet, som er så klart og mektig i sin

enkelhet, vil de ikke komme til kort i å fullkomme en kristelig karakter. De vil bli helliget ved sannheten, og når de lyder sannheten i ydmykhet, vil de sikre seg et evig liv. Gud ønsker tjenere som er tro ikke bare i tale, men i handling. Deres frukter vil vise ektheten av deres tro.

Bror O, du kommer til å bli utsatt for Satans fristelser hvis du fortsatt holder fast ved dine uriktige synspunkter. Din tro vil bli en blandet tro, og du kommer til å stå i fare for å forvirre andres sinn. Gud krever at hans folk skal være ett. Dine merkelige synsmåter vil vise seg å skade din innflytelse. Dersom du fortsatt holder fast ved dem og snakker om dem, vil de til slutt skille deg fra dine brødre. Dersom Gud har lys som er nødvendig til frelse for hans folk, vil han gi det til dem, slik som han har gitt andre store og viktige sannheter. Med dette bør du la saken hvile. La Gud arbeide på sin egen måte, slik at han kan fullbyrde sine hensikter til sin egen tid og på sin egen måte. Måtte Gud sette deg i stand til å vandre i lyset, liksom han er i lyset.

Kapittel 57

Sabbatens hellighet

Når sabbaten begynner, bør vi sette vakt over oss selv, over våre handlinger og over våre ord, for at vi ikke skal bedra Gud ved at vi selv bruker den tiden som strengt hører Herren til. Vi bør ikke selv gjøre noe eller tillate barna våre å gjøre noe som helst av vårt arbeid for vårt levebrød eller noe som kunne ha vært gjort i de seks arbeidsdagene.

Fredag er beredelsesdagen. Da kan vi bruke tiden til å forberede sabbaten og til å tenke på den og snakke om den. Ingenting som i himmelens øye vil bli betraktet som en overtredelse av den hellige sabbat, bør være usagt eller ugjort for å bli sagt eller gjort på sabbaten. Gud krever ikke bare at vi avstår fra fysisk arbeid på sabbaten, men at tankene blir lært opp til å være opptatt med hellige emner. Vi overtrer faktisk det fjerde bud hvis vi samtaler om timelige ting, eller hvis vi gir oss av med løsmunnet, intetsigende samtale. Det er våre egne ord vi taler hvis vi snakker om alt og hva som helst som måtte falle oss inn. Hvis vi viker av fra det som er rett, blir vi ført inn i trelldom og fordømmelse.

Bror P, du bør lære deg opp til å innse at det fjerde buds sabbat er hellig; og du bør arbeide for å løfte nivået i din familie og overalt der du ved ditt eksempel har senket det blant Guds folk. Du bør motarbeide den innflytelsen du har øvd i denne henseende, ved å snakke og handle annerledes enn du har gjort. Du har ofte forsømt å komme hviledagen i hu, så du holder den hellig». Du har ofte glemt det og ofte snakket dine egne ord på Guds hellige dag. Du har vært uforsiktig og har på sabbaten gitt deg i snakk med de vantro angående dagens alminnelige emner, som vinning og tap, aksjer, gårdsbruk og forsyninger. På den måten blir din innflytelse skadet ved ditt eksempel. Du bør gjøre en forandring.

De som ikke er helt omvendt til sannheten, lar titt tankene være fritt opptatt med timelige foretak, og selv om de kanskje hviler fra kroppslig arbeid på sabbaten, taler deres tunger det som er i deres sinn. Derfor snakker de om buskapen, avlingen, tap og vinning. Alt dette er å overtre sabbaten. Dersom tankene er opptatt med timelige gjøremål, vil tungen åpenbare det. For det som hjertet flyter over av, det taler munnen.

Predikantens ansvar

Særlig bør predikanter være forsiktige med sitt eksempel i denne sak. På sabbaten bør de samvittighetsfullt innskrenke seg til å snakke om religiøse emner -- om den nærværende sannhet, om øyeblikkets plikter, den kristnes håp og frykt, prøvelser, kamper og trengsler, om den endelige seier over døden og om den lønn som er i vente.

Jesu tjenere bør stå som irrettesettere av dem som forsømmer å komme sabbaten i hu og holde den hellig. På en vennlig og høytidelig måte bør de irrettesette dem som tar del i verdslige samtaler på sabbaten og på samme tid gir seg ut for å være sabbatsholdere. De bør oppmuntre til andektighet overfor Gud på hans hellige dag.

Å innhente søvn på sabbaten

Ingen bør føle seg fri til unyttig å bruke den hellige tid. Det mishager Gud når sabbatsholdere sover vekk en stor del av sabbaten. På den måten vanærer de sin skaper og sier ved sitt eksempel at de seks dagene er altfor kostbare for dem til å bli brukt til hvile. De må tjene penger selv om de skal gjøre det ved å berøve seg den nødvendige søvnen. Denne innhenter de så ved å sove vekk hellig tid. De unnskylder seg med å si: «Sabbaten ble gitt som hviledag. Jeg vil ikke gå glipp av hvile for å være til stede ved møtet, for jeg trenger hvile.» Slike gjør en uriktig bruk av den hellige dag. Særlig på den dagen bør de interessere sin familie for å holde den hellig og komme sammen i Guds hus med de få eller mange, etter som forholdene måtte være. De bør vie sin tid og sine krefter til åndelige sysler for at den guddommelige innflytelsen som hviler over sabbaten, må følge dem gjennom uken. Av alle ukens dager er ingen så gunstig til andektige tanker og følelser som sabbaten.

Det ble vist meg at hele himmelen betrakter og overvåker på sabbaten dem som anerkjenner det fjerde buds krav om å holde sabbaten. Engler la merke til deres interesse og høyaktelse for denne guddommelige innstiftelse. De som i sine hjerter helliget Gud Herren ved en strengt andektig sinnsstemning og søkte å utnytte de hellige timer ved å holde sabbaten etter beste evne og ære Gud ved å kalle sabbaten en lyst -- disse ble særlig velsignet av englene med lys og helse, og en særlig styrke ble gitt dem. Men på den andre siden vendte englene seg vekk fra slike som ikke verdsatte helligheten ved denne dagen Gud helliget, og tok fra dem deres lys og styrke. Jeg så

dem overskygget av en sky, motløse og ofte tungsindige. De følte en mangel på Guds ånd.

Kapittel 58

Ubalanserte Sinn

Gud har betrodd hver enkelt av oss hellige verv som han holder oss ansvarlige for. Det er hans hensikt at vi slik skal lære opp sinnet, så vi blir i stand til å gjøre bruk av de talentene han har gitt oss, på en slik måte at vi kan utføre mest mulig godt og være den guddommelige giveren til ære. Vi skylder Gud alle sinnets evner. Disse krefter kan vi kultivere og på en så forstandig måte lede og beherske at hensikten med at de ble gitt, blir oppnådd. Det er en plikt å lære sinnet opp, slik at sjelens krefter kommer til uttrykk, og enhver evne blir utviklet. Når alle evner blir holdt i virksomhet, blir forstanden styrket, og hensikten med at de ble gitt, vil bli oppnådd.

Mange utretter ikke så mye godt som de kunne, for de bruker åndsevnene på ett område og unnlater å ta seg omhyggelig av de tingene de mener de ikke er skikket til. Noen evner som er svake, får derfor lov å ligge i dvale, fordi det arbeid som skulle sette dem i virksomhet og følgelig gi dem styrke, ikke faller så behagelig. Vi bør øve opp alle sinnets krefter og dyrke alle evnene. Oppfatningsevne, dømmekraft, hukommelse og alle de rasjonelle krefter bør være like sterke, for at sinnet kan være vel avbalansert.

Dersom disse evnene blir brukt på bekostning av at andre blir forsømt, blir Guds hensikt med oss ikke fullt ut gjennomført. For alle evnene har en forbindelse med hverandre og er i høy grad avhengig av hverandre. For at likevekten nøye kan bli bevart, kan den ene ikke brukes med god virkning uten at alle virker med. Dersom den ene får all oppmerksomhet mens andre ligger i dvale, blir utviklingen sterk i denne ene og vil føre til ytterligheter, fordi ikke alle kreftene er blitt oppøvd. Nons sinn blir forkrøplet og har ikke den rette likevekten. Ikke alles sinn er likedan sammensatt fra naturens side. Det finnes forskjellige slags sinn. Noen er sterke på visse punkter og svært svake på andre. Disse manglene, som er så iøynefallende, behøver ikke å forekomme, og burde ikke finnes. Hvis de som har et slikt sinn, ville styrke de svake punktene i sin karakter ved å utvikle og øve dem opp, ville de bli sterke.

Det er behagelig, men likevel ikke fordelaktig, å bruke de evnene som fra naturens side er sterkest, mens en forsømmer dem som er svake, men som trenger til å styrkes. Vi burde gi de svakeste evnene omhyggelig oppmerksomhet for at alle åndens

krefter kan komme i god likevekt og alle utføre sin del på samme måte som et godt regulert maskineri. Vi er avhengige av Gud når det gjelder å bevare alle våre evner. Kristne har plikt overfor Gud, til å lære sinnet opp, slik at alle evnene kan bli styrket og utviklet mer fullstendig. Hvis vi forsømmer å gjøre det, kommer de aldri til å kunne oppfylle den hensikten de var bestemt til. Vi har ingen rett til å forsømme noen av de krefter Gud har gitt oss. Vi ser monomaner mennesker med fikse ideer overalt i landet. De er ofte normale på alle punkter unntatt ett. Grunnen til dette er at det ene sinnsorgan har vært brukt svært mye, mens de andre har fått lov å ligge i dvale. Det ene som stadig ble brukt, ble utmattet og sykkelig, og mannen ble et vrak. Gud ble ikke æret ved at han fulgte denne fremgangsmåten. Hadde han latt alle organer få like mye øvelse, ville alle ha fått en sunn utvikling. Da ville ikke alt arbeid ha blitt lagt på det ene, og ikke noe organ ville ha brutt sammen.

Predikanter bør være på vakt så de ikke kullkaster Guds hensikter på grunn av sine egne planer. De står i fare for å innskrenke Guds verk og begrense sin virksomhet til visse steder og ikke utvikle noen særlig interesse for Guds verk på alle dets forskjellige områder. Det er noen som samler sitt sinn omkring ett emne og utelukker alle andre som kunne være like viktige. De er ensidige. Alle krefter de eier, blir konsentrert om det emne som for øyeblikket opptar deres sinn. Ethvert annet hensyn blir mistet av syne. Dette ene yndlingsemne utgjør hovedtemaet i deres sinn og er gjenstand for deres samtale. Alle beviser som har forbindelse med dette emne, griper de med begjær og bruker det, og det blir arbeidet så utførlig med det at det tretter tanken å følge med.

Ofte blir tiden spilt ved at en forklarer punkter som i virkeligheten er uvesentlige, og som vil bli ansett som avgjorte uten å legge frem noe bevis, fordi de er så selvvinnlysende. Men virkelig viktige punkter bør bli fremholdt med så sterk klarhet og styrke som språket er i stand til å uttrykke. Evnen til å samle tankene om en gjenstand mens alle andre blir holdt utenfor, er i en viss grad bra. Men når en stadig bruker denne ene, sliter det på de organene som blir satt i virksomhet for å gjøre dette arbeid. Det blir lagt for stor bær på den, og følgen blir at det ikke lykkes å utføre den størst mulige mengde godt. Det viktigste slitet går ut over en gruppe organer, mens de andre er i dvale. På den måten kan sinnet ikke arbeide sunt, og som en følge av dette blir livet forkortet.

Alle evnene bør bære en del av arbeidet, virke harmonisk og avbalansere

hverandre. De som setter hele sin sinnsstyrke inn på et enkelt emne, står langt tilbake på andre punkter, fordi evnene ikke blir likt utviklet. Det emnet som ligger foran dem, sluker hele deres oppmerksomhet, de blir ledet videre og videre og trenger dypere og dypere inn i saken. De ser kunnskap og lys etter som de blir interessert og opptatt. Men det er svært få som klarer å følge dem, dersom de da ikke har tenkt like dypt over saken. Det er fare for at slike menn pløyer og planter sannhetens sæd så dypt at de ømtålige, dyrebare spirene aldri trenger opp til overflaten.

Ofte blir det utført et hardt arbeid som ikke nettopp er nødvendig, og som aldri kommer til å bli påskjønet. Hvis de som har store evner til å konsentrere seg, utvikler denne evnen og forsømmer andre, kan de ikke ha et velavbalansert sinn. De ligner et maskineri der bare en gruppe hjul arbeider samtidig. Mens noen hjul ruster på grunn av uvirksomhet, blir andre utslitt fordi de stadig blir brukt. Menn som utvikler en eller to evner og ikke bruker alle likt, kan ikke utrette halvdelen av det gode i verden som Gud har til hensikt at de skulle utrette. De er ensidige. Bare halvdelen av de kreftene Gud har gitt dem, blir satt i virksomhet, mens den andre halvdelen ruster opp i uvirksomhet.

Dersom de som har et slikt innstilt sinn, har en særlig oppgave som krever omtanke, bør de ikke bruke alle kreftene sine til denne ene tingen mens de utelukker alt annet av interesse. Mens de gjør det bestemte emne til sin hovedoppgave, bør de vie en del av sin tid til andre grener av virksomheten. Det ville være mye bedre for dem selv og for saken i alminnelighet. En bør ikke la oppmerksomheten bare sentrere seg om en gren av virksomheten og forsømme alle andre.

Når det gjelder det skriftlige arbeid, er det noen som trenger til å være forsiktige, slik at de ikke tilslører klare punkter ved å underbygge dem med mange argumenter som ikke er av levende interesse for leseren. Hvis de til kjedsommelighet oppholder seg ved enkelte punkter og drar frem enhver detalj som kommer i deres tanker, er deres arbeid nesten bortkastet. Interessen hos leseren er ikke stor nok til å følge emnet til dets avslutning. Selv de mest vesentlige sannhetspunkter kan en gjøre uklare hvis en fester seg ved hvert mindre betydningsfullt punkt. En skynder seg over et stort område, men det arbeid en gjør seg så stor møyen med, er ikke skikket til å utrette mest mulig godt ved å vekke alminnelig interesse.

I denne tid, da behagelige eventyr flyter på overflaten og tiltrekker menneskenes sinn, er det bedre å fremholde sannheten i en lettfattelig form, støttet av noen få sterke

beviser, enn det er å finne og stille opp en overveldende mengde vitnesbyrd. For poenget vil da ikke tre frem så klart i manges sinn som det gjorde før innvendingene og bevisene ble lagt frem for dem. For manges vedkommende vil uttalelser til forsvar trenge dypere inn enn vidløftige argumenter. De vil betrakte mange ting som avgjort. Beviser hjelper ikke saken i slike sinn.

Troskap i hjemlivets plikter

Kjære søster O! Jeg tror ikke du er lykkelig. Når du søker etter en eller annen stor oppgave, overser du de pliktene som ligger like foran deg. Du er ikke lykkelig, for du overser de små pliktene i hverdagen mens du venter på en eller annen høyere og større oppgave å løse. Du er hvileløs, urolig og utilfreds. Du liker bedre å gi ordrer enn å utføre noe. Du liker bedre å fortelle andre hva de skal gjøre, enn selv ta fatt med glede og utrette noe.

Du kunne ha gjort din fars hjem lykkeligere hvis du hadde tenkt mindre på din egen tilbøyelighet og mer på andres lykke. Når du er opptatt med livets alminnelige, ordinære plikter, forsømmer du å ha ditt hjerte med i arbeidet. Ditt sinn strekker seg fremover, lenger ut, til en mer tiltalende, høyere eller mer ærefull oppgave. Noen må gjøre akkurat det du ikke har lyst til, ja, som du ikke engang kan like. Hvis du gjør disse jevne, enkle plikter med troskap og villighet, kommer du til å få en utdanning som er nødvendig for deg å oppnå for å fatte kjærlighet til huslige plikter. Her er en erfaring som det er svært viktig for deg å oppnå, men du liker den ikke. Du knurrer over din lodd i livet og gjør på den måten dine omgivelser ulykkelige, og selv lider du stort tap. Kanskje du aldri blir kalt til en oppgave som vil stille deg overfor offentligheten. Men alt det arbeidet vi gjør, som nødvendigvis må gjøres, enten det er å vaske opp, dekke bord, passe de syke, lage mat eller vaske, er av moralsk betydning. Før du med glede og fritt mot kan ta fatt på disse pliktene, er du ikke skikket til større og høyere plikter. De uanselige oppgavene som ligger foran oss, må noen ta seg av. Og de som utfører dem, bør føle at de gjør et nødvendig og hederlig arbeid, og at de i sitt arbeid, så ubetydelig det enn måtte være, utfører Guds gjerning, like visst som Gabriel gjorde da han ble sendt til profeten. Alle arbeider på sine respektive områder. Kvinnen som i sitt hjem utfører de små pliktene i livet, plikter som må gjøres, kan og bør vise en troskap, lydighet og kjærlighet liksom oppriktig som englene på sitt område. Når en gjør Guds vilje, blir hvilket som helst nødvendig arbeid hederlig.

Det du trenger, er kjærlighet og hengivenhet. Din karakter trenger til å bli tildanner. Din bekymring må du legge vekk og i stedet bli drevet av mildhet og kjærlighet. Fornekt deg selv. Vi ble ikke skapt som engler, men lavere enn englene.

Likevel er arbeidet vårt viktig. Vi er ikke i himmelen, men på jorden. Når vi en gang kommer til himmelen, er vi skikket til å utføre himmelens høye og opphøyde gjerning. Det er her i denne verden vi må bli satt på prøve. Vi bør ruste oss til strid og til plikt.

Den høyeste plikt som blir lagt på de unge, finnes i deres egne hjem. Der skal de være til velsignelse for far og mor, brødre og søstre ved hengivenhet og sann interesse. Der kan de praktisere selvfornektelse og selvforglemmelse ved å ta seg av andre og gjøre noe for dem. Et slikt arbeid vil aldri nedverdige en kvinne. Det er den helligste, den mest opphøyde stillingen hun kan inneha. Hvilken innflytelse en søster kan ha over sine brødre! Dersom hun er det hun bør være, vil hun kunne bestemme karakteren hos sine brødre. Hennes bønner, hennes mildhet og hennes hengivenhet kan utrette mye i en familie. Min søster, disse edle egenskapene kan aldri bli overført på andres sinn dersom de ikke først finnes i ditt eget. Den tilfredshet i sinnet, den hengivenhet og mildhet og det lyse humør som vil virke på hvert eneste hjerte, vil hos deg selv gjenspeile det ditt hjerte deler ut til andre. Dersom Kristus ikke hersker i hjertet, oppstår det misfornøyelse og moralske mangler. Egoismen krever av andre hva vi er uvillige til å gi dem. Hvis Kristus ikke bor i hjertet, blir karakteren utiltalende.

Det er ikke bare en stor oppgave og store slag som prøver sjelen og krever frimodighet. Hverdagslivet bringer sine forviklinger, prøvelser og nedslående forhold. Det er det uanselige arbeid som ofte krever vår tålmodighet og sjelsstyrke. Selvtillit og besluttsomhet er nødvendig for at en skal kunne møte og overvinne alle vanskeligheter. Sørg for at Herren er hos deg for å være din trøst og vederkvegelse på ethvert sted. Du trenger i høy grad til en saktmodig og stille ånd, og uten den kan du ikke oppnå lykken. Måtte Gud hjelpe deg, min søster, til å søke saktmodighet og rettferdighet. Det er Guds Ånd du trenger. Dersom du er villig til å være hva som helst eller ingenting, vil Gud hjelpe deg og styrke deg og velsigne deg. Men dersom du forsømmer de små pliktene, vil du aldri bli betrodd de større.

Kapittel 60

Forfengelige tanker

Alle deres handlinger, hvor hemmelige dere enn måtte tenke de har vært, er åpenbare for deres himmelske Far. Ikke noe er skjult, Ikke noe tildekket. Alle deres handlinger og de motiver som ligger bak dem, ligger åpne for hans øyne. Han har fullt kjennskap til alle deres ord og tanker. Det er deres plikt å beherske deres tanker. Dere må kjempe mot en forfengelig innbilning. Dere tenker kanskje at det ikke kan være noen synd i at dere tillater tankene å løpe uhemmet i sine naturlige spor. Men slik er det ikke. Gud holder dere ansvarlige for at dere gir dere over til forfengelige tanker. For av tomme forestillinger kommer utøvelsen av synd virkeliggjøringen av de tingene sinnet har dvelt ved. Styr dere; tanker, så vil det falle mye lettere å styre deres handlinger.

Deres tanker trenger til å bli helliget. Paulus skriver til korintierne: «Vi omstyrter tankebygninger og enhver høyde som reiser seg mot kunnskapen om Gud, og tar enhver tanke til fange under lydigheten mot Kristus.» 2 Kor. 10,5. Når dere kommer i den stillingen, vil dere begge bedre kunne forstå helligelsens verk. Deres tanker blir da rene, rensset og opphøyet. Deres handlinger blir rene og fri for synd. Deres legemer blir bevart i hellighet og ære, slik at dere kan fremstille dem «som et levende, hellig, Gud velbehagelig offer -- dette er eders åndelige gudstjeneste». Rom. 12, 1. Det kreves av dere at dere forneker selvet i små ting så vel som i større. Deres overgivelse til Gud bør være fullstendig. Han godkjenner ikke deres nåværende tilstand. . . .

Skal dere kunne oppfylle den store hensikten med livet må dere unngå eksempelet fra slike som søker sin egen lyst og fornøyelse, og som ikke tenker på Guds ære. Gud har sørget rikelig for dere. Han har sørget for at dersom dere oppfyller de betingelsene hans ord stiller, og skiller dere fra verden, skal dere få styrke fra ham til å undertvinge enhver fordervelig innflytelse og til å utvikle det som er edelt, godt og oppløftende. Kristus blir da i dere «en kilde med vann som veller frem til evig liv». Joh. 4, 14. Når viljen, forstanden og enhver åndsevne er behersket av gudsfrykt, har den en forvandlende kraft.

Kapittel 61

Vær hensynsfull mot dem som feiler

Hvis en bror har gjort det beste han kan etter sitt skjønn, og en annen deretter mener å kunne se hvor han kunne ha forbedret saken, bør han vennlig og tålmodig la vedkommende bror nyte fordel av sitt skjønn. Men han bør likevel ikke klandre ham eller dra hans redelige hensikt i tvil. Selv ville han jo ikke ønske å bli mistenkt eller urettferdig irettesatt. Dersom den bror som Guds sak ligger på hjertet, innser at han i sine alvorlige anstrengelser har begått en feil, kommer han til å føle det tungt. Han vil være tilbøyelig til å få mistillit til seg selv og til å miste troen på sin egen dømmekraft. Ingen ting kan i den grad svekke hans frimodighet og guddommelige menneskeverd som det at han innser sitt feilgrep i det arbeid Gud har gitt ham å gjøre, et arbeid som han elsker høyere enn sitt liv. Hvor urettferdig det derfor er at hans brødre, som oppdager hans feilgrep, fortsetter å trykke tornen dypere og dypere inn i hans hjerte, slik at han føler det enda sterkere når de ved hvert støt svekker hans tro og frimodighet og hans tillit til å kunne utføre et fruktbringende arbeid for å fremme Guds sak.

Ofte må en fremholde sannheten og kjensgjerningene tydelig for de feilende for å få dem til å innse og erkjenne sine feil og gjøre en forandring. Men det bør alltid bli gjort på en øm og medlidende måte, ikke hardt og strengt, men en bør ta hensyn til ens egen svakhet, at ikke vedkommende selv også blir fristet. Når den som har feilet, innser og innrømmer sine feil, bør en trøste ham i stedet for å volde ham sorg og søke å gjøre ham mer bedrøvet. Kristus sa i sin bergpreken: «Døm ikke, for at I ikke skal dømmes! for med den samme dom som I dømmer med, skal I dømmes, og med det samme mål som I måler med «skal eder måles igjen.» Matt. 7, 1. 2. Vår Frelser talte irettesettende om overilet dom. «Hvorfor ser du splinten i din brors øye, . . . og se, det er en bjelke i ditt eget øye!» Matt. 7, 3. 4. Det er ofte tilfelle at mens en er snar til å oppdage feil hos sine brødre, er hans egne feil kanskje større men dem ser han ikke.

Alle som følger Kristus, bør behandle hverandre nøyaktig slik som vi vil at Herren skal behandle oss i våre feil og skrøpeligheter. For vi er alle feilende og trenger hans nåde og tilgivelse. Jesus samtykket i å ta på seg menneskelig natur, for at han måtte kunne forstå å vise medynk og å gå i forbønn hos Faderen for syndige og feilende dødelige mennesker. Frivillig gikk han med på å bli menneskenes talsmann, og han

fornedret seg selv til å bli kjent med de fristelser som menneskene var omgitt av, for at han måtte kunne komme dem til hjelp som ble fristet, og være en barmhjertig og trofast yppersteprest for dem.

Ofte er det nødvendig at synd og feil blir straffet på en tydelig måte. Men predikanter som arbeider for sine medmenneskers frelse bør ikke være ubarmhjertige overfor hverandres feil og heller ikke fremheve manglene ved deres vesen. De bør ikke avsløre eller klandre deres svakheter. De bør spørre om en slik fremgangsmåte, hvis den blir brukt av en annen overfor dem selv, ville føre til det ønskede resultat. Ville den øke deres kjærlighet og tillit til den som slik gjorde deres feilgrep fremtredende? Særlig bør feilgrep hos predikanter som er opptatt med Guds verk bli holdt innenfor så snever krets som mulig. For det er mange svake som vil benytte seg av dette hvis de blir oppmerksomme på at de som arbeider i tale Og undervisning, har skrøpeligheter akkurat som andre mennesker. Og det er i høyeste grad grusomt å avsløre feilgrepene hos en predikant overfor de vantro dersom vedkommende predikant er aktet verdig til fremdeles å arbeide for sjelers frelse. Det kan ikke komme noe godt ut av en slik avsløring. Den kan bare gjøre skade. Herren blir vred overfor en slik fremgangsmåte, fordi den undergraver folkets tillit til dem han bruker til å fremme sitt verk.

Enhver medarbeiders karakter bør bli vaktet med nidkjærhet av hans brødre i forkynnergjerningen. Gud sier: «Rør ikke ved mine salvede, og gjør ikke mine profeter noe ondt!» Sal. 105, 15. En bør nære kjærlighet og tillit. En mangel på denne kjærlighet og tillit hos den ene predikanten overfor den andre øker ikke lykken hos den som slik er mangelfull, men mens han gjør sin bror ulykkelig, «er han selv ulykkelig, Det er større kraft i kjærlighet enn man noen gang har funnet i irettesettelse. Kjærlighet kan bryte ned alle skranker, mens irettesettelse sperrer alle veier ,til sjelen.

Lignelser om de fortapte

Det tapte får

Jeg ble henvist til lignelsen om det tapte får. De nittini fårene blir etterlatt i ørkenen, og det blir satt i gang en ettersøkning etter det ene som er kommet bort. Når det tapte fåret er funnet, løfter hyrden det opp på sine skuldrer og vender hjem med glede. Han gir seg ikke til å knurre og bebreide når han kommer hjem, fordi der stakkars fåret har vært årsak til så mye bry for ham. Nei, hans hjemkomst med fåret som en byrde finner sted med glede.

Og det blir krevd et enda større uttrykk for gleden. Venner og naboer blir kalt sammen for å glede seg sammen med finneren, «for jeg har funnet mitt får som jeg hadde mistet». Det var dette funnet som var årsak til gleden. At fåret hadde fart vill, tenkte man ikke mer på. For gleden over at det var funnet, veide mer enn sorgen over at det hadde vært tapt, større enn' den. bekymring, den forlegenhet og den fare som letingen og hjemføringen til trygghet av det tapte fåret hadde kostet. «Jeg sier eder: Således skal det være glede i himmelen over en synder som omvender seg, mer enn over ni og nitti rettferdige som ikke trenger til omvendelse.» Luk. 15,7.

Den tapte sølvpenningen

Den tapte sølvpenningen skal fremstille den feilende, villfarne synder. Kvinnens omhyggelige leting for å finne den tapte penningen igjen skal tjene til lærdom for Kristi etterfølgere når det gjelder deres plikt overfor de feilende som er kommet vekk fra den rette stien. Kvinnen tente lyset for at hun bedre skulle se, og feide huset og søkte flittig til hun fant penningen.

Her blir det tydelig pekt på de kristnes plikt overfor dem som trenger hjelp, fordi de vandrer borte fra Gud. De feilende skal ikke bli etterlatt i mørke og villfarelse. Ethvert tilgjengelig middel til å føre dem tilbake til lyset skal bli brukt. Lyset blir tent og med alvorlig bønn om himmelsk lys til å hjelpe dem som er innhyllet i mørke og vantro, søker man i Guds Ord etter klare sannhetspunkter for at de kristne må være slik

utrustet med bevis fra Guds Ord, med det irettesettelser, trusler og oppmuntringer, at de villfarne kan bli påvirket. Likegyldighet eller forsømmelse vil pådra seg Guds vrede.

Da kvinnen fant sølvpenningen, kalte hun sammen sine venninner og naboer og sa: «Gled eder med meg, for jeg har funnet sølvpenningen som jeg hadde mistet! Således sier jeg eder blir det glede for Guds engler over en synder som omvender seg.» Luk.15, 9. 10. Dersom Guds engler gleder seg over de villfarne som innser. og bekjenner sine feil og vender tilbake til fellesskapet med sine brødre, hvor meget mer bør da ikke Kristi etterfølgere, som selv er feilende, og som hver dag trenger til Guds og sine brødres tilgivelse, bli glade når en bror eller en søster vender tilbake, en sjel som er blitt forført av Satans sofisteri og har gått på en gal vei og har mattet lide av den grunn!

I stedet for å holde de feilende på avstand bør brødrene møte dem der de er. I stedet for å klandre dem fordi de er i mørke bør de tenne sin egen lampe ved å oppnå mer guddommelig nåde og et klarere kjennskap til Skriften for at de må kunne fordrive mørket hos de villfarende ved hjelp av det lyset de bringer dem. Og når dette lykkes, og de villfarne ser sin villfarelse og samtykker i å følge lyset, bør de bli mottatt med glede og ikke med en knurrende ånd eller med en anstrengelse etter å gi dem inntrykk av hvor overvettets stor synd de har begått, en synd som gjorde det nødvendig med en særlig stor anstrengelse, engstelse og et møysommelig arbeid. Dersom Guds rene engler hilser begivenheten med glede, hvor meget mer bør da ikke deres brødre glede seg, de som selv trenger sympati, kjærlighet og hjelp når de har begått feil og i sitt mørke ikke har forstått å hjelpe seg selv.

Den fortapte sønnen

Min oppmerksomhet ble rettet mot lignelsen om den fortapte sønnen. Han ba sin far om å få sin del av formuen. Han ønsket å skille sine interesser fra farens og å administrere sin del slik som det passet ham selv best. Faren etterkom anmodningen, og av egennytte forlot sønnen sin far for ikke å bli plaget av hans råd eller irettesettelser.

Sønnen mente han skulle bli lykkelig når han kunne bruke sin del etter eget ønske, uhindret av råd eller skranker. Han ønsket ikke å bli besvært av gjensidig forpliktelse. Hvis han hadde del i sin fars eiendom, ville faren ha krav på ham som sønn. Men han følte ingen forpliktelse overfor sin edelmodige far, og han styrket sin egoistiske, gjenstridige ånd med den tanken at en del av farens eiendom tilhørte ham.

Han forlangte sin del, selv om han ikke hadde rett til å kreve noe, og ikke skulle ha hatt noe.

Etter at hans egenkjærlige hjerte hadde fått den skatten som han slett ikke hadde fortjent, dro han sin vei vekk fra faren. Han ville glemme at han hadde en far. Han foraktet tvang og var fast bestemt på å skaffe seg fornøyelser på enhver tenkelig måte. Da han ved sine syndige nytelser hadde brukt opp alt det hans far hadde gitt ham, ble landet hjemløst av hungersnød, og han følte et trykkende savn. Han begynte nå å angre sitt syndige liv i overdådig vellyst. For han hadde mistet alt og trengte de pengene han hadde ødslet vekk. Han ble nødt til å avbryte sitt liv i syndig nytelse og stige ned til den lave stillingen å vokte svin.

Da han var kommet så langt ned som han kunne komme, tenkte han på sin fars godhet og kjærlighet. Da begynte han å føle at han trengte en far. At han nå var i trange kår og uten venner, var noe han selv hadde påført seg. Følgen av hans egen ulydighet og synd var at han ble skilt fra sin far. Han tenkte på de fordeler og den overflod leietjenerne i hans fars hus hadde i rikt mål, mens han, som hadde forlatt sin fars hus, holdt på å omkomme av sult. Ydmyket som han var på grunn av motgang, bestemte han seg for å dra hjem til sin far med ydmyk bekjennelse. Han var en betler uten gode eller endog sømmelige klær. Han var elendig på grunn av savn og avmagret på grunn av sult.

Farens kjærlighet

Da han var et stykke fra hjemmet, så hans far vandringsmannen, og hans første tanke gjaldt den oppsetsige sønnen som for flere år siden hadde forlatt ham for uhemmet å følge en syndig vei. Følelsene hos faren våknet. Tross alle merker på nedverdiggelse kunne faren skjelve sitt eget bilde. Han ventet ikke til sønnen hadde lagt hele avstanden mellom dem bak seg, men skyndte seg å møte ham. Han klandret ham ikke, men med den ømmeste medlidenhet, fordi sønnen som følge av sin egen syndige handlemåte hadde pådratt seg så mye lidelse, skyndte faren seg med å gi ham bevis på sin kjærlighet og tegn på sin tilgivelse.

Enda sønnen hans var uttæret, og ansiktet hans bar tydelige merker etter det utsvevende livet han hadde levd, og enda han var kledd i tiggerens filler, og de bare føttene var tilsølt av all trampingen i støvet, ble farens ømmeste medynk vekket da sønnen ydmykt kastet seg ned foran ham. Han holdt seg ikke tilbake i kraft av sin

verdighet. Han stilte ikke noe krav. Han fremholdt ikke .for sønnen hvordan han hadde syndet og hvor uriktig han hadde gått frem. Han prøvde ikke på den måten å få ham til å føle hvor dypt han var sunket. Han løftet ham opp og kysset ham. Han trykket den opprørske sønnen inn til sitt bryst og hyllet sin egen prektige drakt omkring den nesten nakne skikkelsen. Han tok ham til sitt hjerte med en slik varme og lot en slik medynk bli åpenbart at dersom sønnen noen gang hadde vært i tvil om sin fars godhet og kjærlighet, kunne han ikke lenger tvile nå. Hvis han hadde en følelse av sin synd da han bestemte seg for å dra tilbake til sin fars hus, fikk han en mye dypere forståelse av sin utakknemlige handlemåte da han fikk en slik mottagelse. Hans hjerte, som forut var kuet, ble nå sønderknust fordi han hadde bedrøvet sin kjærlighetsfulle far.

Den angrende, skjelvende sønnen som hadde næret stor frykt for at han ville ble støtt bort, var ikke forberedt på en slik mottagelse. Han visste at han ikke fortjente den, og kom med denne bekjennelsen av sin synd da han forlot sin far: «Jeg har syndet mot himmelen og for deg, og jeg er ikke verdig lenger til å kalles din sønn.» Luk. 15, 21. Han tryglet bare om å bli regnet som en daglønner. Men faren påla sine tjenere å vise ham særlige tegn på aktelse og å la ham få på seg klær som om han alltid hadde vært hans egen lydige sønn.

Den sjalu broren

Faren gjorde sønnens hjemkomst til en særlig gledesfest. Den eldste sønnen ute på marken visste ikke at hans bror var kommet hjem, men han hørte lyden av den alminnelige gledesstemning og spurte en av tjenerne hva alt dette kunne bety. Da fikk han høre at hans bror, som de hadde ment var død, var kommet hjem, og at hans far hadde slaktet gjøkalven fordi han hadde fått sønnen levende tilbake.

Broren ble nå sint og ville ikke gå inn for å se eller ta imot sin bror. At hans utro bror, han som hadde forlatt sin far og slik påført ham det tunge ansvaret å skulle utføre de pliktene som de skulle ha vært to om, nå skulle bli mottatt med slik ære, gjorde at han ble harm. Denne broren hadde levd et liv i syndig ryggesløshet og ødslet vekk de midlene hans far hadde gitt ham helt til han var kommet i nød, mens hans hjemmeværende bror trofast hadde utført sine sønneplikter. Og nå kommer denne ryggesløse mannen til sin fars hus og blir tatt imot med større aktelse og ære enn han selv noen gang hadde fått.

Faren ba den eldste sønnen sin inderlig om å gå bort og ta imot sin bror med glede, fordi han var tapt og ble funnet. Han var død i synd og ugudelighet, men er levende igjen. Han har vunnet moralsk forståelse tilbake og avskyr nå sin syndige handlemåte. Men den eldste sønnen fremholder sitt: «Se, i så mange år har jeg tjent deg, og aldri har jeg gjort imot ditt bud, og meg har du aldri gitt et kje for at jeg kunne være glad med mine venner; men da denne din sønn kom, han som har ett opp din eiendom sammen med skjøger, da slaktet du gjøkalven for ham!» Luk. 15, 19. 30.

Han forsikret sin sønn at han alltid var hos ham, og at alt det han hadde, var hans, men at det var riktig at de skulle vise disse tegn på glede «fordi denne din bror var død og er blitt levende, var tapt og er funnet». Luk. 15,31. 32. At den som var tapt, er funnet, og den som var død, er levende, betyr mer for faren enn alle andre hensyn.

Kristus fortalte denne lignelsen for å fremstille den måten vår himmelske far tar imot den villfarne og botferdige på. Faren er den som det er syndet mot. Men i sin sjels medlidenhet og full av nåde og tilgivelse møter han den fortapte og viser sin store glede over at hans sønn, som han trodde var død for all sønnlig hengivenhet, er blitt klar over sin store synd og forsømmelse og har vendt tilbake til sin far. Han har satt pris på hans kjærlighet og anerkjent hans krav. Han vet at sønnen, som har vandret i synd og nå angrer, trenger hans nåde og kjærlighet. Denne sønnen har gått gjennom lidelse. Han har erkjent sin trang, og han kommer til sin far som den eneste som kan hjelpe i hans store trang.

Den fortapte sønnens hjemkomst var årsak til den største glede. Den eldste brors klager var naturlig, men ikke berettiget. Og likevel er det ofte den måten en bror opptrer på mot sin bror. Det er for mye strev etter å la den som feiler, få føle hvor de har feilet og fortsatt å minne dem om deres feiltrinn. De som har feilet, trenger til medynk, hjelp og sympati. De lider og er titt motløse og forsagte. De trenger til full tilgivelse mer enn til noe annet.

Kapittel 63

Hveten og ugresset

I en annen lignelse som Jesus fremholdt for disiplene, sammenlignet han himmerikes rike med en åker, der en mann sådde god sæd. Men fienden sådde ugress mens folkene sov. Tjenerne kom med dette spørsmålet: «Herre! sådde du ikke god sæd i din åker? hvorfra kommer det da ugress i den? Han sa til dem: Det har en fiende gjort. Da sa tjenerne til ham: Vil du da vi skal gå og sanke det sammen? Men han sa: Nei, for at I ikke også skal rykke opp hveten når I sanker ugresset sammen. La dem begge vokse sammen inntil høsten, og når høsttiden kommer, vil jeg si til høstfolkene: Sank først ugresset sammen og bind det i bunter for å brenne det opp; men samle hveten i min lade!» Matt. 13, 27-30. Dersom tjenerne hadde vært tro og årvåkne, dersom ingen hadde sovet eller vært forsømmelige, ville fienden ikke hatt så gunstig anledning til å så ugress blant hveten. Satan sover aldri. Han våker, og han utnytter hver anledning til å la sine tjenere utbre villfarelser, som finner god jordbunn i mange vanhellige hjerter. .

De som oppriktig tror på sannheten, blir bedrøvet, og deres prøvelser og sorger blir i høy grad økt når de blant seg har elementer som plager dem og gjør dem forsagte og motløse i deres anstrengelser. Men Herren ønsker å lære sine tjenere å utvise stor varsomhet i alle sine handlinger. «La dem begge vokse sammen inntil høsten.» Ikke rykk ugresset opp med vold, for at dere ikke skal rive løs de dyrebare bladene når dere rykker det opp. Både predikanter og menighetsmedlemmer bør være svært forsiktige så de ikke viser nidkjærhet uten den rette kunnskap. Det er fare for at man kan gjøre for meget for å avhjelpe vanskeligheter i menigheten, når disse ofte vil løse seg selv opp hvis man ikke enser dem. Det er uklok taktikk å ta fatt på menighetsaker for tidlig. Vi må vise den største forsiktighet, tålmodighet og selvbeherskelse og finne oss i slikt, og ikke ta fatt i vår egen ånd for å sette skikk på det.

Det arbeid som ble utført i -- -, var umodent og førte til en ulykkelig splittelse i denne lille menigheten. Hvis Guds tjenere kunne ha sett betydningen av vår Frelsers lærdom i lignelsen om hveten og ugresset, ville de ikke ha gått frem som de gjorde. Før en foretar seg noe som kan gi endog dem som er ganske uverdige, den minste anledning til å klage over å bli skilt fra menigheten, bør en alltid gjøre saken til gjenstand for den mest omhyggelige overveielse og alvorlig bønn.

I -- ble det gjort noe som skapte et opposisjonsparti. Noen hørte hjemme i den klasse tilhørere der såkornet hadde falt på veien. For andres vedkommende hadde den falt på stengrunn, og enda andre tilhørte den klassen som tok imot sannheten mens det i hjertet var torner som kvalte den gode sæden. Disse ville aldri ha fullkommet en kristelig karakter. Men det var noen få som kunne ha fått næring og styrke, og som ville ha blitt bekreftet og grunnfestet i sannheten. Men det standpunkt brødrene R og S tok, førte til en for tidlig krise, og deretter viste det seg en mangel på visdom og dømmekraft til å ta seg av saken.

Selv om noen gjør seg liksom fortjent til å skilles fra menigheten som Satan fortjente å bli utstøtt fra himmelen, så er det noen som holder med dem. Det er alltid en klasse mennesker som mer blir påvirket av mennesker enn av Guds Ånd og av sunne prinsipper, og i sin vanhellige tilstand er slike alltid beredt til å stille seg på den feilaktige siden og vise medynk og sympati nettopp med dem som minst fortjener det. De som viser en slik sympati, har en mektig innflytelse over andre. De ser forholdene i et feilaktig lys, og det blir gjort stor skade, slik at mange sjeler blir ødelagt. I sitt opprør tok Satan en tredjedel av englene med seg. De vendte seg vekk fra Faderen og hans Sønn og sluttet seg til opprørsstifteren. Med disse kjensgjerninger i tanke bør vi gå frem med den største varsomhet. Hva kan vi vente annet enn prøvelser, og forviklinger i vår forbindelse med menn og kvinner med et egenartet sinn? Vi må tåle dette, slik at det ikke blir nødvendig å rykke opp ugresset, for da er det fare for at også hveten blir rykket opp.

Velsignelsen ved prøvelser og motgang

«I verden har I trengsel,» sier Kristus, men «I skal ha fred i meg.» De prøvelser som de kristne blir utsatt for i sorg, motgang og fornærmelser, er de midler Gud har bestemt til å skille agnene fra hveten. Vår stolthet og egoisme, våre onde lidenskaper og vår lyst til verdslig fornøyelse må alt sammen bli overvunnet. Derfor sender Gud oss trengsler for å prøve og forsøke oss og for å vise oss at disse onder finnes i vår karakter. Vi må seire ved hans kraft og nåde hvis vi skal kunne få del i guddommelig natur når vi unnflyr fordervelsen i verden, som kommer av lysten. «For vår trengsel,» sier Paulus, «som er kortvarig og lett, virker for oss en evig fylde av herlighet i overmål på overmål, så som vi ikke har det synlige for øye, men det usynlige; for det synlige er timelig, men det usynlige evig.» 2 Kor. 4,17. 18. Trengsler, kors, fristelser, motgang og våre

forskjellige prøvelser er de midler Gud bruker for å rense oss, helliggjøre oss og berede oss for den himmelske laden.

Den skaden som blir gjort mot sannhetens sak på grunn av uoverveide handlinger, kan aldri helt bli gjenopprettet. Guds sak i -- har ikke hatt den fremgangen den kunne ha hatt, og vil av befolkningen ikke bli betraktet i et så gunstig lys som før denne handlingen ble utført. Blant oss finnes det ofte mennesker som ikke har den minste riktige innflytelsen på den rette siden. Deres liv synes å være unyttig. Men når de blir opprørske og stridslystne, blir de nidkjære arbeidere for Satan. Dette arbeid er mer i overensstemmelse med det naturlige hjertets følelser. Det er nødvendig med mye selvransakelse og bønn i lønnkammeret. Gud har lovt å gi visdom til dem som ber. Ofte blir det begynt et misjonsarbeid av slike som er uforberedt for arbeidet. De legger vekt på en utvortes nidkjærhet, mens bønn i lønnkammeret blir forsømt. Når dette er tilfelle, fører det til stor skade. For disse arbeiderne søker å gjøre sin egen samvittighet til regel for andres. Det er stort behov for selvbeherskelse. Heftige ord vekker strid. Bror S står i fare for å nære en skarp, kritisk ånd. Slikt passer seg ikke for rettferdighetens tjenere.

Bror S, du har mye å lære. Du har vært tilbøyelig til å legge skylden for dine feil og din motløshet på bror W. Men en inngående undersøkelse av dine motiver og din handlemåte vil gi til kjenne at disse nedslående forhold skyldes andre årsaker, årsaker som finnes hos deg selv.

Når du følger ditt eget naturlige hjertes tilbøyeligheter, kommer du i trelldom. Den strenge, plagsomme ånden som du til tider nærer, svekker din innflytelse. Min bror, du har en oppgave å utføre for deg selv, et arbeid som ikke noe annet menneske kan gjøre for deg. Enhver må avlegge regnskap for seg selv hos Gud. Han har gitt oss sin lov som et speil, der vi kan se og oppdage manglene i vår karakter. Vi skal ikke se inn i dette speilet for å prøve å finne et gjenskinn av vår nestes feil eller for å se om han når opp til idealet, men for å se manglene hos oss selv, så vi må kunne fjerne dem. Kunnskap er ikke det eneste vi trenger. Vi må følge lyset. Det blir ikke overlatt til oss selv å velge og lyde der det passer oss, og å være ulydige når det er mest behagelig for oss. Lydighet er bedre enn offer.

Kapittel 64

En riktig oppdragelse

Den vanskeligste oppgaven menn og kvinner noen gang har tatt på seg, er behandlingen av unge menneskers sinn. Når de oppdrar de unge, bør de med den største forsiktighet variere undervisningsmåten slik at de vekker de høye og edle kreftene i sinnet. Foreldre og skolelærere er i sannhet uskikket til å oppdra barn på den rette måten hvis de ikke først har lært selvbeherskelsens, tålmodighetens, overbærenhetens, mildhetens og kjærlighetens lekse. Hvilken viktig stilling foreldre, verger og lærere har! Det er svært få som innser hva sinnets viktigste behov er, og hvordan en skal lede forstanden, tankene og følelsene som vokser og blir utviklet hos de unge.

Det er en tid til å oppdra barna og en tid til å utdanne de unge. Det er viktig at begge disse oppgavene i stor utstrekning blir forent i skolen. Barn kan bli oppdratt til å tjene synden eller til å tjene rettferdigheten. Den tidlige oppdragelsen av de unge gir deres karakter form både i deres verdslige og i deres religiøse liv. Salomo sier: «Lær den unge den vei han skal gå! Så viker han ikke fra den selv når han blir gammel.» Ord. 22, 6. Dette er en klar tale. Den oppdragelsen Salomo påbyr, går ut på å lede, utdanne og utvikle. Hvis foreldre og lærere skal kunne utføre denne oppgaven, må de selv forstå «den vei» barnet bør gå. Dette innbefatter mer enn bare boklige kunnskaper. Det innbefatter alt som er godt, rent, rettferdig og hellig. Det betyr at en må praktisere avhold, gudsfrykt, broderlig vennlighet og dessuten kjærlighet til Gud og til hverandre. Skal man oppnå dette målet, må man ta seg av barnets fysiske, åndelige, moralske og religiøse opplæring.

Oppdragelsen av barna i hjemmet eller på skolen bør ikke ligne opplæringen av umælende dyr. Barn har en forstandig vilje som bør læres opp til å beherske alle deres krefter. Umælende dyr må dresseres, for de har ikke fornuft og intelligens. Men det menneskelige sinn må læres opp til selvbeherskelse. Det må utdannes slik at det kan herske over det menneskelige vesen, mens dyrene blir styrt av en herre og opplært til å underordne seg ham. En herre er sinn, skjønnsomhet og vilje for dyret. En kan lære opp et barn på en slik måte at det liksom dyret ikke selv har noen vilje. Endog dets personlighet kan bli oppslukt av dem som leder opplæringen av det. Dets vilje er i enhver henseende underkastet lærerens vilje.

Barn som blir oppdratt på den måten, kommer alltid til å stå tilbake når det gjelder moralsk energi og individuell ansvarsfølelse. De er ikke blitt lært opp til å handle etter fornuft og prinsipp. Deres vilje har vært behersket av en annen, og sinnet har ikke vært satt i virksomhet, slik at det kunne bli utvidet og styrket ved øvelse. De er ikke blitt rettleidet og disiplinert med tanke på deres særegne natur og åndsevner, ikke lært opp til å gjøre bruk av sine beste krefter når det er påkrevet. Lærere bør ikke stanse her, men bør særlig søke å utvikle de svakere evnene, slik at alle kreftene kan komme i bruk og bli ledet fremad fra den ene styrkegraden til den andre. Da kan sinnet oppnå en forholdsmessig likelig utvikling.

Opplæring til selvstendighet

Det er mange familier med barn som synes å være veloppdragne så lenge de er under innflytelse av oppdragelsen. Men når det oppdragelsessystemet som har holdt dem til faste regler, hører opp, ser det ut til at de ikke på noen måte selv kan tenke, handle eller ta en beslutning. Disse barna har så lenge stått under en jernhardledelse uten å få lov til selv å tenke og handle i slike ting der det i høy grad var naturlig at de skulle gjøre det, at de mister all tilliten til seg selv når de skal utføre noe på egen hånd, fordi de ikke har noen egen mening. Når de kommer vekk fra foreldrene og skal gjøre noe på egen hånd, lar de seg lede i den feilaktige retning av andres påtrykk. De har ingen karakterfasthet. De er blitt henvist til å stole på sin egen dømmekraft så fort og i den utstrekning som det var praktisk, og derfor er deres ånd ikke blitt utviklet og styrket som den burde. De har så lenge fullstendig vært under sine foreldres kontroll at de helt overlater seg til dem. Foreldrene tenker for dem og tar bestemmelsene for dem.

På den andre siden bør de unge heller ikke få lov til å tenke og handle uavhengig av sine foreldres og læreres påvirkning. Barna bør bli oppdratt til å respektere den avgjørelsen som grunner seg på erfaring, og til å la seg lede av sine foreldre og lærere. De bør bli oppdratt slik at deres sinn blir knyttet til foreldrenes og lærernes sinn, og de bør bli undervist på en slik måte at de kan innse hvor riktig det er å rette seg etter deres råd. Når de så en gang gir slipp på foreldrenes og lærernes rettleidende hånd, vil deres karakter ikke være som et siv som svaier i vinden.

Når de unge får en streng oppdragelse uten en riktig rettleidning til selv å tenke og handle etter som deres personlige evner og sinnstilstand tillater, slik at de på den måten

kan oppnå en vekst i tanken, en følelse av selvrespekt og tillit til at de selv klarer å utrette noe -- en slik oppdragelse vil alltid resultere i en klasse unge mennesker som er svake der det burde være åndelig og moralsk styrke. Og når de står ute i verden og selv skal treffe avgjørelser, kommer de til å åpenbare det faktum at de er dressert liksom dyrene, men ikke har fått noen utdanning. I stedet for å bli rettleidet blir deres vilje tvunget til å underkaste seg foreldrenes og lærernes harde disiplin.

De foreldre og lærere som er stolte av at de har fullstendig makt over sinn og vilje hos de barna som er under deres oppsyn, ville holde opp med sitt skryt hvis de kunne se hvordan livet vil forme seg for disse barna som slik underkaster seg på grunn av tvang eller frykt. Slike barn er nesten fullstendig uforberedt til å få del i de strenge ansvar livet krever. Når disse unge menneskene ikke lenger står under sine foreldre og lærere og blir nødt til selv å tenke og handle, er det nesten avgjort at de velger en feilaktig kurs og gir etter for fristelsens makt. De gjør ikke fremgang her i livet, og de samme manglene viser seg i deres religiøse liv. Hvis de som underviser barn og unge mennesker, klart kunne se hvilke følger deres misforståtte disiplin bringer i fremtiden, ville de forandre sin oppdragelsesmetode. Den klasse lærere som slår seg til tåls med at de har nesten fullstendig herredømme over sine elevers vilje, er ikke de beste lærere, selv om det i øyeblikket kan se smigrende ut.

Det har aldri vært Guds hensikt at det ene menneskes sinn skulle være fullstendig behersket av en annens. Og den som anstrenger seg for at hans elevers personlighet skal bli oppslukt av hans egen, slik at han blir sinn, vilje og samvittighet for dem, påtar seg et fryktelig ansvar. Disse elevene kan ved visse anledninger opptre som veltrente soldater. Men når tvangen blir fjernet, viser det seg at de mangler selvstendighet til å handle på grunnlag av faste prinsipper. De som gjør det til sitt mål å opplære elevene sine slik at de kan innse og føle at evnen til å gjøre dem til prinsippfaste menn og kvinner, skikket til enhver stilling i livet, ligger hos dem, er de nyttigste lærere med den varigste fremgangen. For likegyldige iakttakere vil deres arbeid kanskje ikke tre frem i det fordelaktigste lys, og deres oppgave blir kanskje ikke så høyt verdsatt som hos den læreren som holder elevenes sinn og vilje under absolutt kontroll. Men elevenes fremtidige liv vil åpenbare hvilken oppdragelsesmetode som er den beste.

Det er fare for at både foreldre og lærere byr og befaler for meget, mens de forsømmer å komme i et passelig vennskapelig forhold til barna eller elevene. De holder seg ofte for meget tilbake og øver sin autoritet på en kald, usympatisk måte som ikke

kan vinne barnas og elevenes hjerter. Dersom de ville samle barna omkring seg og vise at de elsker dem, og at de har interesse for dem i alt de foretar seg, til og med i deres lek, ja, til tider være som barn blant dem, ville de gjøre barna i høy grad lykkelige og vinne deres kjærlighet og tillit. Og barna ville fortere lære å akte og elske sine foreldre og lærere.

En burde gi enda større akt på lærerens vaner og prinsipper enn hans boklige kvalifikasjoner. Hvis han er en oppriktig kristen, vil han innse hvor nødvendig det er å ha den samme interessen for elevenes fysiske, sjelelige, moralske og åndelige oppdragelse. Skal han kunne øve den rette innflytelsen, bør han ha fullstendig herredømme over seg selv, og hans eget hjerte bør være fylt med kjærlighet til elevene. Dette vil vise seg i hans blikk, tale og handling. Han bør ha en fasthet i karakteren. Da vil han både kunne danne sine elevers sinn og undervise dem i de boklige fagene. Den tidlige oppdragelsen av de unge preger som oftest deres karakter for hele livet. Den som har med de unge å gjøre, bør alvorlig søke å kalle åndsevnene til virksomhet for bedre å kunne forstå å lede disse evnene slik at de blir brukt på den aller beste måten.

Kapittel 65

Helsereformen

Den 10. desember 1871 ble det igjen vist meg at helsereformen er en gren av det store verk som skal berede et folk for Herrens komme. Den er liksom nøye knyttet til den tredje engels budskap som hånden er knyttet til legemet. Tibudsloven er blitt ringeaktet av mennesker. Men Herren vil ikke komme for å straffe overtrederne av denne loven uten først å sende dem et advarselsbudskap. Den tredje engelen forkynner dette budskapet. Hvis menneskene alltid hadde vært lydige mot tibudsloven og i sitt liv gjennomført prinsippene i disse forskriftene, ville det ikke ha vært en slik forbannelse av sykdom som nå fyller verden.

Menneskene kan ikke overtre naturlovene ved å gi seg over til å følge en fordervet appetitt og til vellystige lidenskaper uten å overtre Guds lov. Derfor har han latt lyset fra helsereformen skinne på oss, slik at vi må kunne se vår synd når vi overtrer de lovene han har lagt ned i vår organisme. Alle våre nytelser eller lidelser kan føres tilbake til lydighet eller ulydighet mot naturens lover. Vår nådige himmelske far ser den sørgelige tilstanden som rår blant menneskene. Noen av dem lever med vitende og vilje i overtredelse av de lovene han har fastsatt, mens mange gjør det i uvitenhet. Og fordi han elsker menneskeslekten og ynkes over den, lar han lyset angående helsereformen skinne. Han gjør kjent sin lov og den straff som følger med at en overtrer den, for at alle må kunne lære og med forsiktighet leve i overensstemmelse med naturens lover. Han forkynner sin lov så tydelig og gjør den så opphøyet at den er som en 'by som ligger på et fjell. Alle ansvarlige vesener kan forstå den hvis de vil. Åndssvake vil ikke bli holdt ansvarlige. Å gjøre naturens lover klare og formane til lydighet mot disse er den oppgaven som følger den tredje engelens budskap for å berede et folk for Herrens komme.

Kapittel 66

Faren ved ros og smiger

Det er blitt vist meg at vi bør være svært forsiktige endog når det er nødvendig å løfte en bør av nedtrykthet fra menns og kvinners skuldrer, for at de ikke skal komme «til å stole på sin egen visdom og forsømme å sette hele sin lit til Gud. Det er ikke bra å rose mennesker eller å opphøye dyktigheten hos en Kristi tjener. På Guds dag vil svært mange bli veid på vektskålen og funnet for lette på grunn av opphøyelse. Jeg vil gjerne advare brødre og søstre mot noen gang å smigre mennesker på grunn av deres dyktighet. For de kan ikke tåle det. Selvet blir så lett opphøyet, og som følge av dette mister noen sin likevekt.

Jeg sier igjen til mine brødre og søstre: Hvis dere vil at deres sjeler skal være rene for alles blod, må dere aldri smigre, aldri rose stakkars dødelige menneskers anstrengelser, for det kan vise seg å være til ruin for dem. Det er ikke heldig at vi med våre ord og handlinger opphøyer en bror eller søster uansett hvor ydmyk hans eller hennes ferd tilsynelatende måtte være. Hvis de virkelig har den saktmodige og ydmyke ånd, som Gud setter så høyt, så hjelp dem til å bevare den. Det oppnår vi ikke ved å klandre dem, heller ikke ved å unnlate å påskjønne deres sanne verdi på en passende måte. Men det er få som kan tåle ros uten å ta skade.

Noen dyktige predikanter som nå fremholder den nærværende sannhet, liker å bli rost. Ros stimulerer dem 'liksom et glass vin stimulerer drankeren. Hvis slike predikanter blir satt et sted der de får en liten forsamling som ikke gir løfte om noen særlig spenning, og som ikke egger opp til noen avgjort motstand, så vil de miste sin interesse og iver og vise seg 'like slappe i arbeidet som drankeren er når han blir fratatt sitt glass. Slike menn vil ikke kunne bli virkelig praktiske arbeidere før de lærer å arbeide uten at de må strammes opp med ros og smiger.

Kapittel 67

Arbeid for de feilende

Kristus gjorde seg til ett med sitt folk i deres behov. Deres trang og deres lidelser var også hans. Han sier: «Jeg var hungrig, og I ga meg å ete; jeg var tørst, og I ga meg å drikke; jeg var fremmed, og I tok imot meg; jeg var naken, og I kledde meg; jeg var syk, og I så til meg; jeg var i fengsel, og I kom til meg.» Matt. 25, 35. 36. Guds tjenere bør ha ømme, medfølende hjerter og en oppriktig kjærlighet til dem som følger Kristus. De bør gi til kjenne den dype interesse som Kristus viser i den omsorg hyrden har for det tapte får. De bør følge det eksempelet Kristus har gitt, og vise den samme medlidenhet og mildhet, den samme ømme, kjærlige medynk som han har vist oss:

De store moralske krefter i sjelen er tro, håp og kjærlighet. Hvis disse ikke er i virksomhet, kan en predikant være aldri så alvorlig og nidkjær, men hans arbeid vil likevel ikke bli godkjent hos Gud og kan ikke føre til noe godt for menigheten. En Kristi tjener som bringer det høytidelige budskap fra Gud til folket, bør alltid øve rett, gjerne vise kjærlighet og vandre ydmykt med Gud. Hvis Kristi Ånd er i hjertet, vil enhver sjelsevne bli bøyd til å fø og vokte fårene i hans hjord liksom en trofast, sann hyrde. Kjærlighet er den gylne kjeden som binder troende hjerter til hverandre med vennskapets, ømhetens og en trofast utholdenhets villige bånd, og som binder sjelen til Gud.

Det er en avgjort mangel på kjærlighet, medlidenhet og øm medynk blant brødre. Kristi tjenere er for kalde og hjerteløse. Deres hjerter gløder ikke av øm medynk og alvorlig kjærlighet. Den reneste og mest opphøyde hengivenhet for Gud er den som åpenbarer seg i de alvorligste ønsker og anstrengelser for å vinne sjeler for Kristus. Grunnen til at predikanter som forkynner den nærværende sannhet, ikke har større fremgang, er at de er mangelfulle, svært mangelfulle, når det gjelder tro, håp og kjærlighet. Strev og kamp, selvfornektelse og skjulte hjerteprøvelser et noe alle må møte og tåle. Våre synder vil volde oss sorg og tårer, og det kommer alltid til å være strid og årvåkenhet blandet med anger og skam som følge av våre mangler.

De som forkynner vår kjære Frelses kors, bør ikke glemme sine erfaringer i disse ting. Men de bør stadig huske på at de bare er mennesker, utsatt for å gjøre feil,

underkastet de samme kår som deres brødre. Skal de være til hjelp 'for sine brødre, må de være iherdige i sine anstrengelser for å gjøre dem godt og ha hjerter som er fulle av medynk og kjærlighet. De må nå sine brødres hjerter og hjelpe dem der de er svake og mest trenger til hjelp. De som taler og underviser, bør knuse sine egne harde, stolte, vantro hjerter hvis de ønsker å se det samme hos sine brødre.

Kristus har gjort alt for oss fordi vi var hjelpeløse. Vi var bundet i mørkets, syndens og fortvilelsens lenker og kunne derfor ikke gjøre noe for oss selv. Når vi viser tro, håp og kjærlighet, kommer vi nærmere og nærmere den fullkomne hellighets ideal. Våre brødre føler den samme store trang til hjelp som vi har følt. Vi bør ikke legge enda større byrder på dem ved unødig irettesettelse, men la Kristi kjærlighet tvinge oss til å være medlidende og ømme, slik at vi kan gråte over de feilende og dem som har forlatt Gud. Sjelen har en umåtelig verdi. Dens verdi kan en bare beregne etter den pris som ble betalt for å gjenløse den. Golgata! Golgata! Golgata! vil forklare sjelens sanne verdi.

Milde forholdsregler, dempede svar og behagelige ord er langt bedre skikket til å bedre og frelse enn strenghet og hardhet. Er du litt for mye uvennlig, stiller du deg der du ikke kan nå andre, mens en forsonlig ånd ville være et middel til å knytte dem til deg. Kanskje du da ville kunne befeste dem på den rette veien. Du bør også være ledet av en tilgivende ånd og la enhver god hensikt og handling fra dine omgivers side få den fortjente anerkjennelsen.

Kapittel 68

Kjærlighet og plikt

Kjærligheten har en tvillingsøster, nemlig plikten. Kjærlighet og plikt står side om side. Hvis vi praktiserer kjærlighet mens vi forsømmer plikten, vil barna bli gjenstridige, egensindige, fordervet, egoistiske og ulydige. Dersom streng plikt blir stående alene uten kjærlighet til å mildne og vinne, får det lignende følger. Plikt og kjærlighet må arbeide sammen hvis barna skal få den rette disiplinen.

I fordums tid fikk prestene denne undervisningen: «De skal lære mitt folk å skille mellom hellig og vanhellig og forklare dem forskjellen mellom urent og rent. I rettsaker skal de stå frem og dømme, etter mine forskrifter skal de dømme i dem.» Esek. 44, 23. 24. «Når jeg sier til den ugudelige: Du ugudelige, du skal visselig dø, og du ikke taler og advarer den ugudelige for hans ferd, da skal han, den ugudelige, dø for sin misgjernings skyld, men hans blod vil jeg kreve av din hånd. Men når du har advart den ugudelige for hans ferd, at han skal vende om fra den, men han ikke vender om fra sin ferd, da skal han dø for sin misgjernings skyld, men du har reddet din sjel.» Esek. 33, 8. 9.

Her er Guds tjeneres plikt klarlagt. De kan ikke bli fritatt for trofast å utføre sin plikt til å irettesette syndere og feil hos Guds folk, selv om det kan være en ubehagelig oppgave, og den som har feilet, kanskje ikke vil ta imot irettesettelsen. Men i de fleste tilfelle ville den irettesatte ta imot advarselen og gi akt på tilrettevisningen, hvis det ikke var fordi andre står i veien. De opptrer som om de har medfølelse og medynk med den irettesatte og føler at de må ta ham i forsvar. De innser ikke at Herren har mishag til den feilende, fordi Guds sak er blitt såret og hans navn tilsmusset.

Sjeler er blitt ledet bort fra sannheten og har lidd skibbrudd på troen fordi den feilende har vist en uriktig handlemåte. Men den Guds tjener som har et omtåket skarpsinn og en dømmekraft som er påvirket av uriktig innflytelse, vil liksom gjerne stille seg solidarisk med overtrederen som med sin innflytelse har gjort mye skade, som med den som irettesetter feil og synd. Når han gjør dette, sier han i virkeligheten til synderen: «Ta deg ikke så nær av det, og gi ikke opp. Tross alt er det ikke så mye å utsette på deg.» Slike sier til synderen: «Det skal gå deg vel.»

Gud krever at hans tjenere skal vandre i lyset og ikke dekke sine øyne til så de ikke skal oppdage Satans verk. De bør være beredt til å advare og irttesette dem som står i fare på grunn av hans list. Satan arbeider overalt for å oppnå fordeler. Han hviler ikke. Han er ivrig. Han er årvåken og klok til å utnytte enhver anledning og vende dem til sin fordel i kampen mot sannheten og mot Guds rikes interesser. Det er en sørgelig sannhet at Guds tjenere ikke er halvt så våkne for Satans list som de burde være. I stedet for å stå djevelen imot for at han må fly fra dem, er mange tilbøyelige til å gå på akkord med mørkets makter.

Kapittel 69

Laodikeamenigheten

Budskapet til laodikearnes menighet er en overraskende irettesettelse og kan anvendes på Guds folk i vår tid.

«Og skriv til engelen for menigheten i Laodikea: Dette sier han som er amen, det troverdige og sanndrue vitne, opphavet til Guds skapning: Jeg vet om dine gjerninger, at du hverken er kald eller varm; gid du var kald eller varm! Derfor, da du er lunken, og hverken kald eller varm, vil jeg utspy deg av min munn. Fordi du sier: Jeg er rik og har overflod og fattes intet, og du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken.» Ap. 3, 14-17.

Herren viser oss her at det budskapet som skal bæres frem til hans folk av tjenere som han har kalt til å advare folket, ikke er et budskap om fred og trygghet. Det er ikke bare teoretisk, men praktisk i enhver henseende. I budskapet til Laodikea blir Guds folk fremstilt i en tilstand av kjødelig trygghet. De føler seg vel og mener at de står på et høyt åndelig trinn. «Fordi du sier: Jeg er rik og har overflod og fattes intet, og du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken.»

Hvilket større bedrag kan det menneskelige sinn være utsatt for enn tilliten til at alt står vel til med det når i virkeligheten alt er galt! Budskapet fra det sanndrue vitne finner Guds folk i et sørgelig bedrag, men likevel ærlig i dette bedraget. De vet ikke at deres tilstand er sørgelig i Guds øyne. Mens de som det blir talt til, smigrer seg med at de er i en opphøyet åndelig tilstand, avbryter det sanndrue vitne deres trygghet med en slik overraskende fordømmelse av deres virkelige tilstand i åndelig blindhet, fattigdom og elendighet. Vitnesbyrdet, som er så skjærende og strengt, kan ikke være et mistak. Det er det sanndrue vitne som taler, og hans vitnesbyrd må være riktig.

For dem som føler seg trygge i det som de har oppnådd, og som mener å være rike på åndelig erkjennelse, er det vanskelig å ta imot det budskapet som erklærer at de er bedratt og mangler enhver åndelig dyd. Det vanhellige hjerte er «svikefullt, . . . mer enn noe annet, og ondt er det». Jer. 17,9. Det ble vist meg at mange smigrer seg med at de er gode kristne, selv om de ikke har en lysstråle fra Jesus. De har ikke selv en

levende erfaring i det guddommelige liv. De trenger til en dyp og grundig selvforbedring for Gud før de vil kunne føle sitt virkelige behov for alvorlig, vedholdende anstrengelse for å sikre seg Åndens kostelige dyder.

Gud leder sitt folk skritt for skritt. Kristenlivet er en stadig kamp og en marsj. Det er ingen hvile fra striden. Bare ved stadig, uopphørlig anstrengelse kan vi opprettholde seieren over Satans fristelser. Som et folk roser vi oss av sannhetens klarhet og styrke. For våre standpunkter finner vi full støtte i en overveldende mengde tydelige bibelske vitnesbyrd. Men vi står meget langt tilbake i bibelsk ydmykhet, tålmodighet, tro, kjærlighet, selvfornektelse, årvåkenhet og oppofrelsesånd. Vi trenger til å oppelske bibelsk hellighet. Synd råder blant Guds folk. Det tydelige budskapet med irettesettelse til folket i Laodikea blir ikke tatt imot. Mange klynget seg til sine tvil og sine skjødesynder, mens de er innhyllet i et så stort bedrag at de taler om og føler at de ikke mangler noe. De mener at Guds Ånds irettesettende budskap er unødvendig, eller at det ikke gjelder dem. Slike trenger i høy grad Guds nåde og en åndelig skjønnsomhet for å kunne oppdage sine mangler på åndelig kunnskap. De mangler nesten hver eneste kvalifikasjon som er nødvendig for å kunne fullkomme en kristelig karakter. De har ikke en praktisk kunnskap om bibelsk sannhet som leder til et saktmodig liv og til å innordne sin vilje under Kristi vilje. De lever ikke i lydighet mot alle Guds krav.

Det er ikke nok bare å bekjenne seg til å tro sannheten. Alle stridsmenn for Kristi kors forplikter seg i virkeligheten til å ta del i korstoget mot sjelefienden, til å fordømme urett og fremholde rettferdighet. Men budskapet fra det sanndrue vitne åpenbarer det faktum at vårt folk er innhyllet i et fryktelig bedrag som gjør det nødvendig å komme til dem med advarsel for å avbryte deres åndelige søvn og vekke dem til bestemt handling.

I mitt siste syn så jeg at ikke engang dette bestemte budskapet fra det sanndrue vitne hadde fullbyrdet Guds hensikt. Folket sover videre i sine synder. De fortsetter å si at de er rike og ikke mangler noe. Mange spør: Hvorfor alle disse irettesettelser? Hvorfor kommer vitnesbyrdene, stadig med anklager om frafall og alvorlige synder? Vi elsker sannheten. Vi gjør fremgang. Vi trenger ikke disse vitnesbyrdene med advarsler og tilrettevisning. Men hvis de som knurrer, ser på sine egne hjerter og sammenligner sitt liv med Bibelens praktiske lærdommer, hvis de ydmyker sine sjeler for Gud og lar Guds nåde lyse opp i mørket, så vil skjellene falle fra deres øyne, og de vil innse sin sanne åndelige fattigdom og elendighet. De kommer til å erkjenne at det er nødvendig å

kjøre gull, som er en ren tro, og kjærlighet, hvite klær, som er en uflekket karakter, rensed i deres kjære Gjenløserd blod, og øyensalve, som er Guds nåde, og som vil gi dem et klart syn på åndelige ting og avsløre synden. Å oppnå disse ting er mer dyrebart enn gull fra Ofir.

Årsaken til åndelig blindhet

Det ble vist meg at den viktigste grunnen til at Guds folk nå er i denne tilstand av åndelig blindhet, er at de ikke vil ta imot irettesettelse. Mange har foraktet de irettesettelser og advarsler de har fått. Det sanndrue vitne fordømmer den lunkne tilstanden blant Guds folk, som gir Satan makt over dem i denne våke- og ventetid. De egenkjærlige, de stolte og de som elsker synd, blir stadig anfektet av tvil. Satan har evnen til å skyte inn tvil og å finne på innvendinger mot det tydelige vitnesbyrde Gud sender, og mange mener at det er en dyd, et tegn på kløkt hos dem å være vantro og å tvile og være spissfindig. De som gjerne vil tvile, kan få en rik anledning til det. Guds hensikt er ikke å fjerne all anledning til Vantro. Han gir synlige bevis som omhyggelig bør undersøkes med et ydmykt sinn og en lærvillig ånd, og alle bør ta en beslutning på grunnlag av vekten i de synlige beviser.

Det evige liv har en uendelig verdi og koster oss alt det vi har. Det ble vist meg at vi ikke nok vurderer de evige ting. Alt det som er verdt å eie, til og med her i verden, må en oppnå ved anstrengelse og til tider ved den mest smertefulle oppofrelse. Og dette gjør man bare for å oppnå en forgjengelig skatt. Skal vi være mindre villige til å tåle kamp og strev og til å gjøre alvorlige anstrengelser og store oppofrelser for å oppnå en skatt som er av uendelig verdi, et liv som kan måle seg med den Eviges? Kan himmelen koste oss for mye?

Tro og kjærlighet er gylne skatter, grunntrekk som i høy grad mangler blant Guds folk. Det er blitt vist meg at vantro overfor vitnesbyrdene med deres advarsler, oppmuntring og irettesettelse lukker lyset ute for Guds folk. Vantro lukker deres øyne slik at de ikke kjenner sin sanne tilstand. Det sanndrue vitne beskriver deres tilstand slik: «Du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og' blind og naken.» Ap. 3, 17.

Troen på Kristi snare komme blir svakere. «Min Herre dryger med å komme» -- blir ikke bare sagt i hjertet, men det blir uttrykt i tale og aller tydeligst i gjerninger. Sløvhet i denne våkestunden gjør sansene hos Guds folk blinde overfor tidenes tegn.

Den fryktelige gudløsheten som rår, gjør det nødvendig å vise den største flid og det mest levende vitnesbyrd for at synd må kunne holdes borte fra menigheten. Troen har avtatt i en fryktelig grad, og det er bare ved øvelse den kan styrkes.

De som tok del i Guds verk i begynnelsen av den tredje engels budskap, måtte våge noe. De måtte bringe offer. De begynte denne virksomheten i fattigdom og led de største savn og vanskeligheter. De møtte beslutsom motstand som drev dem til Gud i deres nød og holdt deres tro levende. Vår nåværende plan for systematisk godgjørenhet!) gir våre predikanter rikelig underhold, og det forekommer ikke noe savn, og det er ikke så nødvendig å utøve tro med hensyn til utkommet. De som nå drar ut for å forkynne sannheten, har ikke noe å våge. De løper ingen risiko og har ingen særlige offer å bringe. Sannhetspunktene ligger ferdig utarbeidet i deres hånd, og de har skrifter til rådighet som forsvarer de sannhetene de fremholder.

Noen unge menn begynner uten virkelig helt ut å forstå verkets opphøyde karakter. De er ikke utsatt for savn, motganger og harde kamper, som ville kreve en sterk tro. Noen er blitt stolte og oppblåste og føler ikke noen virkelig byrde for verket. Det sanndrue vitne sier til disse predikantene: «Vær derfor nidkjær og omvend deg!» Noen av dem er så oppblåste av stolthet at de virkelig er en hindring og en forbannelse for Guds dyrebare sak. De har ingen frelsende innvirkning over andre. Disse menn trenger selv til å bli grundig omvendt til Gud og til å bli helliget ved de sannhetene de fremholder for andre.

Tydelige vitnesbyrd til menigheten

Mange føler seg utålmodige og blir støtt fordi de ofte blir forstyrret med advarsler og irettesettelser som peker ut deres synder. Det sanndrue vitne sier: «Jeg vet om dine gjerninger,» Hensiktene, motivene, vantroen, mistanken og skinnsyken kan en nok skjule for mennesker, men ikke for Kristus. Det sanndrue vitne kommer som en rådgiver: «Så råder jeg deg at du kjøper av meg gull, glødet i ild, for at du kan bli rik, og hvite klær, for at du kan kle deg i dem og din nakenhets skam ikke skal bli åpenbart, og øyensalve til å salve dine øyne med, for at du kan se! Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg; vær derfor nidkjær og omvend deg! Se, jeg står for døren og banker; om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham og han med meg. Den som seirer, ham vil jeg gi å sitte med meg på min trone, liksom jeg og har seiret og satt meg med min Fader på hans trone.» Ap. 3,18-21.

De som blir vist til rette av Guds Ånd, bør ikke sette seg opp mot det ringe redskapet. Det er Gud, og ikke et feilende dødelig menneske, som har talt for å frelse dem fra ødeleggelse. De som forakter advarselen, kommer til å bli overlatt i blindhet til selvbedrag. Men de som gir akt på den og nidkjært tar fatt på den oppgaven å skille seg fra sine synder for å kunne oppnå de nødvendige dyder, vil åpne sine hjerters dører, slik at den kjære Frelser kan komme inn og bo hos dem. Den klasse mennesker vil alltid vise seg å være i fullkommen harmoni med Guds Ånds vitnesbyrd.

Predikanter som forkynner den nærværende sannhet, bør ikke forsømme det høytidelige budskapet til menigheten i Laodikea. Det sanndrue vitnes vitnesbyrd er ikke et mildt budskap. Herren sier ikke til dem: Dere er omtrent gode nok. Dere har gått gjennom tukt og irettesettelser som dere aldri har fortjent. Dere er ved unødig strenghet gjort motløse. Dere har ikke skyld i de feil og synder som dere er blitt irettesatt for.

Det sanndrue vitne sier at når du mener at din tilstand i virkeligheten er god, så mangler du alt. Det er ikke nok at predikanter fremholder teoretiske emner. De bør også fremholde slike emner som er praktiske. De trenger til å studere de praktiske lærdommene Kristus ga sine disipler, og nøye gjøre bruk av disse lærdommer på sine egne sjeler og på folket. Skal vi mene at Kristus ikke har kjærlighet til sitt folk, fordi han kommer med et slikt refsende budskap? Å nei! Han som døde for å gjenløse menneskene fra døden, elsker med en guddommelig kjærlighet, og den han elsker, den refser han. «Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg.» Ap. 3, 19. Men mange vil ikke ta imot det budskapet himmelen i nåde sender til dem. De tåler ikke at det blir talt til dem om deres forsømmelse av plikt, om deres feil, deres egoisme, deres stolthet og deres kjærlighet til verden.

Farer i de siste dager. --

Vi lever i en høyst alvorlig og betydningsfull tid i denne jords historie. Vi er midt oppe i de siste dagers farer. Viktige og fryktelige begivenheter ligger foran oss. Hvor nødvendig det er at alle som virkelig frykter Gud og elsker hans lov, ydmyker seg for ham og jamrer og sørger og bekjenner de synder som har skilt Gud fra hans folk. Det som bør gjøre oss mest urolig, er at vi ikke føler eller forstår vår stilling, vår lunkne tilstand, og at vi er fornøyd med å være slik vi er. Vi bør ty til Guds Ord og til bønn og hver enkelt søke Herren med alvor for at vi må kunne finne ham. Vi bør gjøre dette til

vår viktigste oppgave. -- '

Kapittel 70

Plikten til å straffe synd

Det ble vist meg at Gud her [i forbindelse med Akans synd, Josvas bok, kap. 7] illustrerer hvordan han ser på synd blant dem som bekjenner seg til å være hans lovlydige folk. De som han på en særlig måte har hedret ved å la dem være vitner til de vidunderlige åpenbarelsen av hans makt, slik som tilfellet var med det gamle Israel, og som likevel våger å sette seg ut over hans tydelige påbud, skal bli gjenstand for hans harme. Han ønsker å lære sitt folk at ulydighet og synd er umåtelig anstøtelige i hans øyne og må ikke betraktes som en bagatell Han viser oss at når hans folk finnes å leve i synd, bør det øyeblikkelig bli tatt bestemte forholdsregler for at denne synden kan bli fjernet fra dem, slik at hans vrede ikke skal hvile over dem alle.

Men hvis disse synder blir oversett av dem som innehar ansvarsfulle stillinger, vil han holde dem ansvarlige for disse synder. I sine handlinger med sitt folk i fortiden viser Herren hvor nødvendig det er å rense menigheten fra urettferdighet. En synder kan bre ut et mørke som vil lukke Guds lys ute fra hele forsamlingen. Når folket merker at mørket faller over dem, og de ikke vet noe om årsaken, bør de søke Gud alvorlig og ydmykt ransake seg selv, inntil de synder som bedrøver hans Ånd, blir funnet og fjernet.

Den fordom som er blitt reist mot oss fordi vi har irettesatt de feilene Gud har vist meg var til stede, og det rop om hardhet og strenghet som har lydt, er uberettiget. Gud pålegger oss å tale; og vi vil ikke holde oss tause. Dersom det er åpenbare synder blant hans folk, og dersom Guds tjenere stiller seg likegyldige overfor disse synder, støtter og forsvarer de i virkeligheten synderen og er like så skyldige og vil like så sikkert bli gjenstand for Guds mishag De vil bli holdt ansvarlige for den skyldiges synder. I syner er mange tilfelle blitt fremstilt for meg, der Guds mishag er blitt pådratt ved at hans tjenere har forsømt å ta seg av de feil og synder som finnes blant dem. De som har unnskyldt disse feilene, er av folket blitt ansett for å være meget fredsommelige og kjærlige av sinnelag, bare fordi de vek tilbake fra å utføre en tydelig bibelsk plikt. Oppgaven var ikke behagelig for deres følelser. Derfor unngikk de den.

Den hatets ånd som har rådet hos noen fordi synder blant Guds folk er blitt straffet, har gjort deres sjeler blinde og bedratt, og det har gjort det umulig for dem å

skjelne mellom rett og urett. De har slokker sitt eget åndelige syn. De kan være vitner til det som er galt, men de føler ikke slik som Josva følte. De ydmyker seg ikke under følelsen av at sjeler er i fare.

Guds sanne folk, som med sin ånd går opp i Herrens verk, og som har sjelers frelse liggende på sitt hjerte, vil alltid se synden i dens virkelige, syndige karakter. De vil alltid stille seg på den siden der det blir handlet trofast og åpent med de synder som så lett får overtaket over Guds folk. Særlig i det avsluttende verk, i beseglingstiden for de hundre og fire og firti tusen, som skal stå uten lyte for Guds trone, vil de føle bekymring over synden hos dem som bekjenner seg til å være Guds folk. Dette fremholder profeten med styrke når han skildrer det siste verket som er illustrert ved de mennene som hver har et mordvåpen i hånden. En av mennene var kledd i linklær og hadde et skrivetøy ved sin lend. «Og Herren sa til ham: Gå midt igjennom staden, midt igjennom Jerusalem, og sett et tegn i pannen på de menn som sukker og jamrer over alle de vederstyggelige ting som skjer der.» Esek. 9,4.

Hvem står i Guds råd i denne tid? Er det dem som faktisk unnskylder feilgrepene blant dem som bekjenner seg til å være Guds folk, og som i sine hjerter, om ikke med sin munn, knurrer dem som vil straffe synd? Er det slike som setter seg opp mot disse og sympatiserer med dem som gjør feil? Nei, absolutt ikke. Hvis de ikke omvender seg og forlater den onde gjerningen å undertrykke dem som bærer verkets byrde, og med å støtte syndere i Sion, vil de aldri komme til å få tegnet på Guds beseglende velbehag. De kommer til å falle i de gudløses alminnelige ødeleggelse, som ble fremstilt ved det verk som ble båret frem, av de fem mennene med mordvåpen. Legg nøye merke til dette punkt: De som tar imot sannhetens rene merke, tilvirket i dem ved den Hellige Ånds kraft. fremstilt ved at mannen i linklærne setter et merke på dem, er slike som «sukker og jamrer over alle de vederstyggelige ting som skjer i menigheten. Deres kjærlighet til renhet og til Guds ære og herlighet er slik, og deres syn på syndens umåtelige syndighet er så klart at de blir fremstilt som i sjeleangst, ja, som noen som sukker og jamrer. Les det niende kapittel hos Esekiel.

Men den alminnelige utryddelsen av alle som ikke på denne måten ser den store motsetningen mellom synd og rettferdighet og ikke føler det slik som de som står i Guds råd og tar imot merket, blir fremstilt i befalingen til de fem mennene med mordvåpen: «Gå gjennom staden etter ham og slå ned! Vis ikke skånsel og spar ingen! Gamle folk, unge menn og jomfruer, spedbarn og kvinner skal I hugge ned for fote; men I må ikke

røre noen av dem som tegnet er på. I skal begynne fra min helligdom.» Esek. 9, 5. 6.

En lærdom fra Akans synd

Da Akan hadde syndet, sa Gud til Josva: «Skiller I eder ikke helt av med det bannlyste, vil jeg ikke lenger være med eder.» Hvordan svarer dette til fremgangsmåten hos dem som ikke vil løfte sin røst mot synd og urett, men alltid står sammen med dem som er årsak til vanskeligheter i Israels leir med sine synder? Gud sa til Josva: «Du kan ikke stå deg mot dine fiender før I skiller eder helt av med det bannlyste.» Jos. 7, 12. 13. Han gjorde kjent den straffen som overtredelsen av hans pakt ville føre med seg.

Josva begynte nå flittig å undersøke for å finne den skyldige. Han tok Israel etter deres stammer, deretter etter deres familier, og så enkeltvis. Da ble Akan pekt ut som den skyldige. Men for at saken kunne bli klar for hele Israel, så det ikke kunne bli noen anledning for dem til å knurre og si at de uskyldige kom til å lide, gikk Josva forsiktig frem. Han visste at Akan var overtrederen og at han hadde skjult sin synd og gjort Gud harm overfor sitt folk. På en forsiktig måte formante Josva Akan til å bekjenne sin synd, for at Guds ære og rettferdighet måtte bli hevdet overfor Israel. «Da sa Josva til Akan: Min sønn! Gi Herren, Israels Gud, ære og pris og si meg hva du har gjort, dølg det ikke for meg!

Og Akan svarte Josva og sa: Det er sant, jeg har syndet mot Herren, Israels Gud; således har jeg gjort: Jeg så blant byttet en kostelig babylonisk kappe og to hundre sekel sølv og en gullstang som veide femti sekel; disse ting fikk jeg lyst på og tok dem; de ligger nedgravd i jorden under mitt telt, sølvet underst. Da sendte Josva noen menn dit, og de løp til teltet; og der fant de tingene nedgravd i hans telt, sølvet underst. De tok dem ut av teltet og bar dem med seg til Josva og alle Israels barn og la dem frem for Herrens åsyn. Og Josva og hele Israel med ham tok Akan, Serahs sønn, og sølvet og kappen og gullstangen og hans søner og døtre og hans storfe og asener og småfe og hans telt og alt det han hadde, og de førte det opp i Akor-dalen. Og Josva sa: For en ulykke du har ført over oss! I dag skal Herren føre ulykke over deg! Og hele Israel stenet ham, og de oppbrente dem med ild og stenet dem.» Jos. 7, 19-25.

Herren sa til Josva at Akan ikke bare hadde tatt de tingene som han bestemt hadde pålagt dem ikke å ta, for at det ikke skulle bli lagt i bann, men han hadde stjålet, og han hadde også hyklet. Herren sa at Jeriko og hele byttet skulle brennes opp, unntatt

gullet og sølvet. Det skulle tilflyte Herrens forrådshus. Seieren ved inntagelsen av Jeriko skjedde ikke ved krigføring eller ved å utsette folket for fare. Høvdingen over Herrens hær hadde ført de himmelske armeer. Krigen var Herrens. Det var han som hadde utkjempet kampen. Israels barn slo ikke et eneste slag. Seieren og æren tilhørte Herren, og byttet var hans. Han befalte at alt skulle brennes opp, unntatt gullet og sølvet, som skulle tilflyte hans forrådshus. Akan forsto godt det forbehold som var gjort, og at de skattene av gull og sølv som han hadde lyst på, var Herrens. .Han stjal fra Guds forrådshus til sin egen fordel.

Kapittel 71

Bekjenne eller fornekte Kristus

I vår omgang i samfunnet, i familien, eller i hvilke som helst forhold i livet, i smått som i stort, er det mange måter vi kan anerkjenne vår Herre på, og mange måter vi kan fornekte ham på. Vi kan fornekte ham med våre ord, ved å snakke vondt om andre, ved dumt snakk, med spøk og vits, med tomme eller uvennlige ord, eller ved å bruke utflukter når vi taler i strid med sannheten. Med vår tale kan vi bekjenne at Kristus ikke er i oss. I vår karakter kan vi fornekte ham ved å elske makelighet, ved å vike unna de plikter og byrder i livet som noen må bære dersom vi ikke gjør det, og ved å elske syndig lyst. Vi kan også fornekte Kristus ved å være stolte av klærne våre og ved å skikke oss etter verden eller ved en uhøflig opptreden. Vi kan fornekte ham ved å like våre egne meninger og ved å søke å hevde og forsvare oss selv. Vi kan fornekte ham ved å tillate tankene å dreie seg om sentimental forelskelse og ved å ruge over vår antatte tunge lodd og prøvelse.

Ingen kan i sannhet bekjenne Kristus for verden dersom Kristi sinn og ånd ikke bor i ham. Det er umulig å gi noe en selv ikke har. Vår tale og vårt liv må være sant og synlig uttrykk for nåde og sannhet i vårt indre. Hvis hjertet er helliggjort, underdanig og ydmykt, vil en kunne se frukten av det i det ytre, og det vil være den mest virkningsfulle bekjennelse av Kristus. Tale og bekjennelse er ikke nok. Min søster, du må ha mer enn det. Du bedrar deg selv. Din ånd, din karakter og dine handlinger åpenbarer ikke et saktmodig, selvfornektende og kjærlig sinnelag. Tale og bekjennelse kan gi uttrykk for mye ydmykhet og kjærlighet. Men hvis livet ikke daglig blir behersket av Guds nåde, har du ikke del i den himmelske gaven. Du har ikke forlatt alt for Kristus og har ikke oppgitt din egen vilje og lyst for å bli hans disippel.

Du synder og fornekter din Frelser når du dveler ved det triste, ved å påføre deg selv prøvelser og ved å forestille deg vanskeligheter før de kommer. Du tar morgendagens vanskeligheter i dag, forbitrer ditt eget hjerte og legger byrder på dine omgivelser og kaster en skygge over dem ved å skape prøvelser. Den dyrebare nådetiden Gud har gitt deg til å gjøre godt og bli rik på gode gjerninger, bruker du på en meget uklok måte til å tenke sykelige tanker og til å bygge luftslott. Du lar din fantasi være opptatt med emner som ikke vil gi deg noen lindring eller lykke. Ditt dagdrømmeri

står i veien, slik at du ikke oppnår en sunn, god og forstandig erfaring i de tingene som hører Gud til, og du blir ikke moralsk skikket for et bedre liv.

Guds sannhet mottatt i hjertet er i stand til å gjøre deg vis til frelse. Når du tror og lyder den, får du nåde som er nok til pliktene og prøvelsene i dag. Nåde til morgendagen' trenger du ikke. Du bør føle at du bare har med dagen i dag å gjøre. Overvinn det onde i dag. Fornekt deg selv i dag. Våk og be i dag. Vinn seier i Gud i dag. Våre forhold og omgivelser, de forandringer som daglig inntreffer omkring oss, og Guds skrevne ord, som prøver og bedømmer alt -- dette er nok til å lære oss vår plikt og vise oss akkurat hva vi bør gjøre i dag. I stedet for å la ditt sinn bevege seg i tankebaner der du ikke vil kunne oppnå noe gagn, bør du daglig granske Skriften og utføre de plikter i dagliglivet som kanskje forekommer deg trettende, men som noen må gjøre.

Lærdommer fra naturen

De vakre tingene i naturen taler uopphørlig til våre sanser. Det åpne hjertet kan ta imot inntrykk av Guds kjærlighet og ære slik de blir åpenbart i hans henders gjerninger. Det lyttende øre kan høre og forstå det som Gud kunngjør gjennom naturen. Det er en lærdom i solstrålen, i de forskjellige ting i naturen som Gud har stilt åpne for oss. De grønne markene, de høye trærne, knoppene og blomstene, den flyktende skyen, regnet som faller, bekken som klukker, solen, månen og stjernene på himmelen, alt dette tiltrekker vår oppmerksomhet, innbyr oss til å tenke og oppfordrer oss til å lære å kjenne den Gud som skapte dem alle. Det vi kan lære av de forskjellige ting i naturens verden, er lydighet mot Skaperens vilje. De forneker aldri Gud, nekter aldri å vise lydighet mot noen av hans viljes ytringer. Bare falne vesener nekter å vise full lydighet mot sin Skaper. Deres ord og gjerninger stemmer ikke overens med Gud, men er i strid med hans rikes prinsipper. . . .

De kristendomsbekjennere som stadig klynker og klager, og som synes å mene at lykke og et glad ansikt er synd, har ikke den ekte gudsfrykten. De ser på det vakre i naturen som de ville se på et livløst bilde, og vil heller se på de døde bladene enn plukke de vakre, levende blomstene. De finner et sørgmodig velbehag i alt som er melankolsk i det språket som naturens verden taler til dem. De ser ikke noen skjønnhet i dalene som er kledd med et teppe av levende grønt, og i de høye fjellene i denne grønne drakten. De lukker sansene til for den glade stemmen som taler til dem i naturen og lyder som yndig musikk for det lyttende øre. Slike er ikke i Kristus. De vandrer ikke i lyset, men samler

mørke og dunkelhet omkring seg, når de like godt kunne la glansen og velsignelsen fra Rettferdighetens Sol gå opp i deres hjerter med legedom i sine stråler.

Kapittel 72

Forakt for irettesettelse

Apostelen Paulus fremholder tydelig at den erfaring israelittene hadde under sine vandringer, er skrevet til gagn for dem som lever i denne tid, dem som verdens ende er kommet til. Vi mener ikke at våre farer er mindre enn hebreernes, men større. En blir fristet til å være misunnelig og til å knurre, og det blir åpent opprør, slik som vi hører om i det gamle Israel. En ånd som setter seg opp mot irettesettelse for synder og feil, kommer alltid til å råde. Men skal den irettesettende stemmen være taus av den grunn? I så tilfelle er vi ikke bedre stilt enn de forskjellige kirkesamfunn i vårt land, som er redde for å røre ved de villfarelser og synder som rår blant folket.

De som Gud har satt til side til å være rettferdighetens tjenere, har det høytidelige ansvar å straffe folkets synder. Paulus befalte Titus: «Tal dette og forman og irettesett med all myndighet! La ingen ringeakte deg!» Tit. 2, 15. Det er alltid noen som vil forakte dem som våger å irettesette synd. Men det er tider da en må irettesette. Paulus byr Titus å irettesette en viss klasse mennesker skarpt for at de må bli sunne i troen. De menn og kvinner som med sine forskjellige innstillinger blir ført sammen i menigheten, har eiendommeligheter og mangler. Etter som disse blir utviklet, blir det nødvendig med irettesettelse. Dersom de som innehar viktige stillinger, aldri irettesatte og aldri straffet, ville det snart bli fordervede tilstander som i høy grad ville vanære Gud. Men hvordan skal man gi irettesettelse? La apostelen svare: «Med all langmodighet og lære.» 2 Tim. 4, 2. Den som trenger til å bli irettesatt, bør bli stilt overfor prinsipper. Men feilgrep blant Guds folk bør en aldri forbigå på en likegyldig måte.

Det vil finnes menn og kvinner som forakter irettesettelse, og deres følelser vil alltid sette seg opp mot dem. Det er ikke behagelig for oss at våre feil blir påtalt. I nesten hvert eneste tilfelle der det er nødvendig med irettesettelse, er det noen som helt overser det faktum at Herrens Ånd er blitt bedrøvet, og at hans sak er blitt påført skam. Slike vil ha medlidenhet med dem som fortjener å bli irettesatt, fordi personlige følelser er blitt såret. Denne vanhellige medfølelsen gjør at de medfølende får del i skylden hos dem som blir irettesatt. I ni av ti tilfelle kunne den som ble irettesatt, ha blitt hjulpet hvis man var blitt ledet til å innse sine feil og slik bli brakt til omvendelse. Men vanhellige, medfølende mennesker som blander seg i alt, legger en fullstendig uriktig

betydning i de motiver som irettesetteren har, og i arten av den tilrettevisning som er gitt. De sympatiserer med den som blir irettesatt, og får ham til å føle at han i virkeligheten er blitt uriktig behandlet, og hans følelser reiser seg mot den som bare har gjort sin plikt. De som forstår sitt ansvar overfor Gud og trofast utfører sine ubehagelige plikter, vil bli velsignet. Gud krever at hans tjenere alltid skal fullføre hans vilje med alvor. I sin befaling til Timoteus formaner apostelen ham: «Forkynn ordet, vær rede i tide og i utide, overbevis, irettesett, forman med all langmodighet og lære!» 2 Tim. 4, 2.

Hebreerne var ikke villige til å bøye seg for Herrens påbud og restriksjoner. De ønsket bare å få sin egen vilje og bli ledet av sitt eget sinn og bli behersket av sin egen dømmekraft. Kunne de ha følt seg fri til å gjøre dette, ville ingen ha klaget over Moses. Men de var utålmodige under disiplin.

Enhet i handling og skjønn

Gud vil at det skal være disiplin blant hans folk, at de må handle harmonisk, at de skal se med de samme øyne og ha det samme sinn og den samme mening. Skal en kunne oppnå dette, er det mye som må gjøres. Det kjødelige hjerte må bli undertvunget og forvandlet. Guds hensikt er at det alltid skal være et levende vitnesbyrd i menigheten. Det blir nødvendig å irettesette og formane, og noen trenger til streng irettesettelse etter som forholdene måtte kreve. Vi hører den påstanden: «A, jeg er så følsom, jeg kan ikke tåle den minste kritikk.» Skulle disse menneskene uttrykke sannheten som den virkelig er, ville de si: «Jeg er så egenrådlig, så selvgod, så åndelig stolt at jeg ikke vil ta imot råd. Jeg har rett til å tro og snakke som jeg vil.» Herren vil ikke at vi skal gi avkall på vår personlighet. Men hvilket menneske kan med rette bedømme hvor langt dette spørsmålet om personlig selvstendighet skal strekke seg?

Peter formaner sine brødre: «Likeså skal I yngre underordne eder under de eldre, og I alle skal ikle eder ydmykhet mot hverandre; for Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir han nåde.» 1 Pet. 5, 5. På samme måte oppmuntrer apostelen Paulus sine brødre i Filippi til å være enige og ydmyke: «Er det da noen trøst i Kristus, er det noen kjærlighetens husværelse, er det noe Åndens samfunn, er det noen medfølelse og barmhjertighet, da gjør min glede fullkommen, så I har det samme sinn, idet I har den samme kjærlighet og med en sjel har det ene sinn, ikke gjør noe av trette syke eller lyst til tom ære, men i ydmykhet akter hverandre høyere enn eder selv, og ikke ser hver på sitt eget, men enhver også på andres beste. La dette sinn være i eder, som og var i

Kristus Jesus.» Fil. 2, 1-5. Og igjen formaner Paulus sine brødre: «Kjærligheten være uten skrømt; avsky det onde, hold fast ved det gode! Vær ømhjertede mot hverandre i broderkjærlighet; kappes om å hedre hverandre!» Rom. 12, 9. 10. I sitt brev til efeserne sier han: «Underordne eder under hverandre i Kristi frykt.» Ef. 5, 2I.

Israelittenes historie viser oss den store faren for å bli bedratt. Mange forstår ikke det syndige i sin egen natur, heller ikke tilgivelsens nåde. De er i sin syndige naturs mørke, utsatt for å bli fristet og forført. De er langt borte fra Gud, men er likevel svært tilfreds med sitt liv, mens Gud avskyr deres ferd. Denne klasse mennesker vil alltid ligge i krig mot Guds Ånds ledelse, særlig imot å bli irettesatt. De vil ikke bli forstyrret. Av og til føler de en egoistisk frykt og har gode hensikter, til tider også urolige tanker og engstelig overbevisning. Men det er ingen dybde i deres erfaring, for de er ikke grunnfestet på den evige klippen. Denne klasse mennesker innser aldri hvor nødvendig det er med det tydelige vitnesbyrd. Synden forekommer dem ikke å være så uhyre syndig nettopp av den grunn at de ikke vandrer i lyset, liksom Kristus er i lyset.

Det er enda en annen klasse mennesker som har hatt stort lys og særlig overbevisning og en sann erfaring angående Guds Ånds arbeid. Men Satans mange slags fristelser har seiret over dem. De setter ikke pris på det lyset de har fått fra Gud. De gir ikke akt på advarsler og irettesettelser fra Guds Ånd. De er under fordømmelse. Disse menneskene vil alltid være i strid med det tydelige vitnesbyrd, fordi det fordømmer dem.

Guds vilje er at hans folk skal være en enhet, at de skal se med de samme øyne og ha det samme sinn og den samme dømmekraft. Det kan de ikke oppnå uten et klart, tydelig og levende vitnesbyrd i menigheten. Kristi bønn var at hans disipler måtte være ett, liksom han var ett med Faderen. «Jeg ber ikke for disse alene, men også for dem som ved deres ord kommer til å tro på meg, at de alle må være ett, liksom du, Fader, i meg, og jeg i deg, at også de må være ett i oss, for at verden skal tro at du har utsendt meg. Og den herlighet som du har gitt meg, den har jeg gitt dem, for at de skal være ett, liksom vi er ett, jeg i dem, og du i meg, for at de skal være fullkommet til ett, så verden kan kjenne at du har utsendt meg og elsket dem, liksom du har elsket meg.» Joh. 17,20-23.

Kapittel 73

En appell til de unge

Kjære unge!

Av og til har Herren gitt meg advarende vitnesbyrd til dere. Han har gitt dere oppmuntring dersom dere vil overgi deres hjerters beste og helligste hengivenhet til ham. Når nå disse advarslene på ny trer levende frem for meg, har jeg en følelse av den faren som jeg vet dere ikke føler. Skolen i Battle Creek' samler mange unge mennesker med forskjellig åndelig innstilling. Hvis disse unge ikke er gudhengivne og lydige mot Guds vilje og ikke går ydmykt på hans befalingers vei, vil lokaliseringen av en skole i Battle Creek vise seg å ha en svært nedslående innflytelse på menigheten. Denne skolen kan bli gjort til en velsignelse eller en forbannelse. Jeg formaner dere som har nevnt Kristi navn, til å avstå fra all ugudelighet og utvikle en karakter som Gud kan godkjenne.

Jeg spør: Tror dere på de irettesettende vitnesbyrdene Gud har gitt dere? Hvis dere virkelig tror at Guds stemme har talt til dere og pekt på deres farer, gir dere da akt på de rådene som er gitt? Bevarer dere disse advarende vitnesbyrdene friske i erindringen ved at dere ofte leser dem under bønn til Gud? Gang på gang har Herren talt til dere, barn og unge, men dere har vært sene til å gi akt på de advarslene som ble gitt. Selv om dere ikke på opprørsk vis har forherdet deres hjertener mot den fremstilling Gud har gitt av deres karakter og deres farer, og imot den veien som er blitt avmerket for dere å følge, har noen av dere likevel ikke vært aktpågivende med hensyn til det som kreves av dere for at dere må kunne oppnå åndelig styrke og være til velsignelse for skolen, i menigheten og for alle dem dere omgås.

Unge menn og kvinner, dere skal overfor Gud avlegge regnskap for det lyset han har gitt dere. Dersom dere ikke gir akt på dette lyset og disse ansvar, kommer de til å vitne mot dere i dommen. Deres farer er blitt klart påvist. Dere er blitt advart og vaktet i alle retninger, omhegner av advarsler. I Guds hus har dere lyttet til de høytideligste og mest hjerteransakende sannheter som ble fremboldt av Guds tjenere med Åndens bevis. Hvor meget veier disse høytidelige formaninger for deres hjertener? Hvilken innflytelse har de på deres karakter? Dere vil bli holdt ansvarlig for enhver av disse formaninger og

advarsler. De vil stå opp i dommen og fordømme den som lever et liv i forfenglighet, lettsindighet og stolthet.

Kjære unge venner, det dere sår, skal dere også høste. Nå er det deres såtid. Hva vil høsten bringe? Hva sår dere? Hvert ord dere taler, hver handling dere utfører, er et frø som kommer til å bære god eller dårlig frukt, og som vil bringe såmannen glede eller sorg. Slik som sæden er, vil høsten bli. Gud har gitt dere stort lys og mange privilegier. Etter at derre lyset er gitt, og etter at deres farer, klart er blitt fremstilt for dere, blir dere selv ansvarlige. Den måten dere behandler det lyset på som Gud gir dere, vil vippe vektskålen til lykke eller smerte. Dere bestemmer selv deres skjebne.

Dere øver alle sammen en innflytelse til godt eller ondt på andres sinn og karakter. Og nettopp den innflytelsen dere øver, blir skrevet i regnskapsboken i himmelen. En engel følger med dere og holder regnskap med deres ord og handlinger. Føler dere hjelpeløsheten og trangen til styrke fra Gud når dere står opp om morgenen? Og legger dere ydmykt og av hjertet deres trang frem for deres himmelske far? I så tilfelle legger engler merke til deres bønner, og hvis disse bønnene ikke er gått ut fra falske lepper, vil deres beskyttende engel være ved deres side når dere ubevisst står i fare for å gjøre det som ikke er rett, og øve en innflytelse som vil få andre til å gjøre urett, og tilskynde dere til å følge en bedre vei, velge deres ord for dere og påvirke deres handlinger.

Hvis dere ikke føler noen fare, og hvis dere ikke sender opp noen bønn om styrke til å stå fristelsene imot, vil dere ganske sikkert komme på avveier. Deres forsømmelse av plikten vil bli skrevet i Guds bok i himmelen, og dere vil bli funnet for lette på dommens dag.

I deres omgivelser er det noen som har fått religionsundervisning, og noen som har fått sin vilje og er blitt forkjælt, smigret og rost helt til de bokstavelig talt er blitt uskikket til det praktiske liv. Jeg taler her om mennesker som jeg kjenner. Deres karakter er blitt så forkvaklet på grunn av overbærenhet, smiger og dovenskap at de ikke er til noen nytte her i livet. Og hvis de er unyttige hva dette liv angår, hvilket håp kan det da være når det gjelder det liv hvor alt er renhet og hellighet, og hvor alle har en harmonisk karakter? Jeg har bedt for disse menneskene. Jeg har talt personlig med dem. Jeg kunne se hvilken innflytelse de ville øve på andres sinn ved å lede dem til forfenglighet, til å tenke på klærne og til å bli likegyldige overfor sine evige interesser.

Det eneste håp for denne klasse mennesker er at de gir akt på sine veier, ydmyker sine stolte, forfengelige hjerter for Gud og bekjenner sine synder og omvender seg.

Lyst til pynt og fornøyelse

Forfengelighet i klær så vel som lyst til fornøyelse er en stor fristelse for de unge. Gud har hellige krav på oss alle. Han krever hele hjertet, hele sjelen og hele vår hengivenhet. Det svar vi til tider møter denne uttalelsen med, er: «Å, jeg bekjenner meg jo ikke til å være en kristen!» Men hva betyr det om du ikke gjør det? Har ikke Gud de samme krav på deg som han har på dem som bekjenner seg til å være hans barn? Tror du Herren overser det syndige i din forsømmelse og opprørskhet fordi du er utfordrende i din likegyldige ringeakt for det som er hellig? Hver dag du ringeakter Guds krav, hver forsømt, anledning til å ta imot tilbudt nåde, blir skrevet på din konto og vil øke antallet av synder som står opp mot deg på den dag da regnskapet for enhver sjel skal bli gransket. Jeg taler til dere, unge menn og kvinner, enten dere er kristendomsbekjennere eller ikke. Gud krever deres interesser, deres villige lydighet og hengivenhet for ham. Dere har nå en kort prøvetid, og dere kan gjøre bruk av denne anledningen til en ubetinget overgivelse til Gud.

Lydighet og underkastelse under Guds krav er de betingelser den inspirerte apostel stiller opp om vi skal bli Guds barn, medlemmer av den kongelige familie. Jesus har med sitt eget blod reddet hvert barn og enhver ung, hver mann og kvinne fra den ødeleggelsens avgrunn som Satan tvang dem ned i. Blir syndere fritatt for sine forpliktelser fordi de ikke vil ta imot den frelse som så fritt blir tilbudt dem? At de velger å fortsette i synd og trossig overtredelse, minsker ikke deres skyld. Jesus kjøpte dem dyrt, og de tilhører ham. De er hans eiendom. Hvis de ikke vil være lydige mot ham som har gitt sitt liv for dem, men vier sin tid og styrke og sine talenter til Satans tjeneste, fortjener de sin lønn, som er døden.

Udødelig herlighet og et evig liv er den lønnen vår Gjenløser tilbyr dem som vil lyde ham. Han har gjort det mulig for dem å fullkomme en kristelig karakter ved hans navn og å seire for deres eget vedkommende liksom han seiret på deres vegne. I sitt eget liv har han gitt dem et forbilde og vist dem hvordan de kan seire. «Den lønn som synden gir, er døden, men Guds nådegave er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre.» Rom. 6, 23.

Guds krav er like bindende for alle. De som velger å avslå den store frelse som

fritt blir tilbudt dem, og som foretrekker å tjene seg selv og fremdeles være Guds fiender, den selvoppofrende Gjenløseres fiender, fortjener sin lønn. De sår i kjødet og vil høste fordervelse av kjødet.

De som ved dåpen har iført seg Kristus og ved denne handlingen vist at de har skilt seg fra verden, og at de har inngått en pakt om å vandre i et nytt levnet, bør ikke stille opp avguder i sine hjerter. De som en gang har gledet seg ved beviset på syndsforlatelse og har smakt Frelserens kjærlighet og deretter fortsatt går sammen med Kristi fiender, mens de forkaster den fullkomne rettferdighet som Jesus tilbyr dem, og velger de veier han har fordømt, kommer til å få en strengere dom enn hedningene som aldri har hatt lyset og aldri kjent Gud eller hans lov. De som nekter å følge det lys Gud har gitt dem, mens de velger verdens dårskap og nekter å innrette sitt liv etter de rettferdige og hellige krav i Guds lov, er i Guds øyne skyldige i de mest graverende synder. Deres skyld og deres lønn kommer til å stå i forhold til det lys og de forrettigheter de har hatt.

Vi ser verden opptatt av sine egne fornøyelser. Det som størstedelen av menneskene, særlig kvinnene, først og fremst tenker på, er pynt og stas. Kjærlighet til fornøyelser og klær ødelegger lykken for tusener. Og noen av dem som bekjenner seg til å elske og holde Guds bud, etterligner denne klasse mennesker så langt som de på noen mulig måte kan, og samtidig beholder de kristennavnet. Noen av de unge er så ivrige etter stas at de endog er villige til å oppgi kristennavnet hvis de bare kan få oppfylt sitt krav til forfengelige klær og sin lyst til fornøyelse.

Selvfornektelse når det gjelder klær, er en del av vår kristenplikt. Å kle seg enkelt og å la være å pynte seg med kostbarheter og smykker av enhver art hører med til vår tro. Er vi blant dem som innser tåpeligheten hos verdslige mennesker når de gir seg over til overdådighet i klær så vel som i lyst til fornøyelser? I så tilfelle bør vi tilhøre den klassen som avskyr alt som har med denne ånden å gjøre, som fyller sinn og hjerte hos dem som bare lever for denne verden og ikke tenker på eller bekymrer seg for den kommende.

Unge kristne, hos noen av dere har jeg sett en kjærlighet til klær og pynt som har gjort meg vondt. Hos noen som har fått en god undervisning, noen som fra den tidligste barndom har nytt religiøse fordeler og ved dåpen har iført seg Kristus og slik bekjent seg for å være avdøde fra verden, har jeg sett en forfengelighet i klesveien og en

lettsindighet i oppførselen som har bedrøvet den kjære Frelser og vært en skam for Guds sak. Med smerte har jeg lagt merke til deres religiøse forfall og deres lyst til å utstaffere og pynte sine klær. Noen har vært så uheldige å komme til å eie gullkjeder eller gullnålen eller begge deler og har vist en dårlig smak ved å stille dem til skue på en iøynefallende måte for slik -- å tiltrekke seg oppmerksomhet. Jeg kan bare sammenligne disse menneskene med den forfengelige påfuglen, som viser sine praktfulle fjær for å vekke beundring. Det er det eneste denne stakkars fuglen har som kan tiltrekke seg oppmerksomhet. For dens stemme og skikkelse er alt annet enn tiltalende.

En saktmodig og stille ånds prydelse

De unge kan søke å overgå hverandre i å strebe etter en saktmodig og stille ånds prydelse, et klenodie av uberegnelig verdi, som en kan bære med himmelsk skjønnhet. Denne prydelsen vil øve tiltrekning på mange her i verden, og den vil bli regnet som meget kostelig av de himmelske engler og fremfor alt av vår himmelske Far, og gjøre dem som eier den, til velkomne gjester i de himmelske boliger.

De unge har betingelser som hvis de ble brukt riktig, kunne gjøre dem skikket til nesten hvilken som helst betrodd stilling. Dersom de hadde satt seg som mål å bli lært opp til å bruke og utvikle de kreftene Gud har gitt dem, på en slik måte at de kunne bli til nytte og velsignelse for andre, ville deres sinn ikke bli forkrøplet etter et mindreverdige ideal. De ville åpenbare en tankedybde og prinsippfasthet og være gjenstand for innflytelse og respekt. De ville øve en høynende innflytelse over andre, og dette ville lede sjeler til å se og erkjenne kraften i et forstandig kristenliv. De som er mer opptatt med å pryde sitt legeme og stille seg til skue enn å utvikle sine evner og krefter til størst nytte for å kunne ære Gud, innser ikke sitt ansvar overfor Gud. De blir tilbøyelige til å være overflatiske i alt de foretar seg, og de vil senke sin dyktighet og forkvakle sine åndsevner.

Det gjør meg virkelig vondt for disse unge menneskers fedre og mødre så vel som for barna. Det har vært en mangel i oppdragelsen av disse barna, noe som etterlater et tungt ansvar et eller annet sted. Foreldre som har forkjælt barna og føyd dem i stedet for på en skjønnsom måte å holde dem i tømme på grunnlag av prinsipper, kan her se de karakterer de har dannet. Slik som oppdragelsen har vært, slik er karakteren.

Den trofaste Abraham

Min tanke går tilbake til den trofaste Abraham, som i lydighet mot den guddommelige befaling som ble gitt ham i et syn om natten i Be'erseba, foretar sin reise med Isak ved sin side. Foran seg ser han det fjellet Gud har sagt at han vil vise ham som det sted der han skal ofre. Han tar veden av sin tjeners skulder og legger den på Isak, som er den som skal ofres. Han omgjorder sin sjel med fasthet og smertenens strenghet, beredt til å fullbyrde den gjerningen Gud krever av ham. Med sønderknust hjerte og lammet hånd tar han ilden mens Isak spør: «Se, her er ilden og veden, men hvor er lammet til brennofferet?» Men akk, Abraham kan ikke fortelle ham det nå.

Far og sønn bygger alteret, og det fryktelige øyeblikket kommer da Abraham må åpenbare for Isak hva som har voldt ham slike kvaler under hele den lange reisen, at Isak selv er offeret. Isak er ikke en liten gutt. Han er en fullvoksen ung mann. Han kunne ha nektet å bøye seg for sin fars plan hvis han hadde villet. Han beskylder ikke sin far for å være sinnssyk, søker ikke engang å endre hans hensikt. Han bøyer seg. Han tror på sin fars kjærlighet. Han tror at han ikke vil foreta denne fryktelige ofring av sin eneste sønn dersom Gud ikke hadde befalt ham å gjøre det. Isak blir bundet av sin medfølende fars skjelvende, kjærlige hender, fordi Gud har sagt det. Sønnen finner seg i ofringen fordi han tror på sin fars rettskaffenhet. Men da alt er beredt, da farens tro og sønnens underkastelse fullt ut er prøvd, stanser Guds engel Abrahams oppløftede hånd der han står ferdig til å drepe sin sønn, og forteller ham at det er nok. «Nå vet jeg at du frykter Gud, siden du ikke har spart din eneste sønn for min skyld.» 1 Mos. 22, 12.

Denne troshandling fra Abrahams side er skrevet ned til gagn for oss. Den lærer oss den store leksen at vi skal ha tillit til Guds krav, hvor nærgående og vanskelige de enn måtte være. Og den lærer barna fullkommen underdanighet overfor sine foreldre og overfor Gud. Av Abrahams lydighet lærer vi at ikke noe er så dyrebart at vi ikke kan gi det til Gud.

En forbilledlig lærdom

Isak var et bilde på Guds Sønn, som ble et offer for verdens synder. Gud ville vise Abraham evangeliet om frelse for menneskene. For at det kunne skje og for å gjøre sannheten til en virkelighet for ham så vel som for å prøve hans tro krevde Gud av ham at han skulle slakte sin elskede Isak. Hensikten med all den sorg og angst som Abraham

måtte gå igjennom i denne mørke og fryktelige prøven, var å gi hans forstand et inntrykk av gjenløsningsplanen for falske mennesker. Hans egen erfaring fikk ham til å forstå hvor usigelig stor den evige Guds selvfornektelse var når han ga sin egen Sønn i døden for å redde mennesket fra fullstendig undergang. For Abraham kunne ingen sjelelig tortur sammenlignes med den han gikk gjennom da han lød den guddommelige befaling om å ofre sin sønn.

Gud ga sin Sønn til et liv i fornedrelse, selvfornektelse, fattigdom, strev og fornærmelse, ja, til den smertefulle døden ved korsfestelse. Men da kom det ikke noen engel for å forkynne det gledelige budskapet: «Det er nok! Du behøver ikke å dø, min elskede Sønn.» Legioner av engler ventet med sorg i håp om at Gud, slik som tilfellet var med Isak, i siste øyeblikk ville avverge hans vanærende død. Men englene fikk ikke lov til å bringe et slikt budskap til Guds kjære Sønn. Ydmykelsen i rettssalen og på vei til Golgata fortsatte. Han ble spottet, hånt og spyttet på. Han måtte tåle spottegloser, hånsord og fornærmelser fra dem som hatet ham, helt til han bøyd sitt hode på korset og døde..

Kunne Gud gi oss et større bevis på sin kjærlighet enn ved slik å gi sin Sønn til å gå gjennom denne lidelsen? Og på samme måte som Guds gave til menneskene var en frivillig gave og hans kjærlighet uten grenser, slik er hans krav til vår tillit, vår lydighet, til hele vårt hjerte og hele vår hengivenhet tilsvarende ubegrenset. Han krever alt som det er mulig for mennesket å gi. Underkastelsen fra vår side må stå i forhold til Guds gave. Den må være fullstendig og uten forbehold. Vi er alle sammen skyldnere overfor Gud. Han har krav på oss som vi ikke kan oppfylle uten at vi gir oss selv som et helt og villig offer. Han krever punktlig og villig lydighet, og vil ikke godkjenne noe mindre end det. Nå har vi anledning til å sikre oss Guds kjærlighet og velbehag. Dette året kan være det siste leveåret for noen som leser dette. Er det blant de unge som leser denne appellen, noen som vil velge verdens lyst fremfor den fred Kristus gir den som alvorlig søker å gjøre hans vilje og gjør den med glede?

Vår karakter på vektskålen

Gud veier vår karakter, vår oppførsel og våre motiver på helligdommens vektskål. Det vil være fryktelig om vår Gjenløser, som døde på korset for å dra våre hjerter til seg, skal kunngjøre om oss at vi er for lette når det gjelder kjærlighet og lydighet. Gud har gitt oss store og kostelige gaver. Han har gitt oss lys og kunnskap om sin vilje, slik

at vi ikke behøver å fare vill eller vandre i mørket. Det vil være fryktelig på den endelige oppgjørets og belønningens dag å bli veid på vektskålen og funnet for lett. Det blir et fryktelig feilgrep som aldri kan bli gjenopprettet. Unge venner, skal man forgjeves søke etter deres navn i livsens bok?

Gud har pekt ut en oppgave som dere skal utføre for ham, og som vil gjøre dere til hans medarbeidere. Overalt omkring dere er det sjeler som skal frelses. Det er noen som dere kan oppmuntre og velsigne ved deres alvorlige bestrebelser. Dere vil kunne omvende sjeler fra synd til rettferdighet. Når dere forstår deres ansvar overfor Gud, vil dere føle hvor nødvendig det er å være tro i bønn og å være på vakt overfor Satans fristelser. Hvis dere i sannhet er kristne, vil dere være mer tilbøyelige til å sørge over det moralske mørke i verden enn til å gi dere over til lettsindighet og til å være stolte av deres klær. Dere vil være blant dem som sukker og jamrer over de vederstyggeligheter som finnes i landet. Dere vil stå Satan imot når han frister dere til å være forfengelige og pynte dere. Innskrenket er det sinn og forkrøplet den forstand som kan bli tilfredsstilt med disse intetsigende ting på bekostning av forsømmelse av opphøyde ansvar.

De, unge i vår tid kan være Kristi arbeidere hvis de vil, og i arbeidet vil deres tro bli styrket og deres kunnskap om Guds vilje økt. Ethvert sant motiv og enhver riktig handling vil bli skrevet ned i livsens bok. Jeg skulle ønske jeg kunne vekke de unge til å innse og føle hvor syndig det er å tilfredsstille seg selv og forkrøple sin forstand med de verdiløse, forfengelige tingene her i livet. Dersom de ville løfte sine tanker og ord opp over det intetsigende og tiltrekkende her i verden og gjøre det til sitt mål å herliggjøre Gud, ville hans fred, som overgår all forstand, bli deres.

Kapittel 74

Bønnens kraft under fristelse

Hvor nådig og hvor ømt vår himmelske Far behandler sine barn! Han bevarer dem fra tusen farer som de ikke ser, og skjerner dem mot Satans listige kunster for at de ikke skal bli ødelagt. Fordi vårt sløve syn ikke ser Guds beskyttende omsorg ved hans engler, prøver vi ikke å tenke over og verdsette den alltid våkne interesse vår gode og kjærlige skaper har for sine henders verk, og vi er ikke takknemlige for den mengde velgjerninger han daglig øser ut over oss.

De unge kjenner ikke til de mange farer som de daglig blir utsatt for. De kan aldri fatte dem helt ut. Men dersom de er årvåkne og ber, vil Gud holde deres samvittighet følsom og deres erkjennelsesevner klare, slik at de kan oppdage fiendens virksomhet og være rustet mot hans angrep. Men mange av de unge har så lenge fulgt sine egne tilbøyeligheter at plikt er et ord uten mening for dem. De innser ikke de høye og hellige plikter som de burde utføre til gagn for andre og til ære for Gud, og de unnlater helt å utføre dem.

Hvis de unge bare kunne bli vekt opp slik at de dypt kunne føle sin trang til styrke fra Gud for å kunne stå imot Satans fristelser, ville de oppnå en dyrebar erfaring i den kristnes kamp. Hvor få det er av de unge som tenker over formaningen gjennom den inspirerte apostelen Peter: «Vær edrue, våk! Eders motstander, djevelen, går omkring som en brølende løve og søker hvem han kan oppsluke; stå ham imot, faste i troen.» 1 Pet. 5, 8. 9. I det synet Johannes fikk, så han Satans makt over menneskene og utbrøt: «Ve jorden og havet! for djevelen er faret ned til eder i stor vrede, fordi han vet at han bare har en liten tid.» Ap. 12 12.

Det eneste trygge for de unge er at de uopphørlig våker og ber. De behøver ikke smigre seg med at de kan være kristne uten dette.

Satan skjuler sine fristelser og sine påfunn under en lysets kappe, slik han gjorde da han nærmet seg Kristus i ørkenen. Han så da ut som en av de himmelske englene. Vår sjelefiende nærmer seg oss som en himmelsk gjest, og apostelen råder til edrueighet og årvåkenhet som det eneste trygge. De unge som gir seg over til

likegyldighet og lettsindighet, og som forsømmer de kristelige pliktene, faller stadig under fiendens fristelser i stedet for å seire slik som Kristus seiret.

Å tjene Kristus er ikke trelldom. for den sjel som er helt hengitt til Gud. Lydighet mot vår Frelser nedsetter ikke vår lykke og sanne glede her i livet, men den har en foredlende og oppløftende makt over vår karakter. Når vi daglig studerer de dyrebare livets ord som finnes i Bibelen, styrker det åndsevnene og bringer kunnskap om Guds store og herlige gjerninger i naturen. Når vi gransker Skriften, oppnår vi en riktig erkjennelse av hvordan vi skal leve for å kunne nyte den høyeste grad av ublandet lykke. Bibelgranskeren tilegner seg dessuten bibelske argumenter, slik at han kan møte tvilen hos de vantro og fjerne den med sannhetens klare lys. De som har gransket Skriften, vil alltid kunne være befestet mot Satans fristelser. De vil alltid kunne være helt ut dyktige til all god gjerning, ferdige til å forsvare seg mot enhver som krever dem til regnskap for det håp som bor i dem. . . .

Kjære unge! Når dere ber om at dere ikke må bli ledet i fristelse, så husk på at deres arbeid ikke er avsluttet med bønner. Da må dere besvare deres egen bønn så langt som det er mulig ved at dere står fristelsen imot, og hva dere ikke klarer å gjøre for dere selv, må dere overlate til Jesus å gjøre for dere. Dere kan ikke være for omsorgsfulle i deres tale og i deres liv for ikke å innby fienden til å friste dere. Mange av våre unge åpner døren på vidt gap, slik at Satan kan komme inn, fordi de på en uforsiktig måte setter til side de advarsler og irettesettelser som blir gitt dem. Med Guds Ord som vår rettleder og med Jesus som vår himmelske lærer behøver vi ikke være uvitende om Satans anslag og bli overvunnet av hans fristelser. Når vi helt lar oss lede av hans Ånd, vil det ikke være noen ubehagelig oppgave å være lydige mot Guds vilje.

Kapittel 75

Tiende og offergaver

Den oppgaven Kristi menighet har, er å frelse fortapte syndere. Den skal gjøre Guds kjærlighet til menneskene kjent og vinne dem for Kristus ved kraften av denne kjærlighet. Sannheten for denne tid må bringes ut til jordens mørke steder, og dette arbeid må begynne her hjemme. Kristi etterfølgere bør ikke leve et selvisk liv, men de bør være gjennomtrengt av hans Ånd og arbeide i harmoni med ham.

Den nåværende kulde og vantro har sine årsaker. Kjærlighet til verden og livets bekymringer skiller sjelen fra Gud. Livsens vann må være i oss, strømme ut fra oss og velle frem til evig liv. Vi må bringe ut det Gud bringer inn. Dersom en kristen vil ha livsens lys, må han gjøre større anstrengelser for å la andre få kjennskap til sannheten. Hans liv må være preget av anstrengelse og oppofrelse for å gjøre godt mot andre. Da vil det ikke bli noen klage over mangel på fornøyelse.

Engler er alltid opptatt med å arbeide for andres lykke. Det er deres glede. Det som selviske hjerter betrakter som en ydmykende gjerning, det å tjene slike som er elendige og i enhver henseende underlegne i karakter og rang, er nettopp den oppgaven som blir utført av de rene, syndfrie englene i de kongelige boliger i himmelen. Ånden fra Kristi selvoppofrende kjærlighet er den ånd som gjennomtrenger himmelen og danner selve grunnlaget i deres lykke.

De som ikke føler noen særlig glede ved å være til velsignelse for andre og ved endog med oppofrelse å gjøre dem godt, kan ikke ha Kristi eller himmelens ånd. De har ingen tilknytning til de himmelske englers arbeid og kan ikke få del i den lykke som bringer dem en opphøyet glede. Kristus har sagt: «Således skal det være glede i himmelen over en synder som omvender seg, mer enn over nitti rettferdige som ikke trenger til omvendelse.» Luk. 15,7. Dersom englene gleder seg over å se syndere bli omvendt, vil det da ikke glede syndere som er frelst ved Kristi blod, å se andre omvende seg og komme til Kristus ved deres arbeid? Når vi arbeider sammen med Kristus og de hellige englene, skal vi få oppleve en glede som vi ikke kan oppnå uten ved dette arbeid.

Prinsippene ved Kristi kors stiller alle som tror, under en sterk forpliktelse til å

fornekte selvet, til å bringe lys til andre og til å gi av sine midler til utbredelsen av lyset. Hvis de har forbindelse med himmelen, vil de ta del i verket i samarbeid med englene.

Verdslige mennesker har det prinsipp at de vil få tak i så mye som mulig av de forgjengelige tingene i dette liv. Det prinsipp som rår i deres liv, er en egoistisk kjærlighet til vinning. Men den reneste glede finnes ikke i rikdom, heller ikke der begjærligheten alltid stiller krav, men der nøysomheten rår, og der selvoppofrende kjærlighet er det herskende prinsipp. Det er tusener av mennesker som tilbringer sitt liv i nytelse, og som har sine hjerter fylt med misnøye. Ved sitt unyttige strev for å stille sitt sinn tilfreds ved nytelse blir de offer for egoisme og utilfredshet. Bare ulykke står preget i deres ansikter, og bak dem er en ørken fordi deres liv ikke er rikt på gode gjerninger.

I samme forhold som Kristi kjærlighet fyller våre hjerter og behersker vårt liv, vil begjær, egoisme og lyst til makelighet bli overvunnet. Det vil bli vår glede å gjøre det som Kristus, han som vi bekjenner oss til å tjene, vil at vi skal gjøre. Vår lykke kommer da til å stå i forhold til våre uegennyttige gjerninger fremkalt ved Kristi kjærlighet.

Den guddommelige visdom har i frelsesplanen innført den loven at handling virker tilbake, slik at godgjørenhet i alle dens forgreninger bringer velsignelse til to sider. Den som gir til de trengende, bringer velsignelse til andre, og selv blir han velsignet i enda høyere grad. Gud kunne ha nådd sin hensikt når det gjaldt å frelse syndere, uten menneskers hjelp. Men han visste at menneskene ikke kunne bli lykkelige uten å ta del i det store verket der de ville utvikle selvfornektelse og godgjørenhet.

For at menneskene ikke skulle gå glipp av de velsignelser som følger med godgjørenheten, innførte vår Gjenløser den planen å ta dem opp som sine medarbeidere. Ved en kjede av omstendigheter som ville fremkalle deres barmhjertighetsfølelser, gir han menneskene det beste middel til å oppelske godgjørenhet og holde dem til vanemessig å yte hjelp til de fattige og til å fremme hans sak! Han sender de fattige som sine representanter. Deres trang er et, kall fra en ruinert verden om å gi av våre talenter i form av pengemidler og innflytelse for at de må kunne få den sannheten som er en livsbetingelse for dem. Og når vi ved vårt arbeid og våre godgjørende handlinger følger disse kall, blir vi likedannet med hans bilde. han som ble fattig for vår skyld. Når vi gir, velsigner vi andre og samler på den måten opp den sanne rikdom.

Verdslige interesser og himmelske skatter

Det har vært stor mangel på kristelig godgjørenhet i menigheten. De som best var i stand til å fremme Guds sak, har gjort så lite. I sin nåde har Gud latt en gruppe mennesker få kjennskap til sannheten for at de måtte kunne påskjønne den uvurderlige betydningen den har sammenlignet med jordiske skatter. Jesus har sagt til dem: «Følg meg!» Han prøver dem med en innbydelse til den nattverden han har gjort ferdig. Han gir akt for å se hvilken karakter de vil utvikle, om deres egoistiske interesser vil bli ansett som noe av større verdi enn de evige rikdommer. Ved sine handlinger kommer mange av disse kjære brødre nå med de unnskyldninger som er omtalt i denne lignelsen:

«Da sa han til ham: Det var en mann som gjorde en stor nattverd og innbød mange; og han sendte sin tjener ut ved den tid nattverden skulle holdes, for å si til de innbudne: Kom! for nå er det ferdig. Men de begynte alle som en å unnskyldte seg. Den første sa til ham: Jeg har kjøpt en åker og må nødvendig gå ut og se på den; jeg ber deg, ha meg unnskyldt! Og en annen sa: Jeg har kjøpt fem par okser og går ut for å prøve dem; jeg ber deg, ha meg unnskyldt! Og atter en annen sa: Jeg har tatt meg en hustru, og derfor kan jeg ikke komme. Og tjeneren kom og fortalte sin herre dette. Da ble husbonden harm og sa til tjeneren: Gå i hast ut på byens gater og streder og før herinn de fattige og vanføre, og blinde og halte!» Luk. 14, 16-21.

Denne lignelsen gir en korrekt fremstilling av tilstanden hos mange som bekjenner seg til å tro den nærværende sannhet. Herren har sendt dem en innbydelse til å komme til nattverden, som han med stor bekostning har gjort ferdig for dem. Men timelige interesser har større betydning i deres øyne enn den himmelske skatten. De blir innbudt til å få del i det som har evighetsverdi. Men deres gårdsbruk, deres husdyr og deres interesser i hjemmet ser ut til å ha så mye større betydning enn lydighet mot den himmelske innbydelsen at de går foran enhver guddommelig tiltrekning. Disse jordiske tingene blir anført som en unnskyldning for deres ulydighet mot det himmelske påbudet: «Kom! for nå er det ferdig.» Disse brødre følger blindt det eksempelet som er omtalt i lignelsen. De ser på sine verdslige eiendeler og sier: Nei, herre, jeg kan ikke følge deg, «jeg ber deg, ha meg unnskyldt!»

Nettopp de velsignelser Gud har gitt disse menn for å prøve dem, for å se om de vil gi «Gud det som Guds er, bruker de som en unnskyldning for at de ikke kan etterkomme de krav sannheten stiller. De har grepet sine jordiske skatter i sine armer og

sier: «Jeg må ta vare på disse tingene. Jeg kan ikke forsømme det som hører dette livet til. Disse tingene er mine.» Slik er hjertene hos disse menn blitt likså harde og upåvirkelige som den opptråkkete landeveien. De lukker hjertene sine til for det himmelske sendebudet som sier: «Kom! for nå er det ferdig». Så lukker de opp og byr verdens byrder og forretningsbekymringer å komme inn, mens Jesus forgjeves banker på for å få adgang.

Egenkjærlighetens gnagende åk

Deres hjerter er så overgrodd med torner og bekymringer for dette liv at himmelske ting ikke kan finne noen plass i dem. Jesus innbyr de trette og besvarte og lover dem hvile hvis de vil komme til ham. Egenkjærlighetens og begjærighetens gnagende åk, som gjør dem til mammons treller, innbyr han dem til å bytte ut med hans åk, som han sier er gagnlig, og med hans byrde som er lett. Han sier: «Lær av meg! for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet; så skal I finne hvile for eders sjeler.» Matt. 11, 29. Han vil at de skal legge av de verdslige bekymringers og forviklingers tunge bør og ta hans åk, som er selvfornektelse og oppofrelse for andre. Denne børen vil vise seg å være lett. De som avslår å ta imot den lindring Kristus tilbyr dem, og fortsetter å bære egenkjærlighetens gnagende åk mens de anstrenger sine sjeler til det ytterste for å dygne opp penger for å tilfredsstille selvet, har ikke opplevd den fred og hvile en finner når en bærer Kristi åk, og når en tar den selvfornektelsens og den uegennyttige godgjørenhets byrde som Kristus har båret for deres skyld.

Når kjærlighet til verden tar hjertet i eie og blir en herskende lidenskap, blir det ingen plass til å tilbe Gud. De høyere åndsevner kommer nemlig under mammons trelldom og kan ikke holde tanken om Gud og himmelen fast. Sinnet bevarer ikke minnet om Gud. Det blir forkrøplet og innskrenket så det bare tenker på å hope opp penger.

På grunn av sin egennytte og kjærlighet til verden har disse menn levd livet med mindre og mindre sans for storheten i verket for disse siste dager. De har ikke lært sitt sinn opp til å gjøre tjeneste for Gud som det viktigste. De har ingen erfaring i den retning. Deres eiendom har slukt opp deres sinn og formørket storheten i frelsesplanen. Mens de forbedrer og utvider sine verdslige planer, innser de ikke at det er nødvendig å utvide og fremme Guds verk. De setter sine penger i timelige, men ikke i evige ting. Deres hjerter er begjærlige etter flere midler. Gud har betrodd dem å oppbevare hans lov

for at de må kunne la det lyset han så nådig har gitt dem, skinne ut til andre. Men de har økt sine bekymringer og sin omsorg i en slik grad at de ikke har tid til å velsigne andre med sin innflytelse, til å snakke med naboene, til å be med dem og for dem og til å søke å bringe dem kunnskap om sannheten.

Disse menn er ansvarlige for det gode de kunne ha gjort, men som de ber seg fritatt for på grunn av jordiske bekymringer og byrder som helt oppsluker deres sinn og tanker. Sjeler som Kristus døde for, kunne ha vært frelst ved deres personlige anstrengelser og deres gudelige eksempel. Dyrebare sjeler omkommer fordi de mangler det lys Gud har gitt menneskene for å la det skinne på andres sti. Men det dyrebare lyset blir skjult under en skjepp, og de gir ikke noe lys til dem som er i huset.

Lignelsen om talentene

Hvert menneske er en husholder for Gud. Til hver enkelt har Mesteren betrodd sitt gods. Men mennesket gjør krav på dette godset som sitt eget. Kristus sier: «Kjøpslå med dem til jeg kommer igjen.» Luk. 19, 13. Det kommer en tid da Kristus vil kreve sitt igjen med renter. Da skal han si til hver enkelt av sine husholdere: «Gjør regnskap for din husholdning!» Luk. 16,2. De som har skjult sin herres penger i et tørkle i jorden i stedet for å sette dem ut til pengevekslerne, og de som har ødslet vekk sin herres penger ved å bruke dem til unødvendige ting i stedet for å låne dem ut på rente ved å sette dem i hans verk, får ikke Herrens bifall, men en avgjort fordømmelse. Den unyttige tjeneren i lignelsen leverte den ene talenten tilbake til Gud og sa: «Herre! jeg visste at du er en hård mann, som høster hvor du ikke sådde, og sanker hvor du ikke strødde; derfor ble jeg redd, og gikk bort og gjemte din talent i jorden; se, her har du ditt. Da svarte hans herre og sa til ham: Du dårlige og late tjener! du visste at jeg høster hvor jeg ikke sådde, og sanker hvor jeg ikke strødde! derfor burde du ha satt mine penger ut hos pengevekslerne, så hadde jeg fått mitt igjen med renter når jeg kom.» Matt. 25, 24-27.

Denne unyttige tjeneren var ikke uvitende om Guds planer, men han var fast bestemt på å krysse Guds hensikt. Han beskyldte ham for å være urettferdig når han krevde en økning av de talentene som var betrodd ham. Nettopp slik knurr og klage lyder fra mange velhavende som bekjenner seg til å tro sannheten. På samme måten som den utro tjeneren er de redde for at økningen av den talenten Gud har lånt dem, skal bli krevd for å fremskynde utbredelsen av sannheten. Derfor anbringer de den i jordiske skatter og begraver den i jorden og setter den på den måten så fast at de ingenting eller

nesten ingenting har å sette i Guds verk. De har begravd den av frykt for at Gud skulle kreve noe av kapitalen eller rentene. Når de på forlangende av sin herre leverer den summen de fikk, kommer de med utakknemlige unnskyldninger for ikke å ha overlatt midlene Gud lånte dem, til pengevekslerne ved å sette dem i hans sak til fremme av verket.

Den som forgriper seg på sin herres gods, mister ikke bare den talenten Gud har lånt ham, men han mister også det evige liv. Om ham blir det sagt: «Kast den unyttige tjener ut i mørket utenfor!» Matt. 25, 30. Den tro tjeneren, som setter sine penger i Guds sak for å frelse sjeler, bruker sine midler til Guds ære og skal av sin Herre ta imot den rosende omtalen: Vel, du gode og tro tjener! . . . Gå inn til din herres glede! Matt. 25, 21-23. Hva består denne vår Herres glede i? Den består i å se sjeler frelst i herlighetens rike. «Jesus, han som for den. glede som ventet ham, led tålmodig korset, uten å akte vanæren, og nå sitter på høyre side av Guds trone.» Heb. 12,2.

Tanken om forvaltning bør ha en praktisk betydning for hele Guds folk. Hvis den blir forstått på rette måten, vil lignelsen om talentene utelukke begjær, det som Gud kaller avgudsdyrkelse. Praktisk godgjørenhet vil gi åndelig liv til tusener av mennesker som bekjenner seg til sannheten, men nå sørger over. sitt mørke. Den vil forvandle dem fra egoistiske, begjærlige mammondyrkere til alvorlige, trofaste Kristi medarbeidere for synderes frelse.

Selvfornektelse og oppofrelse

Grunnvollen til frelsesplanen ble lagt i oppofrelse. Jesus forlot de kongelige boliger og ble fattig for at vi ved hans fattigdom skulle bli rike. Alle som har del i den frelsen som Guds Sønn kjøpte til dem ved en så uendelig oppofrelse, vil følge det sanne mønsters eksempel. Kristus var hovedhjørnesteinen, og vi må bygge på denne grunnvollen. Enhver må ha selvfornektelsens og selvoppofrelsens ånd. Kristi liv på jorden var uselvvisk. Det var preget av ydmykelse og oppofrelse. Skal mennesker, som har del i så stor en frelse som Jesus kom fra himmelen for å bringe dem, nekte å følge sin Herre og ha del i hans selvfornektelse og oppofrelse? Kristus sier: «Jeg er vintreet, I er grenene.» Joh. 15,5. «Hver gren på meg som ikke bærer frukt, den tar han bort, og hver den som bærer frukt, den renser han, for at den skal bære mer frukt.» Vers 2. Det meget viktige livsprinsipp, saften, som flyter gjennom vintreet, gir grenene næring for at de må kunne blomstre og bære frukt. Er tjeneren større enn sin herre? Skal verdens

Gjenløser vise selvfornektelse og oppofrelse for vår skyld og lemmene på Kristi legeme leve i selvisk nytelse? Selvfornektelse er en vesentlig betingelse for disippelforholdet.

«Da sa Jesus til sine disipler: Vil noen komme etter meg, da må han fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge meg.» Matt. 16, 24. Jeg går foran på selvfornektelsens vei. Jeg forlanger ikke noe av dere, mine etterfølgere, uten det som jeg, deres Herre, gir dere et forbilde på i mitt eget liv.

Verdens Frelser overvant Satan i fristelsens ørken. Han seiret for å vise menneskene hvordan de kan seire. I synagogen i Nasaret kunngjorde han: «Herrens Ånd er over meg, fordi han salvet meg til å forkynne evangeliet for fattige; han har utsendt meg for å forkynne fangne at de skal få frihet, og blinde at de skal få syn, for å sette undertrykte i frihet, for å forkynne et velbehagelig år fra Herren.» Luk. 4, 18. 19.

Det store arbeid som Jesus forkynnte at han var kommet for å utføre, ble betrodd hans etterfølgere på jorden. Kristus som vårt hode leder an i det store frelsesverket og byr oss å følge hans eksempel. Han har gitt oss et verdensomspennende budskap. Denne sannheten må bringes ut til alle slekter, tonger og folk. Satans makt skulle bli bekjempet og overvunnet av Kristus og likedan av hans etterfølgere. En omfattende kamp mot mørkets makter skulle holdes ved like. For at dette verk skulle kunne lykkes, var det nødvendig med midler. Guds hensikt er ikke å sende midler direkte fra himmelen, men han gir sine etterfølgere midler og talenter nettopp til det formål at de skal brukes til støtte i denne strid.

Tiendesystemet

Han har gitt sitt folk en plan til å samle nok midler for at dette verk skal bli selvhjulpent. Guds plan for tiendesystemet er vakker i sin enkelhet og likelige fordeling. Alle kan slutte seg til den med tro og mot, for den har en guddommelig opprinnelse. Den knytter det enkle sammen med det nyttige, og det er ikke nødvendig med et dyp av lærdom for å kunne forstå den og gjennomføre den. Alle kan ha følelsen av at de er med på å fremme frelsens dyrebare verk. Hver mann og kvinne og hvert ungt menneske kan bli en Herrens skattmester og være et redskap til å imøtekomme de kravene som blir stilt til skattkammeret. Apostelen sier: «Enhver av eder [legge] hjemme hos seg selv til side det han får lykke til» 1 Kor. 16,2.

Store mål blir til virkelighet ved dette systemet. Hvis en og hver ville slutte seg til det, ville hver enkelt alltid være en årvåken og tro husholder for Gud, og det ville ikke være noen mangel på midler til å fremme det store verk å forkynne det siste advarselsbudskap for verden. Forrådshuset ville være fullt hvis alle sluttet seg til dette systemet, og de som ytet, ville ikke bli fattigere for det. Hver gang de ga av sine midler, ville de bli mer inderlig knyttet til den nærværende sannhets sak. «De legger seg opp en god grunnvoll for den kommende tid, at de kan gripe det sanne liv.» 1 Tim. 6,19.

Når de som arbeider ivrig og systematisk, ser at deres godgjørende anstrengelser bidrar til å nære kjærligheten til Gud og til deres medmennesker, og at deres personlige bestrebelser utvider omfanget av den nytte de kan gjøre, vil de få oppleve at det er en stor velsignelse å være Kristi medarbeidere. Den kristne kirke forneker i alminnelighet Guds krav til medlemmene om å gi almisse av det de eier, for å støtte krigen mot det moralske mørke som verden er innhyllet i. Guds verk vil aldri kunne bli fremskyndet slik det burde, før Kristi etterfølgere blir aktive, ivrige arbeidere.

Hvert medlem i menigheten bør føle at den sannheten han bekjenner seg til, er en virkelighet, og alle bør være uegennyttige arbeidere. Noen rike menn er tilbøyelige til å knurre fordi Guds verk gjør fremgang, og det blir stilt krav om penger. De sier at det ikke er noen ende på oppfordringer til å gi. Uten opphør kommer det ene formål etter det annet og krever støtte. Til slike vil vi si at vi håper Guds sak vil bli utvidet slik at det blir enda større anledninger og enda mer inntrengende krav om forsyninger fra forrådshuset til å fortsette arbeidet.

Dersom planen angående systematisk godgjørenhet ble fullt ut gjennomført av hvert medlem, ville det stadig være forsyninger i forrådshuset. Inntektene ville flyte inn som en jevn strøm som stadig fikk tilløp fra overstrømmende kilder av godgjørenhet. Det å gi almisse er en del av evangelisk gudsfrykt. Når vi betrakter den umåtelige pris som ble betalt for vår gjennløsning, burde det ikke da legge på oss høytidelige økonomiske forpliktelser og på samme tid stille oss overfor kravet om å vie alle våre krefter til Mesterens arbeid?

En gang får vi en gjeld å gjøre opp med Mesteren, når han skal si: «Gjør regnskap for din husholdning!» Luk. 16,2. Hvis menneskene foretrekker å sette Guds krav til side og å gripe i egenkjærlighet og beholde alt det han gir dem, vil han derimot holde seg stille og fortsatt prøve dem ved å øke sine gaver, ved å la sine velsignelser fortsatt flyte,

og la disse menn fremdeles ta imot menneskers ære og være uten klander i menigheten. Men en gang skal han si: «Gjør regnskap for din husholdning!» Kristus sier: «Hva I ikke har gjort mot en av disse minste, det har I heller ikke gjort mot meg.» Matt. 25,45. «Vet I ikke. .. at I ikke hører eder selv til? for I er dyrt kjøpt» og er forpliktet til å ære Gud med deres midler så vel som i deres legeme og i deres ånd, som hører ham til. «I er dyrt kjøpt,» ikke «med forgjengelige ting, sølv eller gull,» «men med Kristi dyre blod.» Han ber om godtgjørelse for de gavene han har betrodd oss, for at vi skal hjelpe til med å frelse sjeler. Han har gitt sitt blod. Han ber om vårt sølv. Det er ved hans fattigdom vi blir rike. Og skal vi nekte å gi ham hans egne gaver tilbake?

Guds medarbeidere

Gud er ikke avhengig av støtte fra menneskers side i sitt verk. Han kunne ha sendt midler direkte fra himmelen til å fylle sitt forrådshus hvis han i sitt forsyn hadde sett at det var best for menneskene. Han kunne ha funnet midler slik at engler kunne blitt sendt for å forkynne sannheten for verden uten menneskelig hjelp. Han kunne ha skrevet sannheten på himmelhvelvingen og latt denne kunngjøre hans krav for verden med levende skrift. Gud er ikke avhengig av gull eller sølv fra mennesker. Han sier: «Meg hører alle dyr i skogen til, dyrene på fjellene i tusentall.» «Om jeg hungret, ville jeg ikke si det til deg; for meg hører jorderike til og alt det som fyller det.» Sal. 50, 10. 12. .Hvor nødvendig det enn måtte være at vi hjalp til med å fremme Guds sak, så har han med hensikt ordnet den til vårt beste. Han har æret oss ved å gjøre oss til sine medarbeidere. Han har ordnet det slik at det skulle bli nødvendig for mennesker i arbeidet for at de fortsatt måtte kunne gjøre bruk av sin godgjørenhet. I sitt vise forsyn har Gud satt de fattige til alltid å være blant oss, for at vi, når vi er vitne til forskjellige slags savn og lidelser i verden, kan bli prøvd og forsøkt og stilt under forhold der vi kan utvikle en kristelig karakter. Han har satt de fattige blant oss for å fremelske kristelig sympati og kjærlighet i oss.

Syndere som omkommer fordi de mangler kunnskap, må fortsatt bli i uvitenhet og mørke hvis ikke mennesker bringer dem sannhetens lys- Gud vil ikke sende engler fra himmelen for å utføre den oppgaven han har gitt mennesker. Han har gitt alle et arbeid å utføre, nettopp for å prøve dem og åpenbare deres sanne karakter. Kristus stiller de fattige blant oss som sine representanter. «Jeg var hungrig, og I ga meg ikke å ete; jeg var tørst, og I ga meg ikke å drikke.» Matt. 25, 42. I skikkelse av lidende menneskebarn gjør Kristus seg til ett med den lidende menneskehet. Han gjør deres

behov til sine egne, og tar deres ulykker til hjertet.

Det moralske mørke i en ruinert verden er et rop til kristne menn og kvinner om å gjøre personlige anstrengelser, om å gi av sine midler og sin innflytelse for at de må bli likedannet med hans bilde, han som ble fattig for vår skyld, enda han eide uendelige rikdommer. Guds Ånd kan ikke fortsatt være hos dem som han har sendt sitt sannhetsbudskap til dersom de likevel må tvinges før de får noen forståelse av sin plikt til å være Kristi medarbeidere. Apostelen fremhever plikten til å gi ut fra høyere motiver enn bare menneskers sympati, som blir fremkalt ved påvirkning av følelsene. Han hevder det prinsipp at vi bør arbeide uselvvisk bare med Guds ære for øye.

Ifølge Skriften skal kristne ta del i en plan for aktiv godgjørenhet. Denne vil holde interessen for deres medmenneskers frelse i stadig virksomhet. Den moralske lov ga påbud om helligholdelse av sabbaten, og det var ikke en byrde, unntatt når denne loven ble overtrådt, og de måtte bære den straffen som førte med lovovertrædelsen. Tiendesystemet var ingen byrde for dem som ikke vek av fra planen. Det systemet som ble pålagt hebreerne, er ikke blitt opphevet eller svekket av ham som innførte det. I stedet for å være trådt ut av kraft burde det nå bli gjennomført mer fullstendig og videre utvidet, fordi frelse ved Kristus alene skulle bli mer fullstendig åpenbart i den kristne tidsalder.

Jesus kunngjorde for den lovkyndige at betingelsen for at han skulle oppnå evig liv, var at han i sitt liv fulgte lovens særskilte krav. Disse gikk ut på at han skulle elske Gud av hele sitt hjerte, hele sin sjel, hele sitt sinn og hele sin styrke, og sin neste som seg selv. Da de forbilledlige ofringene hørte opp ved Kristi død, sto den opprinnelige loven, som var inngravert på stentavler, uforandret med samme krav til menneskene til alle tider. Og i den kristne tidsalder ble menneskenes plikt ikke innskrenket, men enda nøyere forklart og enklere uttrykt.

Den stadig større utbredelse av evangeliet førte til større krav om støtte til å fortsette kampen etter Kristi død. Dette gjorde loven om å gi almisse mer nødvendig enn under den hebraiske husholdning. Nå krever Gud ikke mindre, men større gaver enn i noe annet tidsavsnitt i denne verdens historie. Det prinsipp Kristus satte frem, er at gaver og offer bør stå i forhold til det lys og de velsignelser vi nyter. Han har sagt: «Hver den som meget er gitt, av ham skal meget kreves.» Luk. 12,48..

Velsignelsene i den kristne tidsalder ble av de første disiplene besvart med kjærlighets- og godgjørenhetsgjerninger. Utgytelsen av Guds Ånd etter at Kristus forlot sine disipler og for opp til himmelen, førte til selvfornektelse og selvoppofrelse for å frelse andre. Da de fattige hellige i Jerusalem var i nød, skrev Paulus til de kristne hedninger om godgjørenhet og sa: «Liksom I er rike i alle måter, på tro og på tale og på kunnskap og på all iver og på kjærlighet som I har vakt hos oss, så bli nå og rike i dette kjærlighetsverk!» 2 Kor. 8, 7. Her blir godgjørenhet likestilt med tro, kjærlighet og kristelig iver. De som mener at de kan være gode kristne og på samme tid lukke sine ører og hjerter for Guds krav om gavmildhet, er innhyllet i et fryktelig bedrag. Slike er overstrømmende i sine erklæringer om stor kjærlighet til sannheten, og hva tale angår. har de en interesse i å se sannheten gjøre fremgang, men de gjør ingenting for å fremme den. Troen hos slike er død, fordi den ikke blir fullkommet ved gjerninger. Herren har aldri gjort den feil å omvende en sjel og fortsatt latt den ligge under for begjærlighetens makt.

Fra Adams dager

Tiendesystemet strekker seg lenger tilbake i tiden enn til Moses. Menneskene ble pålagt å ofre gaver til Gud i religiøse formål før det bestemte system ble gitt til Moses, ja, så langt tilbake som i Adams dager. For å etterkomme Guds krav skulle de ved sine offer gi til kjenne sin påskjønnelse av hans miskunnhet og velsignelse mot dem. Dette ble fortsatt ned gjennom etterfølgende slektledd og ble gjennomført av Abraham. Han ga tiende til Melkisedek, den høyeste Guds prest, Det samme prinsipp var i virksomhet i Jobs dager. Da Jakob som landflyktig og pengeløs vandringsmann var i Betel, la han seg om natten, ensom og alene med en sten under hodet, og der ga han Herren dette løftet: «Av alt det du gir meg, vil jeg gi deg tiende,» 1 Mos. 28, 22. Gud tvinger ikke menneskene til å gi. Alt det de gir, må være frivillig. Han vil ikke ha sitt forrådshus fylt med motvillige offergaver

Herren hadde til hensikt å knytte menneskene nøye til seg og få dem til å nære sympati for og kjærlighet til sine medmennesker ved å legge på dem det ansvar å utføre gjerninger som vil motvirke egoisme og styrke deres kjærlighet til Gud og mennesker. Planen om et system i godgjørenhet innførte Gud av hensyn til hva som var godt for mennesket, som er så tilbøyelig til å bli egenkjærlig og til å lukke sitt hjerte for edle handlinger, Herren krever at menneskene skal gi gaver til fastsatte tider og ordnet slik at det vil bli en vane å gi, og at godgjørenhet kommer til å bli følt som en kristenplikt. Det

hjerter som er blitt lukket opp ved en gave, må ikke få tid til å bli kaldt av egoisme og lukke seg igjen før den neste gaven blir gitt- Strømmen skal flyte til stadighet og slik holde kanalen åpen ved godgjørende handlinger.

Tiende av inntekten

Gud har bestemt at en tiendedel av inntekten skal være det beløp som blir krevd. Dette blir overlatt til samvittigheten og godgjørenheten hos mennesker som skal ha fritt spillerom i sin bedømmelse av tiendesystemet. Og mens det blir overlatt fritt til samvittigheten, er det likevel lagt frem en plan som er tydelig nok for alle. Det er ikke nødvendig med noen tvang.

I den mosaiske husholdning krevde Gud at menneskene skulle gi en tiendedel av hele sin inntekt. De tingene som hører med til dette liv, overlot han i deres varetekt, talenter som skulle bli utnyttet og levert tilbake til ham. Han har krevd en tiendedel, og denne krever han som det aller minste menneskene skulle gi ham. Han sier: «Jeg gir dere ni tiendedeler, mens jeg krever en tiendedel. Den tilhører meg.» Når menneskene holder denne ene tiendedelen tilbake, bedrar de Gud. Foruten tiendedelen av inntekten ble det videre krevd syndoffer og takkoffer.

Alt som blir holdt tilbake av det som Gud krever, tiendedelen av inntekten, blir i himmelens bøker skrevet ned som bedrag eller ran fra ham, Slike øver svik mot sin skaper. Når denne forsømmelsessynden blir fremholdt for dem, er det ikke nok at de endrer sin handlemåte og fra den stunden begynner å følge det riktige prinsipp. Det ville ikke stemme med de tallene som er oppført i det himmelske regnskapet om underslag av det gods som var betrodd dem for igjen å bli overlatt til den guddommelige utlåner. Det kreves omvendelse fra en utro handlemåte mot Gud og fra grov utakknemlighet mot ham.

«Skal et menneske rane fra Gud, siden I raner fra meg? Og I sier: Hva har vi rant fra deg? Tienden og de hellige gaver. Forbannelsen har rammet eder, og fra meg raner I, ja hele folket. Bær hele tienden inn i forrådshuset, så det kan finnes mat i mitt hus, og prøv meg på denne måte, sier Herren, hærskares Gud, om jeg ikke vil åpne himmelens sluser for eder og utøse velsignelser over eder i rikelig mål!» Mal. 3, 8-10. Her blir det gitt løfte om at dersom hele tienden blir brakt til forrådshuset, vil en velsignelse fra Gud bli utgytt over de lydige

«Og jeg vil true eteren for eders skyld, så den ikke ødelegger jordens avgrøde for eder; og vintreet på marken skal ikke slå feil for eder, sier Herren, hærskares Gud. Og alle folkene skal prise eder lykkelige; for da skal eders land være et herlig land, sier Herren, hærskares Gud.» Mal. 3,11. 12. Hvis alle som bekjenner seg til sannheten, vil oppfylle Guds krav med hensyn til å gi tiende, som Gud sier tilhører ham, vil forrådshuset være fylt til overflod med midler til å fremskynde det store verk til frelse for mennesker.

Gud gir mennesket ni tiendedeler, mens han gjør krav på en tiendedel til hellige formål, på samme måte som han gir menneskene seks dager til deres eget arbeid og har forbeholdt seg den syvende og satt den til side til seg selv. For, i likhet med sabbaten, er en tiendedel av inntekten hellig. Den har Gud satt til side for seg selv. Han vil fremme sitt verk på jorden ved hjelp av de midler han har betrodd mennesket.

Fordum krevde Gud av sitt folk tre årlige innsamlinger. «Tre ganger om året skal alle menn blant eder vise seg for Herrens, din Guds åsyn på det sted han utvelger: på de usyrede brøds høytid og på ukenes høytid og på løvsalenes høytid; og ingen skal vise seg for Herrens åsyn tomhendt, men enhver med den gave han har råd til, etter den velsignelse som Herren din Gud har gitt deg.» 5 Mos. 16, 16. 17. Ikke mindre enn en tredjedel av deres inntekt ble brukt til hellige og religiøse formål.

Når som helst Guds folk i hvilket som helst tidsrom villig og med glede har fulgt hans plan for systematisk godgjørenhet, gaver og offer, har de alltid opplevd at det stående løfte er blitt oppfylt, at fremgang skulle følge alle deres anstrengelser nettopp i forhold til hvor lydige de var mot hans krav. Når de anerkjente Guds krav og oppfylte hans påbud ved å ære ham med sitt gods, ble deres lader fylt med overflod. Men når de bedro Gud med tiende og offergaver, fikk de oppleve at de ikke bare bedro ham, men seg selv. For han begrenset sine velsignelser til dem nettopp i samme forhold som de begrenset sine offer til ham.

Ingen besværlig byrde

Noen vil se på dette som en av de strenge lovene som var bindende for hebreerne. Men det var ingen byrde for det villige hjerte som elsket Gud. Bare når deres egoistiske natur ble styrket ved at de holdt noe tilbake, mister menneskene evige hensyn av syne

og betraktet sine jordiske skatter som av høyere verdi enn sjeler. Guds Israel i disse siste dager står overfor et enda mer tvingende krav enn tilfellet var med Israel fordum. Det er et stort og viktig verk som skal utføres i løpet av en meget kort tid. Det var aldri Guds hensikt at loven om tiendesystemet skulle være uten betydning for hans folk. Det var tvertimot hans mening at oppofrelsens ånd skulle bli utvidet og utdypet til det avsluttende verket.

Systematisk godgjørenhet bør ikke bli gjort til en systematisk tvang. Det er frivillige offer Gud vil ta imot. Sann kristelig godgjørenhet har sitt utspring i den takknemlige kjærlighets prinsipp. Kjærlighet til Kristus kan ikke eksistere uten en tilsvarende kjærlighet til dem han har kommet til verden for å gjenløse. Kjærlighet til Kristus må være det herskende prinsipp i vårt vesen, og kontrollere alle følelser og rettlede alle våre krefter. Den gjenløsende kjærlighet bør vekke all den ømme medlidenhet og selvoppofrende hengivenhet som på noen mulig måte kan forekomme i menneskehjertet. Når det er tilfelle, blir det ikke nødvendig med noen hjertegripende henstillinger for å bryte gjennom egoismen og vekke slumrende medfølelse og for å skaffe til veie menneskekjærlige offergaver til sannhetens dyrebare sak. Kristus har kjøpt oss med et uendelig offer. Alle våre evner og hele vår innflytelse tilhører i sannhet vår Frelser og bør bli helliget til hans tjeneste. Når vi gjør det, viser vi vår takknemlighet for at vi er blitt løskjøpt fra syndens trelldom ved Kristi dyre blod. Vår Frelser arbeider alltid for oss. Han har steget opp til det høye, der han taler for dem som, han har kjøpt med sitt blod. Han fremholder korsfestelsens pinsler for Faderen. Han løfter sine sårede hender og går i forbønn for sin menighet, at den må bli bevart fra å falle i fristelse.

Dersom våre fatteevner kunne bli vekket opp, slik at vi kunne gripe denne Frelserens underfulle gjerning for vår frelse, ville kjærligheten, dyp og varm, brenne i våre hjerter. Da ville vår ufølsomhet og kalde likegyldighet gjøre oss redde. Full hengivenhet og godgjørenhet, fremkalt av takknemlig kjærlighet, vil gi det minste villige offer en guddommelig vellukt og gi gaven en uberegnelig verdi. Men etter at vi villig har gitt vår Gjenløser alt det vi kan gi, hvor verdifullt der enn måtte være for oss, vil alt det vi har ofret, forekomme oss å være meget utilstrekkelig og lite når vi betrakter vår takknemlighetsgjeld til Gud som den virkelig er. Men engler tar disse ofrene, som vi synes er fattige, og legger dem frem som et velluktende offer for tronen, og de blir godtatt.

Som Kristi etterfølgere innser vi ikke vår sanne stilling. Vi har ikke det rette syn på vårt ansvar som leietjenere for Kristus. Ved sitt smertefulle liv og sitt utgytte blod har han gitt oss lønnen på forhånd for å knytte oss til seg i villig tjeneste. Alle de goder vi har, er noe vår Frelser har lånt oss. Han har gjort oss til husholdere. Hvis våre minste offer og våre mest beskjedne tjenester blir båret frem i tro og kjærlighet, kan de bli gaver som er helliget til å vinne sjeler til Mesterens tjeneste og til å fremme hans ære. Vi bør sette Kristi rikes interesser og fremgang høyere enn alle andre hensyn; De som gjør sin lyst og sine selviske interesser til det høyeste mål i livet, er ikke tro tjenere.

De som forneker seg selv til gagn for andre og vier seg selv og alt det de har, til Kristi tjeneste, vil få oppleve den lykken som det egenkjærlige mennesket forgjeves leter etter. Vår Frelser sa: «Således kan da ingen av eder være min disippel uten at han oppgir alt det han eier.» Luk. 14, 33.. Kjærligheten «søker ikke sitt eget». 1 Kor. 13, 5. Dette er frukten av den uegennyttige kjærlighet og godgjørenhet som kjennetegnet Kristi liv. Guds lov i våre hjerter vil gjøre at opphøyde og evige hensyn blir satt foran våre egne interesser.

Skatter på jorden

Kristus formaner oss til først å søke Guds rike og hans rettferdighet. Det er vår første og høyeste plikt. Mesteren advarte uttrykkelig sine tjenere mot å samle seg skatter på jorden, for hvis de gjorde det, ville deres hjerter komme til å henge ved jordiske ting i stedet for himmelske. Her har mange stakkars sjeler lidd skibbrudd på troen. De har gjort stikk imot vår Herres uttrykkelige påbud og latt pengekjærhet bli en herskende lidenskap i deres liv. De er umåteholdne i sine anstrengelser for å skaffe seg midler. De er likså beruset av sitt vanvittige begjær etter rikdom som drankeren er etter brennevin.

Kristne glemmer at de er Mesterens tjenere, at de selv, deres tid og alt det de har, tilhører ham. Mange blir fristet, og de fleste blir overvunnet av Satans forføreriske lokkemidler til å sette sine penger der de vil gi det største utbytte i kroner og ører. Det er bare få som tenker på de bindende krav Gud har på dem om å gjøre det til sin første oppgave å hjelpe verkets behov og la deres egne ønsker komme i annen rekke. Det er bare få som gir til Guds sak i forhold til sine midler. Mange har satt sine penger i fast eiendom, som de må selge før de kan sette dem i Guds sak og slik gjøre en praktisk bruk av dem. Dette bruker de som unnskyldning for at de bare gjør så lite for sin Gjensers sak. De har begravd pengene sine i jorden likså grundig som mannen i lignelsen. De

raner fra Gud den tiendedelen han krever som sin egen, og når de bedrar ham, bedrar de seg selv for den himmelske skatten.

Til menneskets beste

Planen om den systematiske godgjørenhet virker ikke tung og trykkende på noe menneske. «Men vedkommende innsamlingen til de hellige, da skal I gjøre således som jeg har ordnet det for menighetene i Galatia. På hver første dag i uken legge enhver av eder hjemme hos seg selv til side det han får lykke til, for at innsamlingen ikke skal skje først da når jeg kommer.» 1 Kor. 16, 1. 2. De fattige er ikke fritatt den forrett å gi gaver. De kan like godt som de rike ta del i det arbeidet. Den lærdommen Kristus ga angående enkens to skjerver, viser at de minste offergavene fra de fattige, når de blir gitt av et villig og kjærlighetsfullt hjerte, er likså antagelige som de største bidrag fra de rike.

I helligdommens vektskål blir de fattiges gaver, som blir gitt av kjærlighet til Kristus, ikke verdsatt etter det beløpet som blir gitt, men etter den kjærligheten som ligger bak gaven. Den gavmilde fattige, som bare har lite å gi, men som gir det med glede, vil like visst oppnå Jesu løfter som den rike som gir av sin overflod. Med det lille han har, gir den fattige et offer som han virkelig føler. Han nekter seg virkelig noe som han trenger til sin egen bekvemmelighet, mens den rike gir av sin overflod og ikke merker noe savn, ikke nekter seg noe som han virkelig trenger til. Derfor er det i den fattiges offer en hellighet som ikke finnes i gaven fra den rike, for de rike gir av sin overflod. I sitt forsyn har Gud ordnet hele planen for systematisk godgjørenhet til beste for mennesket. Hans forsyn holder aldri opp. Hvis Guds tjenere følger etter der hans banebrytende forsyn åpner veien, vil alle bli aktive arbeidere.

De som holder noe tilbake fra Guds skatkammer og hopper sine midler opp for sine barn, stiller barnas åndelige interesser i fare. Sine eiendeler, som er en anstøtssten for dem selv, stiller de frem på barnas sti, slik at de snubler over dem til fortapelse. Mange gjør en stor feil når det gjelder det som tilhører dette liv. De sparer mens de berøver seg selv og andre slike goder de kunne få hvis de gjorde en riktig bruk av de midler Gud har lovt dem, og de blir egoistiske og begjærlige.. De forsømmer sine åndelige interesser og blir dverger hva åndelig vekst angår, alt sammen for å kunne hope seg opp en formue som de ikke kan bruke. De etterlater sine eiendeler til barna, og i ni av ti tilfelle blir det en enda større forbannelse for deres arvinger enn det har vært for dem selv. Barn som stoler på sine foreldres formue, har ofte ingen fremgang her i

livet og kommer som oftest fullstendig til kort når det gjelder å sikre seg det kommende liv.

Den aller beste arv foreldre kan etterlate til sine barn, er kjennskapet til nyttig arbeid og et forbilde på et liv som er preget av uegenyttig godgjørenhet. Ved et slikt liv påviser de pengenes sanne verdi, at disse bare skal vurderes etter det gode de vil kunne utrette ved å avhjelpe deres egne behov og andres trang og ved å fremme Guds sak.

De fattiges ansvar

Noen er villige til å gi i forhold til det de har, og mener at Gud ikke har noe ytterligere krav på dem fordi de ikke eier en stor sum penger. De har ingen inntekter som de ikke har bruk for til sine familiers behov. Men blant denne klasse mennesker er det mange som kunne stille seg selv det spørsmålet: Gir jeg i forhold til det jeg kunne ha hatt? Det var Guds hensikt at de skulle ha gjort bruk av sine legemlige og åndelige krefter. Det er noen som ikke har brukt de evner Gud har gitt dem, på beste måte. Menneskene er blitt tildelt et arbeid. Det kom i tilknytning til forbannelsen, fordi synden gjorde det nødvendig. Menneskets fysiske, åndelige og moralske velvære gjør det nødvendig med et liv i nyttig arbeid. «Vær ikke lunkne i eders iver,» er den formaning den inspirerte apostelen Paulus gir. Rom. 12, 11.

Ingen, hverken rik eller fattig, kan ære Gud med et liv i dovenskap. Den eneste kapitalen mange fattige mennesker har, er tiden og de fysiske krefter. Og ofte blir disse kastet bort av lyst til makelighet og likegyldig dovenskap, slik at de ikke har noe å bringe sin herre form av tiende og gaver. Hvis kristne mennesker mangler visdom til å arbeide på den beste måten og til å gjøre en fornuftig bruk av sine legemlige og åndelige krefter, bør de med et saktmodig og ydmykt sinn være villige til å ta imot råd av sine brødre, som har bedre dømmekraft til å hjelpe på deres mangler. Mange fattige mennesker som nå slår seg til tåls med at de ingenting kan gjøre til beste for sine medmennesker og til fremme av Guds verk, kunne gjøre mye hvis de ville. De har like stort ansvar overfor Gud for sin fysiske styrke som den rike har for sin pengekapital.

Noen som burde bringe penger inn i kassen, tar imot penger av den i stedet. Noen som nå er fattige, kunne bedre sin stilling hvis de brukte sin tid på forstandig måte, hvis de ikke holdt på med patentrettigheter, og hvis de ikke var så tilbøyelige til å innlate seg i spekulasjoner for å skaffe seg penger på en lettere måte enn ved tålmodig, flittig

arbeid. Hvis slike som ikke har hatt fremgang i livet, var villige til å ta imot undervisning, kunne de lære seg opp til selvfornektelse og streng sparsommelighet og oppnå den tilfredsstillende det er å kunne dele ut i stedet for å ta imot av velvillig hjelp. Det er mange sløve tjenere. Hvis de ville gjøre alt som sto i deres makt å gjøre, ville de få oppleve en så stor velsignelse ved å hjelpe andre at de i sannhet kunne innse at det er «saligere å gi enn å ta».Ap.gj.20,35.

Når godgjørenhet blir riktig utøvd, stiller den krav til menneskenes åndelige og moralske krefter og ansporer dem til en meget sunn virksomhet til velsignelse for de trengende og til fremme av Guds sak. Hvis de som har midler, forsto at de er ansvarlige overfor Gud for hver krone de gir ut, ville deres påståtte nødvendigheter være langt mindre. Hvis samvittigheten var levende, ville den vitne om unødige utgifter for å tilfredsstille appetitt, stolthet, forfengelighet og lyst til fornøyelse, og den ville påtale bortødslingen av Herrens penger som skulle være viet til hans sak. De som ødelegger sin Herres gods, vil en gang komme til å avlegge regnskap for sin handlemåte overfor sin Mester.

En advarsel til de rike

Hvis de som bekjenner seg til å være kristne, ville bruke mindre av sin formue til å pynte legemet og til å smykke sine egne hjem, og hvis de ville bruke mindre til overdådig, helsenedbrytende luksus på bordet, kunne de bringe langt større summer inn i Guds forrådshus. På den måten ville de kunne etterligne sin Gjenløser, han som forlot himmelen, sin rikdom og herlighet og ble fattig for vår skyld for at vi skulle kunne oppnå evig rikdom. Er vi for fattige til trofast å bringe Gud den tienden og de gavene han krever, så er vi i sannhet også for fattige til å ha kostbare klær og til å spise overdådig. For slik ødsler vi vår Herres penger til skadelige nytelser for å behage og forherlige oss selv. Vi burde nøye spørre oss selv: Hvilken skatt har vi sikret oss i Guds rike? Er vi rike i Gud?

Jesus ga sine disipler en lærdom angående begjær. «Og han fortalte dem en lignelse og sa: Det var en rik mann hvis jord bar godt; og han tenkte ved seg selv: Hva skal jeg gjøre? jeg har ikke rom til å samle min grøde i. Og han sa: Jo, dette vil jeg gjøre: Jeg vil rive mine lader ned og bygge dem større, og der vil jeg samle hele min avling og mitt gods; og så vil jeg si til min sjel: Sjæl! du har meget godt liggende for mange år; slå deg til ro, et, drikk, vær glad! Men Gud sa til ham: Du dåre! i denne natt

kreves din sjel av deg; hvem skal så ha det du har samlet? Således er det med den som samler seg skatter og ikke er rik i Gud.» Luk. 12, 16-21.

Lykken i livet og dets varighet består ikke i mengden av våre jordiske eiendeler. Den ukloke rike mannen hadde i sin store egoisme samlet seg skatter som han ikke kunne bruke. Han hadde bare levd for seg selv. Han hadde snytt andre i handel, hadde vært skarpsindig i forretning og hadde ikke vist Guds barmhjertighet eller kjærlighet. Han hadde bedratt den faderløse og enken og underslått sine medmennesker for å øke sitt voksende forråd av timelig gods. Han kunne ha samlet skatter i himmelen i pungen som ikke eldes. Men ved sin begjærighet gikk han glipp av begge verdener. De som i ydmykhet og til Guds ære bruker de midler han har betrodd dem, skal en gang få sin skatt av Mesterens hånd med velsignelsen: «Vel, du gode og tro tjener! ... gå inn til din Herres glede!» Matt. 25, 23.

Når vi tenker på den uendelige oppofrelse som ble gjort for å frelse menneskene, føler vi oss slått av forbauselse. Når egenkjærligheten gjør krav på å seire i menneskenes hjerter, og de blir fristet til å holde tilbake sin skyldige del i hvilken som helst god gjerning, bør de styrke sine rettferdighetsprinsipper ved å tenke på at han som var rik på himmelens uvurderlige skatter, vendte seg bort fra alt sammen og ble fattig. Han hadde ikke det han kunne helle sitt hode til. Og all denne oppofrelsen ble gjort for vår skyld, for at vi skulle oppnå evig rikdom.

Kristus gikk selv den selvfornektelsens og oppofrelsens vei som alle hans disipler må gå hvis de ønsker til sist å bli opphøyet sammen med ham. Han rok på sitt eget hjerte de sorger menneskene må lide. Verdslige menneskers sinn blir ofte forsimplet. De kan bare se jordiske ting, som tilslører herligheten og verdien av himmelske ting. Menneskene jager over land og hav etter jordisk vinning og utstår savn og lidelse for å nå sitt mål, men vil likevel vende seg bort fra det tiltrekkende ved himmelen og ikke akte på de evige rikdommer. De som gjør mest for å støtte Guds sak, er i alminnelighet slike som er forholdsvis fattige. De er gavmilde med det lille de har. De har styrket sine edelmodige tilskyndelser ved stadig gavmildhet. Når deres utgifter tok hardt på deres inntekter, hadde deres lidenskap for jordisk rikdom ingen plass eller anledning til å bli styrket.

Men mange som tar fatt på å samle jordisk rikdom, begynner å regne etter hvor lenge det vil vare før de kan eie et visst beløp. I sin bekymring for å hope opp rikdom til

seg selv oppnår de ikke å bli rike i Gud. Deres godgjørenhet holder ikke tritt med deres opphøping. Etter som deres higen etter rikdom øker blir deres sinn knyttet til deres skatt. Når deres eiendom blir økt, blir deres ærgjerrige attrå etter mer styrket, helt til noen betrakter det å gi tiende til Herren som en tung og urettferdig byrde. Det inspirerte ordet har sagt: «Når rikdommen vokser, så akt ikke på det!» Sal. 62, 11. Mange har sagt: «Hvis jeg var så rik som ham, ville jeg mangedoble mine gaver til Guds forrådshus. Jeg ville ikke bruke min rikdom til annet enn til fremme av Guds sak.» Gud har prøvd noen av disse ved å gi dem rikdom. Men med rikdommen kom en sterkere fristelse, og deres godgjørenhet ble langt mindre enn den gangen de var fattige. Et begjærlig ønske om større rikdom opptok deres sinn og hjerte, og de drev avguder.

Udelt troskap

Han som tilbyr menneskene uendelige rikdommer og et evig liv i lykksalighet i sitt rike som lønn for trofast lydighet, kan ikke ta imot et delt hjerte. Vi er midt oppe i de siste dagers farer, der alt er til stede som kan lede sinnet og lokke hengivenheten vekk fra Gud. Bare når vi ser den i lyset av Kristi liv, vil vi kunne oppfatte og forstå vår plikt. Liksom solen som stiger opp i øst og går mot vest og fyller verden med lys, slik vil den sanne Kristi etterfølger være et lys for verden. Han vil gå ut i verden som et klart og skinnende lys for at de som er i mørket, må bli opplyst og oppvarmet av de strålene som går ut fra ham. Kristus sier om dem som følger ham: «I er verdens lys; en by som ligger på et fjell, kan ikke skjules.» Matt. 5, 14.

Vårt store eksempel var selvfornektende. Skal hans bekjennende etterfølgeres handlemåte være så påfallende forskjellig fra hans? Frelseren ga alt for en forlatt verden og holdt ikke engang seg selv tilbake. Guds menighet sover. Den er svekket av uvirksomhet. Røster lyder til oss fra alle deler av verden: «Kom over og hjelp oss!» Men det skjer ikke noe for å svare på kallet. Det blir gjort en svak anstrengelse nå og da. Noen få viser at de gjerne vil være sin Mesters medarbeidere, men slike blir ofte overlatt til å arbeide nesten alene. På hele det store misjonfeltet i fremmede land har vårt folk bare en misjonær.

Sannheten er mektig, men den blir ikke etterlevd. Det er ikke nok at en bare legger penger på alteret. Gud kaller på menn som frivillig vil bringe sannheten ut til alle slekter og tungemål og folk. Det er ikke vårt medlemstall, heller ikke vår rikdom som kan gi oss en glimrende seier, men hengivenhet i arbeidet, moralsk mot, brennende

kjærlighet til sjeler og en utrettelig, aldri sviktende nidkjærhet.

Velsignelsen ved å gi

Det er mange som har syntes synd på den jødiske nasjon som et folk fordi det ble pålagt dem utgifter til støtte for deres religion. Men Gud, som skapte mennesket og ga det alle de velsignelser det nyter, visste hva som var til deres beste. Og ved sin velsignelse gjorde han deres ni tiendedeler. mer verdt for dem enn hele beløpet uten hans velsignelse. Og hvis noen på grunn av egenkjærlighet ranet fra ham eller brakte et offer som ikke var fullkomment, var ulykke og tap den sikre følgen for dem. Gud leser hjertets motiver. Han kjenner menneskenes hensikter og vil i sin egen tid tilmåle dem etter som de har fortjent.

Det særskilte tiendesystem var grunnlagt på et prinsipp som er like varig som Guds lov. Dette tiendesystemet var en velsignelse for jødene, ellers ville Gud ikke ha gitt dem det. Slik vil det også være en velsignelse for dem som gjennomfører det helt til tidens slutt. Vår himmelske Far innførte ikke planen om systematisk godgjørenhet for å gjøre seg selv rik, men for at den skulle være en stor velsignelse for menneskene. Han så at dette velgjørenhetssystem nettopp var det som menneskene trengte. .

De menighetene som er mest systematiske og gavmilde når det gjelder å understøtte Guds sak, er de mest fremgangsrike i åndelig henseende. Sann gavmildhet hos en Kristi etterfølger knytter hans interesser til Mesterens. I sin fremgangsmåte med jødene og med sitt folk helt til tidens ende krever Gud systematisk godgjørenhet i forhold til deres inntekt. Frelsesplanen ble lagt med Guds Sønns usigelig store offer. Evangeliets lys, som skinner fra korset, irttesetter egenkjærlighet og oppmuntrer til gavmildhet og velgjørenhet. Det må ikke betraktes som en beklagelig kjensgjerning at det stadig kommer oppfordringer om å yte gaver. I sitt forsyn kaller Gud sitt folk ut av dets begrensede virkeområde for at de skal begynne større foretak. I denne tid, da et moralsk mørke innhyller jorden, blir det nødvendig med ubegrensede anstrengelser. Verdslighet og begjær fortærer livskraften hos Guds folk. De bør innse at det er hans nåde som mangfoldiggjør kravene til deres midler. Guds engel stiller godgjørende handlinger ved siden av bønn. Han sa til Kornelius: «Dine bønner og dine almisser er steget opp til ihukommelse for Gud.» Ap. gj. 10,4.

I sin undervisning sa Kristus: «Dersom I da ikke har vært tro i den urettferdige

mammon, hvem vil da betro eder de sanne skatter?» Luk. 16, 11. Menighetens fremgang og åndelige helse er for en stor del avhengig av den systematiske godgjørenhet. Denne er som livsblodet som må strømme gjennom hele organismen og gi liv til hvert lem på legemet. Den øker kjærligheten til våre medmenneskers sjeler. For ved selvfornektelse og selvoppofrelse kommer vi i et inderligere forhold til Kristus, han som for vår skyld ble fattig. Jo mer vi investerer i Guds verk for å bidra til å frelse sjeler, desto nærmere kommer de til våre hjerter. Dersom vårt antall var halvdelen så stort, og alle sammen var gudhengivne arbeidere, skulle vi eie en kraft som ville få verden til å skjelve. Til de aktive arbeidere har Kristus uttalt disse ordene: «Se, jeg er med eder alle dager inntil verdens ende!» Matt. 28, 20.

Ut i all verden

Vi kommer til å møte motstand, som oppstår på grunn av egenkjære motiver, fordom og religiøs forblindelse. Men med uanfektet mot og levende tro bør vi så ved alle vann. Satans redskaper er virksomme. Men vi må møte dem og bekjempe dem. Vårt arbeid må ikke bli innskrenket til vårt eget land. Åkeren er verden. Høsten er moden. Den befalingen Kristus ga disiplene straks før han for opp, var: «Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen!» Mark. 16, 15.

Det gjør oss ondt over all beskrivelse å se noen av våre predikanter som oppholder seg i menighetene, utføre en del arbeid som likevel nesten ikke gir noe synlig resultat. Åkeren er verden. De bør gå ut i den vantro verden og arbeide for å omvende sjeler. Vi viser våre brødre og søstre til Abrahams eksempel, da han dro opp til Moria berg for på Guds befaling å ofre sin eneste sønn. Her var lydighet og oppofrelse. Moses var ved et kongelig hoff og hadde en krone i vente. Men han vendte seg vekk fra den fristende bestikkelse og nektet. . . å kalles Faraos datters sønn, idet han heller valgte å lide ondt sammen med Guds folk enn å ha en kortvarig nytelse av synden, og aktet Kristi vanære for en større rikdom enn Egypts skatter; for han så frem til lønnen. Heb. 11, 24-26.

Apostlene aktet ikke sitt liv kjært, men gledet seg over at de ble aktet verdige til å lide vanære for Kristi navn. Paulus og Silas led tap på alt. De ble pisket og på en hardhendt måte lagt på det kalde gulvet i et fangehull, anbrakt i en ytterst smertefull stilling med føttene løftet og skrudd fast i blokken. Var det knurr og klage som lød i fangevokterens ører? Å nei! Fra det innerste fengselet ble nattestillheten avbrutt av

gledessanger og pris til Gud. Disse disiplene ble oppmuntret av en dyp og alvorlig kjærlighet til deres Gjenløseres verk, som de nå led for.

Når Guds sannhet fyller våre hjerter, tar hele vår hengivenhet og behersker vårt liv, vil også vi akte det for en glede å lide for sannhetens skyld. Ingen fengselsmurer og ingen martyrbål kan da skremme eller hindre oss i det store arbeid. «Kom, o min sjel, til Golgata!»

Legg merke til Guds Sønnys ydmyke liv. Han var «en mann full av piner og vel kjent med sykdom». Es. 53, 3. Se hans skjensel, hans lidelser i Getsemane, og forstå hva selvoppofrelse er. Lider vi mangel? Det gjorde også Kristus, himmelens majestet. Men hans fattigdom var for vår skyld. Blir vi regnet med blant de rike? Det gjorde han også. Men for vår skyld fornedret han seg til å bli fattig for at vi ved hans fattigdom skulle bli rike. I Kristus har vi eksempelet på selvfornektelse. Hans offer besto ikke bare i at han forlot de kongelige boliger i himmelen, at han ble fremstilt i forhør av mennesker som en forbryter og kjent skyldig, og at han ble overgitt til døden som en illgjerningsmann, men i dette at han bar vekten av verdens synder. Kristi liv er en stadig irttesettelse for vår likegyldighet og kulde.

Vi lever nær ved tidens avslutning! da Satan har steget ned og har stor vrede fordi han vet at hans tid er kort. Han arbeider med all urettferdighetens forførelse overfor dem som går fortapt. Vår store anfører har overlatt kampen i våre hender for at vi skal føre den videre med kraft. Vi utfører ikke en tyvendedel av det vi kunne utføre. hvis vi var våkne. Verket blir hindret på grunn av lyst til makelighet og mangel på den selvfornektende ånd som vår Frelser har gitt oss et eksempel på i sitt liv.

Det er behov for medarbeidere med Kristus, menn som erkjenner hvor nødvendig det er med en økt anstrengelse. Arbeidet i våre trykkerier bør ikke minskes, men fordobles. Skoler bør bli opprettet på forskjellige steder, slik at ungdommen kan bli utdannet og bli beredt til å arbeide for å fremme sannheten.

Mye tid er alt blitt bortkastet, og engler bringer beretningen om våre forsømmelser til himmelen. Vår søvnige tilstand og vår mangel på hengivenhet har gjort at vi har gått glipp av mange dyrebare anledninger som Gud har sendt oss ved slike mennesker som hadde betingelser for å kunne hjelpe oss i vårt nåværende behov. Å hvor inderlig vi trenger vår Hannah More til å hjelpe oss i denne tid med virksomhet

blant andre nasjoner! Hennes omfattende kjennskap til misjonsmarkene ville sikre oss adgang til folk med andre tungemål, som vi nå ikke kan nå. Gud ga oss denne gaven for å hjelpe oss i vårt nåværende behov. Men vi verdsatte ikke gaven, og han tok henne vekk fra oss. Nå hviler hun fra sitt arbeid men hennes selvfornektende gjerninger følger henne. Det er beklagelig at vår misjonsvirksomhet skulle bli sinket fordi vi manglet kunnskap om hvordan vi kan få adgang til de forskjellige folkeslag og lokaliteter på den store høstmarken. (1) Hannah Mote var en erfaren misjonær fra Afrika.

Vi føler oss engstelige i ånden fordi noen gaver er gått tapt, gaver som vi kunne ha hatt om vi bare hadde vært våkne. Arbeidere er blitt holdt tilbake fra høstmarken som holder på å modnes. Det sømmer seg for Guds folk å bøye sine hjerter for Herren og i den dypeste ydmykelse be ham tilgi oss vår sløvhet og vår egoistiske svakhet og å utslette den skjendige beretningen om forsømte plikter og unyttede privilegier. Når vi betrakter Golgatas kors, vil vi som sanne kristne oppgi tanken om å innskrenke våre offergaver til det som ikke koster oss noe, og i triumferende toner skal vi høre: «Gå og arbeid i min vingård, snart opprinner hvilens dag.»

Da Jesus sto ferdig til å fare opp til det høye, pekte han på høstmarkene og sa til sine etterfølgere: «Gå ut i all verden og forkynn evangeliet!» «For intet har I fått det, for intet skal I gi det.» Mark. 16, 15; Matt. 10,8. Er vi villige til å fornekte oss selv for at høsten, som holder på å bli ødelagt, kan bli samlet inn?

Innflytelse og midler er talenter som Gud krever. Skal vi nekte å lyde? Vår himmelske far gir gaver og ber om å få en del tilbake for at han kan prøve oss om vi er verdige til å få det evige livs gave.

Offergaver fra små barn kan være antagelige og velbehagelige for Gud. Verdien av offeret står i forhold til den ånd som ligger bak gavene. Hvis de fattige vil følge apostelens regel å legge et lite beløp til side hver uke, kan de til og med fylle forrådshuset, og deres gaver er fullt ut antagelige for Gud, fordi de bringer like store, ja, endog større offer enn deres mer velstilte brødre. Planen i den systematiske godgjørenhet vil vise seg å være et vern for enhver familie mot fristelsen til å bruke penger til det som er unyttig. Og særlig vilden vise seg å være en velsignelse for de rike, fordi den beskytter dem mot å gi seg over til overdådighet. -- 1875, bind 3, side 412.

Kapittel 76

Menighetens autoritet

Verdens Gjenløser har gitt sin menighet stor makt. Han har gitt regler som menigheten må følge når det gjelder behandling av menighetssaker. Etter at han har gitt tydelige råd angående fremgangsmåten, sier han: «Sannelig sier jeg eder: Alt det I binder på jorden, skal være bundet i himmelen, og alt det I [når det gjelder menighetsdisiplin] løser på jorden, skal være løst i himmelen. Matt. 18, 18. Slik stadfester også den himmelske autoritet menighetens disiplin angående dens medlemmer, når den bibelske regelen blir fulgt.

Guds Ord tillater ingen enkeltperson å sette sin dømmekraft opp mot menighetens skjønn, heller ikke blir det tillatt noen fortsatt å sette sine meninger opp mot menighetens standpunkt. Dersom det ikke var noen menighetsdisiplin eller noe styre, ville menigheten gå i stykker. Den kunne ikke holde sammen som et legeme. Det har alltid vært selvstendige mennesker som har hevdet at de hadde rett, at Gud hadde undervist dem på en særlig måte, påvirket og ledet dem. Enhver har sin egen teori, sine egne eiendommelige syns måter, og hver enkelt påstår at hans syn stemmer overens med Guds Ord. Hver har sin avvikende teori og tro, og likevel gjør hver enkelt krav på å ha særskilt lys fra Gud. De trekker i en retning som fører vekk fra legemet, og hver enkelt utgjør en menighet for seg. Slike kan ikke alle sammen ha rett, og likevel påstår de alle at de er ledet av Herren. Det inspirerte ord er ikke ja og nei, men ja og amen i Kristus Jesus.

Vår Frelser følger opp sin belærende undervisning med et løfte om at der to eller tre blir enige om å be Gud om noe, skal de få det, Kristus viser at det må være en enighet med andre også i våre ønsker om et gitt formål. Enighet i bønn og enighet i motiver blir tillagt stor betydning. Gud hører de enkeltes bønner. Men ved denne anledning fremholdt Jesus særskilte og viktige lærdommer som særlig hadde med hans nystiftede menighet på jorden å gjøre. Det må være enighet om de ting som de ønsker, og som de ber om. Det kom ikke bare an på tankene og følelsene i et enkelt menneskes sinn, som jo er utsatt for bedrag. Men bønnen skulle gjelde det alvorlige ønske i sinnet hos flere som var opptatt med samme emne.

I den vidunderlige omvendelsen som skjedde med Paulus, ser vi Guds underfulle kraft. En klarhet som overgikk middagssolens glans, skinte omkring ham. Jesus, hvis navn han hatet og foraktet fremfor alle andre navn, åpenbarte seg for Paulus i den hensikt å stanse ham i hans ville, men likevel oppriktige løp, for at han kunne gjøre dette lite lovende menneske til et utvalgt redskap til å bringe evangeliet ut blant hedningene. Han hadde samvittighetsfullt gjort meget i strid med Jesus av Nasarets navn. I sin iver var han en iherdig, alvorlig forfølger av Kristi menighet. Han hadde en dyp og sterk overbevisning om sin plikt til å uttrykke den faretruende læren som trengte inn overalt, nemlig at Jesus var livets fyrste.

Paulus mente oppriktig at troen på Jesus tilintetgjorde Guds lov, ofringene med sin religiøse tjeneste samt anordningen om omskjærelsen, som gjennom alle svunne tider hadde hatt Guds fulle støtte. Men den underfulle åpenbarelsen av Kristus bringer lys inn i hans formørkede sinn. Jesus av Nasaret, som han kjemper mot, er i sannhet verdens Gjenløser.

Henvist til menigheten for undervisning

Paulus innser sin misforståtte iver og roper ut: «Herre! hva vil du at jeg skal gjøre?» Jesus kunne ha fortalt ham om den oppgaven han hadde bestemt for ham, men han gjorde det ikke nå. Paulus må ha undervisning om den kristne tro og gå frem på en forstandig måte. Kristus sender ham til de samme disiplene som han så bittert har forfulgt, for å lære av dem. Glansen av det himmelske lyset hadde tatt synet fra Paulus, men Jesus, de blindes store lege, gir ham det ikke igjen. Han svarer på Paulus spørsmål med disse ordene: «Stå opp og gå inn i byen, så skal det bli deg sagt hva du har å gjøre!» Ap. gj. 9, 6. Jesus kunne ikke bare ha helbredet Paulus for hans blindhet, men han kunne ha tilgitt ham hans synder og fortalt ham hans plikt ved å vise ham fremtidens vei. All kraft og alle nådegjerninger skulle strømme ut fra Kristus. Men han lot ikke Paulus ved sin omvendelse til sannheten få en opplevelse uten hensyn til den nylig organiserte menigheten på jorden.

Det underfulle lyset Paulus fikk ved denne anledning, gjorde ham forbauset og forvirret. Han var fullstendig kuet. Denne del av verket kunne mennesker ikke gjøre for Paulus. Men det var enda et verk å utføre som Kristi tjenere kunne gjøre. Jesus henviser ham til sine redskaper i menigheten for at han der skal få mer kunnskap om sin plikt. Slik gir han autoritet til sin organiserte menighet og viser at han godkjenner den. Kristus

hadde utført den oppgaven å åpenbare og overbevise, og nå var Paulus i den tilstanden at han kunne lære av dem som Gud hadde innsatt til å undervise om sannheten. Kristus henviser Paulus til sine utvalgte tjenere og setter ham slik i forbindelse med sin menighet.

Nettopp de menn som Paulus hadde til hensikt å ødelegge, skulle være hans lærere i den religionen han hadde foraktet og forfulgt. Han tilbrakte tre dager uten mat og uten å kunne, se, og han oppsøkte de menn som han i sin blinde iver hadde tenkt å utrydde. Her satte Jesus Paulus i forbindelse med sine representanter på jorden. Herren sa til Ananias i et syn at han skulle gå til et bestemt hus i Damaskus og spørre etter Saulus fra Tarsus, «for se, han ber». Ap. gj. 9, 11.

Etter at Saulus var blitt pålagt å gå til Damaskus, ble han ledet av de mennene som fulgte med ham for å hjelpe ham med å føre disiplene bundet til Jerusalem, der de skulle bli forhørt og slått i hjel. Saulus oppholdt seg hos Judas i Damaskus, der han nyttet tiden til å faste og be. Her ble Paulus' tro stilt på prøve. I tre dager var det mørke over hans sinn med hensyn til hva som ble krevd av ham, og i tre dager var han blind. Han hadde fått påbud om å gå til Damaskus, for der skulle det bli sagt ham hva han skulle gjøre. Han er usikker og roper alvorlig til Gud.

En engel blir sendt til Ananias og byr ham gå til et bestemt hus der Saulus ber om å få vite hva han nå skal gjøre. Stoltheten hos Saulus var forsvunnet. Kort tid tidligere var han selvsikker og mente han gjorde en god gjerning som han ville få lønn for. Men nå er allting forandret. Han er nedbøyd og ydmyket i støvet av anger og skam, og hans bønner om tilgivelse er inderlige. Gjennom sin engel sa Herren til Ananias: «Se, han ber.» Engelen fortalte Guds tjener at han i et syn hadde åpenbart for Saulus at en mann ved navn Ananias kom inn og la sin hånd på ham for at han kunne få sitt syn igjen. Ananias kan nesten ikke tro engelens ord og gjentar det han har hørt om den bitre forfølgelsen Saulus hadde påført de hellige i Jerusalem. Men befalingen til Ananias er bydende: «Gå av sted! for han er meg et utvalgt redskap til å bære mitt navn frem både for hedninger og konger og for Israels barn.» Ap. gi. 9, 15.

Ananias var lydig mot engelens bud. Han la sine hender på den mannen som så nylig var drevet av den mest hatefulle ånd, der han fnyste med trusel mot alle som trodde på Kristi navn. Ananias sa til Saulus: «Saul, bror! Herren har sendt meg, Jesus, han som åpenbarte seg for deg på veien hvor du kom, for at du skal få ditt syn igjen og

bli fylt med den Hellige Ånd. Og straks falt det liksom skjell fra hans øyne, og han fikk sitt syn igjen, og han sto opp og ble døpt.» Ap.gj.9,17.18.

Jesus kunne selv ha utført dette for Paulus, men det var ikke hans plan. Paulus hadde noe å bekjenne overfor de menn som han før hadde hatt planer om å utrydde, og Herren hadde en ansvarsfull oppgave som skulle utføres av de menn han hadde innsatt til å handle i hans sted. Paulus skulle ta de skrittene som var nødvendig for å bli omvendt. Det ble krevd av ham at han skulle slå seg sammen nettopp med de menneskene han hadde forfulgt for deres religions skyld. Kristus gir her hele sitt folk et eksempel på den måten som han arbeider på for å frelse mennesker. Guds Sønn gjorde seg til ett med sin organiserte menighet i dens embete og autoritet. Hans velsignelse skulle komme gjennom de redskaper han har innsatt, og han gjør på den måten menneskene til den kanalen hans velsignelser strømmer gjennom. At Paulus har vært strengt samvittighetsfull når han har forfulgt de hellige, fritar ham ikke for skyld når Guds Ånd gjør ham oppmerksom på hans fryktelige gjerning. Han må bli en elev hos disiplene.

Han lærer at Jesus, som han i sin blindhet betraktet som en bedrager, i sannhet er grunnvollen i all religion hos Guds utvalgte folk fra Adams dager, og at han er fullenderen av den tro som nå er så klar for hans opplyste syn. Han så Kristus som sannhetens forsvarer, som den som oppfyller alle profetiene. Han hadde betraktet Kristus som den som gjorde ende på Guds lov. Men da hans åndelige syn ble opplyst av Gud, lærte han av disiplene at Kristus var opphavet til og grunnvollen i hele det jødiske offersystemet, at forbildet møtte sitt motbilde i Kristi død, og at Kristus kom til verden med det uttrykkelige forsett å hevde sin Fars lov.

Ingen godkjennelse av uavhengighet

I lyset av loven ser Paulus seg selv som en synder. Han innser at han har overtrådt nettopp den loven som han mente han med så stor nidkjærhet hadde holdt. Han omvender seg og avdør fra synd, blir lydige mot kravene i Guds lov, tror på Kristus som sin Frelser, blir døpt og forkynner Jesus liksom alvorlig og nidkjært som han en gang fordømte ham. I omvendelsen hos Paulus blir det gitt oss et viktig prinsipp som vi alltid bør tenke på. Verdens Gjenløser godkjenner ikke erfaring og praksis i religiøse saker uavhengig av hans organiserte og anerkjente menighet, der han har en menighet.

Mange har den ideen at de bare er ansvarlige overfor Kristus for sitt lys og sin erfaring, uavhengig av hans anerkjente etterfølgere i verden. Men i sin undervisning og i de eksempler og de kjensgjerninger han har gitt til lærdom for oss, fordømmer Jesus en slik innstilling. Her var Saulus, en mann som Kristus skulle gjøre skikken til en uhyre viktig oppgave, som skulle være ham et utvalgt redskap. Han ble straks ført inn for Kristi ansikt, og likevel underviser han ham ikke om sannhetens lærdommer. Han stanser ham i hans løp og overbeviser ham. Og når Saulus spør: «Hva vil du at jeg skal gjøre?» forteller Frelseren ham det ikke direkte, men setter ham i forbindelse med sin menighet. De skal si deg hva du skal gjøre. Jesus er synderens venn, og hans hjerte er alltid åpent, er alltid medlidende overfor menneskelig smerte. Han har all makt både i himmelen og på jorden. Men han respekterer de midlene han har innsatt til opplysning og frelse for menneskene. Han viser Saulus hen til menigheten og anerkjenner på den måten den makt han har utstyrt den med, slik at den kan bringe lyset ut til verden. Den er Kristi organiserte legeme på jorden, og det blir krevd at det blir vist aktelse for hans forordninger. I tilfellet med Saulus er Ananias en fremstilling av Kristus, og han fremstiller også Kristi jordiske tjenere som er utpekt til å opptre i Kristi sted.

Kristus gir makt til menighetens stemme. «Sannelig sier jeg eder: Alt det I binder på jorden, skal være bundet i himmelen, og alt det I løser på jorden, skal være løst i himmelen.» Matt. 18, 18. Det blir ikke godtatt at en mann på eget ansvar tar initiativet til å forfekte hvilke som helst synsmåter som måtte falle ham inn uten hensyn til menighetens skjønn. Gud har gitt menigheten den høyeste makt under himmelen. Det vi skal respektere, er Guds stemme i hans folk, som er knyttet sammen i menighets samfunn.

Gud har gitt sin menighet menn som har erfaring, slike som til og med hele natten igjennom har fastet og grått og bedt om at Herren ville åpne deres forstand til å forstå Skriften. I ydmykhet har disse menn latt verden høste nytte av deres modne erfaring. Er dette lyset fra himmelen eller fra mennesker? Har det noen verdi, eller er det verdiløst? - 1875, bind 3, side 450, 451.

Kapittel 77

Tilstanden i verden

Jeg så tilstanden i verden, som hurtig fyller sin ugudelighets beger. Vold og forbrytelse av alle slag fyller vår verden. Og Satan gjør bruk av ethvert middel til å gjøre forbrytelse og nedverdiggende last populære. De unge som går på gatene, ser overalt plakater og notiser om forbrytelse og synd, skildret i en eller annen roman eller fremstilt i forestillinger på dette eller hint teater. Deres sinn blir opplært til å være fortrolig med synd. Dårlige og foraktelige menneskers ferd blir fremholdt for dem i dagens tidsskrifter, og alt som kan vekke nysgjerrighet og hisse opp de dyriske lidenskapene, blir fremholdt for dem i gripende og spennende historier.

Den litteraturen som går ut fra fordervede ånder, forgifter sinnet hos tusener av mennesker i verden. Synden synes ikke å være så overmåte syndig. De hører og leser så meget om foraktelige forbrytelser og om det nedverdiggende, at den engang våkne samvittigheten som med skrekk ville ha reagert, blir så sløv at den med interesse kan dvele ved menneskers lave og skammelige ord og handlinger.

«Liksom det gikk i Noahs dager, så skal det også gå i Menneskesønnens dager.» Luk. 17,26. Gud vil ha et folk som er nidkjært til gode gjerninger og står urokkelig midt i denne fordervede tids besmittelser. Det vil være et folk som holder så fast ved den guddommelige styrken at det vil være upåvirket av enhver fristelse. Dårlige kunngjøringer på flammende plakater kan søke å tale til deres sanser og ødelegge deres sinn, men de vil være slik forent med Gud og englene at de vil være som dem som ikke ser og ikke hører. De har et verk å utføre som ingen kan utføre for dem, nemlig å stride troens gode strid og gripe det evige liv. De er ikke selvopptatt og selvtilitsfulle. De kjenner sin svakhet og vil derfor forene sin uvitenhet med Kristi visdom, sin svakhet med hans styrke.

Et eksempel på renhet

De unge kan ha så faste prinsipper at Satans sterkeste fristelser ikke vil kunne lede dem vekk fra deres troskap. Samuel var et barn som var omgitt av de mest nedbrytende innflytelser. Han så og hørte slikt som kunne bedrøve hans sjel. Elis

sønner, som gjorde tjeneste i hellige embeter, var behersket av Satan. Disse menn besmittet hele atmosfæren i sine omgivelser. Menn og kvinner ble daglig trollbundet av synd og urett, men Samuel vandret ubesmittet. Hans karakter var uten flekk.- Han følte seg ikke i pakt med eller hadde det minste behag i de synder som fylte hele Israel med fryktelige rykter. Samuel elsket Gud. Han bevarte sin sjel i en så inderlig tilknytning til himmelen at en engel ble sendt for å tale med ham om de synder Elis sønner gjorde seg skyldige i og fordervet Israel.

Appetitt og lidenskap får overhånd over tusener av dem som bekjenner seg til å være Kristi etterfølgere. Deres sanser blir så sløvet på grunn av kjennskapet til synd at de ikke avskyr den, men blir tiltrukket av den. Alle tings endelikt er nær. Gud vil ikke meget lenger bære over med menneskenes forbrytelser og nedverdiggende ugudelighet. Deres forbrytelser har i sannhet nådd opp til himmelen og vil snart bli besvart med Guds fryktelige plager over jorden. De skal drikke av begeret med Guds vredes vin som er iskjenket ublandet med nåde.

Jeg har sett at det er fare for at endog de som bekjenner seg til å være Guds barn, kommer til å bli fordervet. Tøylesløshet binder menn og kvinner som slaver. De synes å være trollbundet, maktesløse til å gjøre motstand og seire over appetitten og lidenskapen. I Gud er det kraft. I ham er det styrke. Dersom de vil gripe den, vil Jesu livgivende kraft anspore enhver som har nevnt Kristi navn. Farer og vanskeligheter omgir oss. Vi kan være trygge bare når vi erkjenner vår svakhet og med troens hånd klynger oss til vår mektige frigjører. Det er en fryktelig tid vi lever i. Ikke et øyeblikk kan vi unnlate å være årvåkne og be. Våre hjelpeløse sjeler må stole på; Jesus, vår medlidende Gjenløser.

En tid til årvåkenhet

Jeg fikk se storheten og betydningen av den oppgaven som ligger foran oss. Bare få innser tingenes virkelige tilstand. Alle som sover og ikke kan innse hvor nødvendig det er å være årvåkne og aktpågivende, vil bli overvunnet. Unge menn står frem for å ta del i Guds verk, og noen av dem har dårlig nok sans for helligheten i verket og ansvaret for det. De har bare liten erfaring i å utøve tro og i å hungre alvorlig etter den Hellige Ånd, som alltid bringer resultater. Noen menn med gode evner; som kunne fylle viktige stillinger, vet ikke hva ånd de er av. De ferdes i en lystig stemning liksom naturlig som vannet strømmer nedover bakken. De taler tøys og pjatter med unge piker enda de

nesten hver dag lytter til de alvorligste, mest hjertegripende sannheter. Disse menn har kristendom i hodet, men deres hjerter er ikke helliggjort ved de sannhetene de hører. Slike kan aldri lede andre til den guddommelige kilden for levende vann før de selv har drukket av den.

Nå er det ikke tid til lettsindighet; forfengelighet eller pjatt. Begivenhetene i denne verdens historie skal snart bli avsluttet. De som har latt tankene løpe uhindret, trenger til å gjøre en forandring. Apostelen Peter sier: «Omgjord eders sinns lender, vær edrue, og sett eders håp fullt og fast til den nåde som blir eder til del i Jesu Kristi åpenbarelse! Som lydige barn skal I ikke skikke eder etter de forrige lyster i eders vankundighet, men vær, etter den Hellige som kalte eder, også I hellige i all eders ferd! for det er skrevet: I skal være hellige; for jeg er hellig.» 1 Pet. 1, 13-16.

Løsslopne tanker må samles og dreie seg om Gud. Selve tankene må være lydige mot Guds vilje. En bør ikke gi eller vente ros, for den vil ofte ha en tilbøyelighet til å oppelske selvtillitsfullhet i stedet for å øke ydmykheten, til å forderve i stedet for å rense. Menn som virkelig er kvalifisert og som skjønner at de har en oppgave å utføre i Guds verk, vil føle seg tynget ved tanken på oppgavens hellighet, som vognen blir tynget ned når den er full av nek. Nå er tiden inne til å gjøre de alvorligste anstrengelser for å seire over de naturlige følelsene i det kjødelige hjerte.

Kapittel 78

Tilstanden i menigheten

Det er stort behov for en reformasjon blant Guds folk. Den nåværende tilstanden i menigheten reiser dette spørsmålet: Er dette en riktig fremstilling av ham som ga sitt liv for oss? Er disse Kristi etterfølgere, brødre til dem som ikke aktet sitt eget liv dyrebart? De som holder mål med det bibelske ideal, med Bibelens beskrivelse av Kristi etterfølgere, er i sannhet få. Mange har forlatt Gud, kilden med det levende vann, og har hugd seg brønner, «sprukne brønner som ikke holder vann». Jer. 2, 13. Engelen sa: «Mangel på kjærlighet og tro er de store synder Guds folk nå er skyldige i» Mangel på tro fører til likegyldighet og til kjærlighet til selvet og til verden. De som skiller seg fra Gud og faller i fristelse, gir seg over til grove laster. For det kjødelige hjerte leder til stor ugudelighet. Denne tilstanden finnes hos mange blant Guds bekjennende folk. Mens de bekjenner seg til å tjene Gud, forderver de på alle måter sine veier for ham. Man gir seg over til lyst og lidenskap til tross for at sannhetens klare lys peker på faren og sier Ta dere i akt, legg bånd på dere og fornekt dere selv! «Den lønn som synden gir, er døden.» Rom. 6, 23. Enda de som har lidd skibbrudd på troen, ved sitt eksempel står som en advarsel for andre mot å følge den samme kursen, er det mange som vilt stormet frem. Satan har herredømme over deres sinn og synes å ha makt over deres legemer.

Å, hvor mange det er som smigrer seg med at de er gode og rettferdige, enda det sanne lys fra Gud åpenbarer at de hele sitt liv bare har levd for å behage seg selv! Gud har avsky for hele deres ferd. Hvor mange det er som lever uten loven! I sitt store mørke betrakter de seg selv med selvtilfredshet. Men hvis Guds lov ble åpenbart for deres samvittighet, slik den ble åpenbart for Paulus, ville de få se at de var solgt under synden, og at de måtte dø fra det kjødelige sinn. Selvet må slås i hjel.

Hvor sørgelige og fryktelige feil mange gjør! De bygger på sand, men smigrer seg med at de står naglet fast til den evige klippe. Mange som bekjenner seg til å være gudfryktige, iler fremad liksom sorgløse og er liksom intetanende om den fare de svever i, som om det ikke var en kommende dom. En fryktelig gjengjeldelse venter dem, og likevel er de behersket av innskytelser og grov lidenskap. De fyller ut et mørkt livsregnskap til dommen. Jeg hever min røst med advarsel til alle som nevner Kristi navn, om å avstå fra all ugudelighet. Rens deres sjeler ved lydighet mot sannheten! Rens

dere selv fra all kjødets og åndens urenhet, så dere fullkommer hellighet i gudsfrykt. Dere, som dette er myntet på, vet hva jeg mener. Selv dere som har fordervet deres veier for Herren, tatt del i den ugudeligheten som i overflod finnes, og besmittet deres sjeler med synd, blir fremdeles innbudt av Jesus til å vende om fra deres vei, gripe hans styrke og i ham finne fred, kraft og nåde, slik at dere kan mer enn seire i hans navn.

Fordervelsene i denne vanslektede tid har satt flekk på mange sjeler som bekjente seg til å tjene Gud. Men selv nå er det ikke for sent å rette på det som er galt, og til at en korsfestet og gjenoppstanden Frelser kan gjøre soning for deg hvis du omvender deg og innser din trang til tilgivelse. Vi trenger nå til å våke og be som aldri før, for at vi ikke skal falle under fristelsens makt og etterlate oss et eksempel på et liv som bare er et ynkelig vrak. Som et folk må vi ikke bli likeglade og se på synden med likegyldighet. Leiren trenger til å renses. Alle som nevner Kristi navn, trenger til å våke og be og vokte veiene inn til sjelen. For Satan arbeider for å forderve og ødelegge så snart han får den minste anledning.

Vandre i lyset

Mine brødre, Gud kalte dere som sine etterfølgere til å vandre i lyset. Dere har grunn til å frykte. Det finnes synd blant oss, og den blir ikke betraktet som så overmåte syndig. Hos mange er sansene blitt sløve på grunn av ettergivenhet overfor appetitten og fortrolighet med synd. Vi trenger til å nærme oss himmelen. Vi kan vokse i nåden og i kunnskap om sannheten. Det å vandre i lyset og å løpe på Guds buds vei inngir oss ikke den tanken at vi kan stå stille og ikke foreta oss noe- Vi må gå fremad.

Det ligger en stor svakhet i selvkjærlighet; selvopphøyelse og stolthet. Men i ydmykhet er det stor styrke. Vår sanne verdighet blir ikke opprettholdt ved at vi tenker mest på oss selv, men ved at Gud er i alle våre tanker, og våre hjerter gløder av kjærlighet til vår Gjenløser og til våre medmennesker. Enfoldighet i karakter og saktmodighet i hjertet vil bringe lykke, mens innbilskhet vil bringe misnøye, ergrelser og uopphørlig skuffelse. Hvis vi lærer å tenke mindre på oss selv og mer på å gjøre andre lykkelige, vil det bringe oss guddommelig styrke.

I vår atskillelse fra Gud og i vår stolthet og vårt mørke søker vi stadig å opphøye oss selv. Vi glemmer at et ydmykt sinn er styrke. Kraften hos vår Frelser besto ikke i en mektig samling av skarpe ord som ville trenge gjennom selve sjelen. Det var hans

mildhet og hans enkle, fordringsløse vesen som gjorde ham til en seiervinner over hjertene. I sammenligning med saktmodighet og ydmykhet er stolthet og innbilskheter en stor svakhet. Vi blir innbudt til å lære av ham som var saktmodig og ydmyk av hjertet. Da skal vi få oppleve den hvile og fred som er så sterkt etterlengtet.

Kapittel 79

Kjærlighet til verden

Den fristelsen som Satan kom med overfor vår Frelser på et meget høyt fjell, er en av de største fristelser menneskene må møte. Satan tilbød Kristus verdens herlighet som en gave på den betingelse at Kristus skulle vise ham den æren som tilkommer en overordnet. Vår Frelser følte styrken i denne fristelsen, men han møtte den på våre vegne og vant seier. Han ville ikke ha blitt fristet på dette punkt hvis ikke menneskene skulle bli prøvd med den samme fristelsen. Ved sin motstand ga han oss et forbilde på den fremgangsmåten vi bør følge når Satan kommer til den enkelte for å lede oss bort fra vår rettskaffenhet.

Ingen kan være en Kristi etterfølger og på samme tid sette sin hu til det som hører denne verden til. Johannes skriver: «Elsk ikke verden, heller ikke de ting som er i verden! Om noen elsker verden, da er kjærligheten til Faderen ikke i ham.» 1 Joh. 2, 15. Vår Gjenløser, som møtte denne fristelsen fra Satan i dens fulle styrke, kjenner den faren mennesket er utsatt for med hensyn til å gi etter for fristelsen til å elske verden.

Kristus gjorde seg til ett med menneskeheten da han utholdt prøven på dette punkt og seiret på menneskenes vegne. Han har ved advarsler vist oss nettopp de punkter der Satan har størst hell med seg i sine fristelser for menneskene. Han visste at Satan ville seire over menneskene hvis de ikke særlig var på vakt mot appetitten og lysten til verdslig rikdom og ære. Han sier: «Samle eder ikke skatter på jorden, hvor møll og rust tærer, og hvor tyver bryter inn og stjeler; men samle eder skatter i himmelen, hvor hverken møll eller rust tærer, og hvor tyver ikke bryter inn og stjeler! For hvor din skatt er, der vil også ditt hjerte være.» «Ingen kan tjene to herrer; for han vil enten hate den ene og elske den andre, eller holde seg til den ene og forakte den andre; I kan ikke tjene Gud og mammon.» Matt. 6, 19-21. 24.

Her har Kristus stilt frem for oss to herrer, Gud og verden, og han har tydelig påvist det faktum at det er helt umulig for oss å tjene begge. Dersom vår interesse for denne verden og vår kjærlighet til den er det overveiende, vil vi ikke kunne verdsette de tingene som fremfor alle andre fortjener vår oppmerksomhet. Kjærligheten til verden vil utelukke kjærligheten til Gud og underordne våre høyeste interesser under timelige

hensyn. Da vil Gud ikke kunne få en så opphøyet plass i vårt sinn og vår hengivenhet som de verdslige tingene får.

Våre gjerninger vil vise nøyaktig i hvilken utstrekning jordiske skatter behersker vårt sinn. Den største omsorg og engstelse og det største arbeid blir viet verdslige interesser, mens det som hører evigheten til, kommer i annen rekke. Her får Satan av menneskene den hyllest som han krevde av Kristus, men ikke fikk. Det er den selviske kjærligheten til verden som ødelegger troen hos dem som bekjenner seg til å følge Kristus, og gjør dem fattige på moralsk kraft. Jo mer de elsker sin jordiske rikdom, desto lenger går de vekk fra Gud, og desto mindre får de del i hans guddommelige natur som kan få dem til å forstå de fordervelige innflytelser i verden og de farer som de er utsatt for.

Ved sine fristelser har Satan i sinne å gjøre verden svært tiltrekkende. Han har en trolldomsrett til å vinne endog den bekjennende, kristne verdens hengivenhet på grunn av deres lyst til rikdom og verdslig ære. En stor klasse mennesker som bekjenner seg til å være kristne, vil ofre hva som helst for å vinne rikdom. Og jo bedre deres forsett lykkes, desto mindre blir deres kjærlighet til den dyrebare sannheten, og desto mindre blir deres interesse for dens fremgang. De mister sin kjærlighet til Gud og handler som avsyndige. Jo bedre det lykkes dem å samle rikdom, desto fattigere føler de seg fordi de ikke har mer, og desto mindre vil de sette i Guds verk.

De som har en vanvittig kjærlighet til rikdom, viser ved sine gjerninger at det er umulig for dem å tjene to herrer, Gud og mammon. Penger er deres gud. De hyller pengenes makt. De tjener i enhver henseende verden. Deres hederlighet, som er deres medfødte rett og plikt, blir ofret for verdslig vinnings skyld. Denne rådende makt behersker deres sinn, og de vil øve vold mot Guds lov for å tjene sine personlige interesser og for å øke sin jordiske skatt.

Mammons tjenere

Mange som ikke elsker og ikke gir akt på bokstaven eller prinsippene i Kristi undervisning, bekjenner seg kanskje til Kristi religion. De vier sine beste krefter til verdslige formål og bøyer seg for mammon. Det er foruroligende å se at så mange lar seg bedra av Satan og lar seg rive med av forestillinger om glimrende utsikter til verdslig vinning. De lar seg forblinde av utsikten til fullkommen lykke hvis de når sitt

mål, som er å oppnå ære og rikdom i verden. Satan frister dem med den lokkende bestikkelse: «Alt dette vil jeg gi deg» -- all denne makt, all denne rikdom, som du kan gjøre en mengde godt med. Men når det målet de har arbeidet for, er nådd, har de ikke den forbindelse med en selvfornektende Gjenløser som ville la dem få del i den guddommelige natur. De holder fast ved sine jordiske skatter og forakter den selvfornektelse og selvoppofrelse som Kristus krever av dem. De har ikke noe ønske om å bli skilt fra de kjære jordiske skattene som deres hjerter henger fast ved. De har skiftet herre. De har godtatt mammon i stedet for Kristus. Mammon er deres gud, og de tjener mammon.

Satan har sikret seg tilbedelsen fra disse forførte sjeler ved hjelp av deres kjærlighet til rikdom. Forandringen er skjedd så umerkelig, og Satans makt er så forførerisk og så listig at de har tillempet seg etter verden og merker ikke at de har skilt seg fra Kristus, og at de ikke lenger er hans tjenere, unntatt i navnet.

Satan går mer forsiktig frem overfor menneskene enn han gjorde overfor Kristus under fristelsen i ørkenen, for han blir minnet om at han tapte spillet der. Han er en beseiret fiende. Han kommer ikke direkte til menneskene og krever hyllest ved utvortes tilbedelse. Han oppfordrer ganske enkelt menneskene til å sette sin hu til de godene som finnes i denne verden. Hvis det lykkes ham å få herredømme over deres sinn og tanker, blir det tiltrekkende ved de himmelske tingene fordunklet. Alt han ønsker av menneskene, er at de må falle for den forførende makten i hans fristelser, at de skal elske verden, elske rang og stilling: elske penger og sette sin hu til jordiske skatter. Kan han oppnå det, så vinner han alt det han forlangte av Kristus.

Frigjøring ved Kristus

Kristi eksempel viser at vårt eneste håp om seier ligger i en uopphørlig motstand mot Satans angrep. Han som seiret over sjelefienden i fristelsens kamp, forstår Satans makt over menneskeslekten og har seiret over ham til gagn for oss. Som seiervinner har han gitt oss fordelene av sin seier, slik at vi i våre anstrengelser for å stå imot Satans fristelser kan forene vår svakhet med hans styrke, vår uverdighet med hans fortjeneste. Og når vi er støttet av hans nærværende kraft i sterk fristelse, kan vi stå imot i hans allmechtige navn og seire slik som han seiret.

Det var ved usigelig lidelse vår Gjenløser åpnet veien til forløsning for oss. Her i

verden var han ikke æret eller kjent, for at han ved sin underfulle og nådige selvfornedrelse måtte kunne opphøye menneskene til å nå himmelske æresbevisninger og udødelige gleder i hans kongelige boliger. Skal falne mennesker knurre fordi de kan nå himmelen bare ved kamp, selvfornektelse og møye?

Spørsmålet i mangt et stolt hjerte er dette: Hvorfor skulle jeg trenge til å ydmyke meg og øve bot for å kunne ha forvissningen om at jeg er antatt hos Gud, og for å nå den uforgjengelige lønnen? Hvorfor er ikke himmelveien mindre vanskelig, mer behagelig og tiltrekkende? Vi viser alle disse tvilende, knurrende sjeler hen til vårt store guddommelige mønster, da han led under byrden av menneskers skyld og gikk gjennom hungerens mest smertende kvaler. Han var uten synd, ja mer, han var himmelens fyrste. Men til gagn for menneskene ble han gjort til synd for denne slekt. «Han er såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger; straffen lå på ham for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom.» Es. 53, 5.

Kristus ofret alt for menneskene for at det skulle bli mulig for dem å nå himmelen. Nå hviler det på falne mennesker å vise hva de av hensyn til seg selv vil ofre for Kristi skyld for å kunne vinne evig herlighet. De som fullt ut forstår storheten i frelsen og hva den har kostet, vil aldri knurre over at de må så med tårer, og over at kamp og selvfornektelse er en kristens del og lodd her i livet. Betingelsene for menneskenes frelse er satt opp av Gud. Selvfornedrelse og byrden av korset er de vilkår den angrende synder skal finne trøst og fred på. Den tanken at Jesus fant seg i å bli ydmyket og ofret, slik som mennesker aldri vil bli kalt til å gjennomgå, bør få enhver knurrende stemme til å forstumme. Den herligste glede kommer til menneskene når de overfor Gud er oppriktig bedrøvet fordi de har overtrådt hans lov, og nå vil tro på Kristus som synderes forløser og talsmann.

Med store omkostninger arbeider menneskene for å sikre seg skatter her i livet. De tåler møye og holder ut i vanskeligheter og savn for å nå en eller annen verdslig fordel. Hvorfor skulle synderen være mindre villig til å holde ut, lide og ofre seg for å sikte seg en uforgjengelig skatt, et liv som løper parallelt med Guds liv, og en udødelig herlighets krans som aldri visner? De uendelige skattene i himmelen, den arven som i verdi overgår enhver beregning og er en evig vekt av herlighet -- denne skatten må vi for enhver pris oppnå. Vi bør ikke klage over selvfornektelse, for livets og herlighetens Herre gikk gjennom den før oss. Vi bør ikke unndra oss lidelse og savn, for himmelens Majestet tok på seg disse til gagn for syndere. Det at vi må ofre makelighet og

bekvemmelighet, bør ikke fremkalle en eneste utilfreds tanke, for verdens Gjenløser tok på seg alt dette i vår interesse. Selv om vi setter aldri så stor pris på våre selvfornektelser, savn og oppofrelser, koster de oss i enhver henseende langt mindre enn de kostet livets fyrste. Ethvert offer vi kan bringe, sviner inn til en ubetydelighet i sammenligning med det offer Kristus brakte til gagn for oss.

Kapittel 80

Dumdristighet

Det er noen som har et hensynsløst vesen som de kaller mot og tapperhet. Uten at det er nødvendig, stiller de seg i forhold som rommer vanskelighet og fare og utsetter seg slik for fristelser som det ville kreve et Guds under å føre dem uskadd og uplettet ut av. Da Satan fristet verdens Frelser og oppfordret ham til å kaste seg ned fra tempeltinden, ble han møtt og avvist med fasthet. Satan siterte et løfte fra Gud som garanti for at Kristus trygt kunne gjøre dette i kraft av løftet. Kristus møtte denne fristelsen med skriftstedet: «Det er . . . skrevet: Du skal ikke friste Herren din Gud.» Matt. 4, 7. Den eneste sikre veien for en kristen er å gjendrive fienden med Guds Ord. Satan lokker menneskene til å gå til steder der Gud krever at de ikke skal gå, og han fremholder Skriften til forsvar for sine tilskyndelser.

Guds dyrebare løfter er ikke gitt for å styrke menneskene i en dumdristig handlemåte, eller for at de skulle stole på dem når de unødige styrter seg ut i fare. Herren krever at vi skal handle i ydmyk avhengighet av hans forsyn. «Jeg vet, Herre, at et menneske ikke selv råder for sin vei.» Jer. 10, 23. Vår velferd og vårt liv er i Guds hånd. Vi kan ikke gjøre noe med hell uten Guds tillatelse og velsignelse. Han kan la sin hånd velsigne og gi fremgang, eller han kan vende sin hånd imot oss. «Sett din vei i Herrens hånd, og stol på ham! Han skal gjøre det.» Sal. 37, 5. Det blir krevd av oss som Guds barn at vi skal opprettholde en stabil kristelig karakter. Vi bør være kloke, varsomme og ydmyke og opptre forsiktig overfor dem som er utenfor. Likevel må vi ikke i noe tilfelle gi slipp på våre prinsipper.

Vår eneste trygghet er at vi ikke gir djevelen rom, for hans innskytelser og hensikter går alltid ut på å skade oss og hindre oss i å stole på Gud. Han forvandler seg til en renhetens engel for at han ved sine bestikkende fristelser må kunne komme med sine anslag på en slik måte at vi ikke oppdager hans list. Jo mer vi gir etter, desto større makt vil hans forførelser ha over oss. Det er utrygt for oss å innlate oss i strid eller underhandlinger med ham. Hver gang vi gir fienden en fordel, vil han kreve mer. Vår eneste trygghet er at vi bestemt avviser den første tilnærmelse til anmasselse. Gjennom Kristi fortjeneste gir Gud oss nok nåde til å stå Satan imot og mer enn seire. Motstand er fremgang. «Stå djevelen imot, og han skal fly fra eder.» Jak. 4, 7. Motstanden må være

hard og fast. Vi mister alt det vi har vunnet dersom vi gjør motstand i dag bare for å gi etter i morgen.

Kvinner arbeid viktig

Synden i vår tid er ringeakten for Guds uttrykkelige befalinger. Innflytelsens makt i feilaktig retning er svært stor. Eva hadde alt det hun trengte. Det manglet ikke noe som kunne gjøre henne lykkelig. Men umåteholden lyst begjærte frukten av det ene treet som Gud hadde holdt tilbake. Hun trengte slett ikke frukten fra kunnskapens tre, men hun lot sin lyst og nysgjerrighet få overhånd over fornuften. Hun var fullkommen lykkelig i sitt edenhjem og ved sin manns side. Men liksom urolige Eva'er i vår tid smigret hun seg med at det fantes en høyere sfære enn den Gud hadde bestemt for henne. Men da hun forsøkte å stige høyere opp enn hun opprinnelig ble stilt, falt hun meget dypere ned. Dette vil ganske sikkert bli utfallet for Eva'ene i den nåværende generasjon hvis de lar være å utføre dagliglivets pligter med glede i overensstemmelse med Guds plan.

Kvinner har et arbeid som er enda viktigere og mer opphøyet enn kongens plikter på tronen. De kan danne barnas sinn og prege deres karakter på en slik måte at de kan gjøre nytte her i verden og bli Guds sønner og døtre. Deres tid bør anses for å være for kostbar til å kunne bli tilbrakt i ballsalen eller med unødig arbeid. Det er nok av nødvendig og viktig arbeid her i verden med dens nød og lidelse, uten at noen burde kaste bort kostbare øyeblikk på pynt og stas. Døtre av den himmelske konge, medlemmer av den kongelige familie, vil føle byrden av det ansvar å skulle nå opp til et høyere liv for at de må komme i nær forbindelse med himmelen og arbeide i harmoni med verdens Gjenløser. De som er opptatt med dette arbeid, vil ikke være tilfreds med de moter og den dårskapen som opptar sinn og tanker hos kvinnene i disse siste dager. Hvis de virkelig er Guds døtre, vil de ta del i guddommelig natur. Når de ser de fordervelige innflytelser i samfunnet, vil de på samme måte som deres guddommelige Gjenløser bli grepet av den dypeste medlidenhet. De vil leve i forståelse med Kristus, og etter som de har evner og anledning, vil de innenfor sitt område arbeide for å frelse fortapte sjeler, liksom Kristus på sitt opphøyde område arbeidet til gagn for menneskene.

Menn og kvinner likestilt ved skapelsen

Hvis kvinnen forsømmer å følge Guds plan med at hun ble skapt, hvis hun anstrenger seg for å nå viktige stillinger som han ikke har utrustet henne til å fylle, fører det til at den plassen som hun kunne fylle på en tilfredsstillende måte, blir stående tom. Går hun utenfor sitt felt, mister hun sin sanne kvinnelige verdighet og adel. Da Gud skapte Eva, var det hans mening at hun hverken skulle være mannen underlegen eller overlegen, men at hun i alt skulle være lik ham. Det hellige paret skulle ikke ha noen interesser uavhengig av hverandre. Og likevel hadde hver av dem en individualitet i tanke og handling.

Men etter at Eva syndet, fortalte Herren henne at fordi hun var den første til å synde, skulle Adam herske over henne. Hun skulle være sin mann underdanig, og det var en del av forbannelsen. I mange tilfelle har forbannelsen gjort kvinnens lodd svært tung og hennes liv til en byrde. Mannen har i mange retninger misbrukt den overhøyhet Gud ga ham og øvd en vilkårlig makt over henne. Den allvise uttenkte gjenløsningsplanen, som stiller mennesket på en ny prøvetid ved å gi dem en ny-anledning.

En advarsel til predikanter

Satan bruker menneskene som sine redskaper til å lede dem som elsker Gud, til dumdristighet. Det er særlig tilfelle med dem som blir bedratt av spiritismen. Spiritistene anerkjenner i alminnelighet ikke Kristus som Guds Sønn, og ved sin vantro får de mange sjeler til å begå formastelige synder. De gjør endog krav på overhøyhet over Kristus, liksom Satan gjorde da han kjempet med livets fyrste. Spiritister med sjeler tilsmusset av synder av opprørende art, og med en samvittighet som er brennemerke, våger å ta Guds plettfriske Sønnens navn på sine besmittede lepper og på bespottelig måte sette hans høyt opphøyde navn i forbindelse med den skammeligheit som preger deres egen besmittede natur.

Mennesker som innfører slike forkastelige kjetterier, utfordrer dem som lærer Guds Ord, til å innlate seg i strid med dem, og noen som forkynner sannheten, har ikke hatt mot til å avslå en utfordring fra denne klasse mennesker, som Guds Ord har satt merke på. Noen av våre predikanter har ikke hatt moralsk mot til å si til disse menn: Gud har i sitt ord advart oss mot dere. Han har gitt oss en tro skildring av deres karakter

og av de kjetterier dere hyller. I stedet for å gi denne klasse mennesker anledning til å hovere eller til å beskyldre dem for feighet har noen av våre predikanter møtt dem i åpen diskusjon. Men når de diskuterer med spiritister, møter de ikke bare mennesker, men Satan og hans engler. De stiller seg i forbindelse med mørkets makter og oppmuntrer onde engler som omgir dem.

Spiritistene vil gjerne gjøre sin vranglære offentlig kjent, og predikanter som forsvarer Bibelens sannhet, hjelper dem i dette når de samtykker i å diskutere med dem. De utnytter sine anledninger til å bringe sin vranglære frem for folket, og i enhver diskusjon med dem vil noen bli forført. Den aller beste fremgangsmåten for oss er at vi unngår dem.

Anmasselse [dumdristighet] er en alminnelig fristelse. Når Satan angriper menneskene med denne fristelsen, seirer han i ni av ti tilfelle. De som bekjenner seg til å følge Kristus, og som ved sin tro påstår at de er med i kampen mot alt det onde i deres natur, styrter seg ofte uten omtanke ut i fristelser som det ville kreve et Guds under å bringe dem ubesmittet ut fra. Betraktning og bønn ville ha bevart dem og fått dem til å unngå den kritiske, farlige stillingen de brakte seg selv i da de lot Satan få makt over dem. Vi må ikke overilet gjøre krav på Guds løfter når vi hensynsløst styrter oss i fare idet vi overtrer naturens lover og setter den klokskapen og dømmekraften som Gud har utrustet oss med, til side. Det er den mest åpenbare anmasselse.

Kapittel 81

Appetittens makt

En av de sterkeste fristelser menneskene møter, gjelder appetitten. Mellom sinnet og legemet er det en hemmelighetsfull og vidunderlige forbindelse. De påvirker hverandre. Å bevare legemet i en sunn tilstand for å utvikle dets krefter, slik at hver enkelt del av det levende maskineri kan arbeide harmonisk, bør være det viktigste studium i vårt liv. Å forsømme kroppen er å forsømme sinnet. Det kan ikke være til Guds ære at hans barn har sykelige legemer eller et forkrøplet sinn. Å føye smaken på bekostning av helsen er et syndig misbruk av sansene. De som gir seg over, til umåtehold av en hvilken som helst art, enten det gjelder mat eller drikke, ødelegger sine fysiske krefter og svekker sin moralske styrke. De kommer til å oppleve den gjengjeldelsen som følger med å overtre en fysisk lov.

Verdens Gjenløser visste at ettergivenhet overfor appetitten ville føre til fysisk svekkelse og slik ødelegge oppfatningsorganene, slik at hellige og evige ting ikke ville bli sett. Kristus visste at verden var henfallen til fråtseri, og at det ville ødelegge de moralske kreftene. Dersom appetittens krav var så sterkt hos vår slekt at Guds Sønn, den guddommelige, måtte faste i nesten seks uker for menneskenes skyld for å bryte dens makt, hvilken innsats kreves det da ikke av en kristen for å kunne seire, slik som Kristus seiret! Fristelsen til å føye en fordervet appetitt har en styrke som en bare kan måle med de usigelige kvaler Kristus led under den langvarige fasten i ørkenen.

Kristus visste at dersom det skulle lykkes for ham å gjennomføre frelsesplanen, måtte han begynne arbeidet med å gjenløse mennesket nettopp på det punkt der ødeleggelsen begynte. Adam falt ved å gi etter for appetitten. For å gjøre det klart for menneskene hvilken plikt de hadde til å være lydige mot Guds lov, begynte Kristus gjenløsningsverket med å rette på menneskets fysiske vaner. Dydens forfall og slektens utarting har vesentlig sin grunn i ettergivenhet overfor en ødelagt appetitt.

Det hviler et høytidelig ansvar på alle, særlig på predikanter som forkynner sannheten, å seire over appetitten. De ville kunne gjøre langt større nytte hvis de hadde herredømme over sine lyster og lidenskaper, og deres åndelige og moralske krefter ville være større dersom de knyttet fysisk arbeid sammen med åndelig anstrengelse. Ved

strenge avholdsvaner og med åndelig og fysisk, arbeid i forening ville de kunne utføre en langt større mengde arbeid og bevare sinnet klart. Hvis de fulgte en slik fremgangsmåte, ville deres tanker og ord flyte lettere. Det ville være mer kraft i deres religiøse erfaring, og det inntrykk de gjør på sine tilhørere, ville bli mer merkbart.

Umåtehold i spising

Umåtehold i spising, selv når det gjelder den rette slags mat, har en nedbrytende virkning på organismen og sløver de finere og mer hellige følelser. Strengt avhold i mat og drikke er svært viktig om en skal opprettholde en sunn og kraftig virksomhet i alle kroppens funksjoner. Strengt måtehold i livsvaner sammen med bruk av musklene så vel som av åndsevnene vil bevare både åndelig og legemlig styrke og gi utholdenhet til predikanter, redaktører og alle andre som fører et stillesittende liv. Tross all vår bekjennelse til helsereformen spiser vi som et folk for meget. Ettergivenhet overfor appetitten er den viktigste årsak til kroppslig og åndelig svekkelse og har hovedskylden for den svakhet som viser seg overalt.

Mangelen på avhold begynner ved våre bord, der vi bruker usunn mat. Som følge av fortsatt mangel på måtehold blir fordøyelsesorganene etter hvert svekket, og den maten vi spiser, tilfredsstiller ikke appetitten. Det oppstår usunne tilstander, og det melder seg en trang til mer opphissende mat. Kaffe, te og kjøttretter gir en øyeblikkelig virkning. Under påvirkning av disse giftstoffene blir nervesystemet pirret, og i øyeblikket ser det ut til at forstandsevnene i noen tilfelle blir styrket og fantasien mer livlig. Fordi disse stimulansene i øyeblikket frembringer slike behagelige resultater, drar mange den slutning at de virkelig trenger dem, og så fortsetter de å bruke dem.

Men det inntrer alltid en reaksjon. Nervesystemet, som ble stimulert til å overdrive, trakk veksler på fremtidens kraftforråd til øyeblikkelig bruk. All denne midlertidige styrking av organismen blir etterfulgt av nedtrykthet. I samme forhold som disse stimulanser foreløpig styrker organismen, vil kreftene i disse påvirkede organer minske etter at stimulansen har mistet sin kraft. Appetitten blir opplært til å kreve noe som er sterkere, og dette gjør at en blir tilbøyelig til å holde ved like og øke den behagelige pirringen helt til nytelsen blir en vane, og det foreligger en uopphørlig trang til kraftigere stimulanser, som tobakk, vin og brennevin. Jo mer en føyer appetitten, desto sterkere vil dens krav bli, og desto vanskeligere blir den å beherske. Jo mer svekket organismen blir, og jo mindre den blir i stand til å arbeide uten naturlig

stimulans, desto mer vokser trangen til disse tingene, helt til viljen ligger under for overmakten, og det ser ikke ut til å være noen kraft til å fornekte den unaturlige trangen til disse nytelser.

Den eneste sikre veien

Den eneste sikre fremgangsmåten er: Ta ikke, smak ikke, rør ikke kaffe, te, vin, tobakk, opium eller alkoholholdige drikker. Det er dobbelt så nødvendig i dag som det var for flere slektledd siden, at menneskene i denne generasjon tar viljekraften, styrket ved Guds nåde, til hjelp for å kunne gjøre motstand mot Satans fristelser og sette seg opp mot den minste ettergivenhet overfor en fordervet appetitt. Men den nåværende generasjon har mindre kraft til å beherske seg enn de som levde den gangen, hadde. De som har gitt etter for lysten til disse stimulansene, har overført sine fordervede lyster og lidenskaper til sine barn, og det er nødvendig med større moralsk styrke for å stå imot umåteligheten i alle dens former. Den eneste helt sikre veien å følge er å stå fast på avholdenhetens side og ikke våge seg utpå den farlige stien.

Den store hensikten Kristus hadde da han utholdt den langvarige fasten i ørkenen, var å lære oss hvor nødvendig det er med selvfornektelse og avhold. Denne oppgaven bør begynne ved bordet vårt og bli strengt gjennomført i alle livets anliggender. Verdens Gjenløser kom fra himmelen for å hjelpe menneskene i deres svakhet, slik at de i den kraften Kristus kom for å gi dem, måtte kunne bli sterke til å seire over appetitten og lidenskapene og bli seiervinnere på hvert punkt.

Mange foreldre oppdrar smaken hos barna og legger grunnen til deres lyster. De tillater dem å spise kjøtt og drikke kaffe og te. De sterkt krydrete kjøttrettene og kaffen og teen, som noen mødre lærer sine barn å bruke, bereder veien for dem til å kreve sterkere stimulanser, som f. eks. tobakk. Bruken av tobakk ansporer til smak for brennevin, og bruken av tobakk og brennevin svekker uten unntak nervekraften.

Hvis de kristnes moralske følelser når det gjaldt spørsmål om avhold i alle ting, ble vekt, kunne de, hvis de begynte ved sitt eget bord, ved sitt eksempel hjelpe dem som er svake når det gjelder selvbeherskelse, og som er nesten maktesløse med hensyn til å stå imot appetittens krav. Hvis vi kunne innse at de vanene vi danner her i livet, ville virke på våre evige interesser, at vår evige skjebne er avhengig av strengt avholdende livsvaner, ville vi arbeide henimot strengt avhold i mat og drikke. Ved vårt eksempel og

ved personlig anstrengelse kan vi bli et middel til å redde mange sjeler fra nedverdiggende umåtehold, forbrytelse og død. Våre søstre kan utrette mye i det store arbeidet med å frelse andre, hvis de bare ville dekke sine bord med sunn, nærende mat. De kan bruke sin kostbare tid til å oppdra barnas smak og appetitt, til å legge grunnen til et vanemessig avhold i alle ting og til å anspore til selvfornektelse og godgjørenhet.

Til tross for det eksempel Kristus ga oss da han ble fristet i ørkenen, der han fornektet appetitten og seiret over dens makt, er det mange kristne mødre som ved sitt eksempel og ved den oppdragelsen de gir barna, forbereder dem til å bli fråtsere og vindrankere. Barna får ofte lov å spise hva de vil, og når de vil, uten hensyn til helsen. Mange barn blir oppdratt til å bli storetere helt fra den spede barndommen av. Ettergivenhet overfor appetitten fører til fordøyelsesvansker alt i en ung alder. Selvnytelse og umåtehold i matveien øker etter hvert som de vokser, og blir sterkere med deres voksende styrke. Åndelig og legemlig kraft blir oppofret ved foreldrenes ettergivenhet. Grunnen blir lagt til en smak for visse retter som ikke er heldige for dem, men bare gjør skade, og etter hvert som organismen blir anstrengt, blir deres konstitusjon svekket.

Nytten av kroppsbevegelser

Predikanter, lærere og elever sikrer seg ikke nok kunnskap om hvor nødvendig det er med kroppsbevegelser ute i det fri. De forsømmer denne plikten, som er så ytterst viktig for å bevare helsen. De lar tankene være opptatt med lesning, og de spiser like mye som en arbeidsmann. Ved slike livsvaner blir noen korpulente fordi organismen blir overfylt. Andre blir tynne, svake og skrøpelige fordi livskraftene blir utmattet av arbeidet med å skille ut den overflødig mengden av føde. Leveren blir overbelastet og ute av stand til å utskille de urene stoffene i blodet, og følgen blir sykdom. Hvis kroppsøvelser ble forent med åndelig anstrengelse, ville blodomløpet bli påskyndet, hjertevirksomheten ville bli mer fullkommen, urene stoffer ville bli utskilt, og nytt liv og ny kraft ville bli følt i alle deler av kroppen.

Når predikanter, skolelærere og elever stadig anspenner tankene med studier og lar kroppen være uvirksom, blir de nervene som er knyttet til sinnsstemningene, anstrengt, mens bevegelsesnervene er i hvile. Alt slitet går ut over åndslivets organer, slik at disse blir overanstrengt og svekket, mens musklene mister sin kraft på grunn av mangel på virksomhet. Det er ingen tilbøyelighet til å anspenne musklene ved at det blir

gjort legemlig arbeid, fordi anstrengelse forekommer dem å være besværlig.

Predikanter bør være eksempler

Kristi predikanter, som bekjenner seg til å være hans representanter, bør følge hans eksempel og fremfor alle andre venne seg til å være strengt avholdende. Ved sitt eget liv i selvfornektelse, selvoppofrelse og aktiv godgjørenhet bør de fremstille Kristi liv og eksempel for folket. Kristus seiret over appetitten til beste for menneskeheten, og i hans sted skal de gi andre et forbilde som det er verdt å etterligne. De som ikke innser hvor nødvendig det er å være opptatt med den oppgaven å seire over appetitten, vil komme til kort når det gjelder å oppnå dyrebare seirer, som de kunne ha oppnådd, og de kommer til å bli slaver av appetitten og lysten, som de som bor på jorden, fyller sin ugudelighets beger med.

Menn som er opptatt med å forkynne budskapet med den siste advarsel til verden, et budskap som skal avgjøre sjelers skjebne, bør i sitt eget liv gjøre en praktisk bruk av de sannhetene de fremstiller for andre. I mat og drikke og i sin rene ferd og opptreden bør de være forbilder for folket. Mange som bekjenner seg til å være Kristi representanter rundt omkring i verden, glemmer fråtseri, tilfredsstillelse av de lave lidenskaper og graverende synder under en hellighetens kappe. Det finnes menn med glimrende naturlige evner som ikke utretter halvt så mye som de kunne om de hadde vært avholdende i alt. Det at de hengir seg til appetitt og lidenskap omtåker sinnet, nedsetter den fysiske styrken og svekker den moralske kraften. Deres tanker er ikke klare. Deres ord lyder ikke med kraft, blir ikke levendegjort av Guds Ånd, slik at det virker på tilhørernes hjerter.

På samme måte som våre første foreldre mistet Eden fordi de ga etter for appetitten, slik ligger vårt eneste håp om å vinne Eden tilbake i at vi strengt fornekter appetitt og lidenskap. Avhold på kostens område og herredømme over alle lidenskaper vil bevare forstandsevnene, gi andelig og moralsk styrke og sette menneskene i stand til å bringe alle sine tilbøyeligheter inn under de høyere evners herredømme og til å skjelne mellom rett og urett, mellom det hellige og det alminnelige. Alle som har en riktig sans for det offer Kristus gjorde da han forlot sitt hjem i himmelen og kom til verden, for at han ved sitt eget liv kunne vise menneskene hvordan de kan kjempe mot fristelse, vil med glede fornekte selvet og velge å ha del med Kristus i hans lidelser.

Ledet av en opplyst samvittighet

«Herrens frykt er begynnelsen til visdom.» De som seirer slik som Kristus seiret, må stadig være på vakt overfor Satans fristelser. De må hele tiden holde lidenskapene og appetitten i tøyle og la dem bli behersket av en opplyst samvittighet. Da kan forstandsevnene bli bevart uskadd og fatteevnen være klar, slik at Satans virksomhet og hans snarer ikke vil bli tydet som Guds forsyn. Mange ønsker å oppnå den lønn og seier som blir gitt dem som holder ut, men de er ikke villige til i likhet med deres Gjenløser å tale møye, savn og selvfornektelse. Bare hvis vi er lydige og stadig anstrenger oss, vil vi kunne seire slik som Kristus seiret.

Den herskende makt appetitten har, vil vise seg å bety ødeleggelse for tusener av mennesker, mens de, hvis de hadde seiret på dette punkt, ville ha hatt moralsk mot til å vinne seier over enhver annen av Satans fristelser. Men de som er slaver under appetitten, vil ikke kunne fullkomme en kristelig karakter. Menneskenes uavbrutte overtredelse gjennom seks tusen år har ført til sykdom, smerte og død. Og når vi nå nærmer oss avslutningen på tiden, vil Satans fristelse til å føye appetitten bli mektigere og vanskeligere å overvinne.

Begynn hjemme

Avholdsarbeidet bør begynne i våre familier, ved vårt bord. Mødre har en viktig oppgave å utføre. Ved en riktig oppdragelse må de kunne gi verden barn som skal bli dyktige til å fylle nesten hvilken som helst stilling, og som dessuten vil hedre de huslige plikter og glede seg ved dem.

Morens arbeid er høyst betydningsfullt og hellig. Fra vuggen av burde barna vennes til å fornekte og beherske seg selv. Hvis morens tid for det meste er opptatt med dårskapene i denne fordervede slekt, og dersom hennes klær og selskaper tar hennes kostbare tid, kommer barna hennes ikke til å få den oppdragelse som det er så viktig at de skulle få for å oppnå den rette karakter. En kristen mors omsorg bør ikke bare være rettet mot det utvortes, men på at barna hennes må få en sunn konstitusjon og en god moral.

Mange mødre som klager over det umåtehold som finnes overalt, ser ikke klart nok til å skjønne årsaken. De lager daglig en mangfoldighet av retter og sterkt krydrete

næringsmidler som frister appetitten og sporer til forspisning. Bordene hos vårt amerikanske folk er som regel dekket med retter som er skikket til å skape drankere. Appetitten er den rådende faktor hos en stor klasse mennesker. Alle som føyer appetitten ved å spise for ofte, og det av mat som ikke er av helsemessig kvalitet, svekker evnen til å motstå appetittens og lidenskapens krav på andre områder i samme grad som de har styrket tilbøyeligheten til feilaktige spisevaner. Mødre trenger til å få forståelsen av sin forpliktelse overfor Gud og verden til å gi samfunnet barn med en vel utviklet karakter. Menn og kvinner som trer inn på handlingens skueplass med faste prinsipper, vil bli skikket til å kunne stå ubesmittet midt i denne fordervede tids moralske urenheter.

Når vi vet at en sunn sinnstilstand avhenger av den normale tilstanden i de vitale krefter, hvor omhyggelig bør vi da ikke sørge for at hverken stimulanser eller narkotika blir brukt! Tobakk er en lumsk gift som virker langsomt, og virkningen av den lar seg vanskeligere fjerne fra organismen enn virkningen av brennevin. Hvilken kraft kan vel tobakksbrukeren ha til å stanse utviklingen av drukkenskapen? Det må bli en revolusjon her i verden innenfor tobakksproblemet før øksen kan bli lagt ved roten av treet. Vi går enda videre i denne saken. Kaffe og te egger den lyst som leder til sterkere stimulanser, som tobakk og brennevin. Og vi går enda lenger, til de daglige måltidene, til det bordet som blir dekket i kristne hjem. Blir det praktisert avhold i alle ting? Gjennomfører de der de reformene som er viktige for helse og lykke?

Enhver sann kristen kan ha herredømme over sin appetitt og sine lidenskaper. Hvis han ikke er løst fra appetittens trelldom og slaveri, kan han ikke være en sann, lydig Kristi tjener. Fordi appetitt og lidenskap blir tilfredsstilt, blir sannheten uten virkning på hjertet. Det er umulig for sannhetens ånd og kraft å helliggjøre en mann på legeme, sjel og ånd når appetitt og lidenskap har makt over ham.

Alle bør sette vakt for sansene, slik at Satan ikke skal få seier over dem. For de danner inngangene til sjelen.

Som et folk bekjenner vi oss til å være reformatorer, lysbærere i verden, vektere for Gud til å holde vakt ved hver adgang der Satan kunne komme inn med sine fristelser for å ødelegge appetitten. Vårt eksempel og vår innflytelse bør være en kraft til fordel for reform. Vi må holde oss borte fra hver vane som vil sløve samvittigheten eller lede til fristelse. Vi må ikke åpne noen dør som vil gi Satan adgang til sinnet hos et eneste

menneske som er skapt i Guds bilde. Hvis alle ville være på vakt og trofast vokte de små åpninger som oppstår ved en måteholden bruk av den såkalte uskadelige vin og sider, ville hovedveien til drukkenskap være sperret. Det som blir krevd på ethvert sted, er et fast forsett og en vilje til ikke å ta, ikke smake og ikke røre. Da ville avholdsreformen bli sterk, varig og grundig. -- 1885. bind 5, side 360.

Kapittel 82

I Prøvelsens skole

«Og han skal sitte og smelte og rens sølvet, og han skal rens Levis barn og gjøre dem rene som gull og sølv; og de skal bære frem for Herren offergaver i rettferdighet, og Judas og Jerusalems offergaver skal behage Herren som i gamle dager, som i fordums år.» Mal. 3, 3. 4. Dette er den foredlende, rensende prosessen som hærskares Gud skal utføre. Arbeidet er ytterst prøvende for sjelen, men det er bare ved denne prosessen det dårlige og det besmittende urene kan bli fjernet. Våre prøvelser er alle sammen nødvendige om vi skal bli ført nærmere til vår himmelske Far i lydighet mot hans vilje, slik at vi kan bringe Herren et offer i rettferdighet.

Til hver enkelt som får sitt navn nevnt her, har Gud gitt evner og talenter som skal utnyttes. Hver enkelt av dere trenger til en ny og levende erfaring i det guddommelige liv for å kunne gjøre Guds vilje. Ingen tidligere erfaringer vil kunne strekke til for den nåværende tid eller kunne styrke oss til å overvinne vanskelighetene på vår sti. Vi må daglig ha ny nåde og fornyet styrke for å kunne seire.

Det hender sjelden at vi i enhver henseende blir stilt under de samme forhold to ganger. Abraham, Moses, Elias, Daniel og mange andre ble hardt prøvd, men ikke på samme måte. Hver har sine individuelle prøvelser i livets drama. Men akkurat de samme prøvelsene kommer sjelden to ganger. Hver har sin egen erfaring, eiendommelig i sin art og sine omstendigheter, med et særlig mål for øye. Gud har en særskilt oppgave for enhver av oss, en hensikt med livet. Enhver handling, samme hvor liten den er, har sin plass i vår livserfaring. Vi må ha det stadige lyset og den stadige erfaringen som kommer fra Gud. Vi trenger alle sammen til disse ting, og Gud er mer enn villig til å gi oss dem dersom vi vil ta imot dem. Han har ikke lukket himmelens sluser for våre bønner, men dere har følt dere tilfreds med å fortsette uten den guddommelige hjelpen som dere så hardt trenger til.

Hvor lite dere aner hvilken virkning deres daglige handlinger har på andres liv! Dere tenker kanskje at det dere gjør eller sier, har liten betydning. Men de aller viktigste resultater til godt eller ondt er følgene av våre ord og våre handlinger. Ord og handlinger som blir ansett for å være små og ubetydelige, er ledd i den lange kjeden av

menneskelige begivenheter. Dere har ikke følt trangten til at Gud skulle åpenbare sin vilje for oss i alle handlinger i dagliglivet. Våre første foreldres begjær etter en eneste tilfredsstillende av appetitten åpnet sluseporten for synd og ulykke over verden. Jeg skulle ønske, mine kjære søstre, at dere kunne føle at hvert skritt dere tar, kan få varig og avgjørende innflytelse på deres eget liv og på andres karakter. Å, hvor sårt vi derfor trenger til samfunnet med Gud! Hvilket behov det er for guddommelig nåde til å lede hvert skritt og til å vise oss hvordan vi kan fullkomme en kristelig karakter!

En fremadskridende opplevelse

Kristne må gå gjennom nye forhold og nye prøvelser det tidligere erfaringer ikke kan være en tilstrekkelig veileder. Og nå mer enn i noen annen tidsperiode i vårt liv trenger vi til å lære av den guddommelige lærer. Og jo mer erfaring vi oppnår, og jo mer vi nærmer oss himmelens rene lys, desto mer som trenger til å forandres, kommer vi til å oppdage hos oss selv. Vi kan alle sammen gjøre et godt arbeid til velsignelse for andre dersom vi vil søke råd hos Gud og øve lydighet og tro. Den rettfærdiges sti er fremadskridende, fører fra kraft til kraft, fra nåde til nåde og fra herlighet til herlighet. Det guddommelige lys vil øke mer og mer i forhold til vår fremgang og gjøre oss skikket til de ansvar og de tilfeldige vanskeligheter som ligger foran oss.

Når prøvelser trykker dere, når motløshet og mørk vantro tar makten over deres tanker, og når egenkjærlighet preger deres handlinger, innser dere ikke deres trang til Gud og til en dyp og grundig erkjennelse av hans vilje. Dere kjenner ikke Guds vilje, og heller ikke kan dere kjenne den mens dere lever for selvet. Dere stoler på deres gode hensikter og beslutninger, og hovedsummen i livet er sammensatt av beslutninger som dere har fattet, og beslutninger som dere har brutt. Det dere alle sammen trenger til, er å dø fra selvet, og holde opp med å klynge dere til selvet og å overgi dere til Gud.

Med glede ville jeg trøste dere hvis jeg kunne. Med glede ville jeg rose deres egenskaper, gode hensikter og gode handlinger. Men det har ikke behaget Gud å vise meg disse. Han fremstilte for meg det som hindrer dere i å oppnå den edle, opphøyde hellighetens karakter som det er nødvendig for dere å ha for at dere ikke skal miste den himmelske hvilen og udødelige herligheten som han vil at dere skal oppnå. Se bort fra dere selv og se hen til Jesus. Han er alt i alle. Blodet fra en korsfestet og oppstanden Frelser vil med sin fortjeneste rense fra den minste og fra den største synd. Overgi i tillitsfull tro deres sjeler til Gud som til en trofast skaper. Lev ikke i en stadig frykt og

engstelse for at Gud vil forlate dere. Det vil han aldri gjøre hvis dere ikke går bort fra ham. Kristus vil komme inn og bo hos dere dersom dere vil åpne døren til deres hjerter for ham. Det kan være fullkommen overensstemmelse mellom dere og Faderen og hans Sønn hvis dere bare vil av dø fra selvet og leve for Gud.

Hvor få det er som er oppmerksom på at de har kjære avguder, at de har skjødesynder! Gud ser disse synder som dere kanskje er blinde for, og han arbeider med sin gartnerkniv for å gå dypt inn og skille dere av med disse yndlingssyndene. Dere ønsker alle sammen selv å velge deres renselsesprosess. Hvor vanskelig det er for dere å gå med på å korsfeste selvet! Men når arbeidet helt blir overlatt til Gud, som kjenner vår svakhet og vår syndighet, velger han alltid den beste fremgangsmåten til å oppnå det resultat han ønsker. Det var ved uavbrutt kamp og enfoldig tro Enok vandret med Gud. Dere kan alle sammen gjøre det samme. Dere kan bli grundig omvendt og forvandlet, i sannhet være Guds barn og ikke bare ha kjennskap til hans vilje, men ved deres eksempel lede andre på den samme ydmykhetens, lydighetens og hengivenhetens sti. Salmisten sier: «Din rettferdighet skjulte jeg ikke i mitt hjerte, jeg kunngjorde din trofasthet og din frelse; jeg dulgte ikke din miskunnhet og din sannhet for en stor forsamling.» Sal. 40, 11. Overalt hvor Guds kjærlighet finnes, er det alltid et ønske om å la den komme til uttrykk.

Måtte Gud hjelpe dere alle til å gjøre alvorlige anstrengelser for å oppnå evig liv og for å lede andre på hellighetens sti.

Kapittel 83

«Kan ikke komme ned»

«Jeg. holder på med et stort arbeid og kan ikke komme ned,» sa Nehemias, «skulle kanskje arbeidet hvile fordi jeg lot det ligge og dro ned til eder?» Neh. 6, 3.

Den 3. januar 1875 ble det vist meg at Guds folk ikke et øyeblikk bør slå av på sin årvåkenhet eller sin aktpågivenhet. Satan er på sporet etter oss. Han er bestemt på å overvinne Guds lovlydige folk med sine fristelser. Dersom vi ikke gir ham spillerom, men motstar hans anslag faste i troen, skal vi få kraft til å avstå fra all urettferdighet. De som holder Guds bud, kan være en kraft i landet hvis de lever etter det lys og de privilegier de har fått. De kan være et forbilde på gudsfrykt, hellige i hjerte og i liv. Vi kan ikke tillate oss makelighet, slik at vi kan holde opp med å våke og be. Ettersom tiden nærmer seg da Kristus skal åpenbares i himmelens skyer, vil Satan med større kraft rette sine fristelser mot dem som holder Guds bud. For han vet at han har liten tid.

Satan vil utføre sitt verk gjennom redskaper. Predikanter som hater Guds lov, vil ta i bruk hvilke som helst midler for å lede sjeler vekk fra deres troskap mot Gud. Våre bitreste fiender kommer vi til å finne blant førstedags adventistene. De er på sine hjerter fast bestemt på å føre krig mot dem som holder Guds bud og har Jesu tro. Disse menneskene betakter det som en dyd å la sitt bitreste hat mot oss komme til uttrykk i tale, skrift og handling. Vi kan ikke vente noen fair behandling eller rettferdighet fra deres side. Mange av dem er inspirert av Satan til et vanvittig raseri mot dem som holder Guds bud. Vi kommer til å bli baktalt og fremstilt i et falskt lys. Alle våre motiver og handlinger vil bli uriktig bedømt, og det vil bli rettet angrep på vår karakter. Dragens vrede vil komme til syne på denne måten. Men jeg så at vi ikke på noen måte bør miste motet. Vår styrke er i Jesus, vår Talsmann. Når vi i ydmykhet stoler på Gud og holder fast ved hans løfter, vil han gi oss nåde og himmelsk visdom til å stå imot alle Satans kunstgrep og til slutt bli seiervinnere.

I det synet jeg nylig hadde, så jeg at det ikke ville øke vår innflytelse eller bringe oss i yndest hos Gud hvis vi gjør gjengjeld eller stiger ned fra vårt store arbeid og stiller oss på deres trinn for å motarbeide deres bakvaskelser. Det er noen som vil ty til bedrag og grov usannhet av hvilken som helst art for å oppnå sin hensikt og å forføre sjeler og

for å brennemerke Guds lov og dem som er lydige mot den. De vil gjenta de mest urimelige og nederdrektige usannheter helt til de får seg selv til å tro at de er sannhet. Dette er de sterkeste argumenter de har å stille opp mot sabbaten ifølge det fjerde bud. Vi bør ikke la våre følelser få herredømme over oss og lede oss bort fra arbeidet med å advare verden.

Nehemias' eksempel

Tilfellet med Nehemias ble fremstilt for meg. Han var opptatt med å bygge opp murene omkring Jerusalem, og Guds fiender hadde bestemt at murene ikke skulle bli bygd. «Men da Sanballat og Tobias og araberne og ammonittene og asdodittene hørte at vi holdt på med å utbedre Jerusalems murer, og at revnene tok til å fylles, ble de meget vrede. Og de sammensvor seg alle om å komme og stride mot Jerusalem og hindre folket i dets arbeid.» Neh.4,7.8.

I dette tilfelle var det hat og motstand mot hebreerne som dannet bindeleddet og skapte innbyrdes sympati mellom forskjellige grupper mennesker som ellers kunne ha ligget i krig med hverandre. Dette viser på en tydelig måte hva vi ofte er vitner til i våre dager, der menn fra forskjellige kirkesamfunn slutter seg sammen for å motarbeide den nærværende sannhet. Det eneste fellesskapet disse menneskene har, synes å være det som har dragens natur og gir til kjenne en bitterhet og et hat mot den levningen som holder Guds bud. Dette kommer særlig til syne hos de adventister som holder den første dag eller ingen dag eller betrakter alle dager for å være like, og som synes å være berømt for at de hater og bakvasker hverandre så snart de får tid til å ta en pause i sine anstrengelser med å lyve om syvendedags adventistene, fremstille dem i et falskt lys og bruke alle slags skjellsord mot dem.

«Men vi ba til vår Gud, og vi stilte ut vaktposter mot dem dag og natt av frykt for dem.» Neh. 4, 9. Vi står alltid i fare for å bli selvgode, å stole på vår egen visdom og ikke gjøre Gud til vår styrke. Ingenting gjør Satan så urolig som det at vi kjenner til hans planer. Hvis vi innser vår fare, kommer vi til å føle hvor nødvendig det er med bønn, slik som Nehemias gjorde, og som han oppnår vi det sikre vern som gjør oss trygge i fare. Dersom vi er uforsiktige og likegyldige, blir vi sikkert overvunnet av Satans anslag. Vi må være årvåkne. Mens vi på samme måte som Nehemias tyr til bønn og går til Gud med våre vanskeligheter og byrder, må vi likevel ikke føle at vi ikke har noe å gjøre. Vi skal både våke og be. Vi bør gi akt på det arbeid våre motstandere

utfører, for at de ikke skal oppnå fordeler og forføre sjeler. I Kristi visdom bør vi bestrebe oss for å kullkaste deres hensikter, mens vi på samme tid ikke lar dem få oss vekk fra vår store oppgave. Sannhet er sterkere enn villfarelse. Rett vil få overhånd over urett.

Vi må vente motstand

Herrens folk søker å lege det bruddet som er blitt gjort i Guds lov. «Og sønner av deg skal bygge opp igjen ruinene fra gammel tid; grunnvoller som har ligget der fra slekt til slekt, skal du gjenreise, og de skal kalle deg murbrudds tilmurer, den som setter veier i stand, så folk kan bo i landet. Når du holder din fot tilbake fra sabbaten, så du ikke driver ditt yrke på min hellige dag, og du kaller sabbaten en lyst, kaller Herrens hellige dag ærverdig, og du ærer den, så du ikke går dine egne veier, ikke gjør din gjerning eller fører tomt snakk -- da skal du glede deg i Herren, og jeg vil la deg fare frem over landets høyder og la deg nyte Jakobs, din fars arv; for Herrens munn har talt.» Es. 58, 12-14.

Dette forstyrrer fiendene av vår tro, og hvert middel vil bli brukt for å hindre oss i vårt arbeid. Og likevel går det stadig frem med den nedbrutte muren. Verden blir advart, og mange slutter med å overtre Jehovas sabbat. Gud er med i dette verket, og mennesker kan ikke stanse det. Guds engler samarbeider med hans trofaste tjenere i deres gjerning, og verket går stadig frem. Slik som tilfellet var med dem som bygde murene omkring Jerusalem, kommer også vi til å møte enhver slags motstand. Men hvis vi våker og ber og arbeider slik som de gjorde, vil Gud kjempe kampen for oss og gi oss dyrebare seirer.

Nehemias «holdt fast ved Herren, han vek ikke fra ham, og han holdt hans bud, dem som Herren hadde gitt Moses. Og Herren var med ham.» 2 Kong. 18, 6. 7. Gjentatte ganger ble det sendt bud med anmodning om en samtale med Nehemias. Men han avsto å møte dem. De kom med sterke trusler om hva de hadde i sinne å gjøre, og det ble sendt ut menn for å holde høyttrevende taler til folket som var opptatt med byggearbeidet. Disse kom med smigrende tilbud og lovte arbeiderne å bli fri for restriksjoner og få vidunderlige privilegier hvis de ville gjøre felles sak med dem og stanse byggearbeidet.

Men folket fikk påbud om ikke å gi seg i strid med fiendene og ikke svare dem et

ord, for at ingen uttalelse skulle gi dem et fortrinn. Fiendene gjorde narr av dem og truet dem. De sa: «Bare en rev hopper opp på deres stenmur, så river den den ned.» Sanballat ble vred, «han ble ytterlig forbitret og spottet jødene». Nehemias ba: «Hør, vår Gud, hvorledes vi er blitt foraktet! La deres spott falle tilbake på deres eget hode.» Neh. 4, 3. 1. 4.

«Jeg sendte bud tilbake til dem og svarte: Jeg holder på med et stort arbeid og kan ikke komme ned; skulle kanskje arbeidet hvile fordi jeg lot det ligge og dro ned til eder? Fire ganger sendte de det samme bud til meg, og jeg ga dem det samme svar. Femte gang sendte Sanballat sin tjener til meg med det samme bud, og han hadde et åpent brev med seg.» Neh. 6,3-5.

Vi kommer til å møte den hardeste motstand fra adventister som motarbeider Guds lov. Men som tilfellet var med dem som bygde murene i Jerusalem, bør vi ikke la oss avlede eller hindre i vårt arbeid av rykter eller av sendebud som gjerne vil diskutere eller stride, eller av skremmende trusler, utbredelse av usannheter eller et eneste av de angrep Satan måtte sette i verk. Vårt svar bør være: Vi har et stort arbeid og kan ikke komme ned. Kan hende vi til tider er i villrede og ikke vet hvilken vei vi skal følge for å kunne opprettholde Guds ære og hevde hans sannhet.

Tillit til Gud

Den fremgangsmåten Nehemias gjorde bruk av, bør øve en sterk innflytelse på vårt sinn med hensyn til hvordan vi skal møte den slags motstandere. Vi bør legge alle slike ting frem for Herren i bønn, slik som Nehemias kom til Gud med sine bønner mens hans egen ånd var ydmyket. Han klynget seg til Gud med en urokkelig tro. Det er den fremgangsmåten vi bør følge. Tiden er for kostbar til at Guds tjenere skulle bruke den til å hevde sin egen karakter, som er blitt svertet av dem som hater Herrens sabbat. Vi bør gå frem i urokkelig tillit, i troen på at Gud vil gi sin sannhet store og dyrebare seirer. Vi bør stole på Jesus og med et ydmykt, saktmodig og rent liv være fylt med en kraft som overbeviser om at vi har sannheten.

Den tro og tillit vi kan ha til Gud, og de store velsignelser troen vil gi oss, skjønner vi ikke i den grad som det er vår forrett å kunne skjønne det. Et viktig verk ligger foran oss. Vi må oppnå å bli moralsk skikket for himmelen. Våre ord og vårt eksempel skal tale til verden. Engler fra Gud er aktivt opptatt med å hjelpe Guds barn.

Dyrebare løfter er gitt på betingelse av at vi er lydige mot Guds krav. Himmelen er full av de rikeste velsignelser, som alle venter på å bli overgitt til oss. Hvis vi føler vår trang og kommer til Gud oppriktig og i alvorlig tro, vil vi bli innført i et inderlig fellesskap med himmelen og bli lysets kanaler til verden.

Det er nødvendig at denne advarselen ofte lyder: «Vær edrue, våk! Eders motstander djevelen går omkring som en brølende løve og søker hvem han kan oppsluke.» 1 Pet. 5, 8.

Kapittel 84

Bibelske biografier

De livsskildringer Bibelen inneholder, er pålitelige historier om mennesker som en gang levde. Fra Adam og ned gjennom etterfølgende slektledd til apostlenes tid har vi en klar, usminket beretning om hva som faktisk hendte, og om virkelige menneskers sanne karakter. Det har forundret mange at den inspirerte historien når den taler om gode menns liv, nevner kjensgjerninger, som setter flekk på deres moralske karakter. Vantro mennesker griper med stor tilfredshet disse synder og latterliggjør utøverne av dem. De inspirerte forfatterne fortalte ikke en løgn for å avverge at bladene i den hellige historie skulle bli tilsmusset av beretningen om menneskelige skrøpeligheter og mangler. Guds skribenter skrev det som ble diktert dem av den Hellige Ånd, og selv hadde de ikke herredømme over arbeidet. De skrev ned den bokstavelige sannhet, og barske, frastøtende fakta ble åpenbart av grunner som vår begrensede ånd ikke fullt ut kan fatte.

Et av de beste bevis for at Skriften er ekte, er at sannheten ikke blir forherliget eller syndene til hovedpersonene undertrykt. Mange vil påstå at det er en lett sak å fortelle det som har funnet sted i et vanlig menneskeliv. Men det er et bevisst faktum at det er umulig for et menneske å gi en upartisk fortelling om en som lever samtidig med ham. Og det er nesten like vanskelig å gjengi fortellingen om et menneske eller om et folk med en karriere vi er blitt kjent med, uten at vi viker av fra den nøyaktige sannhet. Menneskesinnet er så utsatt for fordom at det er nesten umulig å behandle emnet upartisk. Enten trer vedkommendes feil frem i skarpt relieff, eller hans dyder stråler med ufordunklet glans nettopp i samme forhold som forfatterens innstilling er gunstig eller ugunstig overfor ham, Hvor upartisk historien enn måtte ha til hensikt å være, er alle kritikere enige om at det er en svært vanskelig oppgave virkelig å være upartisk.

Men guddommelig salvelse, hevet over menneskelig svakhet, forteller den enkle, nakne sannheten. Hvor mange biografier det er kommet om feilfrie kristne som i sitt daglige liv i hjemmet og i sitt menighetsforhold skinte som eksempler på ren fromhet! Ingen flekker skjemte det vakre ved deres hellighet, ingen feil er omtalt som minner oss om at det var alminnelige lerkar, utsatt for menneskers vanlige fristelser. Men hvor ganske annerledes de ville ha sett ut, hvis inspirasjonens penn hadde skrevet fortellingen

om deres liv! Menneskelige skrøpeligheter ville ha blitt åpenbart, kamp mot egenkjærlighet, forblindelse og stolthet, kanskje også skjulte synder og den stadige kamp mellom ånden og kjødet;

Ikke engang bladene i private dagbøker åpenbarer forfatterens syndige handlinger. Til tider blir kampen mot det onde omtalt, men som oftest bare når retten har seiret. Men de kan inneholde en tro skildring av rosverdige handlinger og edle anstrengelser. Og dette hender til og med når forfatterens oppriktige hensikt er å føre en pålitelig dagbok over sitt liv. Det er nærmest umulig for oss mennesker å legge våre feil frem i lyset til eventuell undersøkelse av våre venner.

Hadde vår gode bibel vært skrevet av uinspirerte menn, ville den ha fremstilt et ganske annet bilde, og den ville ha vært nedslående lesning for feilende mennesker som kjemper med naturlige svakheter og en listig fiendes fristelser. Men slik som den er, har vi en riktig fortelling om de religiøse erfaringer hos fremtredende personligheter i bibelhistorien. Menn som fant behag hos Gud, og som han betrodde store ansvar, ble til tider overvunnet av fristelse og syndet, akkurat som vi i vår tid kjemper, vakler og ofte gjør feiltrinn. Men for våre nedslåtte hjerter er det oppmuntrende å vite at de ved Guds nåde kunne vinne ny styrke til igjen å heve seg opp over sin onde natur. Og med tanken på dette er vi beredt til selv å gjenoppta kampen.

Israels erfaring en advarsel

Knurringen blant det gamle Israel og deres opprørske misnøye så vel som' de mektige undergjerninger som ble utført for deres skyld samt straffen for deres avguderier og utakknemlighet er skrevet til gagn for oss. Det gamle Israels eksempel er satt som en advarsel for Guds folk, for at de må sky vantro og unngå hans vrede. Hvis hebreernes misgjerninger var blitt utelatt i den hellige beretningen, og det bare var blitt fortalt om deres dyder, ville historien om dem ikke ha kunnet bringe oss den lærdom som den nå gjør.

Vantro mennesker og de som elsker synd, unnskylder sin forbrytelse ved å henvise til synder hos menn som i gammel tid fikk myndighet av Gud. De fremholder at når disse hellige menn ga etter for fristelsen og syndet, kan man ikke undre seg over at også de kan gjøre seg skyldige i det som er galt. Ved dette antyder de at de tross alt ikke er så onde, for de har jo slike fremragende eksempler på ugudelighet foran seg.

Rettferdighetens prinsipper krevde en tro skildring av fakta til gagn for alle som noen gang kom til å lese den hellige beretning. Her har vi synlige bevis på guddommelig visdom. Det blir krevd av oss at vi er lydige mot Guds lov, og vi blir opplyst ikke bare om straffen for ulydighet, men til hjelp og advarsel for oss har vi skildringen av Adam og Eva i paradiset og av de sørgelige følgene av deres ulydighet mot Guds bud. Skildringen er fullstendig og tydelig.

Loven som ble gitt til mennesket i Eden, er omtalt sammen med den straffen de skulle få hvis de var ulydige. Så følger skildringen om fristelsen og fallet og den straffen som ble gitt våre feilende forfedre. Deres eksempel er gitt oss som en advarsel mot ulydighet for at vi kan være overbevist om at den straff synden gir, er døden, at Guds gjengjeldende rettferdighet aldri uteblir, og at han av sine skapninger krever streng aktelse for sine bud. Hvor bestemte var ikke de straffebestemmelsene som ble knyttet til loven da den ble gitt på Sinai, hvor sikker var ikke den straffen som skulle følge overtredelsen av denne loven, og hvor tydelige er ikke de tilfellene som er omtalt som bevis for den kjensgjerningen!

Tro mot sin oppgave forteller inspirasjonen oss om de syndere som fikk overtaket over Noah, Lot, Moses, Abraham, David og Salomo, og om at selv Elias' sterke ånd sank under fristelsen i hans fryktelige prøve. Jonas' ulydighet og Israels avgudereri er åpent omtalt. Peters fornektelse av Kristus, den skarpe striden mellom Paulus og Barnabas, profetenes og apostlenes feiltrinn og svakheter blir alt sammen lagt åpent av den Hellige Ånd, som tar vekk sløret fra det menneskelige hjerte. Der har vi liggende foran oss de troendes liv med alle deres feil og dårskaper, som skulle være til lærdom for alle etterfølgende slekter. Hvis de hadde vært uten svake sider, ville de ha vært mer enn menneskelige, og med vår syndige natur ville vi ha tvilt på om vi noen gang skulle nå frem til en slik grad av fullkommenhet. Men når vi ser hvordan de kjempet og falt, hvordan de igjen fattet mot og seiret ved Guds nåde, blir vi oppmuntret og ansport til å trenge frem over de hindringer vår degenererte natur legger i veien for oss.

Gud har alltid vært nøye med å straffe forbrytelse. Han sendte sine profeter for å advare de skyldige, fordømme deres synd og uttale dom over dem. De som spør hvorfor Gud på en så tydelig måte peker ut syndene blant sitt folk til hån for spottere og til beklagelse for de rettferdige, bør tenke over at alt sammen er skrevet til lærdom for dem for at de må unngå de ondt som er omtalt, og bare etterligne rettferdigheten hos

dem som tjente Herren.

Vi trenger nettopp slike lærdommer som Bibelen gir oss, for sammen med at synden blir påpekt, blir også den straffen som følger med, omtalt. Sorgen og angeren hos de skyldige, og klageropet fra den syndtyngede sjel kommer til oss fra fortiden og forteller oss at menneskene den gang som nå trengte til Guds tilgivende nåde. Det lærer oss at mens han straffer forbrytelsen, forbarmer han seg og tilgir den angrende synder.

I sitt forsyn har Herren funnet det passende å undervise og advare sitt folk på forskjellige måter. Ved direkte påbud, ved de hellige skrifter og ved Profetiens Ånd har han kunngjort sin vilje for dem. Min oppgave har vært å tale tydelig om feilene og villfarelsene blant Guds folk. At visse menneskers synder er blitt åpenbart, beviser ikke at de er verre i Herrens øyne enn mange som ikke har fått sine feiltrinn omtalt. Men jeg har sett at det ikke står til meg å velge min oppgave, men ydmykt å lyde Guds vilje. Villfarelser og uriktige handlinger i livet hos bekjennende kristne blir omtalt til lærdom for dem som var utsatt for å falle i de samme fristelser. Den enes erfaring tjener som et fyrlys til å advare andre mot de farlige skjærene.

Slik åpenbarer Bibelen Satans snarer og list, betydningen av å fullkomme en kristelig karakter samt de midler vi kan oppnå dette med. Gud antyder på den måten hva som er nødvendig for at man kan oppnå hans velsignelse. Mange er tilbøyelige til å la opprørske følelser få rom hvis deres særskilte synder blir påtalt. Ånden i den nåværende slekt sier: «Tal smigrende ord til oss.» Es. 30, 10. Men Profetiens Ånd taler bare sannhet. Ugudelighet finnes i overflod, og kjærligheten hos mange som bekjenner seg til å følge Kristus, blir kald. De er blinde for ondskapen i sine egne hjerter og føler ikke sin svake, hjelpeløse tilstand. I sin miskunnhet tar Gud dekket vekk og viser dem at det bak scenen er et øye som ser deres skjulte skyld og motivene for deres handlinger.

Synden innenfor de alminnelige kirkesamfunn er strøket over med kalk. Mange av medlemmene ligger under for de groveste laster og er gjennomsyret av urettferdighet. Babylon et falt og er blitt tilholdssted for alle slags urene og avskyelige fugler. De mest opprørende synder i denne tid finner ly under kristendommens kappe. Mange forkynner at Guds lov er avskaffet, og deres liv er i sannhet i overensstemmelse med deres tro. Hvis det ikke er en lov, er det heller ikke noen overtredelse og derfor ikke noen synd. For synd er lovbrudd.

Det kjødelige sinn er fiendtlig stemt mot Gud, og det motsetter seg hans vilje. Hvis det bare en gang kaster av seg lydighetens åk, glir det ubevisst inn i lovløshet og forbrytelse. Ugudelighet finnes i overflod blant slike som taler pent om ren og fullkommen religiøs frihet. Deres ferd er avskyelig for Herren, og de arbeider sammen med sjelefienden. Lyset fra den åpenbarte sannhet når ikke deres øyne, og hellighetens prydelser er bare som skygger for dem.

Det er forbausende å se hvilken løs grunnvoll mange bygger sine forhåpninger om himmelen på. De håner den eviges lov som om de ville trosse ham og gjøre hans ord til intet. Ikke engang Satan selv ville med sitt kjennskap til den guddommelige lov våge å holde de taler som noen lovhatende predikanter holder fra talerstolen. Men han fryder seg over deres bespottelse.

Det er blitt vist meg hva mennesket er uten kjennskap til Guds vilje. Forbrytelse og ugudelighet fyller hans liv. Men hvilken forandring det foregår i hans hjerte når Guds Ånd åpenbarer den fulle betydningen av Guds lov for ham! Lik Belsasar leser han den Allmektiges håndskrift klart og tydelig, og hans sjel blir grepet av overbevisning. Tordenen fra Guds Ord vekker ham opp av hans dvale, og han ber om barmhjertighet i Jesu navn. Og Gud lytter alltid til denne ydmyke bønn. Han sender aldri den angrende bort uten at han er trøstet.

Herren har funnet det passende å gi meg et innblikk i trangen og feiltrinnene blant hans folk. Enda det har voldt meg smerte, har jeg med troskap vist overtredene deres feil og midler til å komme bort fra disse, i overensstemmelse med anvisningen fra Guds Ånd.

I mange tilfelle har dette egget opp tunger til bakvaskelse og skapt bitterhet mot meg hos dem jeg har arbeidet og lidd for. Men jeg har ikke veket bort fra veien av denn grunn. Gud har gitt meg min oppgave, og støttet av hans kraft har jeg utført de pinefulle plikter han har lagt på meg. Slik har Guds Ånd uttalt advarsler og straffedommer, men likevel ikke holdt tilbake det herlige løftet om barmhjertighet.

Hvis Guds folk ville anerkjenne hans handlemåte med det og ta imot hans lærdommer, ville de finne en rett vei for sine føtter og et lys til å lede dem gjennom mørke og motløshet. David lærte visdom av Guds handlemåte med ham og bøyde seg i ydmykhet under den høyestes tukt. Profeten Natans trofaste skildring av den sanne

tilstanden viste David hans egne synder og hjalp ham til å legge dem vekk. Han tok i saktmodighet imot råd og ydmyket seg for Gud. Han bryter ut: «Herrens lov er fullkommen, den vederkveger sjelen.» Sal. 19,8.

Ingen grunn til fortvilelse

Angrende syndere har ingen grunn til å fortvile fordi de er blitt påminnet om sine overtredelser og advart om faren. Nettopp disse anstrengelser for deres skyld viser hvor høyt Gud elsker dem og ønsker å frelse dem. Skal de arve det evige liv, trenger de bare til å følge hans råd og gjøre hans vilje. Gud viser sitt feilende folk deres synder for at de i lyset av guddommelig sannhet må kunne se dem i all deres vederstyggelighet. Da er det deres plikt å avstå fra dem for alltid.

Gud er like mektig til å frelse fra synd i dag som han var i patriarkenenes, Davids, profetenes og apostlenes tid. De mange tilfelle som det fortelles om i den bibelske historien, der Gud har fridd sitt folk ut fra deres personlige synder, bør gjøre en kristen i denne tid ivrig etter å ta imot guddommelig undervisning og nidkjær etter å fullkomme en karakter som vil kunne bestå den nøye undersøkelsen i dommen.

Bibelens historie styrker det motløse hjerte med håp om Guds barmhjertighet. Vi behøver ikke å fortvile når vi ser at andre har kjempet seg gjennom lignende fortvilte forhold som våre egne, og har falt i fristelse akkurat som vi, men har likevel gjenopprettet det tapte og er blitt velsignet av Gud. Inspirasjonens ord trøster og oppmuntrer den feilende sjel. Enda patriarkene og apostlene lå under for menneskelige svakheter, fikk de likevel ved troen et godt vitnesbyrd, kjempet sine kamper i Herrens styrke og vant herlig seier. Slik kan vi stole på kraften i det sonende offer og seire i Jesu navn. Det menneskelige er menneskelig overalt i verden, fra Adams tid og ned til den nålevende slekt. Og Guds kjærlighet er uforandret gjennom alle tider.

Menighetsmedlemmers ansvar

Kjære brødre!

På samme måte som alle de forskjellige lemmer i den menneskelige organisme forener seg og danner hele legemet, og hvert av dem utfører sin oppgave i lydighet mot den intelligens som hersker over det hele, slik bør medlemmene i Kristi menighet være forent i et symmetrisk legeme, underlagt helhetens hellige intelligens.

Fremgangen for menigheten blir hindret ved at medlemmene går uriktig frem. Selv om det er viktig og nødvendig å forene seg med menigheten, vil dette likevel ikke gjøre noen til en kristen eller sikre frelsen. Vi kan ikke sikre oss rett til himmelen bare ved at våre navn blir skrevet inn i menighetsprotokollen, når våre hjerter er fremmede for Kristus. Vi bør være hans trofaste representanter på jorden og arbeide i harmoni med ham. «I elskede! nå er vi Guds barn.» 1 Joh. 3, 2. Vi bør ha dette hellige forhold i minne og ikke gjøre noe som kan bringe vanære over vår Faders sak.

Vi har en høy bekjennelse. Som sabbatsholdende adventister bekjenner vi oss til å lyde Guds bud og se frem til vår Forlørsers komme. Det mest høytidelige advarselsbudskap er blitt gitt til Guds få trofaste. Vi bør i våre ord og handlinger vise at vi innser det store ansvar som er lagt på oss. Vårt lys bør skinne så klart at andre kan se at vi ærer Faderen i vårt daglige liv, at vi er knyttet sammen med himmelen og er Jesu Kristi medarvinger, for at vi skal bli ham lik når han blir åpenbart med kraft og stor herlighet.

Vi bør alle føle vårt personlige ansvar som medlemmer av den synlige menighet og som arbeidere i Herrens vingård. Vi bør ikke vente på at våre brødre, som er like skrøpelige som oss selv, skal hjelpe oss fremover, for vår dyrebare Frelser har innbudt oss til å slutte oss til ham og forene vår svakhet med hans styrke, vår uvitenhet med hans visdom, vår uverdighet med hans fortjeneste. Ingen av oss kan innta en nøytral stilling. Vår innflytelse blir enten for eller imot. Vi er aktive redskaper enten for Kristus eller for fienden. Enten samler vi med Kristus, eller vi atsprer. Sann omvendelse er en radikal forandring. Selve sinnsretningen og hjertets tilbøyelighet må bli snudd rundt og

livet bli nytt igjen i Kristus.

Gud fører et folk ut

Gud fører et folk ut for at det kan stå fullkomment forent på den evige sannhets grunn. Kristus ga seg selv til verden for at han måtte «rense seg selv et eiendomsfolk, nidkjært til gode gjerninger». Tit. 2, 14. Denne lutringsprosessen er beregnet på å rense menigheten fra all urettferdighet og fra splidens og stridens ånd, slik at de kan bygge opp i stedet for å bryte ned, og samle sine krefter om den store gjerningen som ligger foran. Guds hensikt er at hele hans folk skal komme til enhet i tro. Kristi bønn like før han ble korsfestet, var at hans disipler måtte bli ett, liksom han var ett med Faderen, for at verden kunne tro at Faderen hadde sendt ham. Denne gripende og underfulle bønnen rekker ned' gjennom tidene helt til våre dager, for han sa: «Jeg ber ikke for disse alene, men også for dem som ved deres ord kommer til å tro på meg.» Joh. 17,20.

Hvor alvorlige de som bekjenner seg til å være Kristi etterfølgere, bør søke å svare på denne bønnen i sitt liv! Mange innser ikke hvor hellig menighetsforholdet er, og de er ikke villige til å finne seg i bånd og disiplin. Deres handlemåte viser at de setter sin egen dømmekraft over den samlede menighets skjønn, og at de ikke omhyggelig vokter på seg selv så de ikke oppelsker en ånd som setter seg opp imot dens røst. De som har ansvarsfulle stillinger i menigheten, kan ha feil liksom andre mennesker, og de kan ta feil i sine beslutninger. Men til tross for dette har Kristi menighet på jorden fått en myndighet som ingen må forakte. Etter sin oppstandelse ga Kristus sin menighet makt da han sa: «Dersom I forlater noen deres synder, da er de dem forlatt; dersom I fastholder dem for noen, da er de fastholdt.» Joh. 20, 23. .

Menighetsforholdet må ikke oppløses av uvesentlige grunner. Men når veien til enkelte av dem som bekjenner seg til å være Kristi etterfølgere, blir krysset, eller når deres stemme ikke har så stor innflytelse som de mener den fortjener, truer de gjerne med å forlate menigheten. Hvis de forlater menigheten, vil de likevel selv komme til å lide mest. For når de stiller seg utenfor området av dens innflytelse, utsetter de seg helt for verdens fristelser.

Helhjertede hjelpere

Hver troende bør være helhjertet i sin tilknytning til menigheten. Dens fremgang

bør være hans første interesse, og dersom han ikke føler at det er hans hellige plikt å gjøre sin forbindelse med menigheten gagnlig for denne fremfor for seg selv, vil den være langt bedre stilt uten ham. Hver enkelt har makt til å gjøre noe for Guds sak. Det finnes dem som bruker store summer til unødig luksus. De tilfredsstiller sine lyster, men føler det som en stor byrde å gi noe til støtte for menigheten. De vil gjerne nyte fordelene ved alle dens privilegier, men foretrekker å overlate til andre å betale regningen.

De som føler en virkelig interesse for sakens fremme, vil ikke betenke seg på å sette penger i verket når som helst og hvor som helst det trengs. De bør dessuten føle det som en høytidelig plikt å illustrere Kristi lære i sin karakter ved å ha fred med hverandre og gå frem i fullkommen harmoni som et udelt hele. De bør la sin personlige dømmekraft bøye seg for menighetens avgjørelse. Mange lever for seg selv. De er svært tilfreds med seg selv og smigrer seg med at de er uklanderlige, mens de i virkeligheten ikke gjør noe for Gud og lever i åpenbar strid med hans uttrykkelige ord. Det at de holder seg til ytre former, vil aldri hjelpe på den store mangelen i menneskesjelen. Det å bekjenne Kristus er ikke nok til å sette noen i stand til å bestå prøven på dommens dag. De bør ha en fullkommen tillit til Gud, en barnslig tro på hans løfte og en full hengivelse under hans vilje.

Gud har alltid prøvd sitt folk i trengselens ildovn for å se om de er faste og tro, og for å rense dem fra all urettferdighet. Etter at Abraham og hans sønn hadde gått gjennom den vanskeligste prøven som kunne legges på dem, talte Gud ved sin engel til Abraham: «Nå vet jeg at du frykter Gud, siden du ikke har spart din eneste sønn for min skyld.» 1 Mos. 22, 12. Denne store troshandlingen får Abrahams karakter til å lyse med en forunderlig glans. Den illustrerer på en kraftig måte hans fullkomne tillit til Herren, ham som han ikke holdt noe tilbake for, ikke engang løftets sønn. Ikke noe er for dyrebart for oss å gi til Jesus. Dersom vi gir ham tilbake de pengetalentene han har betrodd i vår varetekt, vil han gi oss mer i hånden. Hver anstrengelse vi gjør for Kristus, vil bli lønnet av ham, og hver plikt vi utfører i hans navn, vil tjene til vor lykke. Gud overga sin høyt elskede Sønn til korsfestelsens pinsler, for at alle som tror på ham, kunne bli ett i Jesu navn. Når Kristus brakte et så stort offer for å frelse menneskene og knytte dem sammen, slik han var knyttet sammen med Faderen, hvilket offer er da for stort for hans etterfølgere å bringe for å kunne bevare den enheten?

Vitnesbyrdet fra en forent menighet

Dersom verden ser at det rår en fullkommen harmoni i Guds menighet, vil det for den være et kraftig vitnesbyrd til gunst for den kristne religion. Splid, ulykkelige uoverensstemmelser og intetsigende menighetsstridigheter er til vanære for vår Gjenløser. Alt dette kan vi unngå hvis selvet blir overgitt til Gud, og Jesu etterfølgere er lydige mot menighetens røst. Vantroen kommer med den tanken at personlig uavhengighet øker vår betydning, at det å la sine egne meninger om hva som er rett og riktig, vike for menighetens avgjørelse er en svakhet. Men å gi etter for slike følelser og oppfatninger er ikke uten fare og fører til anarki og forvirring. Kristus så at enighet og kristelig fellesskap var nødvendig for Guds sak. Derfor påla han sine disipler å være ett. Og kristendommens historie fra den tid og til nå er et avgjørende bevis for at bare enighet gjør sterk. Den private dømmekraft bør bøye seg for menighetens autoritet.

Apostlene erkjente hvor nødvendig det er med streng enhet, og de arbeidet alvorlig mot det målet. Paulus formante sine brødre med disse ord: «Jeg formaner eder, brødre, ved vår Herre Jesu Kristi navn at I alle må føre den samme tale, og at det ikke må være splid iblant eder, men at I må være fast forent i samme sinn og i samme mening.» 1 Kor. 1, 10.

Han skrev også til sine brødre i Filippi: «Er det da noen trøst i Kristus, er det noen kjærlighetens husvælelse, er det noe Åndens samfunn, er det noen medfølelse og barmhjertighet, da gjør min glede fullkommen, så I har det samme sinn, idet I har den samme kjærlighet og med en sjel har det ene sinn, ikke gjør noe av trettekyke eller lyst til tom ære, men i ydmykhet akter hverandre høyere enn eder selv, og ikke ser hver på sitt eget, men enhver også på andres beste. La dette sinn være i eder, som og var i Kristus Jesus.» Fil. 2, 1-5.

Til romerne skrev han: «Men tålmodets og trøstens Gud gi eder å ha ett sinn innbyrdes etter Kristi Jesu forbilde, så at I enige, med en munn, kan prise Gud og vår Herre Jesu Kristi Fader! Derfor ta eder av hverandre, liksom og Kristus tok seg av eder til Guds ære!» Rom. 15, 5-7. «Ha ett sinnelag mot hverandre; attrå ikke det høye, men hold eder gjerne til det lave; vær ikke selvkloke!» Rom. 12, 16.

Peter skrev til menighetene som var spredt omkring: «Og til slutning: Vær alle enige, medlidende, kjærlige mot brødrene, barmhjertige, ydmyke, så I ikke gjengjelder

ondt med ondt eller skjellsord med skjellsord, men tvert imot velsigner; for dertil ble I kalt, at I skal arve velsignelse.» 1 Pet. 3, 8. 9.

Og i sitt brev til korintierne sier Paulus: «For øvrig, brødre, gled eder, bli fullkomne, la eder formane, ha ett sinn, hold fred med hverandre, så skal kjærlighetens og fredens Gud være med eder.» 2 Kor. 11, 13.

Så vidt mulig bør dere komme til enighet med deres brødre og søstre. Dere bør overgi dere til Gud og høre opp med å være barske og tilbøyelige til å kritisere. Dere bør gi slipp på deres egen ånd og ta imot den kjære Frelzers ånd. Rekk hendene oppad og grip hans hånd slik at berøringen kan elektrisere dere og fylle dere med de ypperlige egenskaper som finnes i hans egen uforlignelige karakter. Dere kan åpne deres hjerter for hans kjærlighet og la hans kraft forvandle dere og hans nåde være deres styrke. Da får dere en mektig innflytelse til det gode. Deres moralske styrke vil da kunne bestå den mest inngripende karakterprøve. Dere blir rene og hellige i deres rettskaffenhet. Da skal deres lys bryte frem som morgenrøden.

Kristi religion krever ikke at vi skal miste personligheten i vår karakter, men bare at vi i en viss grad tillemper oss etter andres følelser og vaner. Mange mennesker kan bli ført sammen til en enhet i religiøs tro mens deres synsmåter, livsvaner og smak angående timelige ting ikke stemmer overens. Men hvis Kristi kjærlighet brenner i deres hjerter, og de ser frem til den samme himmel som deres evige hjem, kan de ha det beste og mest forstandige fellesskap og en enighet som er vidunderlig. Det finnes neppe to mennesker som har den samme erfaring i alle enkeltheter.

Prøvelsen for den ene er kanskje ikke prøvelse for en annen, og hjertene våre bør alltid være åpne for vennlig sympati, fulle av den inderlige kjærlighet som Jesus hadde til sine brødre. -- .

Kapittel 86

Gå fremad!

Historien om Israels barn er skrevet til lærdom og formaning for alle kristne. Når israelittene møtte farer og vanskeligheter, og veien så ut til å være stengt, mistet de troen, og de knurret mot den anføreren Gud hadde utpekt for dem. De klandret ham for at han hadde ført dem ut i fare mens han bare hadde vært lydlig mot Guds røst.

Den guddommelige befaling var: «Gå fremad!» De skulle ikke vente til veien var klar og de kunne skjønne hele planen for deres redning. Guds verk er fremadskridende, og han vil åpne en vei for sitt folk. Å være betenkelig og knurre er å vise mistillit til Israels Hellige. I sitt forsyn førte Gud hebreerne inn mellom de faste fjellene med Rødehavet foran dem, for at han kunne gjennomføre deres redning og for alltid fri dem fra deres fiender. Han kunne ha reddet dem på en hvilken som helst annen måte, men han valgte denne fremgangsmåten for å prøve deres tro og styrke deres tillit til ham.

Vi kan ikke anklage Moses for å ha gjort feil fordi folket knurret mot hans fremgangsmåte. Det var deres egne opprørske, ubøyde hjerter som fikk dem til å klandre den mannen Gud hadde sendt til å lede sitt folk. Mens Moses gikk frem i Herrens frykt og i overensstemmelse med hans rettleiding i full tillit til hans løfter, ble de som skulle ha støttet ham, mismodige og kunne ikke se noe annet foran seg enn ulykke, nederlag og død.

Herren arbeider nå med sitt folk som tror den nærværende sannhet. Han har til hensikt å føre frem viktige resultater. Og mens han i sitt forsyn arbeider mot dette mål, sier han til sitt folk: «Gå fremad!» Sant nok er stien ennå ikke åpnet. Men når de går frem i kraft av tro og frimodighet, vil Gud gjøre veien klar for deres øyne. Det er alltid noen som vil klage akkurat som det gamle Israel gjorde, og legge skylden for sin vanskelige stilling på dem Gud har reist opp i den bestemte hensikt å fremme sin sak. De innser ikke at Gud prøver dem når han fører dem til trange steder der det ikke er noen redning uten ved hans hånd.

Det er tider da kristenlivet synes å være fullt av farer, og pliktene ser så tunge ut. Fantasien forestiller seg overhengende fare til den ene siden og trelldom og død til den

andre. Men Guds røst lyder klart over alle nedslående forhold: «Gå fremad!» Vi bør lyde denne befalingen hvilken følge det enn måtte få, selv om våre øyne ikke kan trenge gjennom mørket, og selv om vi merker de kalde bølgene omkring våre føtter.

Fremad i tro

Hebreerne var trette og skrekkslåtne. Men hvis de hadde holdt seg tilbake da Moses bød dem å gå fremad, hvis de hadde nektet å nærme seg Rødehavet, ville Gud aldri ha åpnet veien for dem. Da de marsjerte ned til selve vannet, ga de til kjenne at de hadde tro på Guds ord slik det var blitt talt ved Moses. De gjorde alt som sto i deres makt å gjøre, og så utførte Israels Mektige sin del og skilte vannene for å bane vei for deres føtter.

De skyene som samler seg om vår vei, vil aldri vike for en haltende, tvilende ånd. Vantroen sier: «Vi kan aldri vinne over disse hindringene. La oss vente til de er fjernet, så vi kan se vår vei klart.» Men troen oppmuntrer frimodig til fremgang. Den håper alt, tror alt. Lydighet mot Gud bringer den sikre seier. Det er bare ved tro vi kan nå himmelen.

Det er stor likhet mellom vår historie og historien om Israels barn. Gud førte sitt folk fra Egypt ut i ørkenen, der de kunne holde hans lov og lyde hans røst. Egypterne, som ikke hadde noen respekt for Herren, hadde slått leir i nærheten av dem. Men det som for israelittene var et vell av lys som strålte over hele leiren og kastet glans over veien foran dem, var for Faraos hærske en mur av skyer som økte nattens mørke.

Slik er det også i vår tid et folk som Gud har satt til å ivareta hans lov. For dem som er lydige, er Guds bud liksom en ildstøtte som lyser opp og viser vei til evig frelse. Men for slike som ringeakter dem, er de som nattens skyer. «Å frykte Herren er begynnelsen til visdom.» Sal. 111, 10. Å forstå Guds ord er bedre enn allannen kunnskap. Når vi holder hans bud, er det stor lønn, og ingen jordiske lokkemidler bør få en kristen til å vakle et øyeblikk i sin troskap. Rikdom, ære og verdslig prakt er bare som slagge som skal forgå i Guds vredes ild.

Herrens røst, som byr hans trofaste å «gå fremad», prøver ofte deres tro til det ytterste. Men dersom de skulle vente med å være lydige til hver skygge av uvisshet etter deres mening var fjernet, og det ikke lenger var noen risiko for uhell eller nederlag, ville

de i det hele tatt aldri gå fremover. De som mener at det er umulig for dem å bøye seg for Guds vilje og tro på hans løfter før hele veien foran dem er lagt klar og tydelig, vil i det hele tatt aldri bøye seg.

Tro er ikke visshet om kunnskap. Den er full visshet om det som håpes, overbevisning om ting som ikke sees». Heb. 11, 1. Å være lydige mot Guds bud er den eneste vei til å oppnå hans velbehag. «Gå fremad!» bør være den kristnes feltrop.

Kapittel 87

Kristi medarbeidere

Det var en viktig tid for -- under og etter teltmøtet i 1874. Hadde det vært et hyggelig og rommelig hus til gudstjeneste på stedet, ville dobbelt så mange blitt vunnet som de som nå tok standpunkt for sannheten. Gud arbeider med i våre anstrengelser. Vi kan sperre veien for syndere hvis vi er forsømmelige og egenkjærlig. Det burde ha vært vist stor flid for å søke å frelse dem som ennå var i villfarelse, men likevel hadde interesse for sannheten. Det er nødvendig med en like klok ledelse i Kristi tjeneste som det er med ledelsen av hær avdelinger i en arme som beskytter folkets liv og frihet. Ikke alle klarer å arbeide på en forstandig måte for å frelse sjeler. Det er nødvendig med mye og grundig tenking. Vi må ikke gå inn i Herrens verk på måfå og vente fremgang. Herren trenger tenkende menn, menn med evner. Jesus kaller på medarbeidere, ikke på dumrianer. Gud vil ha rettenkende og intelligente menn til å utføre den store oppgaven som er nødvendig for å frelse sjeler.

Håndverkere, sakførere, kjøpmenn og menn i alle yrker og stillinger utdanner seg for å kunne bli dyktige i sitt fag. Skulle Kristi etterfølgere være mindre dyktige, og skulle de være ukyndige når det gjelder de veier og midler som skal brukes mens de bekjenner seg til å være opptatt i hans tjeneste? Den oppgaven å vinne det evige liv er høyere enn alle jordiske hensyn. Skal man kunne lede sjeler til Jesus, må man kjenne til menneskenaturen og studere menneskesinnet. Skal man vite hvordan man skal nærme seg mennesker med sannhetens store emner, er det nødvendig med omhyggelig omtanke og inderlig bønn.

Når et tydelig foredrag er holdt, er det noen ubesindige, impulsive, men likevel oppriktige sjeler som uventet tiltaler slike som ikke er med oss, og gjør den sannheten vi ønsker at de skal ta imot, frastøtende for dem. «Denne verdens barn er klokere mot sin egen slekt enn lysets barn.» Luk. 16, 8. Forretningsmenn og politikere legger an på å være høflige. De anstrenger seg for å være så tiltalende som mulig. De overveier hvordan de kan gjøre sitt vesen og sin opptreden slik at de kan øve den beste innflytelse over sine medmenneskers sinn. De bruker sine kunnskaper og evner på en så klok måte som mulig for at de skal oppnå sin hensikt.

Mennesker som bekjenner seg til å tro på Kristus, bærer frem en mengde skrap som sperrer veien til korset. Tross alt dette er det noen som er så dypt overbevist at de vil komme gjennom alle nedstemmende forhold og seire over enhver hindring for å vinne sannheten. Men hvis de som tror på sannheten, hadde rensset sitt sinn ved å lyde den, og hvis de hadde innsett hvor viktig det er å ha en dannet opptreden i Kristi verk, kunne tyve sjeler vært frelst i stedet for en.

Nyomvendte bør oppmuntres

Når noen er blitt omvendt til sannheten, trenger de tilsyn. Hos mange predikanter ser det ut til at nidkjærheten svikter så snart deres anstrengelser viser en viss fremgang. De innser ikke at disse nyomvendte trenger til pleie -- årvåken oppmerksomhet, hjelp og oppmuntring. De bør ikke bli overlatt til seg selv og bli et bytte for Satans mektige fristelser. De trenger til å læres opp angående sine plikter, de bør bli behandlet med vennlighet og ledet fremad. De trenger til å bli besøkt og bedt for. Disse sjeler trenger den maten som blir tildelt hvert menneske i rette tid.

Ikke å undres over at noen mister motet, nøler ved veien og blir overlatt til å bli fortært av ulver. Satan er på sporet etter alle. Han sender sine redskaper ut for å føre de sjelene han har mistet, tilbake til sine rekker. Det burde være flere fedre og mødre som kunne ta disse nyfødte barna i favn og oppmuntre dem og be for dem, slik at de ikke må bli forvirret i sin tro.

Preken er bare en liten del av det arbeidet som skal gjøres for å frelse sjeler. Guds Ånd overbeviser syndere om sannheten og legger dem i menighetens armer. Predikantene kan gjøre sin del, men de kan aldri utføre det arbeid som menigheten bør gjøre. Gud krever at hans menighet skal amme opp slike som er unge i tro og erfaring, at den skal gå til dem, ikke for å prate, men for å be, for å tale slike ord som er som «epler av gull i skåler av sølv». Ord. 25, 11.

Vi trenger alle til å studere vår karakter og opptreden, slik at vi må kunne behandle forskjellige slags mennesker med skjønnsomhet, for at vi kan gjøre de beste anstrengelser for å hjelpe dem til riktig å forstå Guds Ord og til å leve et sant kristenliv. Vi bør lese Bibelen sammen med dem og lede deres sinn vekk fra timelige ting og over på evige interesser. Det er Guds barns plikt å være misjonærer for ham, og bli kjent med dem som trenger til hjelp. Dersom noen vakler under fristelse, bør man omhyggelig ta

seg av vedkommendes sak og behandle den med klokskap. For hans evige interesser står på spill, og de som arbeider for ham, kan med sine ord og handlinger bli en duft av liv til liv eller av død til død.

Til tider kan det forekomme et tilfelle som bør gjøres til gjenstand for bønn. Vedkommende må bli vist sin sanne karakter, forstå sitt eget eiendommelige sinnelag og temperament og til å se sine svakheter. Han bør bli behandlet med skjønnsomhet. Hvis han kan bli påvirket, hvis hans hjerte blir rørt av dette kloke og tålmodige arbeid, kan han bli knyttet til Kristus med sterke bånd og ledet til å stole på Gud. Når et slikt arbeid blir utført, ser hele det himmelske råd på det og gleder seg, for en dyrebar sjel er blitt friet ut av Satans snare og frelst fra døden. Å, vil det ikke lønne seg å arbeide med forstand for sjelers frelse? Kristus ga sitt eget liv til pris for dem. Skal da hans etterfølgere spørre: «Skal jeg passe på min bror?» Skal vi ikke samarbeide med Mesteren? Skal vi ikke sette pris på verdien av sjeler som vår Frelser døde for?

Arbeid for barna

En del arbeid er blitt gjort for å vekke barnas interesse for saken, men det er ikke gjort nok. Våre sabbatsskoler bør bli mer interessante. De offentlige skolene har i de senere årene i høy grad forbedret sine undervisningsmetoder. Anskuelsesundervisning, bilder og veggtafler er tatt i bruk for å gjøre de vanskelige leksene mer lettforståelige for barnesinnet. Akkurat slik kan den nærværende sannhet bli forenklet og gjort overmåte interessant for barnas mottakelige sinn.

Foreldre som vi ikke kan få adgang til på annen måte, kan vi ofte nå gjennom barna. Sabbatsskolelærere kan undervise barna om sannheten, og de vil da bringe det de lærer, hjem til familiekretsen. Men få lærere synes å forstå hvor viktig denne del av arbeidet er. Den undervisningsmetoden som med så stort hell er blitt innført i de offentlige skolene, kunne med lignende resultater bli innført i sabbatsskolene og bli et middel til å lede barna til Jesus og lære dem opp i Bibelens sannhet. Dette vil kunne utrette langt mer godt enn religiøs spenning av mer følelsesmessig art, som forsvinner like fort som den kommer.

Kristi kjærlighet bør bli oppelsket. Det er nødvendig med mer tro i den oppgaven som vi mener skal utføres før Kristus kommer. Det bør bli mer selvfornektende, selvoppofrende arbeid i den riktige retning. Vi bør med omtanke og bønn overveie

hvordan vi kan arbeide med størst fordel. Omhyggelige planer bør bli lagt. Vi har begavelser blant oss som både kunne uttenke planer og gjennomføre dem hvis de bare kom i virksomhet. Anstrengelser som er forstandige og godt ledet, ville bringe store resultater.

Interessante bønnemøter

Bønnemøtene burde være de mest interessante sammenkomster som blir holdt. Men de blir ofte dårlig ledet. Mange kommer til prekener, men forsømmer bønnemøter. Også her er det nødvendig med omtanke. Vi bør søke Gud om visdom, og vi bør legge planer for å lede møtene slik at de blir interessante og tiltrekkende. Folket sulter etter livsens brød. Hvis de finner det i bønnemøtet, vil de søke dit og ta imot det.

Lange, kjedelige taler og bønner passer seg ikke noen steder, og aller minst ved vitnesbyrds møter. De som har mot og alltid er beredt til å tale, får lov til å fortrenge de unnselige og tilbakeholdne. De mest overflatiske har i alminnelighet mest å si. Deres bønner er lange og mekaniske. De tretter englene og de mennesker som hører på dem. Bønnene våre bør være korte og liketil. De trettende bønner bør komme frem i lønnekammeret, hvis noen har slike bønner å sende opp. Slipp Guds Ånd inn i deres hjerter, så vil den feie vekk alt tørt formvesen.

Betydningen av god musikk og sang

Musikk kan være en stor kraft til det gode, men vi utnytter ikke denne del av gudstjenesten på den best mulige måte. Sangen foregår som regel etter innskytelse eller for å bli avpasset etter spesielle tilfelle, og til andre tider blir det overlatt til dem som synger, å tumle den igjennom. Musikken gjør da ikke den virkningen på de tilstedeværendes sinn slik den burde. Sangen bør være preget av skjønnhet, følelse og kraft. Stemmene bør løftes opp i lovsang og andakt. Ta musikkinstrumenter til hjelp der det praktisk lar seg gjøre, og la herlig harmoni stige opp til Gud som et velbehagelig offer.

Men til tider er det vanskeligere å holde disiplin blant dem som synger og få dem til å arbeide riktig, enn det er å rette på vaner med hensyn til bønn og formaning. Mange vil heller følge sin egen skikk. De setter seg mot råd og blir utålmodige under ledelse. Det er nødvendig med veloverveide planer i Guds tjeneste. Sunn fornuft er ypperlig å ha

når en tilber Herren. Evnen til å tenke bør bli helliget til Kristus, og det bør finnes veier og midler til å tjene ham på beste måte. Guds menighet, som prøver å gjøre godt ved å holde seg til sannheten og å frelse sjeler, kan være en kraft i verden hvis den vil stille seg under disiplin av Herrens Ånd. Den må ikke mene at den kan arbeide likegyldig for evigheten.

Sympati og god omgangstone

Som et samfunn går vi glipp av meget på grunn av mangel på sympati og omgang med hverandre. Den som snakker om uavhengighet og lukker seg inne i seg selv, fyller ikke den plassen Gud hadde til hensikt at han skulle fylle. Vi er Guds barn, innbyrdes avhengige av hverandre med hensyn til lykke. Gud og mennesker har krav på oss. Vi må alle sammen utføre vår del her i livet. Det er den riktige utviklingen av den sosialtrelig trangen i vår natur som bringer oss i et sympatisk forhold til våre brødre og bringer oss lykke i våre anstrengelser for å være til velsignelse for andre. Lykken i himmelen består i det rene fellesskap mellom hellige vesener -- den harmoniske omgang med de salige engler og med de gjeløste som har vasket sine klær og gjort dem hvite i Lammets blod. Vi kan ikke være lykkelige så lenge vi går helt opp i vår interesse for oss selv. Vi bør leve her i verden for å vinne sjeler for .Frelseren. Hvis vi skader andre, skader vi oss selv. Hvis vi velsigner andre, blir vi selv velsignet, for innflytelsen av enhver god handling virker tilbake på våre egne hjerter.

Det er vår plikt å hjelpe hverandre. Det er ikke alltid vi kommer i kontakt med omgjengelige kristne, slike som er elskverdige og vennlige. Mange har ikke fått den riktige oppdragelsen. De har en skjev karakter, de er harde og knudrete og synes å være tverre i alle henseender. Når vi hjelper disse slik at de ser sine mangler og retter på dem, må vi være forsiktige så vi ikke blir utålmodige og irritert over feilene hos vår neste. Noen som bekjenner Kristus, er ubehagelige. Men det skjønne ved kristelig dyd vil forvandle dem dersom de med flid vil ta fatt på den oppgaven å tilegne seg den saktmodighet og ydmykhet som finnes hos dem som de følger, fordi de husker på at «ingen av oss lever for seg selv». Rom. 14,7. Kristi medarbeidere, hvilken opphøyet stilling!

Hvor finner vi de selvoppofrende misjonærene i disse store byene? Herren trenger arbeidere i sin vingård. Vi burde være redde for å røve fra Gud den tiden han krever av oss. Vi burde være redde for å tilbringe den i lediggang eller med å pynte legemet og

bruke de kostbare timene på en dårlig måte, de timene Gud har gitt oss for at vi skulle bruke dem til bønn, til å bli fortrolig med Bibelen, og til å arbeide for våre medmenneskers vel og slik berede oss selv og dem for den store oppgaven som hviler på oss.

Mødre legger unødig arbeid på klær til pryd for seg selv og sine barn. Det er vår plikt å kle oss enkelt og å kle barna våre pent uten unyttig pynt, broderi eller stas, og å passe på at vi ikke oppelsker hos dem en slik interesse for klærne at det blir til ødeleggelse for dem, men heller søke å utvikle de kristelige dyder. Vi kan ikke bli fritatt for våre ansvar, og ikke i noe tilfelle vil vi kunne stå frem for Guds trone uten skyld, dersom vi ikke utfører den oppgaven Herren har lagt på oss.

Det er mangel på misjonærer for Gud, trofaste menn og kvinner som ikke vil trekke seg unna sitt ansvar. Forstandig arbeid vil bringe gode frukter. Det er et virkelig arbeid å utføre. Sannheten bør bli fremholdt for folket på en forsiktig måte av slike som forener saktmodighet med visdom. Vi bør ikke holde oss borte fra våre medmennesker, men komme nær til dem, for deres sjeler er liksom dyrebare som våre egne. Vi kan bringe lyset inn i deres hjem, med en mild og stillferdig ånd tilskynde dem til å strebe etter det opphøyde privilegium som blir tilbudt dem, be med dem når det er passende, og vise dem at det er høyere ting for dem å oppnå. Vi bør tale varsomt med dem om de hellige sannheter for disse siste dager.

Blant vårt folk er det flere sammenkomster med sang enn med bønn. Men også disse sammenkomstene kan bli ledet på en så ærbødig og oppmuntrende måte at de vil kunne øve en god innflytelse. Men det er for mye vittighet, tom tale og prat til at disse anledninger kan være gagnlige, høyne tankene og foredle oppførselen.

Kapittel 88

Sensasjonelle vekkelser

Det har vært for mye splittelse i -. Når det oppstår en ny sensasjon, er det noen som viser sin interesse på feil side. Hver mann og kvinne bør være på vakt når det viser seg forførelser som er beregnet på å lede bort fra sannheten. Det finnes dem som alltid er villige til å se og høre noe nytt og merkelig. Og i disse store byene har sjelefienden rikelig av slikt som kan vekke nysgjerrigheten og holde sinnet borte fra de store og helliggjørende sannheter for disse siste dager.

Dersom enhver skiftende religiøs bevegelse leder noen til ved sitt nærvær og sin innflytelse å forsømme fullt ut å støtte det mindretallet som tror på en upopulær sannhet, vil det bli mye svakhet i menigheten der det burde være styrke. Satan bruker forskjellige midler for å nå sitt mål. Hvis han under en populær religiøs maske kan få vaklende og troskyldige sjeler bort fra sannhetens sti, har han gjort mye i retning av å splitte Guds folk. Denne skiftende vekkelsesbegeistring som kommer og går som tidevannet, har en skuffende overflate som får mange ærlige mennesker til å tro at det er den sanne ånd fra Herren. Den fører til omvendelser i massevis. De som har et lett påvirkelig sinn, de svake og ettergivende, strømmer til under dens fane. Men når bølgen trekker seg tilbake, finner man dem liggende igjen på stranden. La dere ikke bedra av falske lærere eller lokke av tomme ord. Vi kan være forvisset om at sjelefienden har nok av behagelige fabler til å kunne tilfredsstille enhver smak.

Det vil alltid stå frem lysende meteorer, men den lysstripen de etterlater seg, forsvinner straks i et mørke som synes å være tettere enn det var før. Disse sensasjonsbetonte religiøse bevegelsene som blir skapt ved at man forteller anekdoter og opptrer særegent og originalt, er alt sammen overflatisk arbeid. De blant våre troende som lar seg trollebinde og dåre av disse lysglimtene, kommer aldri til å bygge opp Guds sak. De står ferdige til å trekke sin innflytelse tilbake ved den minste anledning og til å få andre til å overvære disse sammenkomster der de hører slikt som svekker sjelen og skaper forvirring i sinnet. Når man slik drar interessen vekk fra virksomheten, fører det til at Guds sak lider. Vi må være faste i troen. Vi må ikke kunne rokkes. Vi har vår oppgave, å la sannhetens lys slik det er åpenbart i Guds lov, skinne inn i andres sinn og føre dem ut av mørket. Denne oppgaven krever bestemt og iherdig energi og et fast

forsett for å kunne bli gjennomført.

Troskap nødvendig

Det er noen i menigheten som trenger til å klynge seg til vår tros klippe, å komme til ro og finne klippegrunn i stedet for å drive omkring på stemningens overflate og handle etter innskyttelse. Det finnes åndelige krøplinger i menigheten. De er selvforskyldte invalider. Deres åndelige svakhet er en følge av deres vaklende opptreden. De blir kastet hit og dit av de skiftende lærdomsvær, er ofte forvirret og synker ned i uvisshet fordi de utelukkende handler ut fra følelser. De er sensasjonskristne, alltid sultne etter noe nytt og forskjellig. Deres tro blir forvirret av merkelige lærdommer, og de er verdiløse for sannhetens sak.

Gud kaller på stabile menn og kvinner, som har en bestemt hensikt, som en kan stole på når farer og prøver melder seg, som er fast forankret og grunnfestet i sannheten akkurat som de evige fjell, slike som ikke kan røkkes til høyre eller venstre, men som alltid går rett frem og alltid holder seg på den riktige siden. Det er noen som vi i religiøst farlige tider nesten alltid kan vente å finne i fiendens rekker. Hvis de har noen innflytelse, er det på den feilaktige siden. De føler seg ikke moralsk forpliktet til å vie all sin styrke til den sannheten de bekjenner seg til. Slike kommer til å få lønn etter sine gjerninger.

De som bare gjør lite for Frelseren til sjelers frelse og for å bevare seg selv ulastelige for Gud, kommer bare til å oppnå en liten åndelig styrke. Vi står stadig i behov for å bruke den åndelige kraften vi eier, for at den kan bli utviklet og økt. Liksom sykdom er en følge av overtredelse av naturlovene, slik er åndelig tilbakegang en følge av overtredelse av Guds lov. Og likevel kan de selvsamme overtrederne bekjenne seg til å holde alle Guds bud.

Skal vi være åndelig friske, må vi komme nærmere Gud, stille oss i en inderligere forbindelse med himmelen og gjennomføre lovens prinsipper i hverdagslivet. Gud har gitt sine tjenere evner som de må bruke til hans ære og ikke la ligge ledige eller bortkastet. Han har gitt dem lys og kunnskap om sin vilje for at de skal bringe dem ut til andre. Og når vi gir til andre, blir vi selv levende lysbærere. Hvis vi ikke gjør bruk av vår åndelige styrke, blir vi svake, liksom lemmene på legemet blir kraftløse når den syke blir tvunget til å være uvirksom i lengre tid. Kreftene blir utviklet når de blir brukt.

Å tjene andre

Ikke noe gir større åndelig styrke og en større økning av Alvoret og dybden i våre følelser enn det å besøke og hjelpe de syke og de motløse, hjelpe dem til å se lyset og til å feste sin tro på Jesus. Det er ubehagelige plikter noen må utføre hvis sjeler ikke skal bli overlatt til å gå fortapt. De kristne vil finne at de blir velsignet når de utfører disse pliktene, hvor ubehagelige de enn måtte være. Kristus tok på seg den ubehagelige oppgaven å komme fra renhetens og den uovertrufne herlighets bolig for å bo som et menneske blant mennesker i en verden som var brennemerket og formørket av forbrytelse, vold og urettferdighet. Han gjorde dette for å frelse sjeler. Og skulle de som er gjenstand for en så overveldende kjærlighet og uforlignelig nåde, unnskyldte et liv i egoistisk makelighet? Skulle de velge det som er dem selv til behag, følge sine egne tilbøyeligheter og la sjeler omkomme i mørket fordi de kommer til å møte skuffelser og motstand hvis de arbeider for å frelse dem? Kristus betalte en umåtelig pris for å gjeløse menneskene. Skulle de da si: «Min herre, jeg vil ikke arbeide i din vingård. Jeg ber deg, ha meg unnskyldt!»

Gud kaller på dem som tar det makelig i Sion, at de skal stå opp og gjøre noe. Vil de ikke høre. på Mesterens røst? Han ønsker bedende, trofaste arbeidere som vil så ved alle vann. De som arbeider slik, blir forbauset når de finner hvordan prøvelser som blir båret med beslutsomhet i Jesu navn og kraft, gir troen fasthet og fornyer frimodigheten. Det er trygghet og styrke, trøst og håp på ydmykhetens og lydighetens sti. Men de som ikke gjør noe for Jesus, kommer til å miste lønnen til sist. Svake hender blir ute av stand til å klynge seg til den Mektige, og svake knær vil ikke kunne holde oss oppe på motgangens dag. Bibellesere og kristne arbeidere skal få den herlige seiersprisen og høre disse ord: «Vel, du gode og tro tjener! . . . gå inn til din herres glede!» Matt. 25, 21.

Kapittel 89

Midler som blir holdt tilbake

Guds velsignelse vil hvile over dem i -- som har Kristi sak i sitt hjerte. De frivillige gavene fra våre brødre og søstre, gitt i tro og kjærlighet til den korsfestede Gjenløser, vil bringe velsignelser tilbake til dem. Gud legger merke til enhver godgjørende handling som hans hellige utfører, og husker på dem. Når et hus til gudstjeneste blir oppført, må en større utøvelse av tro og tillit til Gud komme til syne. De som ikke våger noe når det gjelder forretningsforetak, har bare liten fremgang. Hvorfor ikke også ha tro på et foretak for Gud og sette penger i hans sak?

Noen av de fattige er gavmilde med det lille de har. Men etter hvert som de får midler, blir de gjerrige. Årsaken til at de har så liten tro, er at de ikke fortsatt går fremad etter som velstanden øker, og gir til saken med virkelig oppofrelse.

I den jødiske husholdning ble det krevd at man først skulle vise godgjørenhet overfor Herren. Ved innhøstingen og ved vinhøsten skulle førstegrøden fra marken -- kornet og vinen og oljen bli helliget til Herren som et offer. Ettersankingen og ytterkantene på markene var forbeholdt de fattige. Vår nådige himmelske Far overså ikke de fattiges behov. Førstegrøden av ullen når fårene ble klipt, og av kornet når hveten ble tresket, skulle de ofre til Herren. Og det var påbudt at de fattige, enkene, de faderløse og de fremmede skulle bli innbudt til deres høytid. Ved slutten av hvert år skulle alle avlegge høytidelig ed på at de hadde gjort alt slik som Gud hadde befalt, eller ikke.

Herren innførte denne ordningen for å gjøre det klart for folket at han i alt skulle være den første. Ved dette godgjørenhetssystem skulle de huske på at deres nådige Mester var den som med rette eide deres marker, deres fåreflokker og deres kveg, at det var himmelens Gud som sendte dem solskinn og regn, slik at de kunne så og høste, og at det de eide, var skapt av ham. Alt hørte Herren til, og han hadde satt dem til å være husholdere over sitt gods. Den gavmildheten jødene viste da tabernakelet ble bygd, og da tempelet ble oppført, viser en godgjørenhetens ånd som en aldri har sett maken til blant kristne på noe senere tidspunkt. De var nettopp blitt fridd ut fra den langvarige trelldommen i Egypt og vandret omkring i ørkenen. Men de var knapt nok fridd ut fra

de egyptiske hærskarer som forfulgte dem på deres hurtige reise, før Herrens ord kom til Moses og sa: «Si til Israels barn at de skal komme med en gave til meg; av hver mann som har hjertelag til det skal I ta imot gaven til meg.» 2 Mos. 25, 2. Hans folk hadde ikke stort de eide, og de hadde ingen lovende utsikter til å forøke det. Men det lå en oppgave foran dem -- å bygge et tabernakel for Gud. Herren hadde talt, og de måtte lyde hans stemme. De holdt ikke noe tilbake. Alle ga med villig hånd, ikke et visst beløp av sin inntekt men en stor del av sin eiendom. De helliget det med glede og av hjertet til Herren og behaget ham da de gjorde det. Var det ikke alt sammen hans? Hvis han krevde det, var det da ikke deres plikt å la eieren få sitt igjen?.

Det var ikke nødvendig med noen inntrengende oppfordring. Folket brakte endog mer enn nødvendig, og de ble bedt om å holde opp fordi de allerede hadde fått mer enn de kunne bruke. Da tempelet skulle bygges, fikk oppfordringen om gaver en hjertelig mottagelse. Folket ga ikke motstrebende. De gledet seg over utsikten til å få oppført et hus der de kunne tjene Gud, og ga mer enn nok til formålet. David pristet Herren i nærvær av hele forsamlingen og sa: «For hvem er vel jeg, og hva er mitt folk, at vi skulle være i stand til å gi en frivillig gave som denne? Fra deg kommer det alt sammen, og av det som din hånd har gitt oss, har vi gitt deg.» 1 Krøn. 29, 14. Og videre i sin bønn takket David Gud. Med disse ord: «Herre vår Gud! Alle disse rikdommer som vi har samlet sammen for å bygge deg et hus for ditt hellige navn, de kommer fra din hånd, og ditt er det alt. sammen.» Vers 16. .

David skjønnte godt hvem all hans overflod kom fra. Vi skulle ønske at alle som i dag gleder seg over Frelserens kjærlighet, kunne innse at deres sølv og gull er Herrens og bør bli brukt til fremme av hans sak, slik at de ikke uvillig holder det tilbake for å berike og tilfredsstille seg selv. Han har en uomtvistelig rett til alt det han har lånt sine skapninger. Alt det de eier, tilhører ham.

Det er høye og hellige planer som krever midler, og penger som brukes til det, vil gi giveren en mer opphøyet og varig glede enn om de ble gitt til personlig tilfredsstillelse eller på egenkjærlig vis oppdyngnet av grådighet etter vinning. Når Gud krever våre skatter hvilket beløp det enn måtte gjelde, vil det villige svaret gjøre gaven til et hellig offer til ham. For giveren ville det bli samlet opp en skatt i himmelen, der møll ikke kan ødelegge, der ild ikke kan fortære, og der tyver ikke kan bryte inn og stjele. Investeringen er sikker. Pengene blir lagt i poser som ikke har huller. De er i sikkerhet.

Kan kristne, som roser seg av at de har større lys enn hebreerne, gi mindre enn de ga? Kan kristne, som lever tett opp mot avslutningen av tiden, være tilfreds med sine offer når disse ikke er halvt så store som jødene var? Deres gaver gagnet deres eget folk. Virksomheten i disse dager strekker seg over hele verden. Sannhetens budskap skal gå til alle slekter, tungemål og folk. Dets skrifter, som blir trykt på mange språk, skal spres som løvet om høsten.

Korset åpenbarer oppofrelsens prinsipp

Det er skrevet: «Da nå Kristus har lidd i kjødet, så væpne og I eder med den samme tanke.» 1 Pet. 4, 1. Og igjen: «Den som sier at han blir i ham, han er og skyldig å vandre således som han vandret.» 1 Joh. 2, 6. La oss spørre: Hva ville Frelseren ha gjort under våre forhold? Hvilke anstrengelser ville han ha gjort for å frelse sjeler? Kristi eksempel gir svar på dette spørsmålet. Han forlot sin kongeverdighet, la sin herlighet til side, ofret sin rikdom og kledde sin guddommelighet i menneskelighet for at han måtte kunne nå menneskene der de var. Hans eksempel viser at han ga sitt liv for syndere.

Satan fortalte Eva at hun kunne nå opp til en høy tilstand av lykke hvis hun tilfredsstilte en utøylet appetitt. Men Guds løfte til menneskene er gitt på betingelse av at de forneker selvet. Da Kristus led på skammens kors for å gjenløse mennesket, ble den menneskelige natur opphøyet. Bare ved korset kan menneskefamilien bli opphøyet til samfunn med himmelen. Selvfornektelse og kors møter oss ved hvert skritt på vår vandring til himmelen.

Gavmildhetens ånd er himmelens ånd. Egenkjærlighetens ånd er Satans ånd. Kristi selvoppofrelse kjærlighet blir åpenbart på korset. Han ga alt det han hadde, og dernest seg selv for at mennesket kunne bli frelst. Kristi kors appellerer til godgjørenhet hos hver den som følger den velsignede Frelser. Det prinsipp som ble illustrert der, er å gi, gi. Når dette blir gjennomført i praktisk godgjørenhet og gode gjerninger, er det den sanne frukt av kristenlivet. Prinsippet hos verdslige mennesker er å få, få, og så venter de å sikre seg lykke. Men når dette blir gjennomført i sin ytterste konsekvens, blir frukten av det elendighet og død.

Å bringe sannheten ut til jordens beboere, og frelse dem fra deres skyld og

likegyldighet er Kristi etterfølgeres misjon.. Menneskene må ha sannheten for å kunne bli helliget ved den, og vi er de kanaler som lyset fra Gud strømmet gjennom. Våre talenter, våre midler og vår kunnskap skal ikke bare være til gagn for os selv. De skal brukes til å frelse sjeler, til å løfte menneskene ut av deres liv i synd og gjennom Kristus føre dem til den evige Gud.

Vi bør være ivrige arbeidere i denne sak og søke å lede syndere som angrer og tror, hen til den guddommelige Gjenløser. Vi bør innprente dem en opphøyet følelse av Guds kjærlighet til menneskene. «Så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig 'liv.» Joh. 3, 16. Hvilken uforlignelig kjærlighet dette. er!

Hvilken forbausende kjærlighet Gud hadde til en verden som ikke elsket ham! Tanken på dette har en ydmykende makt over sjelen og tar sinnet til fange under Guds vilje. Mennesker som er vanvittige etter vinning og som er skuffet og ulykkelige i sine anstrengelser etter verden, trenger kunnskapen om denne sannhet for å stille den hvileløse hunger og tørst i sjelen.

Forbannelse ved egenkjærlighet

I de store byene er det nødvendig med misjonærer for Gud til å bringe lyset til dem som sitter i dødens skygge. Det er behov for erfarne hjelpere som med saktmodig visdom og i troens kraft kan løfte trette sjeler opp til den medlidende Gjenløserens bryst. Å, egenkjærlighet! Hvilken forbannelse! Den hindrer oss i å være aktive i Guds tjeneste. Den hindrer oss i å innse pliktens krav, som burde få våre hjerter til å gløde i brennende iver. Med alle våre krefter bør vi strebe etter lydighet mot Kristus. Hvis vi deler vår interesse med lederne for villfarelsen, støtter vi den feilaktige siden og gir våre fiender et fortrinn. Guds sannhet kjenner ingen overenskomst med synd, ingen forbindelse med list, ikke noe samkvem med overtredelse. Det trengs soldater som alltid vil svare på oppropet og være beredt til øyeblikkelig kamp, ikke slike som støtter fienden når deres hjelp er nødvendig.

Vårt arbeid er stort. Men mange som bekjenner seg til å tro disse hellige sannhetene, er lammet av Satans list og gjør ikke noe for Guds sak. Tvert imot hindrer de den. Når skal de handle som dem som venter på Herren? Når skal de vise en iver som svarer til deres tro? I egenkjærlighet holder mange sine midler tilbake og døyver sin

samvittighet med en plan om å gjøre noe stort for Guds sak etter at de er døde. De oppretter et testamente og gir en stor sum til menigheten og dens forskjellige interesser og slår seg til ro i følelsen av at de har gjort alt som man kan kreve av dem. På hvilken måte har de fornektet seg selv ved denne handlingen? De har tvert imot åpenbart egenkjærlighetens sanne vesen. Når de ikke lenger har bruk for pengene sine, har de planer om å gi dem til Gud. Men de vil beholde dem så lenge de kan, til en budbærer som ikke lar seg avvise, tvinger dem til å gi slipp på dem.

Et slikt testamente er ofte et synlig bevis på virkelig begjær. Gud har gjort oss alle til husholdere og har ikke i noe tilfelle gitt oss myndighet til å forsømme vår plikt eller overlate til andre å utføre den. Kravet om midler til å fremme sannhetens sak blir aldri mer inntrengende enn nå. Pengene våre vil aldri utrette mer godt enn nettopp nå. Hver dags utsettelse med å bruke dem på riktig måte vil begrense det tidsrommet da de vil kunne arbeide for å frelse sjeler. Hvis vi overlater til andre å utføre det Gud har pålagt oss, gjør vi urett mot oss selv og ham som ga oss alt det vi har. Hvordan skulle andre kunne utføre vårt godgjørenhetsarbeid på en bedre måte enn vi selv kan gjøre det? Gud vil at enhver i denne sak selv skal administrere sitt testamente mens han lever. Motgang, ulykkestilfelle eller intriger kan for alltid sette en stopper for påtenkte godgjørenhets handlinger når den som har samlet en formue, ikke lenger er til stede og kan ta vare på den. Det er sørgelig at så mange forsømmer den anledningen de nå har til å gjøre godt, og venter til forvaltningen blir tatt fra dem med å gi Herren de midlene tilbake som han har lånt dem for at de skulle bli brukt til hans ære.

Vokt dere for havepsyke

Et fremtredende trekk i Kristi undervisning er at han så ofte og så alvorlig straffet den synd som begjærligheten er, og pekte på faren ved timelige opphopninger og overdreven kjærlighet til vinning. I de herskapelige boligene til de rike, i tempelet og på gatene sa han advarende til dem som søkte etter frelse: «Se til og ta eder i vare for all havepsyke!» Luk. 12, 15. «I kan ikke tjene Gud og mammon.» Matt. 6, 24; Luk. 16, 13.

Det som tar Guds velbehag bort fra menigheten og lammer dens åndelighet, er den stadig større hang etter å samle penger, den egenkjærlighet som ønsket om vinning fører med seg. Når hode og hender hele tiden er opptatt med å legge planer og strever med å dynte opp rikdom, blir kravene fra Gud og menneskeheten glemt. Hvis Gud hadde velsignet oss med fremgang, hadde han ikke gjort det i den hensikt at vår tid og

oppmerksomhet skulle bli ledet bort fra ham og viet til det han har lånt oss. Giveren er større enn gaven. Vi er ikke våre egne. Vi er dyrt kjøpt. Har vi glemt den uendelige prisen som ble betalt for vår gjenløsning? Er takknemligheten død i hjertet? Gjør ikke Kristi kors et liv i egenkjærlig makelighet og nytelse til skamme?

Tenk om Kristus, da han var trett av den utakknemlighet og mishandling som møtte ham overalt, hadde gitt opp sitt arbeid! Tenk om han aldri hadde nådd til det punkt der han sa: «Det er fullbrakt!» Tenk om han hadde vendt tilbake til himmelen fordi han var motløs over den mottagelsen han fikk! Tenk om han aldri hadde gått gjennom kvalene i Getsemane, som tvang frem store blodsdråper fra hans porer!

I sitt arbeid for å gjenløse slekten var Kristus påvirket av en kjærlighet som er uten like, og av hengivenhet under Faderens vilje. Han arbeidet til beste for menneskene helt til sin fornedrelses time. Han tilbrakte sitt liv i fattigdom og selvfornektelse for den fordervede synder. I en verden som tilhørte ham, hadde han ikke det sted han kunne hvile sitt trette hode. Vi høster fruktene av denne uendelige selvoppofrelse. Men når et arbeid skal utføres, når det trengs penger til støtte i arbeidet for Gjenløseren til frelse for sjeler, unndrar vi oss plikten og ber om å bli unnskyldt. Lav sløvhet, skjødesløs likegyldighet og syndig egoisme lukker våre sanser for Guds krav.

Å, må Kristus, himmelens Majestet, herlighetens Konge, bære det tunge korset, bære tornekronen og drikke den bitre kalken mens vi makelig lener oss tilbake, priser oss selv og glemmer de sjelene som han døde for for å kunne gjenløse dem med sitt dyrebare blod? Nei, la oss gi mens vi har evne til det. La oss arbeide mens det er dag. La oss vie vår tid og våre midler til Guds tjeneste for at vi må kunne nyte hans velbehag og ta imot lønnen fra ham!

Kapittel 90

Den prøvende prosess

Vår sak står for himmelens domstol. Der avleverer vi vårt regnskap dag etter dag. Hver enkelt kommer til å få sin lønn etter sine gjerninger. Brennoffer og slaktoffer var ikke til velbehag for Gud i fordums tid dersom gaven ikke ble gitt i den rette ånd. Samuel sa: «Har vel Herren liksom meget behag i brennoffer og slaktoffer som i lydighet mot Herrens ord? Nei, lydighet er bedre enn slaktoffer hørsomhet bedre enn fett av værer.» 1 Sam. 15, 22. Ikke for all verdens penger kan du kjøpe deg Guds velsignelse eller sikre deg en eneste seier.

Mange ville gjerne gi et hvilket som helst offer unntatt nettopp det ene som de bør gi, nemlig å overgi seg selv og bøye sin vilje inn under Guds vilje. Kristus sa til sine disipler: «Uten at I omvender eder og blir som barn, kommer I ingenlunde inn i himlenes rike.» Matt. 18, 3. Dette er en lekse om ydmykhet. Vi må alle ydmyke oss som små barn for å kunne arve riket.

Vår himmelske Far ser menneskenes hjerter, og han kjenner deres karakter bedre enn de selv kjenner den. Han ser at noen er mottagelige og har evner som, hvis de blir ledet i det rette spor, kan bli brukt til hans ære og bidra til å fremme hans verk. Han stiller disse mennesker på prøve og setter dem ved sitt vise forsyn i forskjellige stillinger og forskjellige forhold og prøver dem for at de må kunne vise hva som er i deres hjerter, og åpenbare de svake punktene i sin karakter, som har vært skjult for deres egen bevissthet. Han gir dem anledning til å rette på disse svakhetene, til å få vekke de skarpe kantene i sin natur og til å gjøre seg ferdig til hans tjeneste, slik at de kan være beredt når han kaller dem til handling. Engler fra himmelen vil da kunne arbeide sammen med menneskelige bestrebelse i det verk som må bli utført på jorden.

For de mennesker som etter Guds plan skal inneha ansvarsfulle stillinger, åpenbarer han i nåde deres skjulte feil for at de må se innover og kritisk granske de innviklede sinnsbevegelser og stemninger i sine egne hjerter og oppdage hva som er feil. Slik vil de kunne moderere sin handlemåte og foredle sin opptreden. I sitt forsyn bringer Gud menneskene dit hvor han kan prøve deres moralske krefter og åpenbare motivene for deres handlinger, slik at de må kunne utvikle det gode som er i dem, og

legge vekk det som er galt. Gud vil at hans tjenere skal få vite hva som rører seg i deres egne hjerter. I den hensikt tillater han ofte at de kommer i trengselens ild for å bli rensset. «Men hvem kan utholde den dag han kommer, og hvem kan bli stående når han lar seg se? For han er som en smelters ild og som tvetteres lut. Og han skal sitte og smelte og rense sølvet, og han skal rense Levis barn og gjøre dem rene som gull og sølv; og de skal bære frem for Herren offergaver i rettferdighet.» Mal. 3,2.3.

Renselsen av Guds folk kan ikke bli fullbyrdet uten å lide. Gud tillater trengselens ild å fortære slagget for å skille det verdiløse fra det verdifulle, for at det rene, skinnende metallet kan komme til syne. Han sender oss fra den ene ilden til den andre og prøver vår sanne verdi. Hvis vi ikke kan tåle disse prøvene, hva skal vi da gjøre i trengselstiden? Dersom medgang eller motgang avslører falskhet, stolthet eller egenkjærlighet i våre hjerter, hva skal vi da gjøre når Gud prøver enhver gjerning med ild og blottet de skjulte ting i våre hjerter?

Sann dyd er villig til å bli prøvd. Hvis vi er uvillige til å la Herren ransake oss, er vår stilling i sannhet alvorlig. Gud er den som renser og lutrer sjelene. I ildovns hete blir slagget for alltid skilt ut fra det ekte sølvet og gullet i den kristelige karakter. Jesus våker over prøven. Han vet hva som er nødvendig for å rense det dyrebare metallet, slik at det kan gjenspeile glansen av hans guddommelige kjærlighet.

Jesus viste veien

Gud fører sitt folk nær til seg ved strenge, prøvende erfaringer, ved å vise sine barn deres egen svakhet og udyktighet og ved å lære dem å støtte seg til ham som deres eneste hjelp og vern. Med dette er hans hensikt nådd. De er beredt til å gjøre tjeneste i ethvert påkommende tilfelle, til å fylle viktige, ansvarsfulle og betrodde stillinger og til å oppfylle den store hensikten med de evner de har fått. Gud setter menneskene på prøve. Han prøver dem på alle måter, og slik oppnår de utdanning, lærdom og disiplin. Jesus, vår Gjenløser, menneskenes representant og overhode, gikk gjennom denne prøvende prosessen. Han led mer enn vi kan komme til å lide. Han bar våre skrøpeligheter og ble fristet i alt i likhet med oss. Han led ikke dette for sin egen skyld, men på grunn av våre synder. Og nå kan vi bli seiervinnere i hans navn hvis vi bare forlater oss på vår seierherres fortjeneste.

Guds arbeid med å smelte og rense må fortsette til hans tjenere er så ydmyke, så

døde fra selvet at de bare har hans ære i tanke når de blir kalt til aktiv tjeneste. Da vil han godkjenne deres anstrengelser. De vil ikke handle overilet, etter innskytelse. De vil ikke storme av sted og slik bringe Herrens sak i fare fordi de er slaver av fristelser og lidenskaper og følger sitt eget kjødelige sinn, som er satt i brann av Satan. Å, hvor fryktelig Guds sak blir gjort til skamme på grunn av menneskenes fordervede vilje og ukuede natur! Hvor mye lidelse de påfører seg selv når de følger sine egne stridige lidenskaper! Gud fører menneskene over den samme grunn gang på gang og forsterker trykket helt til fullkommen ydmykhet og en forvandling av karakteren bringer dem i harmoni med Kristus og med himmelens ånd, og de har vunnet seier over seg selv.

Gud har kalt menn fra forskjellige stater og har prøvd dem for å se hvilken karakter de ville utvikle, for å se om de kunne bli betrodd til å holde skansen i -, og for å se om de ville kunne erstatte manglene hos de menn som alt er der, og om de, når de ser de feilene disse mennene har gjort, ville unngå eksempelet hos dem som ikke er skikket til å ta del i Guds hellige verk. Han har sendt menn i -- stadige advarsler, irettesettelser og råd. Han har latt stort lys strømme til dem som gjør tjeneste i hans sak der på stedet, for at veien foran dem må være klar. Men hvis de foretrekker å følge sin egen visdom og forakter lyset, slik som Saul gjorde, vil de ganske sikkert fare vill og innvikle saken i vanskeligheter. Lys og mørke er blitt lagt for dem, men de har altfor ofte valgt mørket.

Budskapet til Laodikea

Laodikea-budskapet er anvendelig på Guds folk som bekjenner seg til å tro den nærværende sannhet. Størstedelen er lunkne bekjennere som har et navn, men ingen nidkjærhet. Gud ga til kjenne at han ønsket menn til de store nøkkelstillinger i virksomheten til å rette på de forhold som rådet der, og til å stå som trofaste vektere på pliktens post. Han har gitt dem lys på ethvert punkt for å undervise, oppmuntre og befeste dem etter som tilfellet krevde. Men til tross for alt dette viser det seg at de som burde være trofaste og sanne, brennende av kristelig nidkjærhet og med et behagelig vesen, slike som kjenner og elsker Jesus med alvor, de hjelper fienden med å svekke og skremme dem som Gud bruker til å bygge opp virksomheten. Uttrykket «lunken kan brukes på denne klassen. De bekjenner seg til å elske sannheten, men mangler kristelig varme og hengivenhet. De våger ikke helt å gå bort og løpe den vantros risiko. Men de er uvillige til å av dø fra selvet og nøye etterleve prinsippene i sin tro.

Det eneste håp for dem i Leodikea er et klart syn på deres stilling overfor Gud,

kunnskap om arten av deres sykdom. De er hverken kalde eller varme. De inntar et nøytralt standpunkt, og på samme tid smigrer de seg med at de ikke trenger til noe. Det sanndru vitne hater denne lunkenheten. Han avskyr likegyldigheten hos den klasse mennesker. Han sier: «Gid du var kald eller varm!» Liksom lunkent vann er de kvalme for hans smak. De er hverken interessert eller egoistisk hårdnakket. De tar ikke del på en grundig og hjertelig måte i Guds verk, slik at de gjør seg til ett med dets interesser. De holder seg på frastand og står ferdig til å forlate sin post når deres timelige, personlige interesser krever det. Den innvortes gjerning av nåden i deres hjerter mangler. Om slike blir det sagt: «Du sier: Jeg er rik og har overflod og fattes intet, og du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken.» Ap. 3,17.

Guds legemiddel

Tro og kjærlighet er den sanne rikdom, det rene gullet som det sanndru vitne råder den lunkne til å kjøpe. Hvor rike vi enn måtte være på jordiske skatter, vil all vår formue ikke kunne kjøpe de kostelige legemidler som kurerer den sjelens sykdom som heter lunkenhet. Intelligens og jordisk rikdom maktet ikke å fjerne manglene hos menigheten i Laodikea eller å hjelpe på dens beklagelige tilstand. Den var blind, men mente at den hadde det bra. Guds Ånd opplyste ikke dens sinn, og den innså ikke sin syndighet. Derfor følte den ikke noen trang til hjelp.

Det er i sannhet sørgelig å være uten Guds Ånds dyder. Men enda frykteligere er tilstanden når man slik er blitt blottet for åndelighet og er uten Kristus, og likevel søker å forsvare seg ved å si til dem som er bekymret for en, at man ikke trenger til deres frykt og medynk. Fryktelig er selvbedragets makt over menneskesinnet. Hvilken blindhet å anta lys for mørke og mørke for lys. Det sanndru vitne råder oss til at vi av ham kjøper gull som er lutret i ild, hvite klær og øyensalve.

Det gullet som her blir anbefalt fordi det er prøvd i ild, er tro og kjærlighet. Det gjør hjertet rikt, for det er blitt lutret til det er rent, og jo mer det blir prøvd, desto mer stråler dets glans. De hvite klærne er en ren karakter, Kristi rettferdighet, som blir gitt synderen. Den er i sannhet et kledningsstykke av himmelsk vevning og kan bare kjøpes hos Kristus for et liv i villig lydighet. Øyensalven er den visdom og nåde som gjør at vi kan skjelne mellom det onde og det gode og at vi oppdager synden i en hvilken som helst forkledning. Gud har gitt sin menighet øyne som han krever de skal salve med visdom, slik at de kan se klart. Men mange vil stikke ut menighetens øyne hvis de bare

kunne, fordi de ikke vil at deres gjerninger skal bli kjent, for at de ikke skal bli irettesatt. Den guddommelige øyensalven vil gjøre forstanden klar. Kristus er oppbevareren av alle dyder. Han sier: «Kjøp av meg!»

Noen blir rystet ut

Noen vil kanskje si at vi opphøyer vår egen fortjeneste når vi venter Guds velbehag på grunn av våre gode gjerninger. Det er sant at vi ikke kan kjøpe oss en eneste seier ved våre gode gjerninger. Men vi kan likevel ikke seire uten dem. Det kjøp Kristus anbefaler oss, er at vi etterkommer de betingelsene han har stilt oss. Sann dyd, som er av uberegnelig verdi, og som vil tåle prøvens og motgangens dager, oppnår vi bare ved tro og ved ydmyk lydighet i bønn. Nådens dyder, som holder ut i trengselens og forfølgelsens prøver og på den måten klart beviser at den er ekte og oppriktig, er det gullet som er prøvd i ilden og funnet å være ekte. Kristus tilbyr å selge denne kostelige skatten til mennesket: Kjøp av meg «gull, glødet i ild». ,Ap. 3, 18. Den døde, følelsesløse pliktoppfyllelsen gjør oss ikke til kristne. Vi må komme ut av en lunken tilstand og oppleve en sann omvendelse. I motsatt fall går vi glipp av himmelen.

Jeg ble gjort oppmerksom på Guds forsyns styrelse blant hans folk, og jeg så at enhver prøve som forekommer under den lutrende og rensende prosess blant bekjennende kristne, viser at noen er som slagg. Det fine gullet kommer ikke alltid til syne. I enhver religiøs krise er det noen som faller for fristelse. Rystelsen fra Gud blåser skarer bort som tørt løv. Medgang øker tallet på kristendomsbekjennere. Motgang rensar dem ut av menigheten. De danner en klasse med en ånd som ikke holder fast ved Gud. De går bort fra oss fordi de ikke er av oss. For når trengsel eller forfølgelse for ordets skyld kommer, tar mange anstøt.

Disse bør se noen få måneder tilbake til den tiden da de behandlet sakene for andre som var i lignende stilling som den de nå selv er i. De bør omhyggelig gjenoppfriske i erindringen hvordan de følte overfor disse fristede. Hadde noen den gang fortalt dem at de tross sin nidkjærhet og sitt arbeid for å vise andre til rette, selv omsider skulle komme i en lignende tilstand av mørke, ville de ha sagt liksom Hasael sa til profeten: «Hva er din tjener, den hund, at han skulle gjøre så store ting?» 2 Kong. 8, 13.

De ligger under for selvbedrag. Hvilken fasthet de viser i stille vær! Hvilke

modige sjømenn de er! Men når prøvelsens og fristelsens rasende stormer melder seg, lider deres sjeler skibbrudd. Mennesker kan være ypperlig begavet, ha gode evner og glimrende egenskaper, men en mangel, en lønnlig synd, som de nærer, vil vise seg å bety for karakteren hva en ormstukken planke betyr for skipet -- fullstendig ulykke og ruin. . . .

Uavbrutt fremgang nødvendig

Menn i ansvarsfulle stillinger bør stadig utvikle seg. De må ikke stole på en tidligere erfaring og føle at det ikke er nødvendig å bli dyktige i sitt fag. Selv om mennesket, når det kommer til verden, er den mest hjelpeløse blant Guds skapninger og den mest fordervede i sin natur, har det likevel mulighet for uavbrutt fremgang. Det kan bli opplyst ved kunnskap og foredlet ved dyd, og det kan gå frem i åndelig og moralsk verdighet inntil det med hensyn til fullkommenhet i forstand og enhet i karakter bare er lite ringere enn englene. Når sannhetens lys skinner inn i menneskenes sinn, og Guds kjærlighet blir utgytt i deres hjerter, kan vi ikke forestille oss hva det kan bli, heller ikke hvilket stort arbeid de kan utføre.

Jeg vet at det menneskelige hjerte er blindt for sin egen sanne tilstand, men jeg kan ikke unnlate å gjøre en anstrengelse for å hjelpe deg. Vi elsker deg og ønsker å se deg gå fremad til seier. Jesus elsker deg. Han døde for deg og vil at du må bli frelst. Vi er ikke på noen måte tilbøyelig til å holde deg i -, men vi ønsker inderlig at du gjør et grundig arbeid med din egen sjel, retter på alt som er uriktig i den, og gjør enhver mulig anstrengelse for å beherske deg så du ikke skal gå glipp av himmelen. Det har du ikke råd til. For Kristi skyld stå djevelen imot, så skal han fly fra deg.

Arbeidet med å rense og lutre oss for å gjøre oss skikket for himmelen er et stort arbeid og kommer til å koste oss mye lidelse og prøvelse, fordi vår vilje ikke er underlagt Kristi vilje. Vi må gå gjennom ildovnen til flammene har fortært slagget, og vi er blitt rensset slik at vi gjenspeiler det guddommelige bildet. De som følger sine tilbøyeligheter og lar seg beherske av det som øynene kan se, er ikke skikket til å bedømme det Gud gjør. De er fulle av utilfredshet. De ser nederlag der det virkelig er seier, stort tap der det er vinning. Og liksom Jakob er de ferdige til å utbryte: «Det kommer over meg alt sammen!» (1 Mos. 42, 36) når akkurat de tingene de klager over, samvirker til gode for dem.

Uten kors ingen krone. Hvordan kan vi være sterke i Herren uten prøvelser? Skal vi få styrke, må vi øves opp. Skal vi få en sterk tro, må vi bli stilt under forhold der troen vil tre i virksomhet. Like før sin martyrdød skrev Paulus denne formaning til Timoteus: «Lid ondt med meg for evangeliet i Guds kraft.» 2 Tim. 1, 8. Det er gjennom megen trengsel vi skal gå inn i Guds rike. Vår Frelser ble prøvd på enhver mulig måte, men vant uavbrutt seier i Gud. Det er vårt privilegium å være sterke i Guds kraft under alle forhold og å rose oss av Kristi kors.

Kapittel 91

Kraften i Kristi blod

Israels barn fikk fordom befaling om å bringe et offer for hele forsamlingen for å rensen den for seremoniell urenhet. Dette offer var en rød kvige som skulle representere det mer fullkomne offer som skulle forløse fra syndens urenhet. Det var et leilighetsoffer til renselse for alle som nødvendigvis eller tilfeldigvis hadde rørt ved en død. Alle som på noen måte kom i berøring med døden, ble betraktet som seremonielt urene. Dette ble gjort for ettertrykkelig å innskjerpe hebreerne det faktum at døden kom som følge av synd og derfor er syndens representant. Den ene kvigen, den ene arken og den ene kobberslagen peker på en inntrykksfull måte frem til det ene store offer, Kristi offer.

Kvigen skulle være rød, et symbol på blodet. Den måtte være uten feil eller lyte og aldri ha båret åk. Her var igjen et forbilde på Kristus. Guds Sønn kom frivillig for å fullbyrde forsoningsverket. På ham hvilte det ikke noe forpliktende åk. Han var selvstendig og sto over enhver lov. Som Guds fornuftige utsendinger var englene under pliktens åk. Ikke noe personlig offer fra deres side kunne sone brøden hos falne mennesker. Bare Kristus var fri for lovens krav og kunne ta på seg å gjenløse den syndige slekt. Han hadde makt til å gi sitt liv og til å ta det igjen. «Han som, da han var i Guds skikkelse, ikke aktet det for et rov å være Gud lik.» Fil. 2, 6.

Men dette herlige vesen elsket den stakkars synderen og tok på seg en tjeners skikkelse for å dø for menneskets skyld. Jesus kunne ha blitt ved sin Fars høyre hånd og ha båret sin kongelige krone og sin kongedrakt. Men han valgte å bytte all sin rikdom, sin ære og himmelens herlighet med menneskenes fattigdom, sin høye stilling som anfører med Getsemanes redsler og med Golgatas ydmykelse og kvaler. Han ble en smertenes mann, vel kjent med sykdom, for at han ved lidelsens og blodets dåp kunne rensen og gjenløse en skyldig verden. «Se, jeg kommer» var den glade' overenskomst, «å gjøre din vilje, min Gud.» Sal. 40, 8. 9.

Offerkvigen ble ført utenfor leiren og slaktet på den mest imponerende måte. Slik led Kristus utenfor Jerusalems porter, for Golgata lå utenfor bymurene. Dette skulle vise at Kristus ikke døde bare for hebreerne, men for hele menneskeslekten. Han forkynner

overfor en fallen verden at han er kommet for å bli dens gjeløser, og han tilskynder alle til å ta imot den frelse han tilbyr dem. Etter at kvigen på den mest høytidelige måte var slaktet, tok presten, som var kledd i rene, hvite klær, blodet i sine hender mens det strømmet ut fra offerets hopp, og stenket det syv ganger i retning av tempelet. «Og da vi har en stor prest over Guds hus, så la oss trede frem med sanndru hjerte i troens fulle visshet, rensset på hjertene fra en ond samvittighet og tvettet på legemet med rent vann.» Heb. 10,21. 22.

Kvigens kropp skulle brennes til aske. Dette betegnet et helt og tilfredsstillende offer. Så ble asken samlet opp av en mann som ikke var besmittet ved berøring med en død, og lagt i et kar som inneholdt vann fra en rennende strøm. Denne rene, ubesmittede mannen tok så en kvist av sedertre med skarlagensfarget tøy og en bunt isop og stenket av karets innhold på teltet og det folk som var samlet. For å gjøre det grundig ble denne seremonien gjentatt flere ganger og ble utført som en renselse fra synd.

Etter at Kristus har utgytt sitt dyrebare blod, trer han i sin egen plettfrie rettferdighet slik inn på det hellige sted for å rensse helligdommen. Og der blir den skarlagensfargede strømmen innført i den tjenesten som hadde til hensikt å forlike Gud med menneskene. Noen betrakter kanskje slaktingen av kvigen som en seremoni uten betydning. Men den ble utført etter Guds befaling og innebærer en dyp mening, som ikke har mistet sin betydning i vår tid.

Presten brukte sedertre og isop, dyppet disse i renselsesvannet og stenket det på de urene. Dette var et symbol på Kristi blod som ble utgytt for å rensse oss fra moralske urenheter. At disse bestenkelse ble gjentatt så mange ganger, viser hvor grundig det verket må være som skal utføres for den angrende synder. Alt det han har, må bli helliget. Ikke bare bør hans egen sjel bli vasket ren og lutret, men han bør anstrenge seg for at hans familie, hans huslige gjøremål, hans eiendom og alt det han har, blir helliget til Gud.

Etter at teltet var blitt stenket med isop, ble det over døren hos dem som var rensset, skrever: «Jeg er ikke min egen, Herre, jeg er din.» Slik bør det være med den som bekjenner seg til å være rensset med Kristi blod. Gud krever ikke mindre nå enn han gjorde i gammel tid. I sin bønn antyder salmisten denne seremonien når han sier: «Rens meg fra synd med isop så jeg blir ren.» «Gud, skap i meg et rent hjerte, og forny en stadig ånd inneni meg!» «Gi meg igjen din frelses fryd, og opphold meg med en villig

ånd!» Sal. 51, 9.12.14.

Kristi blod er virksomt, men det må stadig bli brukt. Gud ønsker ikke bare at hans tjenere skal bruke de midlene han har betrodd dem, til hans ære, men han vil at de skal hellige seg selv til hans sak. Dersom dere, mine brødre, er blitt egenkjærlige, og dere holder tilbake fra Herren dersom dere med glede burde gi til hans tjeneste, trenger dere til en grundig bestenkning med blodet, slik at dere helliger dere selv og hele deres eiendom til Gud.

Kapittel 92

Villig lydighet

Abraham var en gammel mann da han fikk den overraskende befalingen fra Gud om at han skulle ofre sin sønn Isak som brennoffer. Abraham ble betraktet som en gammel mann endog i den da levende slekt. Ungdomsiveren hadde visnet bort. Det var ikke lenger lett for ham å tåle møye og å trosse farer. I sin ungdoms kraft kan et menneske møte stormen med stolt bevissthet om styrke og heve seg over nedstemmende forhold som ville få motet til å svikte senere i livet når han med vaklende trinn nærmer seg graven.

Men i sitt forsyn holdt Gud tilbake den siste og ytterst vanskelige prøven for Abraham helt til vekten av årene hvilte tungt på ham, og han lengtet etter hvile fra bekymring og strev. Herren talte til ham og sa: «Ta din sønn, din eneste, ham som du har så kjær, Isak, . . . og ofre ham der til brennoffer.» 1 Mos. 22, 2. Den gamle mannens hjerte sto stille av skrekk. Skulle han ha mistet en slik sønn på grunn av sykdom, ville det ha knust den ømme fars hjerte og bøyd hans hvithårede hode i sorg. Men nå får han beskjed om at han med egen hånd skal utgyte denne sønnens dyrebare blod. For ham så det ut til å være en fryktelig umulighet.

Men Gud hadde talt, og hans ord måtte lydes. Abraham var høyt oppe i årene, men det fritok ham ikke for plikten. Han grep troens stav, og med stum angst tok han sitt vakre barn i hånden og dro av sted for å lyde Guds ord. Den prektige gamle patriarken var menneskelig. Følelsene hans var som våre, og hans hengivenhet lignet vår. Han elsket gutten sin. Han var hans trøst i alderdommen, den som Herrens løfte var gitt til. .

Men Abraham stanset ikke for å spørre hvordan Guds løfter skulle kunne bli oppfylt hvis Isak ble ofret. Han tok ikke tid til å diskutere med sitt eget plagede hjerte, men fulgte den guddommelige befalingen bokstavelig helt til ordet kom nettopp da kniven skulle trenge inn i barnets skjelvende legeme: «Legg ikke hånd på gutten. . . . For nå vet jeg at du frykter Gud, siden du ikke har spart din eneste sønn for min skyld.» 1 Mos. 22, 12.

Denne store troshandlingen er skrevet ned på bladene i den hellige historie for å stråle ut over verden som et opphøyet eksempel helt til tidens ende. Abraham ba ikke om at hans høye alder måtte fritta ham for å lyde Gud. Han sa ikke: «Mine hår er grå, min manndomsstyrke er forsvunnet. Hvem skal trøste mitt hensyknende liv når Isak ikke er mer? Hvordan skal en gammel far kunne utgyte sin eneste sønns blod?» Nei, Gud hadde talt, og mennesket må lyde uten å tvile, knurre eller gi opp på veien.

Vi trenger Abrahams tro i våre menigheter i dag, til å lyse opp i mørket som samler seg omkring dem, utelukker Guds kjærlighets herlige sollys og forkrøpler åndelig vekst. Alderen vil aldri kunne fritta oss for å lyde Gud. Vår tro bør bli fruktbar på gode gjerninger, for uten gjerninger er troen død. Hver plikt som blir utført, hvert offer som blir brakt i Jesu navn, bringer en overmåte stor lønn. I selve plikthandlingen taler Gud og gir sin velsignelse. Han krever av oss en fullstendig overgivelse av våre evner. Sinn og hjerte, hele vårt vesen må vi overlate til ham. I motsatt fall oppnår vi ikke å bli sanne kristne.

Ikke noe som kan gi menneskene evig rikdom, har Gud holdt tilbake fra dem. Han har dekket jorden med skjønnhet og utstyrt den til deres bruk og bekvemmelighet i deres timelige liv. Han har gitt sin Sønn i døden for å gjeløse en verden som var falt som følge av synd og dårskap. En så uforlignelig kjærlighet og et så umåtelig offer krever vår strengeste lydighet, vår helligste kjærlighet og vår ubegrensede tro. Men alle disse dyder, selv om de er åpenbart i sin fulleste utstrekning, vil aldri kunne bli likestilt med det store offer som ble gjort for oss.

Ubetinget lydighet

Gud krever villig og ubetinget lydighet mot alle sine lover. Men menneskene sover, eller de er lammet av forførelser fra Satan, som antyder unnskyldninger og utflukter og overviner deres skrupler ved å si, slik som han sa til Eva i hagen: «I skal visselig ikke dø.» 1 Mos. 3,4. Ulydighet fører ikke bare til at hjerte og samvittighet hos den skyldige blir forherdet, men bidrar til å ødelegge troen hos andre. Det som de til å begynne med syntes var helt galt, vil etter hvert komme til å se annerledes ut fordi de stadig har det foran seg helt til de til sist tviler på at det virkelig er synd, og ubevisst faller de i den samme villfarelsen.

Gjennom Samuel ga Gud Saul ordre om å dra ut og slå amalekittene og

fullstendig ødelegge alt som tilhørte dem. Men Saul lød bare delvis denne ordren. Han ødela det dårlige blant kveget, men skånte det beste og sparte den ugudelige kongen. Dagen etter møtte han profeten Samuel og hilste ham med den smigrende selvrosen: «velsignet være du av Herren! Jeg har holdt meg etter Herrens ord.» Men profeten svarte øyeblikkelig: «Hva er da dette for en breken av småfe som lyder for mine ører, og hva er det for brøl av storfe jeg hører?» 1 Sam. 15, 13. 14.

Saul ble forvirret og søkte å riste ansvaret av seg ved å si: «De har ført dem med fra amalekittene; for folket sparte det beste av småfeet og av storfeet for å ofre det til Herren din Gud; men resten har vi slått med bann.» Vers 15. Samuel irettesatte nå kongen og minnet ham om Guds uttrykkelige befaling med ordre om å ødelegge alt som tilhørte Amalet. Han viste ham hans overtredelse og erklærte at han hadde vært ulydig mot Herren. Men Saul ville ikke innrømme at han hadde gjort noe galt. Han unnskyldte på ny sin synd og fremholdt at han hadde skånt det beste av kveget for å ofre det til Herren.

Samuel ble sorgtyngnet i sitt hjerte fordi Saul fortsatt nektet å innse og bekjenne sin synd. Sørgmodig spurte han: «Har vel Herren likeså meget behag i brennoffer og slaktoffer som i lydighet mot Herrens ord? Nei, lydighet er bedre enn slaktoffer, hørsomhet bedre enn fett av værer; for gjenstridighet er ikke bedre enn trolldomsynd, og trossighet er som avgudsdyrkelse. Fordi du har forkastet Herrens ord, har han forkastet deg, så du ikke skal være konge.» 1 Sam. 15,22.23.

Farlig å utsette

Når vi ser plikten i øynene, bør vi ikke utsette å etterkomme dens krav. En slik utsettelse gir tid til tvil. Vantro sniker seg inn, dømmekraften blir villedet og forstanden formørket. Til slutt vil irettesettelsene fra Guds Ånd ikke kunne nå inn i hjertet hos den som er forført, den som er blitt så forblindet at han mener de ikke sikter til ham eller kan brukes i hans tilfelle.

Den kostbare prøvetiden løper forbi; og bare få innser at de har fått den i den hensikt at de skal berede seg for evigheten. De gygne timene blir kaster bort og brukt til timelige sysler, til fornøyer og åpenbar synd. Guds lov blir ringeaktet og glemt. Men likevel er hvert eneste bud bindende. Hver overtredelse vil bringe sin straff. Lysten til verdslig vinning fører til at sabbaten blir vanhelliget. Men kravet i denne hellige lov er

ikke opphevet eller svekket. Guds befaling angående dette punkt er klar og urokkelig. Han har ugjenkallelig forbudt oss å arbeide på den syvende dag. Han har satt den til side som en dag helliget til ham.

Mange er de hindringer som ligger i veien for dem som ønsker å vandre i lydighet mot Guds bud. Det er sterke og listige innflytelser som binder dem til skikkene i verden. Men Herrens kraft kan slite disse lenkene av. Han vil ta vekk hver hindring for sine trofastes føtter eller gi dem styrke og mot til å overvinne enhver vanskelighet når de alvorlig ber om hjelp. Alle hindringer skal vike når vi oppriktig ønsker og anstrenger oss for å gjøre Guds vilje, hva det enn måtte koste selvet, ja, selv om livet måtte ofres. Stråler fra himmelen vil lyse opp mørket for dem som under prøvelse og vanskelighet går fremad mens de ser hen til Jesus som troens begynder og fullender.

I fordums tider talte Gud til menneskene ved profeters og apostlers munn. I disse dager taler han til dem ved sin Ånds vitnesbyrd. Det har aldri vært en tid da Gud underviste sitt folk mer alvorlig enn han nå underviser dem om sin vilje og om hvordan han vil at de skal gå frem. Men vil de dra nytte av hans undervisning? Vil de ta imot hans tilrettevisning og gi akt på hans advarsler? Gud er ikke tilfreds med en delvis lydighet. Han vil ikke godkjenne noe kompromiss med selvet.

Kapittel 93

Kritikk mot dem som bærer byrder

Menigheten lider av mangel på uegennyttige kristelige arbeidere. Hvis slike som ikke er i stand til å motstå fristelse og som er for svake til å stå alene, ville holde seg borte fra -, ville det være en meget renere åndelig atmosfære på dette sted. De som lever på skolmene av andres feil og mangler, og som samler på smittestoffet fra forsømmelser og feilgrep hos sine nærmeste, og slik gjør seg selv til menighetens renovatører, er ingen fordel for det samfunn de utgjør en del av, men er en virkelig byrde for de omgivelser de trenger seg inn i.

Det menigheten trenger, er ikke byrder, men alvorlige arbeidere, ikke kritiker, men slike som kan bygge opp Sion. Det er virkelig behov for misjonærer i det store hjerte av virksomheten -- menn som vil holde skansen, være urokkelige i å forsvare æren hos dem som Gud har satt i spissen for sitt verk, og som vil gjøre sitt ytterste for å støtte saken i alle dens grener, selv om de må ofre av sine egne interesser og sitt liv om så skulle kreves. Men det ble vist meg at det er få som har sannheten vevet inn i selve sjelen og som kan tåle Guds ransakende prøvelse. Det er mange som har fått tak i sannheten, men sannheten har ikke fått tak i dem slik at den har kunnet forvandle deres hjerter og rense dem fra all egennytte. Det er dem som har kommet til -- for å hjelpe til i virksomheten, sa vel som mange av de eldre medlemmene, som får et fryktelig regnskap å gjøre opp med Gud for den hindringen de har vært for verket på grunn av deres egenkjærlighet og mangel på helligelse i sitt liv.

Religion har ingen frelsende kraft hvis karakteren hos dem som bekjenner seg til den, ikke svarer til deres bekjennelse. Gud har i sin nåde gitt stort lys til sitt folk i -. Men Satan har en oppgave å fullføre, og han setter sin kraft inn med største styrke i det store hjertet i virksomheten. Han griper menn og kvinner som er egoistiske og uinnvidde, og gjør dem til vektere som skal vokte over Guds trofaste tjenere, dra deres handlinger, deres ord og deres motiver i tvil og kritisere og knurre over deres irettesettelser og advarsler. Ved hjelp av dem skaper han mistenksomhet og misunnelse og søker å svekke frimodigheten hos de trofaste, å behage de vanhellige og å ødelegge det arbeid Guds tjenere utfører.

Følgen av kritikk

Satan har hatt stor makt over foreldres sinn gjennom deres udisiplinerte barn. Forsømmelighet er en synd som står skrevet mot mange sabbatsholdende foreldre. Snakkens og sladderens ånd er et av Satans særlige midler til å så strid, til å skille venner og til å undergrave troen på riktigheten av våre standpunkter hos mange troende. Brødre og søstre er altfor villige til å snakke om de feil og mangler som de mener finnes hos andre, og særlig hos dem som modig har båret frem de budskaper med irrettesettelser og advarsler som Gud har gitt dem.

Barna til disse klagere lytter med åpne ører og suger inn misnøyens gift. I sin blindhet lukker de på den måten igjen de dørene som fører inn til barnas hjerter. Hvor mange familier det er som krydrer sine daglige måltider med spørsmål og tvil! De kritiserer karakteren hos sine venner sønder og sammen og serverer dem som en lekker dessert. En kostelig sladderhistorie blir sendt rundt bordet med bemerkninger ikke bare fra de voksne, men også fra barna. Slik vanærer de Gud. Jesus sa: «Hva I har gjort mot en av disse mine minste brødre, det har I gjort imot meg.» Matt. 25, 40. Det er derfor Kristus de nedsetter og snakker vondt om når de baktaler hans tjenere.

Navnene til Guds utvalgte tjenere er blitt behandlet med uærbødighet og i noen tilfelle med fullkommen forakt av visse personer som har plikt på seg til å understøtte dem. Barna har ikke unngått å høre foreldrenes uærbødige bemerkninger angående de alvorlige irrettesettelser og formaninger som Guds tjenere har kommet med.

De har forstått de hånlige vittigheter og nedsettende uttalelser som tid etter annen har lydt i deres ører, og det har gjort sitt til at hellige og evige interesser i deres bevissthet har kommet til å stå på samme trinn som alminnelige verdslige gjøremål. Hvilket arbeid disse foreldre utfører ved å gjøre barna til vantro mennesker endog i deres barndom! Det er på den måten barna blir opplært til å være uærbødige og til å sette seg opp mot himmelens irrettesettelse av synd.

Hvor slike onder finnes, må åndelig forfall uunngåelig få overtaket. Slike foreldre er forblindet av fienden og undrer seg over at barna deres er så tilbøyelige til å bli vantro og til å tvile på Bibelens sannhet. De undrer seg over at det er så vanskelig å påvirke dem med moralsk og religiøs innflytelse. Hvis de hadde et klart åndelig syn, ville de snart oppdage at denne sørgelige tilstanden er følgen av deres egen innflytelse i

hjemmet. Den er frukten av deres misunnelse og mistillit. Slik blir mange opplært til vantro i familiekretsen hos bekjennende kristne.

Det er mange som finner en særlig glede i å drøfte og dvele ved virkelige eller innbilte mangler hos dem som bærer tunge ansvar i forbindelse med institusjonene innenfor Guds verk. De overser det gode som er blitt utført, og de fordelene som er oppnådd som resultat av vanskelig arbeid og urokkelig hengivenhet for saken. De fester sin oppmerksomhet ved et eller annet tilsynelatende feilgrep, et eller annet som etter at det er gjort og følgene har vist seg, etter deres mening kunne ha vært gjort på en bedre måte og med langt bedre resultater. Sannheten er imidlertid at hvis det var blitt overlatt til dem å gjøre arbeidet, ville de enten ha nektet å foreta seg noe under de foreliggende nedstemmende forhold, eller de ville ha administrert med større uforsiktighet enn det som nå er blitt gjort av dem som fulgte Guds forsyns anvisning og utførte arbeidet. Men disse ustyrlige, snakkesalige menneskene fester seg ved de mer ubehagelige sider av verket, på samme måte som mosen klynger seg til ujevnhetene i fjellet. Slike mennesker er åndelige dverger som stadig fester seg ved andres mangler og feil. Moralsk sett er de ikke i stand til å vise gode og edle handlinger, uegennyttige anstrengelser, sant heltemot og selvoppofrelse. De blir ikke edlere og mer høysinnet i sitt liv og i sine forhåpninger, mer edelmodige og kloke i sine forestillinger og planer. De utvikler ikke den nestekjærligheten som burde kjennetegne en kristens liv. De blir mer og mer degenerert for hver dag og blir mer innskrenket i sin fordom og synsmåte. Smålighet er deres element, og den atmosfæren som omgir dem, er giftig for fred og lykke.

Kristne bør være forsiktige med sine ord. De bør aldri bringe ufordelaktige rykter fra en av deres venner til en annen, særlig ikke hvis de vet om at det er en mangel på enighet mellom dem. Det er stygt å gi uttrykk for eller å antyde at en vet en hel del om denne venn eller denne bekjente, som andre ikke kjenner noe til. Slike antydninger går videre og gjør mer ufordelaktig inntrykk enn om en åpent snakker om kjensgjerningene uten å overdrive. Hvor stor skade Kristi menighet har vært gjenstand for av slike ting! Den inkonsekvente, uforsiktige handlemåten fra medlemmenes side har gjort den helt kraftløs. Tillit er blitt forrådt av medlemmer i samme menighet, og likevel hadde de skyldige ikke i tanke å gjøre noe galt. Mangel på visdom til å velge samtaleemner har gjort stor skade.

Samtalen bør gjelde åndelige og guddommelige emner. Men slik har det ikke vært. Hvis omgangen med kristne venner for det meste har vært brukt til utvikling av

hjerter og sinn, ville det ikke være noen anger etterpå. En ville kunne se tilbake på sammenkomsten med en behagelig tilfredshet. Men hvis timene blir brukt til lett, sindig og tom tale, og den kostbare tiden blir brukt til å sønderlemme andres vandel og karakter, vil det vennskapelige samværet vise seg å bli en kilde til det som er vondt, og deres innflytelse vil bli en duft av død til død. -*

Vi må ikke tillate forviklinger og skuffelser å ete seg inn i våre sjeler og gjøre oss irritable og utålmodige. La det ikke være noen strid, noen ond tanke eller ond tale, for at vi ikke skal synde mot Gud. Min bror, hvis du åpner ditt hjerte for avindsyke og ond mistanke, kan den Hellige Ånd ikke bli hos deg. Søk den fylden som er i Kristus. Arbeid etter hans retningslinjer. La hver tanke, hvert ord og hver handling åpenbære ham. Du trenger til daglig å bli døpt med den kjærlighet som i apostlenes dager gjorde dem alle til ett. Denne kjærlighet bringer helse til legeme, sinn og sjel. Omgj din sjel med en atmosfære som vil styrke det åndelige liv. Gjør altfor å utvikle tro, håp, frimodighet og kjærlighet. La Guds fred råde i ditt hjerte.

Herren lever og regjerer. Snart vil han reise seg i sin majestet og fryktelig ryste jorden. Et særskilt budskap skal nå bæres ut, et budskap som skal trenge gjennom det åndelige mørke og overbevise og omvende sjeler. «Skynd deg, fly for ditt liv!» er det kallet som skal lyde til dem som lever i synd. Vi må nå gå frem med største alvor. Vi har ikke et øyeblikk å kaste bort på kritikk og anklage. De som før har gjort det, bør falle på sine knær i bønn og vokte seg for å stille sine egne ord og planer i stedet for Guds ord og planer. .

Guds befalinger er hellige

Høyt aktede bror K

I januar 1875 ble det vist meg at det er hindringer i veien for åndelig fremgang i menigheten. Guds Ånd blir bedrøvet fordi det er urett i manges hjerter og liv. Den troen de bekjenner seg til, stemmer ikke med deres gjerninger. Jehovas hellige hviledag blir ikke holdt slik den bør holdes. Hver uke blir Gud ranet ved et eller annet inngrep på yttergrensene av hans hellige tid, og de timene som skulle ha vært viet til bønn og betraktning, blir brukt til verdslige gjøremål.

Gud har gitt oss sine bud, ikke bare for at vi skal tro på dem, men for at vi skal lyde dem. Da den store Jehova hadde lagt grunnvollen til jorden og hadde kledd hele verden med skjønnhet og fylt den med det som var nyttig for menneskene -- da han hadde skapt alle under på land og i hav -- innstiftet han sabbatsdagen og gjorde den hellig. Gud velsignet og helliget den syvende dag fordi han på den hvilte fra hele sin underfulle skapergjerning. Sabbaten ble til for menneskene, og han vil at de skal avstå fra sitt arbeid på den dag, slik som han selv hvilte etter sitt arbeid i de seks skapelsesdagene.

Når de som respekterer Jehovas bud, har fått lys angående det fjerde bud i dekalogen, vil de lyde det uten å spørre om det er praktisk mulig eller behagelig å vise en slik lydighet. Gud skapte mennesket i sitt bilde og ga det et eksempel på hvordan det skulle holde den syvende dagen hellig, den dagen han helliget og gjorde hellig. Hans hensikt var at menneskene på den dagen skulle tilbe ham og ikke være opptatt med noen verdslige sysler. Ingen som unnlater å ta hensyn til det fjerde bud etter at de er blitt opplyst angående sabbatens krav, kan bli betraktet som «skyldige i Guds øyne.

Bror K, du erkjenner Guds krav om hvordan sabbaten skal holdes hellig, men dine handlinger svarer ikke til den troen du bekjenner. Du stiller din innflytelse på de vantro side, for så vidt som du overtrer Guds lov. Når dine timelige forhold synes å kreve oppmerksomhet, overtrer du det fjerde bud uten samvittighetsnag. Det å holde Guds lov gjør du avhengig av hva som er beleilig for deg. Du viser lydighet eller

ulydighet etter som din forretning krever, eller etter som det passer din tilbøyelighet. Det er ikke å ære sabbaten som en hellig innstiftelse. Du bedrøver Guds Ånd og vanærer din Gjenløser når du går frem på en slik uforsvarlig måte.

En delvis lydighet ikke nok

Det at du delvis holder sabbatsloven, blir ikke godkjent av Herren. Det har en dårligere virkning på synderes sinn enn om du ikke bekjente deg til å holde sabbaten. De innser at ditt liv motsier din tro, og de mister tilliten til kristendommen. Herren mener det han sier, og menneskene kan ikke ustraffet sette hans påbud til side. Eksempelet fra Adam og Eva i Edens hage bør være en tilstrekkelig advarsel til oss mot enhver ulydighet mot den guddommelige lov. Den synden våre første foreldre begikk da de hørte på fiendens lokkende fristelse, brakte skyld og sorg over verden og førte til at Guds Sønn forlot de kongelige boliger i himmelen og inntok en ydmyk plass på jorden. Han ble utsatt for hån, han ble forkastet og korsfestet nettopp av dem han kom for å velsigne. Hvor uhyre meget den kostet, denne ulydigheten i Edens hage! Himmelen ble ofret for å frelse menneskene fra straffen for deres forbrytelse.

Gud vil ikke gå lettere over noen overtredelse av hans lov nå enn han gjorde den gangen han uttalte dommen over Adam. Verdens Frelser hever sin røst til protest mot dem som betrakter de guddommelige bud likegyldig og overflatisk. Han sa: «Derfor, den som bryter et eneste av disse minste bud og lærer menneskene således, han skal kalles den minste i himlenes rike; men den som holder dem og lærer andre dem, han skal kalles stor i himlenes rike.» Matt. 5, 19. Vårt liv er en lærdom som enten går helt inn for sannheten eller går helt imot den. Dersom dine gjerninger synes å forsvare overtrederen i hans synd, og dersom din innflytelse støtter overtredelsen av Guds bud, er du ikke bare selv skyldig, men til en viss grad er du ansvarlig for de følgende villfarelser hos andre.

I selve begynnelsen av det fjerde bud sa Gud: «Kom i hu», for han visste at menneskene i sine mangfoldige bekymringer og forviklinger ville bli fristet til å unnlate å oppfylle fullt ut lovens krav, eller de ville under trykket av sine timelige gjøremål glemme dens hellige betydning. «I seks dager skal du arbeide og gjøre all din gjerning» (2 Mos. 20, 9) -- utføre livets alminnelige sysler til timelig fordel eller glede. Disse ord er ganske tydelige, og ingen kan ta feil.

Bror K, hvordan tør du våge å overtre et så høytidelig og viktig bud? Har Herren gjort et unntak som kan frigjøre deg fra den loven han har gitt hele verden? Blir dine overtredelser utelatt i regnskapsboken? Har han gått med på å unnskyldte din ulydighet når folkeslagene skal stå frem for ham til dom? Du må ikke et øyeblikk bedra deg selv med den tanken at din synd ikke vil bringe sin fortjente straff. Dine overtredelser vil bli hjemsøkt med kjeppen fordi du har lyset, men har handlet i åpenbar strid med det. «Den tjener som kjente sin herres vilje og ikke stelte til eller satte i verk det han ville, han skal få mange slag.» Luk. 12,47.

Gud bar gitt menneskene seks dager der de kan gjøre sitt eget arbeid og utføre de alminnelige sysler i livet. Men han gjør krav på en dag som han har satt til side og helliget. Han gir den til menneskene som en dag da de kan hvile fra arbeid og gi seg over til gudsyndyrkelse og til å utvikle sitt åndelige liv. Hvilken opprørende voldshandling det er for et menneske å stjele den eneste dagen Jehova har helliget, og bruke den til sine egne egoistiske formål!

For dødelige mennesker er det det groveste vågestykke å driste seg til å gå på akkord med den Allmektige for å kunne beskytte sine egne små, timelige interesser. Det at en ved visse anledninger bruker sabbaten til verdslige gjøremål, er liksom hensynsløs overtredelse av loven som helt å forkaste den. Det er å gjøre Herrens bud til en sak som er avhengig av det som passer en. «Jeg, Herren din Gud, er en nidkjær Gud» lyder det som en torden fra Sinai. 2 Mos. 20, 5. Ingen delvis lydighet, ingen splittet interesse blir godkjent av ham som erklærer at fedrenes misgjerninger vil bli hjemsøkt på barn inntil tredje og fjerde ledd, dem som hater ham, og han vil vise miskunnhet i tusen ledd mot dem som elsker ham og holder hans bud. Det er ingen bagatell å rane fra en nabo, og dypt er det brennemerket som sitter på den som blir funnet skyldig i en slik handling. Likevel kan den som ville ha avsky for å bedra et menneske, uten skamfølelse rane fra sin himmelske far den tiden han har velsignet og satt til side til et særlig formål.

Kjære bror, du arbeider i strid med den troen du bekjenner, og den eneste unnskyldningen du har, er at du ynkelig påberoper deg av hva som er beleilig. Guds tjenere i fortiden ble kalt til å gi sitt liv for å hevde sin tro. Din fremgangsmåte stemmer dårlig overens med de kristne martyrs handlemåte. De led hunger og tørst, pinsler og død heller enn å gi avkall på sin religion eller oppgi sannhetens prinsipper.

Tro og lydighet

Det er skrevet: «Hva nytter det, mine brødre, om en sier at han har tro, når han ikke har gjerninger? Kan vel troen frelse ham?» Jak. 2, 14. Hver gang du arbeider med dine hender på sabbaten, fornekter du faktisk din tro. De hellige skrifter lærer oss at tro uten gjerninger er død, og at det vitnesbyrd en avlegger i sitt liv, forteller verden om en er tro eller ikke mot sin bekjennelse. Din fremgangsmåte nedsetter Guds lov i dine verdslige venners aktelse. Den sier til dem: «Du kan lyde budene, eller du kan la det være. Jeg tror at Guds lov på en måte er bindende for menneskene, men når alt kommer til alt, er Herren ikke så nøye når det gjelder strengt å holde dens forskrifter. En leilighetsvis overtredelse blir ikke så strengt hjemsøkt fra hans side.»

Mange som overtrer sabbaten, unnskylder seg med å vise til ditt eksempel. De hevder at hvis en så god mann som tror at den syvende dag er sabbat, kan utføre verdslig arbeid på den dagen, når forholdene synes å kreve det, så kan de i sannhet også uten fordømmelse gjøre det samme. Mange sjeler vil stå frem for deg i dommen og bruke din innflytelse som unnskyldning for sin ulydighet mot Guds lov. Selv om dette ikke vil være noe forsvar for deres synd, vil det være et fryktelig vitnesbyrd imot deg.

Gud har talt, og det er hans mening at menneskene skal lyde. . Han spør ikke om det passer dem å gjøre det. Livets og herlighetens Herre tok ikke hensyn til om det var bekvemt eller behagelig da han forlot sin høye stilling som anfører for å bli en smertens og sorgens mann og påtok seg vanære og død for å utfri menneskene fra følgene av deres ulydighet. Jesus døde, ikke for å frelse menneskene i deres synder, men fra deres synder. Menneskene skal forlate sin villfarende vei for å følge Kristi eksempel, ta sitt kors opp og følge ham, fornekte seg selv og lyde Gud, hva det enn måtte koste.

Jesus sa: Ingen kan tjene to herrer; for han vil enten hate den ene og elske den andre, eller holde seg til den ene og forakte den andre; I kan ikke tjene Gud og mammon.» Matt. 6, 24. Dersom vi et Guds tro tjenere, bør det ikke være noe spørsmål i vårt sinn om vi skal lyde hans bud eller rådspørre våre timelige interesser. Hvis de som tror på sannheten, ikke blir holdt oppe av sin tro i disse forholdsvis fredelige tider, hva skal da holde dem oppe når den store prøven kommer og befalingen går ut mot alle dem som ikke vil tilbe dyret og dets bilde og ta dets merke på sin panne eller på sin hånd? Den høytidelige stunden er ikke langt borte. I stedet for å bli svake og ubesluttsomme bør Guds folk nå samle styrke og mot til trengselstiden.

Jesus, vårt store eksempel, lærte oss i sitt liv og i sin død den strengeste lydighet. Han døde, den rettfærdige for de urettferdige, den uskyldige for de skyldige, for at Guds lovs ære kunne bli bevart uten at menneskene gikk fullstendig til grunne. Synd er overtredelse av loven. Dersom Adams synd førte til en så usigelig elendighet og krevde oppofrelsen av Guds kjære Sønn, hva skal da straffen bli for dem som ser sannhetens lys og gjør det fjerde budet i Herrens lov til intet?

Omstendigheter ingen unnskyldning

Omstendighetene gir ikke noen rett til å arbeide på sabbaten av hensyn til timelig vinning. Dersom Gud unnskylder en mann, kan han unnskyld alle. Hvorfor kan ikke bror L, som er en fattig mann, arbeide på sabbaten for å tjene til sitt opphold når han slik bedre ville kunne underholde sin familie? Hvorfor kan ikke andre brødre, eller vi alle sammen, holde sabbaten bare når det faller oss passende å gjøre det? Røsten fra Sinai gir svaret: «Seks dager skal du arbeide og gjøre all din gjerning. Men den syvende dag er sabbat for Herren din Gud.» 2 Mos. 20, 9, 10.

Overtredelser begått av slike som tror på sannheten, bringer stor svakhet over menigheten. De er anstøtsstener på synderes vei og hindrer dem i å komme til lyset. Bror, Gud kaller deg til å komme helt over på hans side og la dine gjerninger vise at du gir akt på hans forskrifter og holder sabbaten ukrenket. Han byr deg våkne opp og gjøre din plikt og være tro i de ansvar som hviler på deg. Disse høytidelige ordene blir rettet til deg: «Når du holder din fot tilbake fra sabbaten, så du ikke driver ditt yrke på min hellige dag, og du kaller sabbaten en lyst, kaller Herrens hellige dag ærverdige, og du ærer den, så du ikke gå dine egne veier, ikke gjør din gjerning eller fører tomt snakk -- da skal du glede deg i Herren, og jeg vil la deg fare frem over landets høyder og la deg nyte Jakobs, din fars arv; for Herrens munn har talt.» Es. 58, 13.14.

Som mange av våre brødre holder du på å bli innviklet med overtredere av Guds lov, ser tingene i samme lys som de gjør, og faller i deres villfarelser. Med sine straffedommer vil Gud hjemsøke dem som bekjenner seg til å tjene ham, men som i virkeligheten tjener mammon. De som av hensyn til personlige fordeler setter seg ut over Herrens uttrykkelige påbud, samler ulykke over seg selv i fremtiden. Menigheten i -- bør nøye undersøke om de liksom jødene har gjort Guds tempel til en handelsbod. Kristus sa: «Det er skrevet: Mitt hus skal kalles et bedehus. Men I gjør det til en

røverhule.» Matt. 21,13.

Er ikke mange blant vårt folk i ferd med å falle i den synden å ofre sin religion for verdslig vinnings skyld, idet de bevarer gudfryktighetens skinn mens hele deres sinn er opptatt med timelige interesser? Vi må sette Guds lov foran alt annet og lyde den etter ånd og bokstav. Dersom Gud ord, som ble talt med fryktinngytende høytidelighet fra det hellige berg, blir betraktet med likegyldighet, hvordan skal da hans Ånds vitnesbyrd bli mottatt? De som er så formørket i sitt sinn at de ikke kan innse autoriteten i de budene Herren selv har gitt menneskene, kan bare ta imot lite godt fra et svakt redskap som han har utvalgt til å undervise sitt folk.

Alderen ingen unnskyldning

Din alder fritar deg ikke fra å være lydige mot de guddommelige befalinger. Abraham ble hardt prøvd i sin høye alderdom. Herrens ord forekom den hardt hjemsøkte gamle mannen fryktelige og unødvendige, men han tvilte aldri på rettferdigheten av dem eller nølte med å vise lydighet. Han kunne ha påberopt seg at han var gammel og svak, og at han ikke kunne ofre sin sønn som var hans livs glede. Han kunne ha minnet Herren om at hans påbud var i strid med de løfter han hadde fått angående denne sønnen. Men Abrahams lydighet var fri for knurr og bebreidelse. Hans tillit til Gud var absolutt.

Abrahams tro bør være et forbilde for oss. Men hvor få det er som tålmodig vil holde ut den enkle prøven å bli irettesatt for de synder som stiller deres evige velferd i fare! Hvor få der er som tar imot irettesettelse med ydmykhet og høster gagn av det! Guds krav på vår tro, vår tjeneste, vår hengivenhet, bør vi imøtekomme glade og villige. Vi står i en grenseløs gjeld til Herren og bør uten å nøle fylle det minste av hans krav. Det er ikke nødvendig å tre hele den moralske lov under føtter for å bli en lovbrøyer. Hvis vi overtrer ett bud, blir vi overtredere av hele den hellige lov. Men ønsker vi å holde loven i sannhet, må vi strengt holde hvert bud som Gud har pålagt oss.

Guds stadige omsorg

Gud tillot sin egen Sønn å gå i døden for å lide straffen for overtredelse av loven. Hvordan vil han da gå frem mot dem som tross alt dette våger seg ut på ulydighetens vei etter at de har fått sannhetens lys? Menneskene har ingen rett til å påberope seg sitt

behag eller sine ønsker i denne saken. Gud vil sørge for dem. Han som mettet Elias ved bekken ved å gjøre en ravn til sitt sendebud, vil ikke tillate at hans trofaste mangler mat.

Frelseren spurte sine disipler, som var trykket av fattigdom, hvorfor de var engstelige og bekymret for hva de skulle spise, eller hva de skulle kle seg med. Han sa: «Se til himmelens fugler: De sår ikke, de høster ikke, de samler ikke i lader, og eders himmelske Fader før dem likevel. Er ikke I meget mer enn de?» Matt. 6, 26. Han pekte på de vakre blomstene som en guddommelig hånd hadde dannet og farget, og sa: «Hvorfor er I bekymret for klærne? Akt på liljene på marken, hvorledes de vokser: de arbeider ikke, de spinner ikke; men jeg sier eder: Enn ikke Salomo i all sin herlighet var kledd som en av dem. Men kler Gud således gresset på marken, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, skal han da ikke meget mer kle eder, I lite troende?» Vers 28-30.

Hvor er troen hos Guds folk? Hvorfor er de så vantro og har så liten tillit overfor ham som sørger for deres behov og oppholder dem ved sin kraft? Herren vil prøve troen hos sitt folk. Han vil sende trusler som skal bli etterfulgt av trengsler hvis disse advarslene ikke blir aktet på. Han vil avbryte syndens skjebnesvangre dvale hva det enn skal koste dem som har veket av fra sin troskap mot ham, og vekke dem til å forstå sin plikt.

Min bror, din sjel må bli opplivet og din tro forøkt. Så lenge har du under et eller annet påskudd unnskyldt din ulydighet, slik at samvittigheten din er blitt dysset til ro og ikke lenger minner deg om dine villfarelser. I så lang tid har du fulgt din egen bekvemmelighet når det gjelder å holde sabbaten, at ditt sinn er blitt uimottagelig for inntrykk angående din ulydighet. Likevel har du ikke noe mindre ansvar, for du har selv brakt deg i denne stillingen. Begynn straks å lyde de guddommelige bud og sett din lit til Gud. Vekk ikke hans vrede for at han ikke skal hjemsøke deg med fryktelig straff. Vend tilbake til ham før det er for sent, og få forlatelse for dine overtredelser. Han er rik på miskunnhet. Han vil gi deg sin fred hvis du kommer til ham i ydmyk tro.

Kapittel 95

Beredelse for Kristi komme

I det synet jeg nylig fikk i Battle Creek under vårt store leirmøte, så jeg hvilken fare det er for at vi som et folk skal bli oppslukt av verden i stedet for å bli likedannet med Kristi bilde, Vi er nå på selve grensen til den evige verden, Men sjelefienden har til hensikt å få oss til å utsette tiden for avslutningen til en fjern fremtid, Satan vil på enhver mulig måte angripe dem som bekjenner seg til å være Guds lovlydige folk, og som venter på Frelserens annet komme i himmelens skyer med kraft og stor herlighet, Han vil få så mange som mulig til å utsette den dagen og til i sin ånd å ligne verden og etterligne dens skikker, Jeg ble bekymret da jeg så at verdens ånd hersket i hjerte og sinn hos mange som høylytt bekjenner seg til sannheten. De nærer egenkjærlighet og følger sine egne lyster. Men sann gudsfrykt og usvikelig rettskaffenhet oppelsker de ikke.

Guds engel pekte på dem som bekjenner seg til sannheten, og gjentok med høytidelig stemme disse ordene: «Men vakt eder at ikke eders hjerte noen tid tynges av rus og svir og timelige bekymringer, så hin dag kommer uventet over eder som en snare! for den skal komme over alle dem som bor over den hele jord. Men våk hver tid og stund, og be, så I kan være i stand til å unnfly alt dette som skal komme, og til å bli stående for Menneskesønnen!» Luk. 21 34-36.

Når vi tenker på hvor kort tiden er, bør vi som et folk våke og be og ikke i noe tilfelle la oss lede vekk fra den høytidelige oppgaven å berede oss for den store begivenheten som forestår. Fordi tiden tilsynelatende trekker ut, er mange blitt uforsiktige og likegyldige med sine ord og handlinger. De vet ikke at de er i fare, og innser eller forstår ikke Guds miskunnhet når han forlenger deres prøvetid for at de må få anledning til å danne en karakter for det fremtidige, evige liv. Hvert øyeblikk har den aller største verdi. Tid blir gitt dem, ikke for at de skal bruke den til å tenke på sin egen makelighet og på å bli boende på jorden, men for at de skal bruke den til å overvinne enhver mangel i sin karakter, slik at de ved sitt eksempel og sine personlige bestrebelser kan hjelpe andre til å se hellighetens skjønnhet. Gud har et folk på jorden som i tro og hellig forhåpning gransker i bokrullen de profetier som hurtig blir oppfylt, De søker å rense sine sjeler i lydighet mot sannheten for at de ikke skal være blant dem som

mangler bryllupskledningen når Kristus blir åpenbart.

Følgen av å fastsette tiden

Mange som har kalt seg adventister, har vært tidsbestemmere. De har fastsatt det ene tidspunkt etter det andre for Kristi komme. Men følgen har vært at det gang på gang har slått feil. Det nøyaktige tidspunkt for vår Herres komme blir erklært å ligge utenfor dødelige menneskers kunnskap. Ikke engang englene, som tjener dem som skal arve frelse, kjenner dag eller time. «Men hin dag og time vet ingen, ikke engang himmelens engler, men alene min Fader.» Matt. 24, 36. Fordi de tidspunktene som flere ganger er blitt fastsatt, er passert, er verden i en mer avgjort tilstand av vantro enn noen gang før når det gjelder Kristi nær forestående komme. Menneskene ser med forakt på nederlaget for dem som ville fastsette et bestemt tidspunkt. Og fordi menneskene slik er blitt bedratt, vender de seg bort fra den sannheten som er støttet av Guds Ord, om at alle tings ende er nær.

De som så formastelig forkynner en bestemt tid, tilfredsstillter på den måten sjelefienden, for det styrker vantro i stedet for kristendom, De fremholder skriftsteder, og ved hjelp av falsk utleggelse påviser de en rekke argumenter som tilsynelatende beviser deres standpunkt. Men deres feilgrep åpenbarer at de er falske profeter, og at de ikke på rette måte tolker den inspirerte talen, Guds Ord er sannhet og virkelighet. Men menneskene har forvansket dets mening. Slike villfarelser har brakt Guds sannhet for de siste dager i vanry. Predikanter i alle samfunn spotter adventistene. Men Guds tjenere må likevel ikke tie. De tegnene som er forutsagt i profetien, går fort i oppfyllelse rundt omkring oss. Dette burde anspore enhver sann Kristi etterfølger til å være nidkjær.

De som mener at de må forkynne et visst tidspunkt for å gjøre inntrykk på folket, arbeider ikke ut fra et riktig standpunkt. De vil kanskje kunne påvirke folks følelser og fremkalle frykt hos dem. Men de arbeider ikke på grunnlag av prinsipper. De skaper en beveget stemning, men når tiden går, som den gjentatte ganger har gjort, vil de som bygde på tid, falle tilbake på kulde, mørke og synd, og det blir nesten umulig å vekke deres samvittighet uten ved et eller annet som virker sterkt spennende.

I Noahs dager lo den gamle verdens beboere og hånte det de betraktet som overtroisk fryktsomhet og bange forutanelser hos rettferdighetens forkynner. Han ble stemplet som en visjonær natur, en fanatiker, en urostifter. «Liksom det gikk i Noahs

dager, så skal det også gå i Menneskesønnens dager.» Luk. 17,26. Mennesker vil forkaste det høytidelige advarselsbudskapet i våre dager, slik som de gjorde i Noahs tid. De vil vise til disse falske lærere som har forutsagt begivenheten og fastsatt den bestemte tiden, og si at de tror ikke mer på vår advarsel enn på deres. Slik er verden innstilt i dag. Vantroen er vidt utbredt, og forkynnelsen av Kristi komme blir latterliggjort og spottet. Derfor er det desto viktigere at de som tror den nærværende sannhet, viser sin tro ved sine gjerninger. De bør bli helliget ved den sannheten de bekjenner seg til å tro, for de er en duft av liv til liv eller av død til død.

Noah fremholdt for folket i sin tid at Gud ville gi dem 120 år til å omvende seg fra sine synder og finne tilflukt i arken. Men de avsto den nådige innbydelsen. Det ble gitt dem rikelig tid til å omvende seg fra sine synder og overvinne sine dårlige livsvaner og utvikle en rettferdig karakter. Men tilbøyeligheten til synd, som til å begynne med var svak hos mange, ble styrket fordi den ble tilfredsstilt gang på gang og drev dem frem til ugjenkallelig ødeleggelse. Guds nådige advarsel ble forkastet med hån, spott og latter, og de ble overlatt til i mørke å følge den veien deres syndige hjerter hadde valgt. Men deres vantro avverget ikke den begivenheten som var forutsagt. Den inntraff, og stor var Guds harme slik den viste seg i den alminnelige ødeleggelsen.

Disse Kristi ord bør trenge seg inn i hjertet hos alle som tror den nærværende sannhet: «Men vakt eder at ikke eders hjerte noen tid tynges av rus og svir og timelige bekymringer, så hin dag kommer uventet over eder.» Luk. 21, 34. Kristus selv fremstiller vår fare for oss. Han kjente de vanskelighetene vi skulle møte i de siste dager, og ønsket at vi skulle berede oss for dem. «Og liksom det gikk i Noahs dager, så skal det også gå i Menneskesønnens dager.» Luk. 17,26. De spiste og drakk, plantet og bygde, tok til ekte og ga til ekte helt til den dag da Noah gikk inn i arken og flommen kom og feide dem alle vekk.

Guds dag vil finne menneskene opptatt på samme måte med verdslige foretak og forlystelser, spising og drikking og fråtseri, tilfredsstillelsen av en fordervet appetitt ved den skadelige bruk av rusdrikk og den narkotiske tobakken. Slik er forholdet allerede nå i verden, og disse nytelsene finnes endog blant dem som bekjenner seg til å være Guds folk. Blant dem er det noen som følger verdens skikker og tar del i dens synder. Jurister, håndverkere, bønder, kjøbmenn, ja endog forkynnere på prekestolen roper «fred og trygghet», når fordervelsen hastig kommer over dem.

Tro og flid

Troen på Kristi nær forestående komme i himmelens skyer vil ikke få en sann kristen til å bli forsømmelig og likegyldig i livets alminnelige sysler. De som venter på Kristi snare åpenbarelse, vil ikke stå ledige, men arbeide flittig. De vil ikke utføre sitt arbeid på en likegyldig og uærlig måte, men med troskap, punktlighet og grundighet. De som smigrer seg med at likegyldighet om det som hører dette livet til, er det synlige bevis på deres åndelighet og deres atskillelse fra verden, bedrar seg selv i høy grad. Deres sanndrøhet, troskap og rettskaffenhet blir stilt på prøve i verdslige gjøremål. Er de tro i det minste, vil de være tro i meget.

Det er blitt vist meg at det er på dette punkt mange ikke kommer til å bestå prøven. De utvikler sin sanne karakter mens de tar vare på timelige oppgaver. De åpenbarer utroskap, intriger og uærlighet i sin omgang med sine medmennesker. De tenker ikke over at hvis de skal få del i det kommende evige liv, avhenger det av hvordan de stiller seg til det som har med det nærværende liv å gjøre, og at den strengeste rettskaffenhet er uunnværlig hvis de skal utvikle en rettferdig karakter. Uærlighet blir praktisert overalt innenfor våre rekker, og det er grunnen til at mange av dem som bekjenner seg til å tro sannheten, er så lunkne. De har ikke forbindelse med Kristus og bedrar sin egen sjel. Det gjør meg vondt å fortelle at det er en foruroligende mangel på ærlighet endog blant dem som holder sabbaten.

På fruktene skal de kjennes

Jeg ble gjort oppmerksom på Kristi bergpreken. Her har vi påbudet fra den guddommelige lærer: «Alt det I vil at menneskene skal gjøre imot eder, det skal også I gjøre imot dem; for dette er loven og profetene.» Matt. 7, 12. Dette påbudet fra Kristus er av største betydning og bør nøye bli fulgt. Den er som epler av gull i skåler av sølv. Hvor mange er det som i sitt liv gjennomfører det prinsippet Kristus her har pålagt oss, og behandler andre som de selv ville ønske å bli behandlet under lignende forhold? Leser, vennligst svar på dette.

En ærlig mann etter Kristi målestokk er den som gir til kjenne en ubøyelig rettskaffenhet. Uriktige lodder og falske vektskåler, som mange gjør bruk av for å fremme sine egne interesser i verden, er en vederstyggelighet i Guds øyne. Men mange som bekjenner seg til å holde Guds bud, bruker uriktige lodder og falske vektskåler. Når

en mann virkelig har forbindelse med Gud og i sannhet holder hans lov, vil hans liv åpenbare dette faktum, for alle hans handlinger vil være i overensstemmelse med Kristi lære. Han vil ikke selge sin ære for vinning. Hans prinsipper hviler på den sikre grunnvollen, og hans opptreden i timelige gjøremål er en gjenpart av hans prinsipper. Fast rettskaffenhet lyser som gull midt blant verdens bunnfall og slagg. Bedrag, falskhet og utroskap kan males over og bli skjult for menneskers blikk, men ikke for Guds øyne. Guds engler, som følger utviklingen av karakteren og veier den moralske verdi, skriver ned i himmelens bøker disse små handlingene som åpenbarer karakteren. Dersom en arbeider er utro i dagliglivets gjøremål og ikke passer sitt arbeid, dømmer verden ikke galt hvis den vurderer hans religiøse standard etter hans fremgangsmåte i arbeidet.

«Den som er tro i smått, er også tro i stort, og den som er urettferdig i smått, er også urettferdig i stort.» Luk. 16, 10. Det er ikke størrelsen som gjør tingen riktig eller uriktig. Som en mann opptrer overfor sine medmennesker, slik vil han opptre overfor Gud. Den som er utro ved den urettferdige mammon, vil aldri kunne bli betrodd den sanne rikdom. Guds barn må aldri unnlate å huske på at de i alle sine gjøremål blir stilt på prøve, veid på helligdommens vektskål.

Kristus har sagt: «Et godt tre kan ikke bære onde frukter, og et dårlig tre kan ikke bære gode frukter.» «Derfor skal I kjenne dem av deres frukter.» Matt. 7, 18. 20. De handlinger en mann utfører i livet, er de fruktene han bærer. Er han utro og uærlig i timelige gjøremål, bærer han torner og tistler. Han viser seg da utro i det religiøse liv og bedrar Gud med tiende og gaver.

Bibelen fordømmer med de sterkeste uttrykk all usannhet, all uriktig handlemåte og all uærlighet. Rett og urett blir tydelig påvist. Men det ble vist meg at Guds folk har stilt seg på fiendens grunn. De har gitt etter for hans fristelser og fulgt hans planer helt til følsomheten hos dem er blitt sløvet i en fryktelig grad. Når alt kommer til alt, betrakter man det ikke som noen særlig synd om en bøyer ubetydelig av fra sannheten, viker litt av fra Guds krav, hvis det bare gjelder økonomisk vinning eller tap. Men synd er synd, enten det er eieren av millioner eller tiggeren på gaten som begår den. De som skaffer seg eiendeler ved falske fremstillinger, fører fordømmelse over sine sjeler. Hva som helst en tilegner seg ved svik og bedrag, blir bare til forbannelse for den som tar imot det.

Adam og Eva måtte lide fryktelig på grunn av sin ulydighet mot Guds

uttrykkelige befaling. De kunne ha resonnert som så: Dette er en ganske liten synd og vil aldri bli tatt i betraktning. Men Gud behandlet saken som et fryktelig onde. Og de ulykkelige følger av deres overtredelse vil bli merket gjennom alle tider. I den tiden vi lever i, blir synder av langt større omfang ofte begått av slike som bekjenner seg til å være Guds barn. Når det gjelder forretninger, blir usannheter ofte sagt og utøvd av dem som bekjenner seg til å være Guds folk. Det bringer hans vrede over dem og skam over Guds sak. Den minste avvikelse fra sannhet og det som er rett, er det samme som å overtre Guds lov. Det at en stadig hengir seg til synd, gjør det til en vane for «vedkommende å gjøre det som er uriktig. Men det forminsker ikke syndens onde natur. Gud har fastsatt ugjenkallelige prinsipper som ingen kan forandre uten at hele ens vesen blir forandret. Dersom Guds Ord ble gransket med troskap av alle som bekjenner seg til å tro sannheten, ville de ikke være dverger i åndelige spørsmål. De som ringeakter Guds krav her i livet, ville ikke respektere hans autoritet hvis de var i himmelen.

Bibelen en ufeilbar rettleder

Bibelen peker tydelig på enhver art av umoral, og følgene av den blir klart lagt frem for oss. Det å gi etter overfor de lavere lidenskaper blir fremstilt for oss i sitt mest opprørende vesen. Ingen trenger til å fare vill hvor formørket hans forstand enn måtte være. Det er blitt vist meg at denne synden blir næret av mange som bekjenner seg til å vandre i alle Guds bud. Gud vil dømme enhver etter hans gjerninger.

Kristus sa: «I ransaker skriftene, fordi I tenker at i dem har I evig liv, og det er de som vitner om meg.» Joh. 5, 39. Bibelen er en ufeilbar veileder. Den krever fullkommen renhet i ord, i tanke og i handling. Bare slike som har en ren og plettfri karakter, vil få lov å tre frem for en ren og hellig Guds ansikt. Dersom Guds Ord ble studert og fulgt, ville menneskenes barn bli ledet av det liksom israelittene ble ledet av en ildstøtte om natten og en skystøtte om dagen. Bibelen er Guds vilje uttrykt for menneskene. Den er den eneste fullkomne målestokk for karakteren og peker på menneskets plikt under alle forhold i livet. Her i dette liv hviler det mange ansvar på oss. Forsømmer vi dem, vil det ikke bare føre lidelse over oss selv, men påføre tap for andre.

Menn og kvinner som bekjenner seg til å respektere Bibelen og følge dens lære, unnlater på mange måter å oppfylle dens krav. Når det gjelder oppdragelsen av barna, følger de sin egen fordervede natur i stedet for Guds åpenbarte vilje. Denne forsømmelse av plikten gjør at tusener sjeler går fortapt. Bibelen setter opp regler for

den rette barneoppdragelse. Hvis foreldrene ga akt på disse kravene, ville vi i dag se en helt annen klasse unge mennesker tre frem på handlingens skueplass. Men foreldre som bekjenner seg til å lese Bibelen og følge den, handler i direkte strid med dens lærdommer. Vi hører sorgens og angstens rop fra fedre og mødre som gråter over barnas oppførsel. Lite aner de at de selv fører denne sorg og angst over seg og at de ødelegger barna med sin misforståtte kjærlighet. De ser ikke det ansvaret Gud har lagt på dem, nemlig å lære barna riktige vaner helt fra spedbarnsalderen.

Foreldre, dere er i høy grad ansvarlige for deres barns sjeler. Mange forsømmer sine plikter i de første årene av barnas liv fordi de mener at når barna blir eldre, vil de sørge nøye for å undertrykke det onde og oppdra dem til det gode. Men tiden til å utføre denne oppgaven er nettopp mens de små er spedbarn i deres armer. Foreldrene gjør ikke det som er rett når de kjæler for barna og lempet seg etter deres luner. Heller ikke er det riktig å behandle dem hårdt. En fast, bestemt, likefrem handlemåte vil føre til de beste resultater.

Kapittel 96

Innpodet i Kristus

Da Kristus underviste sine disipler, sa han: «Jeg er det sanne vintre, og min Fader er vingårdsmannen. Hver gren på meg som ikke bærer frukt, den tar han bort, og hver den som bærer frukt, den rensar han for at den skal bære mer frukt.» Joh. 15, 1. 2. Den som er forent med Kristus og får del i saft og næring fra vintreet, vil gjøre Kristi gjerninger. Kristi kjærlighet må være i ham, ellers kan han ikke være i vintreet. En opphøyet kjærlighet til Gud og kjærlighet til sin neste som til seg selv er grunnlaget for sann religion.

Kristus spør hver den som bekjenner hans navn: «Elsker du meg?» Hvis du elsker Jesus, vil du elske de sjeler han døde for. En mann har kanskje ikke det mest tiltalende ytre, og han kan være underlegen i mange henseender. Men hvis han har ord for å være rettlinjert og ærlig, vil han vinne andres tillit. Den kjærlighet til sannheten, den tillit og tiltro som menneskene finner hos ham, vil ta vekk eller oppveie uheldige trekk i hans karakter. Er du pålitelig i din stilling og i ditt kall, villig til å fornekte deg selv for å kunne gagne andre, vil det føre til fred i sinnet og sikte deg Guds velbehag.

De som nøye vil følge i den selvoppofrende, selvfornektende Gjenløseres fotspor, vil i sitt sinn gjenspeile Kristi sinn. Renhet og Kristi kjærlighet vil lyse i deres daglige liv og karakter, mens ydmykhet og rettferd vil lede dem på veien. Hver fruktbar gren blir rensar for at den skal bære mer frukt. Endog fruktbare grener kan stråle med for mye løv og se ut til å være noe de i virkeligheten ikke er. Kristi etterfølgere kan gjøre en del arbeid for Mesteren og likevel ikke utføre halvdelen så mye som de kunne. Så rensar han dem fordi verdslighet, egoistisk nytelse og stolthet spirer frem i deres liv. Husbonden beskjerer vinstokken for de overflødige skuddene som slynger seg om det verdiløse, og gjør den på den måten mer fruktbar. Disse hindrende årsakene må bli tatt vekk, og den mangelfulle, overflødige veksten blir skåret bort for at det kan bli plass til de legende strålene fra Rettferdighetens Sol.

Gud bestemte at han gjennom Kristus ville gi falne mennesker en ny prøve. Mange misforstår hensikten med at de ble skapt. Det skjedde for at de skulle bli til velsignelse for mennesker og til ære for Gud, ikke for å glede og forherlige seg selv.

Gud renser stadig sitt folk og skjærer vekk overflødige, vidspente grener for at de må kunne bære frukt til hans ære og ikke bare være blader. Gud renser oss ved sorg, skuffelse og trengsel, for at veksten av sterke, dårlige karaktertrekk kan bli svekket og de bedre trekkene få anledning til å bli utviklet. Vi må kaste fra oss avguder, samvittigheten må bli mer følsom, hjertets tanker må bli åndelige, og hele karakteren mer følsom, hjertets tanker må bli åndelige, og hele karakteren mer symmetrisk. De som i sannhet ønsker å herliggjøre Gud, vil være takknemlige for at enhver avgud og enhver synd blir blottlagt, slik at de må kunne se disse onder og legge dem vekk. Men det delte hjertet ønsker overbærenhet mer enn selvfornektelse.

Når den tilsynelatende tørre grenen blir forent med det levende vintreet, blir den en del av det. Fiber etter fiber og åre etter åre slutter seg til vintreet, til den får sitt liv og sin næring fra selve stammen. Kvisten som er podet inn, setter knopper, blomstrer og bærer frukt. Sjelen som er død i overtredelser og synd, må gå gjennom en lignende prosess for å bli forlikt med Gud og få del i Kristi liv og glede. På samme måte som podekvisten får liv når den blir forent med vintreet, slik får synderen del i guddommelig natur når han blir forent med Kristus. Dødelige mennesker blir forent med den evige Gud. Når vi slik blir knyttet til ham, bor Kristi ord i oss, og vi blir ledet av et levende, blivende prinsipp, og ikke av en rykkvis følelse. Vi må grunne på Kristi ord, nære oss av det og gjemme det i hjerter. Vi bør ikke gjenta dem på en papegøyelignende måte, uten at de får plass i vårt minne og øver innflytelse på hjerte og liv.

Liksom grenen må bli i vintreet hvis den skal få den livgivende saften som får den til å blomstre, slik må de som elsker Gud og holder hans ord, bli i hans kjærighet. Uten Kristus kan vi ikke underkue en eneste synd eller overvinne den minste fristelse.

Mange trenger Kristi Ånd og hans kraft for å bli opplyst i sin forstand, like meget som den blinde Bartimeus trengte sitt naturlige syn. «Liksom grenen ikke kan bære frukt av seg selv, men bare når den blir i vintreet, således heller ikke I uten at I blir i meg.» Joh. 15,4. Alle som virkelig er i Kristus, vil komme til å dra nytte av denne forening. Faderen tar imot dem i den Elskede, og de blir gjenstand for' hans ømme, kjærlige omsorg. Denne forbindelsen med Kristus fører til at hjertet blir renset, livet blir mer forsiktig, og karakteren ulastelig. Frukten som vokser på kristentreet, er «kjærighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet, trofasthet, saktmodighet, avholdenhet». Gal. 5. 22.

Kapittel 97

En lekse om ydmykhet

Jesus, vår kjære Frelser, har gitt tydelig undervisning om ydmykhet til alle, men særlig til dem som forkynner evangeliet. I sin fornedrelse, da hans verk på jorden var nesten fullført, og han sto med all makt i sine hender og med all ære på sitt hode og var i ferd med å vende tilbake til sin Fars trone, som han var kommet fra, var betydningen av ydmykhet en av de siste lekser han ga disiplene. Mens disiplene trettet om hvem som skulle være den største i det riket som var lovt dem, bandt han opp om seg som en tjener og vasket føttene til dem som kalte ham herre og mester.

Hans virksomhet var nesten fullført. Han hadde nå bare få lekser som han enda skulle lære dem. Og for at de aldri skulle glemme den ydmykhet som preget Guds rene og feilfrie Lam, fornedret det mektige guddommelige offerlam seg til å vaske sine disiplers føtter. Det ville være bra for dere og for våre predikanter i alminnelighet om de ofte så tilbake på de avsluttende hendelsene i vår Gjenløseres liv. Når vi er omgitt av fristelser, slik som han var, kan vi her alle sammen hente lærdommer av største betydning for oss.

Det ville være godt å tilbringe en tankefylt time hver dag med å betrakte Kristi liv fra krybben til Golgata. Vi bør se det punkt for punkt og la fantasien livfullt gripe hendelsene, særlig de siste i hans jordiske liv. Hvis vi slik grunner på hans lærdommer og lidelser og det usigelige offer han brakte for å gjenløse menneskeslekten, ville vi kunne styrke vår tro, oppleve vår kjærlighet og bli mer besjelt av den ånden som holdt vår Frelser oppe.

Hvis vi en gang skal bli frelst, må vi lære leksen om bot og tro ved korsets fot. Kristus led ydmykelse for å frelse oss fra evig vanære. Han tillot at forakt, spott og ukvemsord falt på ham for at han skulle kunne verne oss. Det var vår overtredelse som hyllet mørkets slør omkring hans guddommelige sjel og tvang frem fra ham ropet som av en som var slått og forlatt av Gud. Han bar våre sorger. Han led smerten for våre synder. Han gjorde seg selv til et offer for synd for at vi gjennom ham kunne være rettferdige for Gud. Alt som er edelt og høysinnet hos mennesket, vil bli påvirket når de betrakter Kristus på korset.

Jeg lengter etter å se våre predikanter dvele mer ved Kristi kors mens deres hjerter blir formildet og undertvunget av Frelserens uforlignelige kjærlighet, som tilskyndet til dette usigelige offer. Hvis våre predikanter i forbindelse med sannhetens teori ville stanse mer opp ved praktisk gudsfrykt og tale ut av et hjerte som er gjennomtrengt av sannhetens ånd, ville de få se mange flere sjeler samle seg under sannhetens banner. Deres hjerter ville bli grepet av korsets bønnlige tale, av Jesu ufattelige høysinn og medynk der han led for menneskene. Disse livsviktige emnene i forbindelse med lærdomspunktene i vår sannhet ville kunne utrette mye godt blant mennesker. Men hjertet hos den som underviser, må være fylt med den erfaringsmessige kunnskap om Kristi kjærlighet.

Korsets mektige argument vil overbevise om synd. Guds kjærlighet til syndere, slik den kom til syne da han ga sin Sønn til å lide vanære og død for at de kunne bli foredlet og oppnå det evige liv, er studiet for en levetid. Jeg ber dere, studer Kristi kors på ny. Dersom alle de stolte og forfengelige, som higer etter gunst hos mennesker og etter å bli fremhevet fremfor sine medbrødre, på rette måte ville beregne verdien av den største jordiske herlighet sammenlignet med Guds Sønnns verdi, han som ble forkaster, for aktet og spyttet på nettopp av dem han kom for å gjenløse, hvor ubetydelig all den æren da ville bli som dødelige mennesker kan gi!

Guds Ord peker på plikter som hvis de blir utført, vil bevare Guds folk ydmykt og atskilt og holde dem fra å falle tilbake slik som de alminnelige kirkesamfunnene. Fotvasken og Herrens nattverd bør feires oftere. Jesus etterlot oss et eksempel og bød oss å gjøre slik som han hadde gjort. Jeg så at vi bør følge hans eksempel så nøye som mulig. Men brødre og søstre har ikke alltid gått så forstandig frem som de burde under fotvaskingen, og det har ført til forvirring. På nye steder bør denne anordningen bli innført forsiktig og forstandig, særlig der folket ikke er blitt undervist om vår Herres eksempel og lære angående denne sak, og der det er fordom mot den. Som følge av påvirkning av tidligere forkynnere, som de hadde tillit til, er det mange oppriktige sjeler som har en sterk fordom mot denne tydelige plikten, og emnet bør bli lagt frem for dem i rette tid og på rette måte --

Denne oppfordring til at Herrens, nattverd ,bør feire, oftere», og at det bør være ensartethet når den blir utført, i sedet for den forvirring, som den gang rådet på visse steder, ble skrevet i 1853. Det førte til at den nåværende ordning ble innført innenfor

syvendedags adventistenes menigheter. Etter denne blir nattverd gudstjenesten feiret en gang hvert kvartal og foregår på en ordensmessig og sømmelig måte. White Tusters

Kapittel 98

Dommen

Omtrent klokken to om morgenen den 23. oktober 1879 hvilte Herrens Ånd over meg, og jeg så scener i den kommende dom. Jeg mangler ord til å gi en fullgod beskrivelse av de hendelser som ble rullet opp for meg, og av det inntrykk det gjorde på mitt sinn.

Den store dagen for utøvelsen av Guds dom syntes å være kommet. Ti tusen ganger ti tusen var samlet foran en stor trone. På den satt en person av majestetisk utseende. Flere bøker lå foran ham, og på bindet av hver var det skrevet med gullbokstaver som så ut som brennende ildflammer: «Himmelens dagbok. En av disse bøkene, som inneholdt navnene på alle dem som bekjenner seg til å tro sannheten, ble så åpnet. Øyeblikkelig mistet jeg av syne de utallige millioner omkring tronen, og bare de som etter bekjennelsen var lysets og sannhetens barn, fanget min oppmerksomhet. Etter hvert som disse navnene ble lest, det ene etter det andre, og deres gode gjerninger ble nevnt, ble deres ansikter opplyst av en hellig glede som strålte ut i alle retninger. Men det var ikke det som syntes å hvile tyngst på mitt sinn.

En annen bok ble åpnet, og i den var syndene hos dem som bekjenner seg til sannheten, skrevet ned. Det var også overskrifter over hver rubrikk, og under disse, overfor hvert navn, var de mindre synder skrevet ned, hver i sin bestemte rubrikk.

Under begjær kom usannhet, tyveri, utplyndring, svik og griskhet. Under ærgjerrighet kom stolthet og ødselhet. Avind sto på toppen av ondskap, misunnelse og hat. Og umåtehold sto foran en lang rekke av fryktelige forbrytelser som vellyst, hor, forfallenhet til dyriske lidenskaper etc. Da jeg så dette, ble jeg fylt med en usigelig angst, og jeg utbrøt: «Hvem kan bli frelst? Hvem vil kunne stå rettfærdiggjort for Gud? Hvem har klær uten flekker? Hvem er ulastelig i en ren og hellig Guds øyne?»

Mens den Hellige på tronen langsamt snudde bladene i dagboken, og hans øyne et øyeblikk stanset ved den enkelte, syntes hans blick å brenne seg inn i selve deres sjel. I samme øyeblikk kom hvert ord og hver handling i deres liv til å stå for dem så klart som om de var skrevet med ildebokstaver. De ble grepet av en skjelvende angst, og deres

ansikter bleknet. Da de først sto foran tronen, vitnet deres utseende om sløv likegyldighet. Men hvor forandret deres utseende nå er blitt! Følelsen av trygghet er borte, og en ubeskrivelig redsel har trådt i stedet. Hver eneste sjel frykter for at den skal bli funnet blant dem som er for lette. Hvert øye er festet på ham som sitter på tronen, og mens hans høytidelige, ransakende blikk glir over forsamlingen, skjelver hjertene. For de føler seg selvførdømt, uten at et ord blir sagt. Med sjeleangst erklærer hver enkelt sin egen skyld og innser med fryktelig livaktighet at han, fordi han syndet, har forkastet den kostelige gaven i det evige liv.

De gjør jorden unyttig

En klasse mennesker var innført som slike som gjør jorden unyttig. Mens det gjennomtrengende blikket fra den guddommelige dommer hvilte på dem, ble deres unnlattelsessynder tydelig åpenbart. Med bleke, skjelvende lepper innrømmet de at de hadde vært forrædere i sitt hellige tillitsverv. De hadde fått advarsler og privilegier, men de hadde ikke gitt akt på dem og heller ikke gjort bruk av dem. Nå innså de at de hadde gått for vidt i å påberope seg Guds miskunn. Riktignok hadde de ikke slike bekjennelser å komme med som de nederdrectige og sjofle. Men på samme måte som fikentreet var de under forbannelse fordi de ikke bar frukt, fordi de ikke hadde brukt de talentene som var betrodd dem.

Denne klassen hadde gjort selvet til det største og bare arbeidet for egennyttige interesser. De var ikke rike i Gud, for de hadde ikke etterkommet hans krav til dem. Enda de bekjente seg til å være Kristi tjenere, brakte de ikke noen sjeler til ham. Hadde Guds sak vært avhengig av deres anstrengelser, ville den ha gått til grunne, for de holdt ikke bare de midlene tilbake som Gud hadde lånt dem, men de holdt også seg selv tilbake. Nå kunne de innse og føle at de, da de inntok et standpunkt uten ansvar for Guds verk og hans sak, hadde stilt seg på den venstre siden. De hadde hatt anledningen, men ville ikke utføre den oppgaven de kunne ha utført.

Navnene på alle dem som bekjenner seg til sannheten, ble nevnt. Noen ble irettesatt for sin vantro, andre for å ha vært late tjenere. De hadde latt andre utføre arbeidet i Herrens vingård og bære de tyngste ansvarene, mens de på en selvisk måte tjente sine egne verdslige interesser. Hadde de utviklet de evner Gud hadde gitt dem, kunne de ha blitt pålitelige menn til å bære byrder og ha arbeidet for Mesterens interesser. Dommeren uttalte: «Alle vil bli rettferdiggjort ved sin tro og dømt etter sine

gjerninger.» Hvor levende deres forsømmelse nå trådte frem, og hvor vis Guds planlegging var når han ga enhver et arbeid å utføre for å fremme saken og frelse sine medmennesker. Hver enkelt skulle åpenbare en levende tro i sin familie og i sitt nabolag ved å vise vennlighet mot fattige, ha medfølelse med de trengende, ta del i misjonsarbeid og ved å støtte Guds sak med sine midler. Men Guds forbannelse hvilte over dem, slik den gjorde over Meros, for det de ikke hadde gjort. De hadde elsket det arbeid som ville bringe den største fordelene her i livet. Og overfor deres navn i himmelens dagbok, der deres gode gjerninger skulle ha stått, var det et sørgelig tomrom.

Funnet for lette

De ordene som ble uttalt til disse, var umåtelig høytidelige: «Dere er veid på vektskålen og funnet for lette. Dere har forsømt åndelig ansvar på grunn av travelhet med verdslige ting, mens nettopp den betrodde stillingen dere hadde, gjorde det nødvendig at dere skulle ha mer enn menneskelig visdom og mer enn menneskelig skjønnsomhet. Slikt behøver dere for å kunne utføre endog den mekaniske del av deres arbeid. Og når dere skilte Gud og hans ære fra deres gjøremål, vendte dere dere vekk fra hans velsignelse.»

Deretter ble dette spørsmålet stilt: «Hvorfor har dere ikke vasket deres kjortler og gjort dem hvite i lammets blod? Gud sendte sin Sønn til verden ikke for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham. Min kjærlighet til dere har vært mer selvfornektende enn en mors kjærlighet. For å utslette deres mørke synderegister og holde frelsens kalk til deres lepper led jeg korsdøden og bar vekten og forbannelsen av deres skyld. Dødens pinsler og redslene ved gravens mørke gikk jeg igjennom for å kunne overvinne ham som hadde dødens velde, lukke fengselet opp og åpne livsens porter for dere. Jeg gikk gjennom skam og sjelekamp fordi jeg elsket dere med en evig kjærlighet og ønsket å bringe mine gjenstridige, villfarende får tilbake til Guds paradis, til livsens tre. Det liv i lykke som jeg kjøpte til dere for en slik pris, har dere ikke tatt hensyn til. Skam, ringeakt og vanære, slik som deres Mester bar for dere, har dere søkt å unngå. Han døde for å gjøre disse privilegier tilgjengelige for dere, men de er ikke blitt påskjønet. Dere ville ikke ha del i hans lidelser, og nå kan dere ikke ha del med ham i hans herlighet.» Så ble disse alvorlige ordene uttalt: «La dem som gjør urett, fremdeles gjøre urett, og den urene fremdeles bli uren, og den rettferdige fremdeles gjøre rettferdighet, og den hellige fremdeles bli helliggjort!» Ap. 22, 11. Så ble boken lukket, og kappen falt av ham som satt på tronen, og åpenbarte Guds Sønn forferdelige

majestet.

Med dette forsvant synet, og jeg var fremdeles på jorden, usigelig takknemlig for at Guds dag enda ikke var kommet, og at det ennå blir tilbudt oss en dyrebar prøvetid der vi kan berede oss for evigheten.

Hver times gjerning blir gjennomgått hos Gud og betegnet som troskap eller utroskap. Beretningen om bortkastede øyeblikk og unyttede anledninger må vi møte når retten blir satt, bøkene blir åpnet og enhver blir dømt etter det som står skrevet i bøkene. Egenkjærlighet, misunnelse, stolthet, dovenskap eller hvilken som helst synd som blir næret i hjertet, vil lukke et menneske ute fra himmelens salighet. Dere er «tjenere under den som I så lyder». -- 1880. bind 4, side 453.

Kapittel 99

Kristi sendebud

Kristi sendebud har en høytidelig og viktig oppgave, som noen tar altfor lett. Mens Kristus er tjener i helligdommen der oppe, er han ved sine utsendinger også tjener for sin menighet på jorden. Han taler til folket gjennom utvalgte menn og fremmer sitt verk gjennom dem, slik som han gjorde i sine ydmykelsens dager da han vandret synlig på jorden. Enda århundrer har svunnet, har tidens forløp ikke endret hans avskjedsløfte til sine disipler: «Se, jeg er med eder alle dager inntil verdens ende!» Matt. 28, 20. Fra Kristi himmelfart og til i dag er menn som er blitt utpekt av Gud og har fått sin myndighet av ham, blitt lærere i troen. Kristus, den sanne hyrde, leder sitt verk med disse underhyrder som sine redskaper. Stillingen for dem som arbeider i tale og undervisning, blir derfor svært betydningsfulle. I Kristi sted formaner de menneskene til å la seg forlike med Gud.

Folket bør ikke betrakte sine predikanter bare som offentlige talere eller foredragsholdere, men som Kristi sendebud, som får sin visdom og kraft fra menighetens store guddommelige hode. Å forakte det ordet som en Kristi representant taler, eller ikke å bry seg om det, viser en uærbødighet ikke bare mot mannen, men også mot den Mesteren som sendte ham. Han er i Kristi sted, og Frelserens stemme lyder gjennom hans representant.

Forkynn Kristus

Mange av våre predikanter har gjort en stor feil når de har holdt foredrag som helt og holdent besto av argumenter. Det er sjeler som lytter til sannhetens teori, og som blir grepet av de bevisene som blir lagt frem. Hvis en del av foredraget også fremholder Kristus som verdens Frelser, vil den sæden som er sådd, kanskje spire og bære frukt til Guds ære. Men i mange foredrag blir Kristi kors ikke fremstilt for folket. Noen lytter kanskje til den siste prekenen de noen gang får høre, og noen vil aldri mer være i den stilling at sannhetens kjede kan bli fremholdt for dem og dens praktiske bruk tale til deres hjerter. Når denne gyldne anledningen er mistet, er den mistet for alltid. Hvis Kristus og hans gjensende kjærlighet var blitt fremholdt i forbindelse med sannhetsteoriene, kunne det kanskje ha ført dem over på hans side.

Det er flere sjeler enn vi tenker oss, som lengter etter å forstå hvordan de kan komme til Kristus. Mange lytter til populære prekener fra prekestolen, men etterpå vet de like lite som før hvordan de kan finne Jesus og den freden deres sjeler søker. Predikanter som forkynner det siste nådebudskap til verden, bør huske på at Kristus skal opphøydes som en tilflukt for syndere. Mange predikanter mener at det ikke er nødvendig å forkynne omvendelse og tro ut fra et hjerte som er helt overvunnet av Guds kjærlighet. De betrakter det som avgjort at deres tilhørere fullt ut kjenner til evangeliet, og at emner av en annen art må bli fremholdt for at oppmerksomheten kan bli holdt ved like. Hvis deres tilhørere er interessert, tar de dette som et bevis på fremgang. Folk kjenner mindre til frelsesplanen og trenger mer undervisning om dette høyst viktige emne enn noe annet.

De som kommer sammen for å høre sannheten, bør vente å få gagn av det, slik som Kornelius og hans venner gjorde: «Nå er vi da alle til stede for Guds åsyn for å høre alt som er deg pålagt av Herren.» Ap. gj. 10,33.

Teoretiske foredrag har sin betydning for at alle må kunne lære å kjenne lærens form og se sannhetens kjede ledd for ledd føyd sammen til et fullkomment hele. Men vi bør ikke holde noe foredrag uten at Kristus og ham korsfestet blir fremstilt som grunnvollen for evangeliet. Vi bør gjøre en praktisk bruk av de sannhetene som blir forkynt, og innprente hos tilhørerne det faktum at Kristi lære ikke er ja og nei, men ja og amen i Kristus Jesus.

Etter at sannhetens teori er blitt fremholdt, følger den vanskeligste delen av arbeidet. Folket bør ikke bli latt tilbake uten undervisning om de praktiske sannhetene som angår deres daglige liv. De må innse og føle at de er syndere og trenger til omvendelse til Gud. Det som Kristus sa, det han gjorde og det han lærte, bør bli fremholdt for folket på den mest inntrykksfulle måten.

Predikantens arbeid har bare begynt når sannheten er blitt lagt frem for folkets forstand. Kristus er vår mellommann og tjenende yppersteprest for Faderens ansikt. Johannes fikk se ham som lammet som var blitt slaktet, liksom nettopp i ferd med å utgyte sitt blod for synderens skyld. Når Guds lov blir fremholdt for synderen og viser ham hans synder i all deres gru, bør han vise til Guds lam, som bærer verdens synd. Synderen bør undervises om omvendelse til Gud og om tro på den Herre Jesus Kristus.

Slik vil det arbeid Kristi representant utfører, være i overensstemmelse med det arbeid Kristus utfører i den himmelske helligdom.

Forkynn praktisk gudsfrykt

Predikanter ville kunne påvirke mange flere hjerter hvis de stanset mer opp ved emnet praktisk gudsfrykt. Når de anstrenger seg for å bringe sannheten inn på nye steder, hender det ofte at arbeidet blir nesten utelukkende teoretisk. Folk blir uvisse. De innser styrken i sannheten .og vil gjerne finne en sikker grunnvoll. Det mest gunstige tidspunkt til å trenge inn på samvittigheten med Kristi religion, er når deres følelser er påvirket. Men altfor ofte er foredragsrekken blitt avsluttet uten at det arbeid folk trengte til, er blitt gjort. Et slikt arbeid ligner altfor meget på Kains offer: Det inneholder ikke blodet av slaktofferet, som kan gjøre det velbehagelig for Gud. Kain gjorde riktig da han brakte et offer, men han utelot det som ga offeret verdi -- det sonende blodet.

Det er et sørgelig faktum at grunnen til at mange stanser så meget ved teorien og så lite ved praktisk gudsfrykt, er at Kristus ikke bor i deres hjerter. De har ikke en levende forbindelse med Gud. Mange bestemmer seg for sannheten på grunn av vekten i bevisene, men de er ikke omvendt. Det er ikke blitt holdt praktiske foredrag i forbindelse med de doktrinære emnene, slik at tilhørerne, når de ser den skjønne sammenhengen i sannheten, kunne få kjærlighet til dens guddommelige opphav og bli helliget ved lydighet. Predikantens arbeid er ikke fullført før han har vist tilhørerne hvor nødvendig det er med en karakterforvandling som stemmer med de rene prinsipper i den sannheten de har tatt imot.

Vi bør avskyen formell religion, for det er ingen frelse i den. Kristus holdt tydelige, skarpe, ransakende, praktiske taler. Hans sendebud bør følge hans eksempel i hvert foredrag. Kristus og hans Far var ett. Med glede underkastet Kristus seg alle Faderens krav. Han hadde Guds sinn. Gjenløseren var det fullkomne mønster. Jehova ble åpenbart i ham. Himmelen var skjult i menneskelighet, og menneskeligheten var innesluttet i Guds uendelige kjærlighet.

Hvis predikanter ydmykt ville sette seg ved Jesu føtter, ville de snart få en riktig forståelse av Guds karakter og også bli i stand til å undervise andre. Noen tar opp forkynnergjerningen uten å ha en dyp kjærlighet til Gud eller til sine medmennesker. Egenkjærlighet og selvnytelse vil komme til syne i deres liv. Og mens disse vanhellige,

utro tjenere tjener seg selv i stedet for å mette hjorden og ta vare på sine plikter som hyrder, forgår folket av mangel på riktig undervisning.

Rett en inderlig appell

I hvert foredrag bør det rettes en inderlig appell til folket om å avstå fra sine synder og vende seg til Kristus. De synder og nytelser som er mest alminnelige i vår tid, må bli fordømt, og praktisk gudsfrykt må bli innskjerpet. Predikanten selv bør være dypt alvorlig og av hjertet føle de ord han taler, uten å kunne undertvinge sine følelser av omhu for de mennesker Kristus døde for. Om Mesteren ble det sagt: «Nidkjærhet for ditt hus har fortært meg.» Sal. 69, 10. Det samme alvor bør hans representanter føle.

Et uendelig offer ble brakt for menneskene, og det er brakt forgjeves for hver sjel som ikke vil ta imot frelse. Hvor viktig det derfor er at den som fremholder sannheten, gjør det under følelsen av det ansvar som hviler på ham. Hvor ømt, medlidende og høflig han bør behandle menneskesjelen, når verdens Gjenløser har vist at han verdsetter dem så høyt! Kristus stiller dette spørsmålet: «Hvem er da den tro og kloke tjener, som hans husbond har satt over sine tjenestefolk?» Matt. 24, 45. Jesus spør: Hvem? Og enhver som forkynner evangeliet, bør gjenta spørsmålet til sitt eget hjerte. Når han betrakter de høytidelige sannhetene, og hans sinn betrakter det bilde som er tegnet av den tro og kloke husholderen. bør han føle seg grepet i dypet av sin sjel.

Ordets gjørere

Hver enkelt har fått sin oppgave. Ingen er unnskyldt. Hver har sin del å utføre, hver etter sin evne. Og det hviler på dem som forkynner sannheten, omhyggelig og under bønn å kjenne til evnene hos dem som tar imot sannheten. Deretter kan han undervise dem og lede dem videre, skritt for skritt og la dem forstå hvilket ansvar det er som hviler på dem til å utføre den oppgaven Gud har for dem. Det bør bli fremholdt for dem gang på gang at ingen er i stand til å motstå fristelse, å oppfylle Guds hensikt med oss og å leve en kristens liv dersom de ikke tar opp det arbeid, om det er stort eller lite, og utfører dette arbeid samvittighetsfullt og trofast. Foruten dette å gå i kirke og lytte til Guds ord, er det noe for alle å gjøre. De må følge den sannheten de hører og gjennomføre dens prinsipper i sitt daglige liv. De må stadig utføre arbeid for Kristus, ikke av egennyttige motiver, men med hans ære i tanke, han som gjorde enhver oppofrelse for å frelse dem fra undergang.

Predikantene bør inntrengende fremholde for dem som tar imot sannheten, at de må ha Kristus i sine hjem, og at de trenger nåde og visdom fra ham til å rettlede og kontrollere sine barn. En del av den oppgaven Gud har gitt dem, er å oppdra disse barna, lære dem disiplin og lede dem til å være underdanige. Predikantens vennlighet og høflighet bør komme til syne i hans behandling av barna. Han bør alltid huske på at de er små menn og kvinner, unge medlemmer av Herrens familie. De kan stå meget nær Mesteren, og han kan elske dem, og de vil kunne gjøre tjeneste for ham endog i sin unge alder, hvis de bare får den rette undervisning og rettleiding. Det bedrøver Kristus å høre et hardt, strengt og hensynsløst ord som blir sagt til barna. Deres rettigheter blir ikke alltid respektert, og ofte blir de behandlet som om de hadde en personlig karakter som trenger til den rette utvikling for at den ikke skal bli forkrøplet og Guds hensikt med deres liv slå feil.

Helt fra barndommen av kjente Timoteus den Hellige Skrift, og dette kjennskapet var et vern for ham mot de onde påvirkninger som omga ham, og mot fristelsen til å la fornøyelse og egenkjærlig tilfredsstillelse gå foran plikten. Et slikt vern trenger alle barna våre, og det bør være en del av foreldrenes og predikantenes oppgave å sørge for at barna får den riktige undervisningen i Guds Ord.

Fullkommenhet i Kristus

Hvis predikanten ønsker å nyte velbehag hos sin Herre, må han arbeide trofast for å fremstille hvert menneske fullkomment i Kristus. I sin arbeidsmåte bør han ikke gi det inntrykk at det er av liten betydning om menneskene tar imot sannheten og øver sann gudsfrykt eller ikke. Men den troskap og selvoppofrelse som kommer til syne i hans liv, bør være slik at den overbeviser synderen om at evige interesser står på spill, og at hans sjel er i fare hvis han ikke lar seg påvirke av det alvorlige arbeid som blir utført for ham. De som er blitt ført ur fra villfarelse og mørke og ledet inn i sannheten og lyset, må gå gjennom store forandringer, og dersom det ikke blir prentet inn i samvittigheten hvor nødvendig der er med grundige reformer, kommer de til å ligne den mannen som så inn i speilet, Guds lov, og oppdaget manglene i sin moralske karakter, men gikk bort og glemte hvordan han var. Sinnet må være våkent for ansvarsfølelse. Ellers vil det falle tilbake i en tilstand av enda større likegyldighet enn før det ble vekket opp.

Den oppgaven Kristi sendebud har, er langt større og mer ansvarsfull enn mange

drømmer om. De burde ikke på noen måte være tilfreds med fremgangen før de ved sitt alvorlige arbeid og med Guds velsignelse kan bringe ham tjenestedyktige kristne som fullt ut forstår sitt ansvar, og som vil utføre sin bestemte oppgave. Hvis slike menn og kvinner som har en sterk karakter og en så fast overbevisning at ikke noe av egoistisk art får lov å hindre dem i deres arbeid, svekke dem i deres tro eller skremme dem fra plikten, blir påvirker og undervist på rette måte, vil de kunne bli dyktige arbeidere.

Hvis predikanten har gitt dem som står under hans varetekt, den riktige undervisningen, vil arbeidet ikke gå i stå når han reiser til andre arbeidsmarker. Arbeidet er så godt gjennomført at det vil holde. Dersom de som tar imot sannheten, ikke er grundig omvendt, og det har foregått en radikal forandring i deres liv og karakter, er sjelen ikke grunnlagt på den evige klippen. Når predikantens arbeid hører opp og interessen for nyhetene er forsvunnet, blir inntrykkene snart slettet ut, sannheten mister sin kraft og sin tiltrekning, og de øver ingen hellig innflytelse. De er ikke bedre til tross for at de bekjenner seg til sannheten.

Det forundrer meg at vi ikke blir ansport til større anstrengelse i å kappes om de rettferdiges gode gjerninger, når vi foran oss har eksempler på hva menn kan bli og hva de kan utrette. Ikke alle kan fylle fremtredende stillinger, men alle kan fylle en betroet og nyttig plass og ved ivrig trofasthet utrette langt mer enn de har noen anelse om. De som tar imot sannheten, bør prøve å få en klar forståelse av Skriften og en erfaringsmessig kunnskap om en levende Frelser. Forstanden bør bli utviklet og hukommelsen anstrengt. All intellektuell dovenskap er synd, og åndelig sløvhed betyr død.

Vis menneskene til Jesus

Å, om jeg behersket et språk med nok styrke til å gjøre det inntrykk jeg gjerne ville gjøre på mine arbeidere i evangeliet! Mine brødre, dere behandler livets ord. Dere arbeider med menneskesinn som hvis de ble ledet i riktig retning, ville ha mulighet for å få den høyeste utvikling. Men det er for mye fremvisning av selvet i et foredrag som blir holdt. Kristus korsfestet, Kristus oppfaren til himmelen, og Kristi gjenkomst bør slik bløtgjøre, glede og fylle sinnet hos en evangeliets forkynner, slik at han vil fremholde disse sannhetene for folket i kjærlighet og med dypt alvor. Da vil predikanten bli mistet av syne, og Kristus vil bli opphøyet. Menneskene ville få et slikt inntrykk av disse altopplukende emner at de ville snakke om dem og prise dem i stedet for å rose

predikanten, som bare er redskapet. Men dersom tilhørerne, mens de roser predikanten, har liten interesse for ordet som blir forkynt, kan han vite at sannheten ikke helliggjør hans egen sjel. Han taler ikke til sine tilhørere på en slik måte at Jesus blir æret og hans kjærlighet opphøyet.

Kristus sa: «La således eders lys skinne for menneskene, for at de kan se eders gode gjerninger og prise eders Fader i himmelen.» Matt. 5, 16. La deres lys skinne slik at æren strømmer tilbake til Gud og ikke til dere selv. Hvis æren kommer til dere, har dere god grunn til å skjelve og skamme dere. For den store hensikten er mislykket. Da er det ikke Gud som blir opphøyet, men tjeneren. La deres lys således skinne. Vær forsiktig, du Kristi tjener, hvordan du lar ditt lys skinne. Dersom det stråler mot himmelen og åpenbarer Kristi storhet, skinner det på rette måte. Er det vendt mot deg selv og stiller deg selv frem og får menneskene til å beundre deg, ville det være bedre om du hadde holdt deg ganske taus. For ditt lys skinner i en feilaktig retning.

Kristi levende representanter

Kristi tjenere, dere kan ha forbindelse med Gud dersom dere våker og ber. La deres tale være krydret med salt, og la kristelig høflighet og sann verdighet prege deres ferd. Når Guds fred rår i deres indre, vil dens kraft ikke bare styrke, men også bløtgjøre deres hjerter. Dere vil da være Kristi levende representanter. Det folk som bekjenner seg til sannheten, holder på å gå bort fra Gud. Jesus vil snart komme, og de er uforberedt. Predikanten må selv nå opp til en høyere standard, til en tro som merker seg ut ved større fasthet, en erfaring som er levende, ikke treg og forslitt som den er hos dem som bare har bekjennerens navn.

Guds Ord setter et høyt mål for dere. Vil dere ved faste og bestrebelser under bønn nå opp til den fylde og det vesen som naturlig hører med til en kristelig karakter? Dere bør gå rett frem på deres sti for at ikke den lamme skal bli ledet bort fra veien. En nøye forbindelse med Gud i deres arbeid vil gi dere den levende kraften som vekker samvittigheten og overbeviser synderen om synd og får ham til å rope: «Hva skal jeg gjøre for å bli frelst?» Den befalingen Kristus ga sine disipler straks før han for opp til himmelen, var: «Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet I døper dem til Faderens og Sønnens og den Hellige Ånds navn, og lærer dem å holde alt det jeg har befalt eder. Og se, jeg er med eder alle dager inntil verdens ende!» Matt. 28, 19. 20. «Jeg ber ikke for disse alene, men også for dem som ved deres ord kommer til å tro på

meg.» Joh. 17, 20. Befalingen strekker seg til dem som ved hans disipler kommer til å tro på hans ord. Og alle som Gud kaller til å stå som hans sendebud, bør ta de lærdommer angående praktisk gudsfrykt, som Kristus gir i sitt ord, og undervise folk om dem.

Kristus åpnet skriftene for sine disipler. Han begynte fra Moses og profetene og underviste dem om alt angående ham, mens han på samme tid forklarte profetiene for dem. I sin forkynnelse gikk apostlene tilbake til Adams dager, førte sine tilhørere med ned gjennom den profetiske historien og endte med Kristus og ham korsfestet. De formante syndere til å omvende seg, til å forsage sine synder og vende seg til Gud. Kristi representanter i vår tid bør følge deres eksempel, og i hver preken opphøye Kristus som alt i alle.

Omvendte predikanter

Det er ikke bare i de navnkristne samfunn formvesenet griper om seg, men det øker i en foruroligende grad blant dem som bekjenner seg til å holde Guds bud og vente på Kristi nær forestående komme i himmelens skyer. Vi må ikke være trangsynte, slik at vi innskrenker de mulighetene vi har for å gjøre det gode. Men mens vi strekker vår innflytelse videre ut og utvider våre planer etter som Forsynet åpner veien, bør vi med større alvor unnfly avguderiet i verden. Mens vi anstrenger oss mer for å øke vår dyktighet, må vi gjøre tilsvarende anstrengelser for å oppnå visdom fra Gud til å fremme alle grener av hans verk etter hans anvisning og ikke ut fra et verdslig standpunkt. Vi må ikke etterligne skikkene i verden, men gjøre mest mulig ut av de hjelpemidlene Gud har gjort tilgjengelig for oss for å fremstille sannheten for folket.

Når vi som et folk lar våre gjerninger stemme overens med vår bekjennelse, skal vi få se meget mer bli utrettet enn tilfellet nå er. Når vi får menn som er liksom gudhengivne som Elias og har den samme tro som han hadde, skal vi få se at Gud åpenbarer seg for oss slik som han åpenbarte seg for hellige menn i gammel tid. Når vi får menn som samtidig med at de erkjenner sine mangler, vil påkalle Gud i alvorlig tro, slik som Jakob gjorde, skal vi få se de samme følger. Kraft fra Gud skal komme til mennesker som svar på troens bønn.

Det finnes så lite tro i verden. Det er bare få som lever nær Gud. Hvordan kan vi da vente at det skal være mer kraft og at Gud vil åpenbare seg for menneskene når hans

ord blir behandlet likegyldig, og når hjertene ikke blir helliget ved sannheten? Menn som ikke er halvt omvendt, som er selvtilitsfulle og selvgode, forkynner sannheten for andre. Men Gud arbeider ikke sammen med dem, for de er ikke helliget i hjerte og liv. De vandrer ikke ydmykt for Gud. Vi må få omvendte predikanter. Da skal vi få se Guds lys, og hans kraft vil støtte oss i alle våre anstrengelser.

De vekterne som fordem ble stilt på murene i Jerusalem og andre byer, innehadde en høyst ansvarsfull stilling. Sikkerheten for alle som bodde i disse byene, var avhengig av deres troskap. Når de oppdaget en fare, skulle de ikke tie dag eller natt. Det var pålagt dem at de med få øyeblikks mellomrom skulle rope til hverandre for å se om alle var våkne og at det ikke hadde hendt noe med noen av dem. Skiltvakter ble stilt opp på en og annen forhøyning for å ha oversikt over viktige stillinger som skulle passes på, og fra disse kunne man høre rop med advarsel eller oppmuntring. Ropet ble hørt fra den ene til den andre til det gikk rundt hele byen.

Disse vekterne er en fremstilling av predikantene. Av deres troskap avhenger sjelenes frelse. Husholderne over Guds hemmeligheter bør stå som vektere på Sions murer, og hvis de ser sverdet komme, må de la advarselens toner lyde. Hvis de er søvnige vektere, og deres åndelige sanser er så følelsesløse at de ikke ser og oppfatter noen fare, og folket omkommer, vil Gud kreve deres blod av vekternes hånd.

Vekternes hellige ansvar

«Og du meneskesønn! Til vekter har jeg satt deg for Israels hus, og når du hører et ord av min munn, skal du advare dem fra meg.» Esek. 33, 7. Vekterne må leve meget nær Gud om de skal høre hans ord og ta imot inntrykk fra hans Ånd, slik at folket ikke forgjeves skal se hen til dem. «Når jeg sier til den ugudelige: Du ugudelige, du skal visselig dø, og du ikke taler og advarer den ugudelige for hans ferd, da skal han, den ugudelige, dø for sin misgjernings skyld, men hans blod vil jeg kreve av din hånd. Men når du har advart den ugudelige for hans ferd, at han skal vende om fra den, men han ikke vender om fra sin ferd, da skal han dø for sin misgjernings skyld, men du har reddet din sjel.» Vers 8. 9. Kristi sendebud bør passe på at de ikke ved sin utroskap skal miste sine egne sjeler og sjelene til dem som hører dem.

Det ble vist meg de menighetene som i de forskjellige stater bekjenner seg til å holde Guds bud og vente på Kristi annet komme. Likegyldighet, stolthet, kjærlighet til

verden samt kaldt formvesen er i en foruroligende grad fremherskende blant dem. Og disse utgjør det folket som så fort holder på å bli lik det gamle Israel, når det gjelder mangel på gudsfrykt. Mange fører en høy bekjennelse om gudsfrykt, men de eier ikke selvbeherskelse. Lyst og lidenskap har makten. Selvet inntar en fremskutt plass. Mange er vilkårlige, diktatoriske, overlegne, skrytende, stolte og vanhellige. Likevel er noen av dem predikanter som behandler hellige sannheter. Hvis de ikke omvender seg, vil deres lysestake bli flyttet vekk fra sitr sted. Frelserens forbannelse over det ufruktbare fikentreet er en preken til alle formalister og skrytende hyklere som står frem for verden med strålende blad, men uten frukt. For en irettesettelse til dem som har gudfryktighets skinn, men som ved sitt ukristelige liv forneker dens kraft! Han som behandlet den aller største blant syndere med ømhet, han som aldri avviste sann saktmodighet og anger med forakt, hvor stor skylden enn var, uttalte skjærende fordømmelser over dem som førte en høy bekjennelse om gudsfrykt, men som i sitt liv fornektet sin tro.

Kapittel 100

Foreldres plikt overfor vår høyere skole

Våre brødre og søstre rundt omkring bør føle det som sin plikt å støtte denne institusjonen som Gud har planlagt. Noen av elevene kommer hjem og knurrer og klager, og foreldrene og medlemmer i menigheten lytter oppmerksomt til deres overdrevne og ensidige uttalelser. Det ville være godt om de tenkte over at saken har to sider. Men i stedet tillater de disse forkvaklede ryktene å reise en skranke mellom dem og skolen. Deretter begynner de å gi uttrykk for frykt, tvil og mistenksomhet angående den måten skolen blir ledet på. En slik innflytelse gjør stor skade. Uttalelser om utilfredshet sprer seg som en smittsom sykdom, og folk får inntrykk som er vanskelige å viske ut. Historien blir utvidet hver gang den blir gjentatt, helt til den får kjempemessige dimensjoner. En undersøkelse ville vise det faktum at det ikke var noe som lærere eller ledere hadde skylden for. Disse gjorde bare sin plikt for å håndheve skolens regler, som må opprettholdes hvis skolen ikke skal bli demoralisert.

Foreldre går ikke alltid klokt frem. Mange er svært fordringsfulle i sitt ønske om at andre skal rette seg etter deres ideer. De blir utålmodige og overlegne hvis det ikke skjer. Men når det blir forlangt at deres egne barn skal holde seg til skolens regler og bestemmelser, og disse barna blir irritert over de nødvendige restriksjonene, hender det altfor ofte at foreldre som bekjenner seg til å elske og frykte Gud, holder med barna i stedet for å irettesette dem og rette på feilene deres. Dette viser seg ofte å bli vendepunktet i utviklingen av deres barns karakter. Regler og orden blir brutt ned, og disiplinen blir trampet under føtter. Barna forakter tvang og får lov å tale nedsettende om institusjonene i Battle Creek. Hvis foreldrene bare ville tenke seg om, ville de innse de onde følgene av sin fremgangsmåte. Det ville i sannhet være et stort under om hver eneste handling på en skole med 400 elever og under ledelse av menn og kvinner med menneskelige skrøpeligheter kunne være så fullkommen og så nøyaktig at det ikke var noe som kunne bli kritisert.

Hvis foreldrene ville stille seg i lærernes sted og se hvor vanskelig det nødvendigvis må være å holde disiplin i en skole med hundrevis av elever av alle klasser og av all slags mentalitet, ville de komme til å se annerledes på forholdene. De bør tenke på at noen av barna aldri har vært under disiplin hjemme. De er alltid blitt

forkjælt og aldri blitt oppdratt til å være lydige. Derfor ville det være en stor fordel om de kom bort fra sine uforstandige foreldre og stilt under like strenge regler og øvelser som soldater i en hær. Hvis det ikke blir gjort noe for disse barna, som i en så sørgelig grad er blitt forsømt av utro foreldre, vil Jesus aldri kunne godta dem. Hvis de ikke blir stilt under kontroll, kommer de til å bli verdiløse her i livet og ikke få noen del i det kommende liv.

I himmelen er det fullkommen orden, fullkommen lydighet, fullkommen fred og harmoni. De som ikke har hatt noen respekt for orden eller disiplin her i livet, ville ikke ha noen respekt for den orden som blir opprettholdt i himmelen. De kan aldri få adgang til himmelen, for alle som er verdige til å gå inn der, må elske orden og respektere disiplin. Den karakteren som blir dannet her i livet, avgjør den fremtidige skjebnen. Når Kristus kommer, vil han ikke forandre karakteren hos noen. Vi har fått en kostbar prøvetid for å bruke den til å rense karakterens kjortel og gjøre den hvit i lammets blod. Det krever en levetids arbeid å få fjernet syndens flekker. Det er nødvendig med daglig fornyede anstrengelser om vi skal underkue og fornekte selvet. Hver dag er det nye kamper å kjempe, nye seirer å vinne. Hver dag bør sjelen bli løftet opp i alvorlig bønn til Gud om korsets mektige seirer. Foreldre må ikke forsømme noen plikt som kan gagne barna deres. De bør oppdra dem på en slik måte at de må kunne bli til velsignelse for samfunnet her nede og som lønn få det evige liv.

Kapittel 101

Elevene ved vår høyere skole

De elevene som bekjenner seg til å elske Gud og lyde sannheten, bør eie en slik grad av selvbeherskelse og religiøs prinsippfasthet at de vil kunne stå utokkelig i fristelse og kunne ta standpunkt for Jesus på skolen, i sitt losji eller hvor de måtte oppholde seg. Religion skal ikke bare være en kappe de skal bruke i Guds hus, men de må la religiøse prinsipper prege hele deres liv. De som drikker av livets kilde, vil ikke lengte etter forandring og fornøyelse, slik som de verdslige gjør. I deres ferd og karakter ville vi kunne se den hvile, fred og lykke som de har funnet i Jesus ved at de daglig legger sine vanskeligheter og byrder ned ved hans føtter. De vil vise at det er både tilfredshet og glede på lydighetens og pliktens sti. På sine kamerater vil slike øve en innflytelse som blir merket overalt på skolen. De som utgjør denne trofaste hæren, vil oppmuntre og styrke lærerne og de ledende i deres anstrengelser ved å motvirke enhver slags utroskap, splid og overtredelse av regler og forskrifter. De vil øve en frelsende innflytelse, og deres arbeid vil ikke gå til grunne på Guds store dag, men vil følge med dem inn i den kommende verden. Innflytelsen av deres liv her nede vil få betydning gjennom endeløse evigheter. En alvorlig, samvittighetsfull, trofast ung mann på skolen er en uvurderlig skatt. Himmelen engler ser på ham med kjærlighet. Hans dyrebare Frelser elsket ham, og i himmelens dagbok vil enhver rettferdighetsgjerning, enhver motstått fristelse og ethvert overvunnet onde bli skrevet ned. Slik vil han samle seg opp en god grunnvoll for den kommende tid, for at han må kunne gripe det evige liv.

Skal de institusjonene Gud har opprettet som et middel til fremme av sitt verk, bli bevart og opprettholdt, vil det i stor utstrekning komme an på hvordan kristelige unge mennesket stillet seg. Dette høytidelige ansvar hviler på de unge som i våre dager har trådt frem på handlingens skueplass. Aldri har det vært en tid da så viktige ting har vært avhengig av en generasjon. Hvor viktig det derfor er at de unge blir forberedt for den store oppgaven, slik at Gud kan bruke dem som sine redskaper! De kravene Gud har på dem, overgår alle andre krav.

Det er Gud som har gitt livet og hvert fysisk og åndelig anlegg som de eier. Han har utrustet dem med evner som de kan utnytte på en klok måte for at et arbeid som vil bli like varig som evigheten, må kunne bli betrodd dem. Til gjengjeld for de store gaver

han gir dem, krever han at de utvikler og bruket disse intellektuelle og moralske evner på en riktig måte. Han gå dem ikke disse evnene bare ,til deres fornøyelse, eller for at de skulle bli misbrukt til å motarbeide hans vilje og hans forsyn, men for at de skulle bli brukt til å fremme kunnskap om sannhet og hellighet i verden. Han krever at de skal være takknemlige, at de skal vise høyaktelse og kjærlichkeit for hans uopphørlige godhet og uendelige velgjerninger. Med rette krever han at de skal være lydige mot hans lover og mot alle vise forskrifter som vil holde de unge i tømme, verne dem mot Satans angrep og føre dem på fredens stier. Hvis de unge kunne innse at de, når de retter seg etter påbudene og reglene ved våre institusjoner, bare gjør det som vil fremme deres anseelse i samfunnet, høyne karakteren, foredle sinnet og øke deres lykke, ville de ikke sette seg opp mot rettfærdige regler og gagnlige krav, heller ikke være med på å skape mistenksomhet og fordom mot disse institusjonene. Vår ungdom bør være besjelt av energi og troskap i å etterkomme de krav som blir stilt til dem, og det vil være en garanti for fremgang. Den ville, hensynsløse karakteren hos mange av de unge i denne tid kan gjøre en syk om hjertet. En stor del av skylden ligger hos foreldrene i hjemmet. Uten gudsfrykt kan ikke noen være virkelig lykkelig.

Kapittel 102

Hellige løfter

Den korte, men fryktelige beretningen om Ananias og Saffira er skrevet ned av den inspirerte penn til gagn for alle som bekjenner seg til å følge Kristus. Denne viktige leksen har ikke gjort nok inntrykk på sinnet hos vårt folk. Det ville være til gagn for alle om de med ettertanke betraktet arten av denne store synden som førte til at disse skyldige menneskene ble satt som et eksempel. Dette ene utpregede vitnesbyrde om Guds gjengjeldelsesdom er fryktelig og bør få alle til å frykte og skjelve for å begå synder som førte til en slik straff. Selviskhhet var den store synden som hadde forvansket karakteren hos dette skyldige paret.

Sammen med andre hadde Ananias og hans hustru Saffira hatt den forrett å høre evangeliet bli forkynt av apostlene. Guds kraft fulgte ordet som ble talt, og dyp overbevisning grep alle som var til stede. Den milde innflytelsen av Guds nåde virket på hjertene slik at de slapp sitt egoistiske grep på jordiske eiendeler. Mens de var under den umiddelbare påvirkning av Guds nåde, ga de et løfte om å gi Herren en viss åker. Men da de ikke lenger sto under den himmelske innflytelsen, var inntrykket mindre mektig, og de begynte å tvile og å unnslå seg for å oppfylle det løftet de hadde gitt. De mente at de hadde forhastet seg, og ønsket å overveie saken på ny. Slik ble det åpnet en dør, og gjennom denne trådte Satan straks inn og fikk herredømme over deres sinn.

Dette tilfelle bør tjene som en advarsel til alle om å være på vakt mot den første tilnærmelse Satan gjør. Først næret de begjær. Skamfulle som de var over å la sine brødre vite at deres egenkjærlige sjeler angret det de høytidelig hadde helliget og lovt Gud, gjorde de dernest bruk av svik. De snakket sammen om saken og tok med overlegg den beslutningen at de ville holde tilbake en del av den prisen de hadde fått for åkeren. Da deres usannhet var blitt påvist, ble straffen øyeblikkelig død. De visste at Herren, som de hadde sviktet, hadde oppdaget dem. For Peter sa: «Hvorfor har Satan fylt ditt hjerte, så du skulle lyve for den Hellige Ånd og stikke til side noe av pengene for åkeren? Var den ikke din så lenge du hadde den, og var den ikke i din makt da den ble solgt? Hvorfor har du satt deg denne gjerning fore i ditt hjerte? Du har ikke løyet for mennesker, men for Gud.» Ap. gj. 5, 3. 4.

Et særlig eksempel var nødvendig for å bevare den unge menigheten fra å bli demoralisert. Antallet av medlemmer vokste jo så fort. Til alle som bekjente Kristus på det tidspunkt, og til alle som senere skulle komme til å bekjenne hans navn, ble det slik gitt en advarsel om at Gud krever troskap når det gjelder å oppfylle løfter. Men tross denne åpenbare straff for bedrag og løgn er de samme synder ofte blitt gjentatt i den kristne menighet og er vidt utbredt i vår tid. Jeg har sett at Gud ga dette eksempel til advarsel for alle som ville bli fristet til å gå frem på lignende måte. Egenkjærlighet og bedrag blir daglig øvd i menigheten. Noe blir holdt tilbake av det Gud krever, og slik bedrar man ham og motarbeider hans planer om å utbre sannhetens lys og kunnskap overalt i landet.

Understøtt Guds verk

Ifølge sin vise plan har Gud gjort sitt verks fremgang avhengig av sitt folks personlige anstrengelser og av deres frivillige offer. Når han har tatt imot mennesker som medarbeidere i den store gjenløsningsplanen, har han vist dem en stor ære. Predikanter kan ikke preke dersom de ikke blir utsendt. Arbeidet med å utbre lyset hviler ikke bare på predikantene. Enhver som blir medlem av menigheten, påtar seg plikten til å være en Kristi representant ved å leve etter den sannheten han bekjenner. Kristi etterfølgere bør fremme det arbeid han påla dem da han for opp til himmelen.

Institusjoner som er Guds redskaper til å fremme hans verk på jorden, må underholdes. Kirker må bli bygd, skoler opprettet og trykkerier forsynt med utstyr til å gjøre et stort arbeid med å gi ut skrifter, slik at sannheten kan bli sendt ut til alle deler av verden. Disse institusjonene er opprettet av Gud og bør bli støttet med tiende og rundhåndede offergaver. Etter hvert som virksomheten blir utvidet, blir det nødvendig med midler for å føre den videre i alle dens grener. De som har omvendt seg til sannheten og har fått del i hans nåde, kan bli Kristi medarbeidere ved at de gir frivillige gaver til ham. Og når medlemmene i menigheten har det ønsket i sine hjerter at det ikke mer må komme krav om midler, sier de i virkeligheten at de er tilfreds med at Guds sak ikke gjør fremgang.

Jakobs erfaring

«Og Jakob gjorde et løfte og sa: Dersom Gud vil være med meg og bevare meg på denne min ferd og gi meg brød å ete og klær å kle meg med, og jeg kommer vel hjem

igjen til min fars hus, så skal Herren være min Gud, og denne sten som jeg har reist opp som en minnesten, skal være et Guds hus, og av alt det du gir meg, vil jeg gi deg tiende.» 1 Mos. 20, 22. De forhold som tilskyndet Jakob til å gi Herren et løfte, er av lignende art som dem som tilskynder menn og kvinner til å gi Herren løfter i vår tid. Han hadde ved en syndig handling oppnådd den velsignelsen som han visste var lovt ham ved Guds sikre ord. Da han gjorde dette, viste han stor mangel på tro på Guds makt til å gjennomføre sine hensikter, hvor nedslående de øyeblikkelige utsiktene enn måtte være. I stedet for å komme i den stillingen han hadde traktet etter, måtte han flykte for Esaus vrede for å redde sitt liv. Bare med en stav i hånden måtte han vandre hundrevis av kilometer gjennom et øde land. Motet hans var forsvunnet, og han var fylt med samvittighetsnag og nedtrykthet og søkte å unngå mennesker for at han ikke skulle bli oppspørt av sin sinte bror. Han hadde ikke Guds fred å trøste seg med, for han var plaget av den tanken at han hadde kastet vrak på den guddommelige beskyttelse.

Den andre dagen på hans vandring nærmer seg avslutningen. Han er trett, sulten og hjemløs og føler seg forlatt av Gud. Han vet at han selv er skyld i dette på grunn av sin egen feilaktige handlemåte. Mørke skyer av tvil slutter seg om ham, og han føler at han er en utstøtt. Hans hjerte blir fylt med en ubeskrivelig redsel, og han våger nesten ikke å be. Men så fullstendig ensom er han at han føler trang til å bli beskyttet av Gud, en følelse sterkere enn noen gang tidligere. Han gråter og bekjenner sin synd for Gud og bønnfaller ham om et eller annet synlig bevis for at han ikke helt har forlatt ham. Men hans sorgtunge hjerte finner ingen lindring. Han har mistet all tillit til seg selv, og han er redd for at hans fedres Gud har støtt ham bort. Men i sin nåde ynkes Gud over den forlatte, sørgende mannen som tar en sten til hodepute og bare har himmelens hvelv til dekke.

I et syn om natten ser han en hemmelighetsfull stige som med sin nederste del hviler på jorden, og som med toppen når opp over stjernenes hærske, opp til de høyeste himler. Englebud stiger opp og ned denne stigen av strålende lys og viser ham stien som knytter jorden og himmelen sammen. Han hører en røst som fornyer løftet om miskunnhet og beskyttelse og om fremtidige velsignelser. Da Jakob våknet av sin drøm, sa han: «Sannelig, Herren er på dette sted, og jeg visste det ikke.» 1 Mos. 28, 16. Han så seg omkring som om han ventet å se de himmelske sendebud. Men hans alvorlige, undrende blikk møter bare de uklare omrissene av jordiske gjenstander og himmelhvelvingen der oppe som strålte av lysende perler. Stigen og de skinnende budbærerne var borte, og den herlige Majesteteten på toppen av den kunne han bare se i

fantasien.

Jakob var fylt med ærefrykt over nattens dype stillhet og det levende inntrykk av at han var i Guds umiddelbare nærhet. Hans hjerte var fullt av takknemlighet over at han ikke var omkommet. Det ble ikke mer søvn for ham den natten. Dyp og inderlig takk blandet med hellig glede fylte hans sjel. «Morgenen etter sto Jakob tidlig opp og tok den stenen han hadde lagt under sitt hode, og reiste den opp som en minneste, og han helte olje over den.» 1 Mos. 28, 18. Og her ga han sitt høytidelige løfte til Gud.

Løftet oppfylt

Jakob ga sitt løfte mens han var forfrisket av nådens dugg og styrket ved Guds nærvær. Etter at den guddommelige herlighet var veket bort, hadde han fristelser akkurat som menneskene i vår tid. Men han var tro mot sitt løfte og ville ikke nære tanker om muligheten av å bli løst fra det løfte han hadde gitt. Han kunne jo ha resonnert omtrent på samme måten som mennesker gjør nå at denne åpenbarelsen var en drøm, at han i overdreven grad var beveget da han av la løftet, og at han derfor ikke behøvde å holde det. Men slik tenkte han ikke.

Lange år gikk før Jakob våget å vende tilbake til sitt eget land. Men da han vendte tilbake, avvirket han trofast sin gjeld til sin Mester. Han var blitt en rik mann, og en ganske stor del av hans gods gikk over fra hans hånd til Herrens skattkammer.

Mange i vår tid svikter der Jakob vant en seier. De som har fått mest av Gud, er sterkest tilbøyelige til å beholde det de har, fordi de må gi et beløp som står i forhold til deres gods. Jakob ga tiendedelen av alt det han hadde, og beregnet etterpå hva han hadde brukt av tienden. Så betalte han Herren det han hadde brukt i egen interesse i den tiden han oppholdt seg i et hedensk land og ikke kunne innfri sitt løfte. Det ble et stort beløp, men han nølte ikke. Det han hadde lovt Gud, regnet han ikke som sitt eget, men som noe som hørte Herren til.

Etter som Gud gir lykke til

Det beløpet som blir krevd, skal stå i forhold til det beløpet som er betrodd. Jo større den betrodde kapitalen er, desto større er den gaven Gud forlanger at vi skal gi ham igjen. Hvis en kristen har ti eller tyve tusen kroner, byr Guds krav ham ikke bare å

gi sin del ifølge tiendesystemet, men at han skal bære frem syndoffer og takkoffer til Gud. Den levittiske husholdningen utmerket seg på en særlig måte ved at eiendeler ble helliget.

Når vi snakker om tienden som standarden for det jødene ga til religiøse formål, er ikke det helt korrekt. Herren lot sine krav være de viktigste, og i nesten alle ting ble de minnet om giveren når de ble avkrevd noe de skulle gi ham igjen. Det ble krevd av dem at de skulle betale en løsesum for sin førstefødte sønn, for førstefrukten av buskapen og for førstegrøden av innhøstingen. Det ble krevd at de skulle la utkantene av høstmarkene sine bli stående til de trengende. Alt som falt ut av hendene på dem under høstarbeidet, skulle bli liggende til de fattige, og en gang i hver syvårsperiode skulle marken bære grøde til de trengende uten å bli tilsådd. I tillegg kom slaktofrene, skyldofrene, syndofrene og dessuten utslettelsen av all gjeld hvert syvende år. De hadde dessuten tallrike utgifter til gjestevennlige formål og gaver til de fattige, og det var avgift på eiendommene deres.

For å kunne holde loven oppe på en rettmessig måte ble folket til bestemte tider spurt om de hadde vært tro i å oppfylle sine løfter eller ikke. Noen få samvittighetsfulle tilbakebetalte Gud omtrent en tredjedel av alle sine inntekter, som skulle tilfalle religiøse interesser og de fattige. Disse krav ble ikke stilt til en særlig klasse av befolkningen, men til alle. Kravene ble fordelt på grunnlag av det beløpet vedkommende eide. Foruten alle disse systematiske og regulære ytelser var det særlige formål som stilte krav om frivillige offer, som f. eks. da tabernakelet ble bygd i ørkenen og tempelet oppført i Jerusalem. Disse skattepålegg ga Gud folket til deres eget beste og dessuten til å vedlikeholde hans tjeneste.

En oppvåkning til plikt

Vårt folk må våkne opp når det gjelder denne sak. Det er bare få som føler samvittighetsnag hvis de forsømmer sin plikt til å gjøre godt. Bare få føler anger i sjelen, fordi de daglig bedrar Gud. Dersom en kristen med forsett eller tilfeldigvis betaler sin neste for lite eller unnsår seg for å avvikle en særlig gjeld, vil samvittigheten hans tynges ham, dersom han da ikke er helt forherdet. Han finner ikke hvile, enda kanskje ingen andre enn han selv vet noe om det. Det er mange forsømte løfter og ubetalte forpliktelser. Men hvor få det er som føler seg tynget i sitt sinn over dette! Hvor få det er som føler at denne krenkelse av plikten er en forbrytelse! Vi må få, en ny og

dypere overbevisning om denne saken. Samvittigheten må bli vekt opp, og emnet må få en langt mer alvorlig oppmerksomhet. For det skal avlegges regnskap for Gud på den ytterste dag, og hans krav må bli gjort opp.

Det ansvar en kristen forretningsmann har, står i nøyaktig forhold til de gavene han har fått av Gud, uten hensyn til hvor stor eller liten hans kapital måtte være. Rikdommens bedrag har ødelagt tusener og titusener. Disse rike menneskene glemmer at de er forvaltere, og at den dagen nærmer seg sterkt da det vil bli sagt til dem: «Gjør regnskap for din husholdning!» Luk. 16, 2. Som vist i lignelsen om talentene er hver enkelt ansvarlig for at han på forstandig måte bruker de gaver han har tatt imot. Den fattige mannen i lignelsen følte det minste ansvaret fordi han hadde fått den minste gaven. Han brukte ikke den talenten som var betrodd ham. Derfor ble han kastet ut i det ytterste mørke.

Kristus sa: «Hvor vanskelig det vil være for de rike å komme inn i Guds rike!» Mark. 10, 23. Og disiplene ble forskrekket over denne lære. Når en predikant som arbeider med fremgang for å vinne sjeler for Jesus Kristus, gir opp sin hellige oppgave for å oppnå timelig vinning, blir han kalt en frafallen, og Gud vil holde ham ansvarlig for de talenter han har misbrukt. Når forretningsmenn, bønder, håndverkere, kjøpmenn, jurister og andre blir medlemmer i menigheten, blir de Kristi tjenere. Og enda deres talenter kan være svært forskjellige, er det ansvaret de har med hensyn til å fremme Guds sak ved personlig bestrebelse og med sine midler, ikke mindre enn det som hviler på predikanten. Det ve som faller på en predikant hvis han ikke forkynner evangeliet, vil like sikkert falle på forretningsmannen dersom han med sine ulike talenter ikke vil være en Kristi medarbeider for å oppnå de samme resultater. Når dette blir holdt frem for den enkelte, er det noen som sier: «Dette er hard tale!» Men det er likevel sant, enda det i handling stadig blir motsagt av menn som bekjenner seg til å være Kristi etterfølgere.

Likedeling i systematisk godgjørenhet

Ved et nådens under ga Gud sitt folk brød i ørkenen, og han kunne ha gitt alt som var nødvendig til utstyr av gudstjenesten. Men han gjorde ikke det. I sin uendelige visdom så han at hans folks moralske disiplin var avhengig av deres samarbeid med ham, slik at enhver av dem utrettet noe. Så lenge sannheten blir forkynt, hviler det på menneskene som et krav fra Gud at de nettopp til dette formål skal gi noe av det han har betrodd dem. Ved å innføre den systematiske godgjørenhetsplanen har Gud, som er

menneskets skaper, ordnet det slik at arbeidet hviler likelig på alle i forhold til den enkeltes evner.

Hver enkelt skal være sin egen ligningsmann, og det er overlatt til ham å gi etter som han setter seg fore i sitt hjerte. Men noen er skyldige i den samme synden som Ananias og Saffira og mener at hvis de holder en del tilbake av det Gud krever ifølge tiendesystemet, kommer brødrene aldri til å få vite det. Slik tenkte det skyldige paret, som har gitt oss et eksempel til advarsel. I dette tilfelle beviser Gud at han gransker hjertet. Menneskenes motiver og hensikter kan ikke holdes skjult for ham. Han har etterlatt en stadig advarsel til kristne til alle tider om å ta seg i vare for den synden som menneskenes hjerter stadig er tilbøyelige til.

Selv om ingen synlige tegn på Guds mishag nå følger en gjentakelse av Ananias' og Saffiras synd, er synden likevel like avskyelig i Guds øyne og vil like sikkert bli hjemsøkt på overtrederen på dommens dag, og mange kommer til å føle Guds forbannelse også her i livet. Når noen gir et løfte til Guds verk, er det et løfte vi gir Gud og absolutt bør holde. Å bruke for seg selv det som en gang er lovt til fremme for Guds hellige verk, er i hans øyne ikke bedre enn helligbrøde.

Løftene er hellige

Når det i våre brødres nærvær blir gitt et muntlig eller skriftlig løfte om å gi et visst beløp, er disse brødre de synlige vitner til en kontrakt som er opprettet mellom oss og Gud. Løftet er ikke gitt til mennesker, men til Gud og er lik et skriftlig gjeldsbevis vi gir et medmenneske. Ikke noe juridisk gjeldsbrev om betaling av penger er mer bindende for en kristen enn et løfte han gir Gud.

Mennesker som slik forplikter seg overfor sine medmennesker, tenker som regel aldri på å be om å bli løst fra sine forpliktelser. Et løfte vi gir Gud, som er alle gode gavers giver, har enda større betydning. Hvorfor skulle vi da søke å bli løst fra våre løfter til Gud? Skal et menneske betrakte sitt løfte som mindre bindende fordi det er gitt til Gud? Er løftet mindre gyldig fordi det ikke blir lagt frem ved domstolene for å bli prøvd? Skal et menneske som bekjenner seg til å være frelst ved Jesu Kristi usigelige offer og blod, «rane fra Gud»? Blir ikke hans løfter og handlinger veid på rettferdighetens vektskåler i de himmelske rettssalene?

Hver av oss har en sak gående i den himmelske rett. Skal vår handlemåte føre til at bevisene går imot oss? Tilfellet med Ananias og' Saffira var av den mest graverende art. Da de holdt en del av salgssummen tilbake, løy de for den Hellige Ånd. På samme måte hviler det skyld på hvert enkelt menneske i forhold til lignende forbrytelser.

Når menneskenes hjerter er bløtgjort ved Guds Ånds nærvær, er de mer mottakelige for påvirkning av den Hellige Ånd, og det blir fattet beslutninger om å fornekte selvet og ofre til Guds sak. Når guddommelig lys skinner inn i hjertets lønnkammer med uvanlig klarhet og kraft, blir det naturlige menneskets følelser overvunnet. Egoismen mister sin makt over hjertet, og det oppstår ønske om å ligne det store mønster, Jesus Kristus, ved å øve selvfornektelse og godgjørenhet. Det mennesket som av naturen har en egenkjærlig innstilling, blir da mildt og medlidende overfor fortapte syndere, og han gir Gud et høytidelig løfte, liksom Abraham og Jakob gjorde. Himmelske engler er til stede ved slike anledninger. Kjærlighet til Gud og kjærlighet til sjeler overvinner egoisme og kjærlighet til verden. Det er særlig tilfelle når forkynneren fremholder gjenløsningsplanen i Guds Ånd og kraft. Av nedenstående skriftsteder skal vi få se hvordan Gud betrakter spørsmålet om løfter:

«Og Moses talte til høvdingene for Israels barns stammer og sa: Således har Herren befalt: Når en mann gjør Herren et løfte eller sverger en ed hvormed han forplikter seg til avhold i en eller annen ting, så skal han ikke bryte sitt ord; alt hva han har sagt, skal han gjøre.» 4 Mos. 30, 2. 3. «La ikke din munn føre synd over ditt legeme og si ikke til Guds sendebud: Det var av vanvare jeg gjorde det! Hvorfor skal Gud harmes over din tale og ødelegge dine hendes verk?» Pred. 5, 5: «Jeg vil gå inn i ditt hus med brennoffer, jeg vil gi deg det jeg har lovt, det som gikk over mine lepper, og som min munn talte i min nød.» Sal. 66, 13. 14. «Det er farlig for et menneske at han i tankeløshet vier noe til Gud og først baketter overveier sine løfter.» Ord. 20, 25. «Når du gjør Herren din Gud et løfte, da skal du ikke vente med å holde det; for Herren din Gud vil kreve det av deg, og du vil få synd på deg. Men om du lar være å gjøre noe løfte, vil du ikke få synd på deg. Hva dine lepper har talt, skal du holde og gjøre, fordi du frivillig og med egen munn har gitt Herren din Gud et løfte.» 5 Mos. 23, 21-23.

«Gjør løfter og gi Herren eders Gud det I har lovt! Alle de som er omkring ham, skal komme med gaver til den Forferdelige.» Sal. 76, 12. «Men I vanhelliger det ved å si: Herrens bord er urent, og maten som gis til det, er lite verd. Og I sier: Å, for en møyе! Og I blåser av det, sier Herren, hærskares Gud, og I bærer frem slikt som er

røvet, og det som er halt og sykt -- sådant bærer I frem som offergave! Skulle slike gaver fra eder behage meg? sier Herren. Forbannet være den som farer med svik, enda der er handyr i hans hjord, og den som gjør et løfte og enda ofrer til Herren et hundyr som har lyte; for jeg er en stor konge, sier Herren, hærskares Gud, og mitt navn er forferdelig blant folkene.» Mal. 1, 12-14.

«Når du gjør Gud et løfte, så dryg ikke med å holde det, for han har ikke behag i dårer! Hold det du lover! Bedre er det at du ikke lover, enn at du lover og ikke holder det.» Pred. 5, 3. 4.

Gud har gitt menneskene del i å fullbyrde arbeidet med å frelse sine medmennesker. Vi kan samarbeide med Kristus ved å utføre barmhjertighets- og godgjørenhets handlinger. Men disse gjerninger kan ikke gjenløse dem, for de klarer ikke å tilfredsstille en krenket rettferdighets krav. Det kan bare Guds Sønn gjøre -- han som la sin ære og herlighet til side, kledde sin guddommelighet i menneskelighet og kom til jorden for å fornedre seg selv og utgyte sitt blod for menneskeslekten.

Da Kristus bød sine disipler: «Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen» (Mark. 16, 15), viste han menneskene den oppgaven de hadde med å utbre evangeliet. Men mens noen går ut for å preke, oppfordrer han andre til å oppfylle hans krav til dem om tiende og offergaver til å underholde prekevirksomheten og til å utbre sannheten overalt i landet ved de trykte skrifter. Det er Guds middel til å opphøye menneskene. Det er nettopp det arbeidet de trenger til, for det vil vekke de dypeste sympatier i deres hjerter og sette de høyeste åndsevner i virksomhet.

Mennesket -- Guds redskap

Alt som er godt på jorden, ble satt her ved Guds gavmilde hånd som et uttrykk for hans kjærlighet til menneskene. De fattige tilhører ham, og religionens sak er hans. Han har lagt midler i menneskenes hender for at hans guddommelige gaver kan flyte gjennom menneskelige kanaler, slik at den oppgaven som er betrodd oss til frelse for våre medmennesker, kan bli utført. Hver enkelt har sin bestemte oppgave på det store arbeidsfeltet. Ingen bør likevel få den tanken at Gud er avhengig av mennesker. Han kunne tale et ord og gjøre ethvert fattig barn rikt. På et øyeblikk kunne han helbrede menneskeheten for alle dens sykdommer. Han kunne helt gi avkall på predikanter og gjøre engler til sendebud for sin sannhet. Han kunne ha skrevet sannheten på

himmelhvelvingen eller preget den inn på bladene på trærne og blomstene på marken. Eller han kunne med hørlig røst ha forkynt den fra himmelen. Men den allvise Gud valgte ingen av disse fremgangsmåtene. Han visste at menneskene måtte ha noe å gjøre hvis livet skulle kunne bli til velsignelse for dem. Gullet og sølvet hører Herren til, og han kunne latt det regne ned fra himmelen hvis han ville. Men i stedet har han gjort menneskene til sine husholdere og betrodd dem midler, ikke for at de skulle hope dem opp, men bruke dem til gagn for andre. Slik gjør han menneskene til det middel som han deler ut sine velsignelser gjennom her på jorden. Gud la planer om godgjørenhetssystemet, for at menneskene kunne bli godgjørende og uegennyttige av karakter liksom deres skaper og til sist få del med ham i den evige, herlige lønn.

Gud arbeider gjennom menneskelige redskaper, og hver den som vekker menneskenes samvittighet og ansporer dem til gode gjerninger og, til virkelig interesse for fremme av sannhetens sak, gjør det ikke av seg selv, men ved Guds Ånd som virker i ham, Løfter som blir gitt under slike forhold, er hellige. De er frukten av Guds Ånds påvirkning. Når disse løftene blir innfridd, tar himmelen imot offergaven, og disse rundhåndede arbeidere blir godskrevet for den tilsvarende skatt som blir satt inn i himmelens bank. Slike samler seg opp en god grunnvoll for den kommende tid, for at de kan gripe det evige liv.

Men når det umiddelbare nærvær av Guds Ånd ikke blir merket så levende, og sinnet blir opptatt av de timelige gjøremål i livet, blir de fristet til å tvile på om den forpliktelsen de frivillig tok på seg, er gyldig. Når de gir etter for Satans innskytelse, kommer de til den slutningen at det blir øvd unødvendig press på dem, at de handlet under den stemningen som rådet ved anledningen, at kravet om midler til bruk i Guds verk ble overdrevet, og at de ble overtalt til å gi løfter under falske forutsetninger uten at de fullt ut forsto saken. Derfor vil de gjerne bli fritatt. Har predikantene myndighet til å ta imot deres unnskyldninger og si: «Det vil ikke bli krevd av deg at du oppfyller ditt løfte. Du er løst fra det? Hvis de drister seg til det, får de del i den synden som den som unndrar seg, er skyldig i. . . .

Menigheten er ansvarlig for de løfter dens enkelte medlemmer gir. Hvis den ser at det er en bror som ikke oppfyller sine løfter, bør den tale vennlig, men tydelig til ham. Dersom han er slik stilt at det er umulig for ham å innfri løftet, og han er et verdig medlem som har et villig hjerte, bør menigheten vise medlidenhet og støtte ham. Slik kan den hjelpe på vanskeligheten og selv få en velsignelse.

Gud ønsker at medlemmene i hans menighet skal betrakte sine forpliktelser overfor ham som likså bindende som deres gjeld hos kjøpmannen eller andre handlende. Enhver bør ta et tilbakeblikk over sitt liv og undersøke om noe ubetalt eller uinnfridd løfte er blitt oversett, og så gjøre særlige anstrengelser for å betale «den siste penning», for vi må alle møte og underkaste oss den endelige avgjørelse i en rett der ikke noe annet enn rettskaffenhet og sannferdighet skal bestå.

Kapittel 103

Testamenter og legater

«Samle eder ikke skatter på jorden, hvor møll og rust tærer, og hvor tyver bryter inn og stjeler; men samle eder skatter i himmelen, hvor hverken møll eller rust tærer, og hvor tyver ikke bryter inn og stjeler!» Matt. 6, 19. 20. Egenkjærlighet er en sjelsødeleggende synd. Under denne rubrikken kommer begjær, som er avgudsdyrking. Alt tilhører Gud. All den fremgang og lykke vi nyter, er en følge av guddommelig godgjørenhet. Gud er den store og rundhåndede giver. Dersom han krever en del av det rike forrådet han har gitt oss, er det ikke fordi han vil gjøre seg rik på våre gaver, for han trenger ikke til noe fra vår hånd. Men det er for at vi kan få en anledning til å øve selvfornektelse og kjærlighet og vise medfølelse med våre medmennesker og slik bli høylylig velsignet.

I enhver tidsalder fra Adams dager til vår tid har Gud gjort krav på menneskenes eiendom og sagt: «Jeg er den rettmessige eier av universet. Innvi meg derfor din førstegrøde, bring meg et troskapsoffer, og overlat til meg mitt eget og erkjenn på den måten min overhøyhet, så skal det stå deg fritt å beholde og nyte min nådegave, og min velsignelse skal følge deg.» «Ær Herren med gaver av ditt gods og med førstegrøden av all din avling!» Ord. 3,9.

Guds krav kommer i første rekke. Vi gjør ikke hans vilje hvis vi gir ham det som blir til overs av vår inntekt når alle innbilte nødvendigheter er sikret oss. Før noen del av vår fortjeneste er brukt, bør vi skille ut og gi til Herren den delen han krever. I den gamle husholdning brant det alltid et takkoffer på alteret, en fremstilling av menneskets endeløse forpliktelse overfor Gud. Dersom vi har fremgang i våre verdslige forretninger, skyldes det at Gud velsigner oss. En del av inntekten vår bør bli viet til de fattige, og en stor del skal brukes til Guds sak. Når vi gir Gud det han krever, vil han hellige og velsigne resten til vårt eget bruk. Men når et menneske bedrar Gud og holder tilbake det han gjør krav på, hviler hans forbannelse over det hele.

Gud har gjort menneskene til kanaler som hans gaver skal strømme gjennom for å underholde det verket han vil ha utført i verden. Han har overlatt dem gods som skal bli brukt med visdom og ikke hopes opp på en egenkjærlig måte eller overdådig bli kastet

bort på luksus eller selvisk tilfredsstillelse, enten det nå gjelder klær eller utstyr av hjemmet. Han har betrodd dem midler til underhold av sine tjenere i deres arbeid som predikanter og misjonærer og til støtte for de institusjonene han hat opprettet blant oss.

De som gleder seg i sannhetens dyrebare lys, bør ha et brennende ønske om at det må bli utbredt overalt. Det er noen få trofaste bannerførere som aldri viker tilbake for plikten eller unndrar seg ansvar. Deres hjerter og deres pengepunger er alltid åpne når det blir krevd midler til å fremme Guds sak med. Ja, noen ser ut til å være beredt til å gå lenger enn plikten, som om de var redde for å gå glipp av en anledning til å sette sin del i himmelens bank.

Det er andre som vil gjøre så lite som mulig. De hoper opp sine skatter eller ødsler bort midler på seg selv, mens de motstrebende gir en sparsom almisse til støtte for Guds sak. Gir de Herren et løfte, angrer de det etterpå og vil slippe å betale det så lenge som mulig, om ikke for alltid. Tienden sin gjør de så liten som mulig. Det er som om de er redde for at det de gir tilbake til Gud, er bortkastet. Våre forskjellige institusjoner kan være svært forlegne for midler, men denne klasse mennesker handler som om det var likegyldig for dem om de klarer seg eller ikke. Og likevel er disse anstaltene Guds redskaper som skal være med på å opplyse verden.

De gamles forvaltning

Disse institusjonene har ikke i likhet med andre anstalter av samme slag tatt imot fonds eller legater. Og likevel har Herren i høy grad velsignet dem og gitt dem fremgang og gjort dem til redskaper som har utført mye godt. Det er eldre mennesker blant oss som nærmer seg avslutningen av sin prøvetid. Men fordi vi savner årvåke menn som kunne sikre Guds sak de midlene de sitter inne med, går disse midlene over på hendene hos slike som tjener Satan. Disse midlene var bare et lån fra Gud og skulle gis tilbake til ham. Men i ni av ti tilfelle treffer disse brødrene slike bestemmelser angående bruken av Guds eiendom når de faller bort, at Gud ikke kan bli æret ved det. For ikke en krone av dette kommer noen gang til å strømme inn i Herrens forrådshus. I noen tilfelle har disse tilsynelatende gode brødre hatt vanhellige rådgivere. Disse ga dem råd ut fra sitt eget synspunkt og ikke etter Guds vilje. Eiendom blir ofte testamentert til barn og barnebarn, bare til skade for dem. De har ingen kjærlighet til Gud eller til sannheten, og de midlene som alle hører Herren til, går derfor over i Satans rekker for å bli brukt under hans ledelse. Satan er langt mer våken, skarptseende og

dyktig til å uttenke planer til å sikre seg midler med, enn våre brødre er til å sikre Herrens sak det som er hans eget. Noen testamenter blir avfattet på en så ufullkommen måte at de ikke har gyldighet overfor loven, og slik er tusenvis av kroner gått tapt for saken. Våre brødre bør innse at det hviler et ansvar på dem som trofaste tjenere i Guds verk til å gå forstandig frem når det gjelder dette punkt, og å sikre Herren det som tilhører ham.

Mange gir til kjenne en unødig ømfintlighet i denne saken. De har følelsen av at de går inn på forbuden grunn når de i samtale med de eldre eller med syke bringer spørsmålet om deres formue på bane for å få vite hvordan de har tenkt å disponere den. Men denne plikten er like hellig som plikten til å forkynne Guds ord for å frelse sjeler. Her er en mann med Guds penger eller eiendom i sine hender. Snart skal hans forvalterskap gjennomgå en forandring. Vil han la de midler Gud har lånt ham til å bli brukt i hans verk, bli lagt i ugudelige menneskers hender bare fordi disse er hans slektninger? Bør ikke kristne menn av hensyn til vedkommendes fremtidige velferd så vel som til Guds sak interessere seg for og betrakte det som maktpåliggende at vedkommende treffer en riktig ordning med sin herres penger, med de talenter han hadde fått til låns så de skulle brukes på en klok måte? Vil hans brødre stå og se på at han forlater dette liv og på samme tid bedrar Guds forrådshus? Det ville være et fryktelig tap for ham selv og for saken. For når han overlater sine talenter i hendene på dem som ikke har noen respekt for Guds sannhet, vil han på alle måter legge dem i et tørkle og gjemme dem i jorden.

Herren ønsker at hans etterfølgere skal disponere over sine midler mens de selv kan gjøre det. Noen vil kanskje spørre: «Må vi virkelig skille oss av med alt det vi kaller ,vårt eget?» Det' blir kanskje ikke krevd at vi skal gjøre det nå. Men vi må være villige til å gjøre det for Kristi skyld. Når vi villig gir av vårt gods når som helst det er trang til midler til fremme for hans sak, bør vi erkjenne at det vi eier, absolutt hører ham til.

Noen lukker sine ører til for bønn om penger slik at misjonærer kan bli sendt ut til fremmede land, og slik at skrifter kan bli utgitt og spredd ut over hele verden. Slike unnskylder sitt begjær med å fortelle at de har lagt planer om å vise godgjørenhet når de dør. De har tenkt på Guds sak i sitt testamente. Derfor lever de et liv i gjerrighet og bedrar Gud med tienden og offergavene, og i sine testamenter gir de Gud tilbake bare en liten del av det han har lånt dem, mens en ganske stor del blir overlatt til slektninger som ingen interesse har for sannheten. Dette er bedrag av verste slag. Ikke bare i sin

levetid, men også i døden raner de fra Gud det som med rette tilkommer ham.

Dumt å utsette

Det er den rene dumhet å utsette forberedelsen for det tilkommende liv til den siste time av det nåværende liv. Det er også en stor feil å vente med å etterkomme Guds krav om gavmildhet overfor hans sak til tiden kommer da du skal overlate ditt forvalterskap til andre. De menneskene som du betror dine talenter, dine midler til, kommer kanskje ikke til å bruke dem på en så god måte som du har gjort. Hvordan tør rike mennesker likevel våge å løpe en så stor risiko!

De som venter med å dele eiendelene sine til de skal dø, overlater dem til døden snarere enn til Gud. Mange som gjør det, handler stikk imot Guds plan slik den tydelig blir fremholdt i hans ord. Ønsker de å gjøre godt, må de gripe de gyldne øyeblikk som de nå har, og arbeide med hele sin styrke som om de er redde for å gå glipp av den gunstige anledningen.

De som forsømmer en bevisst plikt ved at de ikke retter seg etter Guds krav til dem her i livet, og som beroliger sin samvittighet med at de ved et testamente har til hensikt å dele ut sine midler etter døden, kommer ikke til å få noe velbehagelig ord av sin Mester, og heller ikke får de noen lønn. De øvde ingen selvfornektelse, men holdt egenkjærlig fast på midlene sine så lenge de kunne, og ga først slipp på dem da døden kalte dem bort. Det som mange har i tanke å utsette til døden nærmer seg, ville de, hvis de i sannhet var kristne, gjøre mens de ennå var i live. De ville hellige seg selv og sine eiendeler til Gud, og de ville være tilfreds med at de hadde gjort sin plikt. Hvis de selv oppfylte sitt testamente, kunne de personlig etterkomme Guds krav i stedet for å overføre ansvaret til andre.

Vi bør betrakte oss som husholdere over Herrens eiendom og se på Gud som den øverste Eiermannen. Til ham skal vi overlate det som tilhører ham, når som helst han måtte kreve det. Når han kommer for å ta imot sitt med renter, kommer de gjerrige til å se at i stedet for å mangfoldiggjøre de talentene som var betrodd dem, har de pådratt seg den dommen som blir uttalt over den unyttige tjeneren.

Det er Herrens hensikt at hans tjeneres død skal bli følt som et tap på grunn av den gode innflytelsen de øvde, og de mange frivillige gaver som de med glede ga for å

fylle Guds forrådshus. Gaver som blir gitt etter døden, er en ussel erstatning for godgjørenhet mens man lever. Guds tjenere bør gjøre sitt testamente hver dag ved gode gjerninger og rundhåndede gaver til Gud. De bør ikke tillate at det beløpet som blir gitt Gud, blir uforholdsmessig lite i forhold til det de bruker til eget behov. Når de daglig gjør opp sitt testamente, vil de tenke på de foretak og de venner som har den største plass i deres hjerter. Deres beste venn er Jesus. Han sparte ikke sitt eget liv for dem, men ble fattig for deres skyld for at de ved hans fattigdom kunne bli rike. Han fortjener hele hjertet, hele deres eiendom, alt hva de er og har.

Men mange som bekjenner seg til å være kristne, venter med å etterkomme Jesu krav i livet og håner ham ved å gi ham en ubetydelig almisse når de dør. Alle som tilhører denne klassen, bør huske på at dette bedrag overfor Gud ikke er en overilet handling, men en vel overveid plan som de innleder med en erklæring at de er «ved sans og samling». Etter at de har bedratt Guds sak i sin levetid, lar de bedraget fortsette etter sin død. Og det gjør de med det fulle samtykke av alle sine sjelsevner. Et slikt testamente slår mange seg til tåls med som en pute å hvile på i dødens stund. Deres testamente utgjør en del av deres forberedelse til døden og blir opprettet for at deres eiendeler ikke skal forstyrre dem i deres siste timer. Kan slike med glede oppholde seg ved det kravet som vil bli stilt til dem om å avlegge regnskap for deres husholdning?

Vi må alle sammen være rike på gode gjerninger her i livet dersom vi skal sikre oss det kommende, evige liv. Når retten blir satt og bøkene åpnet, skal enhver få lønn etter sine gjerninger. Mange som har sine navn skrevet inn i menighetens medlemsprotokoll, blir i himmelens dagbok betegnet som bedragere. Og dersom disse ikke omvender seg og arbeider for Mesteren ved uegennyttig godgjørenhet, kommer de ganske sikkert til å få del i den dommen som rammer den utro husholder.

Ofte hender det at en virksom forretningsmann blir kalt bort uten et øyeblikks varsel, og en undersøkelse viser at hans forretninger er i største uorden. Under arbeidet med å ordne hans bo går en stor del av hans formue med, om ikke det hele, til honorar for jurister, mens hans hustru, hans barn og Kristi sak blir berøvet sin del. De som er tro husholdere over Herrens midler, vet akkurat hvordan deres forretning står, og som kloke menn vil de være for beredt på enhver kritisk situasjon. Skulle det skje at deres prøvetid plutselig blir avbrutt, kommer de som skal ordne deres bo, ikke til å være stilt overfor så store vanskeligheter.

Mange bryr seg ikke om å opprette sitt testamente så lenge de tilsynelatende er friske og sterke. Men denne forsiktighetsregelen bør våre brødre ta. De bør kjenne til sin økonomiske stilling og ikke tillate at forretningen deres kommer i uorden. De bør ordne sin eiendom på en slik måte at de kan forlate den når som helst.

Testamenter bør stilles opp slik at de er juridisk gyldige. Etter at de er opprettet, kan de godt ligge i årevis uten å gjøre noen skade, dersom gaver fremdeles blir gitt fra tid til annen, etter som saken trenger det. Døden kommer ikke en dag tidligere, brødre, fordi dere har gjort opp deres testamente. Når dere ved et testamente overfører en av deres eiendommer til deres slektninger, sørg da endelig for at dere ikke glemmer Guds sak. Dere har fullmakt fra ham, dere er innehavere av hans eiendom, og dere bør først vise oppmerksomhet mot hans krav. Deres hustruer og barn bør selvfølgelig ikke bli etterlatt uten midler. Dere bør sørge for dem hvis de er trengende. Men før ikke inn i deres testamente en lang rekke slektninger som ikke er trengende, bare fordi det er skikk og bruk å gjøre slik.

Husk alltid på at den egenkjærlige måten som folk i vår tid disponerer over eiendommene sine på, ikke er etter Guds plan, men menneskepåfunn. Kristne bør være reformatorer og ikke rette seg etter skikk og bruk, men opprette testamenter med en helt ny mening. La den tanken alltid være til stede at det er Herrens eiendom dere har å gjøre med. Guds vilje angående denne sak er lov. Dersom en mann hadde satt deg til å sette opp sine testamentariske bestemmelser angående sin eiendom, ville du da ikke nøye sette deg inn i arvelaternes vilje, slik at ikke det minste beløp kunne bli uriktig brukt? Din himmelske venn har betrodd deg gods og gitt deg sitt testamente angående hvordan det skal brukes. Dersom dette hans testamente blir gransket med et uegennyttig hjerte, vil det som tilhører Gud, ikke bli brukt på gal måte. Herrens sak er blitt skammelig tilsidesatt mens han har utrustet menn med tilstrekkelige midler til å møte enhver kritisk situasjon dersom de bare hadde takknemlige, lydige hjerter.

Fortsett med en klok utdeling

De som oppretter sitt testamente, bør ikke føle at når det er gjort, har de ikke mer noen plikt. De bør stadig være i virksomhet og bruke de talentene som er betrodd dem, til å bygge opp Herrens sak. Gud har lagt planer for at alle må kunne arbeide forstandig når de deler ut av sine midler. Han har ikke til hensikt å opprett holde sin sak ved undergjæringer. Han har noen få trofaste husholdere som er sparsommelige og bruker

sine midler til å fremme hans sak. I stedet for at selvfornektelse og godgjørenhet Skulle være et unntak, bør de være en regel. De stadig større krav innen for Guds sak krever midler. Fra menn i vårt eget land og i fremmede land kommer det stadig oppfordringer om at sendebud må komme til dem med lys og sannhet. Dette gjør det nødvendig med flere arbeidere og flere midler til å underholde dem.

Bare få midler strømmer inn i Herrens skattkammer for å bli brukt til å frelse sjeler, og selv disse små beløpene blir bare opp nådd ved hardt arbeid. Dersom alle fikk sine øyne åpnet så de kunne se hvordan det rådende begjær har hindret fremgangen for Guds sak, og hvor mye som kunne ha vært utført hvis alle hadde rettet seg etter Guds plan når det gjaldt tiende og offergaver, ville det for manges vedkommende inntreffe en avgjort reform. Da ville de ikke våge å hindre arbeidet med å fremme Guds sak, slik som de har gjort. Menigheten sover hva det arbeid angår som den kunne utføre dersom den ville gi avkall på alt for Kristi skyld. En sann selvoppofrelsesånd ville være et bevis på evangeliets virkelighet og kraft, som verden ikke kunne misforstå eller si imot, og rike velsignelser ville bli utgytt over menigheten.

Jeg formaner våre brødre til å høre opp med å rane fra Gud. Noen er i den stilling at de må sette opp sitt testamente. Men når det blir gjort, bør de passe på at midler som skulle tilflyte Guds forrådshus, ikke blir overgitt til sønner og døtre. Disse testamentene blir ofte en kilde til trette og uenighet. Til ros for Guds folk fordem står det skrevet at han ikke skammet seg ved å bli kalt deres Gud. Og grunnen som ble gitt, er at de i stedet for egenkjærlig å søke etter og begjære jordiske eiendeler eller søke sin lykke i verdslige forlystelser overga seg selv og alt det de hadde, i Guds hender. De levde bare til ære for ham og ga tydelig til kjenne at de higet etter et bedre land, det er et himmelsk. Et slikt folk skammer Gud seg ikke over. De vanæret ham ikke i verdens øyne. Himmels Majestet skammet seg ikke for å kalle dem brødre.

Gi rikelig

Det er mange som påstår at de ikke kan gjøre mer for Guds sak enn de gjør nå. Men de gir ikke etter evne. Til tider åpner Herren de øyne som er forblindet av egenkjærlighet, ved ganske enkelt å minske deres inntekt til det beløp de er villige til å gi. De kan finne hestene døde ute på marken eller i stallen, hus eller låver blir ødelagt ved brann, eller høsten slår feil. I mange tilfelle prøver Gud menneskene med velsignelser, og dersom de åpenbarer utroskap med hensyn til å gi ham tiende og

offergaver, blir hans velsignelser trukket tilbake. «Den som karrig sår, skal karrig høste.» 2 Kor. 9, 6. Ved Kristi barmhjertighet og hans godhets rikdom og for sannhetens og religionens skyld formaner vi dere som er Kristi etterfølgere, til å vie dere selv og deres eiendom til Gud på ny. I betraktning av Kristi kjærlighet og medlidenhet, som førte ham fra de kongelige boliger til å lide selvfornektelse, fornedrelse og død, bør enhver stille seg selv det spørsmålet: «Hvor meget skylder jeg min Herre?», La dernest dine takkoffer svare til din vurdering av himmelens store gave i Guds kjære Sønn.

Når dere bestemmer den del som dere skal gi til Guds sak, så sørg for at dere overskrider pliktens krav i stedet for å avkorte det. Tenk på hvem offeret skal gå til. En slik påminnelse vil drive begjærligheten på flukt. Betrakt bare den store kjærligheten som Kristus har elsket oss med, så vil våre rikeste offergaver forekomme oss for uverdige til at han skulle ta imot dem. Når Kristus er gjenstand for vår hengivenhet, vil de som har tatt imot hans tilgivende kjærlighet, ikke stanse for å beregne verdien av alabasterkrukken med den kostelige salven. Det kunne den begjærlige Judas gjøre. Men den som tar imot frelsens gave, vil bare beklage at offeret Ikke har en rikere vellukt og en større verdi. De kristne bør betrakte seg selv bare som kanaler som velgjerninger og velsignelser strømmer igjennom fra all godhets kilde til deres medmenneske;. Ved deres omvendelse vil de kunne sende opp nye bølger av pris. og offergaver fra dem som slik får del med dem i den himmelske gaven.

Kapittel 104

Forholdet mellom menighetsmedlemmer

Enhver som prøver å oppnå seier, har sine egne svakheter å kjempe med. Men det er så mye lettere for mennesker å se sine brødres feil enn det er å se sine egne, så de bør være langt mer påpasselige og kritiske overfor seg selv enn overfor andre.

Hvis alle medlemmene i menigheten er Guds sønner og døtre, må de gå gjennom en disiplinær prosess før de kan være lys i verden. Gud vil ikke gjøre menn og kvinner til lysbærere mens de er i mørke og er tilfreds med å være det uten å gjøre noen særlige anstrengelser for å få forbindelse med den guddommelige lyskilde. De som føler sin egen trang og vekker seg opp til den dypeste ettertanke og til den alvorligste og mest iherdige bønn og handling, vil få guddommelig hjelp. Hver enkelt har mye som han må vende seg av med, og mye han må lære. Gamle vaner og skikker må bli ristet av, og seieren kan en bare vinne ved alvorlig kamp for å rette på disse feilene og ved at en fullt ut godtar sannheten og etterlever dens prinsipper ved Guds nåde.

Jeg skulle ønske jeg kunne finne ord som ville gjøre det klart for oss alle at det eneste håpet for hver enkelt av oss er at vi har forbindelse med Gud. Vi må oppnå renhet i sjelen, vi må nøye ransake våre hjerter og overvinne gjenstridighet og egenkjærlighet. Dette vil kreve vedholdende, alvorlig bønn.

Sinnsro og selvbeherskelse

Harde og kritikksyke mennesker unnskylder seg ofte eller søker å forsvare sin mangel på kristelig høflighet med at noen av reformatorene var preget av samme ånd i sitt arbeid, og de påstår at arbeidet i vår tid krever den samme ånd. Men der er ikke tilfelle.

Et rolig sinn som en har fullstendig herredømme over, er bedre under alle forhold, selv i de mest rå omgivelser. En rasende nidkjærhet gagnar ingen. Når Gud utvalgte reformatorene, var det ikke fordi de var hovmodige og lidenskapelige. Han godtok dem som de var til tross for disse karaktertrekkene. Men han ville ha lagt ti ganger større ansvar på dem hvis de hadde hatt et ydmykt sinn, og deres ånd hadde vært under

herredømme av fornuften. Mens Kristi tjenere må fordømme synd og ugudelighet, urenhet og usannhet, og mens de til tider må straffe ugudelighet. hos høye som hos lave og vise dem at Guds vrede vil ramme overtrederne av hans lov, bør de likevel aldri være hovmodige eller tyranniske. De bør vise vennlighet og kjærlighet, et ønske om å frelse i stedet for å ødelegge.

Av Jehovas langmodighet kan predikanter og menighetsmedlemmer som trakter etter å bli Kristi medarbeidere, hente umiskjennelige lærdommer om overbærenhet og kjærlighet. Kristus knyttet Judas og den impulsive Peter til seg, ikke fordi Judas var begjærlig og Peter lidenskapelig, men for at de kunne lære av ham, sin store lærer, og liksom ham kunne bli uegennyttige, saktmodige og ydmyke av hjertet. Han oppdaget godt materiale i begge disse menn. Judas var dyktig på det økonomiske område og ville ha vært verdifull for menigheten hvis han hadde tilegnet seg de lærdommer Kristus ga når han straffet all egoisme, svik og begjær selv i livets små gjøremål. Denne undervisningen ble ofte gitt: «Den som er tro i smått, er også tro i stort, og den som er urettferdig i smått, er også urettferdig i stort.» Luk. 16, 2.

Streng rettskaffenhet

Vår Frelser søkte å innprente sine tilhørere at den som av hensyn til egen fordel ville bedra sin neste i småting, ved gunstig anledning også ville bedra i større saker. Den minste avvikelse fra streng rettskaffenhet bryter ned skrankene og forbereder hjertet til å begå større urett. Kristus lærte ved forskrift og eksempel at den strengeste ærlighet bør beherske alle våre handlinger overfor våre medmennesker. «Derfor, alt det I vil at menneskene skal gjøre mot eder, det skal også I gjøre mot:» dem; for dette er loven og profetene.» Matt. 7, 12. Kristus skildret stadig fariseernes mangelfulle liv og irettesatte dem. De bekjente seg til å holde Guds lov, men i sine daglige handlinger øvde de urettferdighet. Fra mange enker og faderløse tok de det lille de hadde, for å tilfredsstillen en begjærlig attrå etter vinning.

Judas kunne ha dratt fordel av alle disse lærdommene hvis han hadde hatt et ønske om å gjøre rett i sitt hjerte. Men hans begjærlighet overmannet ham, og pengekjærligheten ble en herskende makt. Han hadde pengepungen, som inneholdt de midler som skulle brukes til å fremme Kristi oppgave, og små beløp ble tid etter annen brukt til hans eget behov. Hans egoistiske hjerte var misunnelig over Marias offer da hun brakte alabastkrukken med salve. Han irettesatte henne for hennes uforsiktighet. I

stedet for å være elev ville han være lærer og undervise vår Herre om at hennes handling ikke var berettiget.

Disse to mennene hadde de samme anledninger og fordeler. Av Kristi stadige undervisning og eksempel kunne de lære å rette på sine syndige karaktertrekk. Når de hørte hans sviende irettesettelser og hans sterkt fordømmende uttrykk mot hykleri og råttenskap, kunne de se at de som ble strengt irettesatt, var gjenstand for et omhyggelig og utrettelig arbeid for at de skulle bli omvendt. Frelseren gråt over deres mørke og villfarelse. Han ynkedes over dem med en grenseløs medlidenhet og kjærlighet og uttalte til Jerusalem: «Hvor ofte jeg ville samle dine barn, liksom en høne samler sine kyllinger under sine vinger! Og I ville ikke.» Matt. 23,37.

Jesu overbærenhet

Peter var fort og ivrig til å handle, djerv og ubøyelig, og Kristus sa i ham egenskaper som kunne få stor verdi for menigheten. Han knyttet ham derfor til seg for at alt som var godt og verdifullt, kunne bli bevart, og for at han ved sin undervisning og sitt eksempel kunne mildne det harde i hans gemytt og jevne ut det knudrete i hans vesen. Dersom hjertet virkelig ble forvandlet ved guddommelig nåde, ville en ytre forandring vise seg i sann vennlighet, sympati og høflighet. Jesus var aldri kald og utilnærmelig. De som led, trengte seg titt inn på et sted der han var når han trengte avkobling og hvile. Men han hadde et vennlig blick og et oppmuntrende ord til alle. Han var et mønster på sann høflighet. Peter fornektet sin Herre, men angret det etterpå og var dypt ydmyket over sin store synd. Og Kristus ga til kjenne at han tilga sin feilende disippel da han nedlot seg til å nevne ham ved navn etter sin oppstandelse.

Judas ga etter for Satans fristelse og forrådte sin beste venn. Peter tilegnet seg Kristi lærdommer, lot dem bli til nytte for seg og førte videre det reformasjonsverk som ble overlatt til disiplene da deres Herre for opp til det høye. Disse to mennene er en fremstilling av de to klasser mennesker Kristus knytter til seg og gir fordelene ved sin undervisning og sitt eksempel på et uegennyttig og medlidende liv for at de må kunne lære av ham. Jo mer et menneske ser på sin Frelser og lærer å kjenne ham, desto mer vil det bli likedannet med hans bilde og gjøre Kristi gjerninger. Den tidsalderen vi lever i, krever reformatorisk handling. Det sannhetslyset som skinner på oss, krever besluttsomme, handledyktige menn med en kjernesunn moral, slike som vil arbeide flittig og iherdig for å frelse enhver sjel som vil høre innbydelsen fra Guds Ånd.

Den kjærlighet som burde råde mellom menighetsmedlemmer, viker ofte plassen for kritikk og klander. Dette kommer til og med til uttrykk ved religiøse anledninger i form av krenkende bemerkninger og strenge personlige utfall. Slikt må ikke finne medhold hverken hos predikanter, menighetsforstandere eller medlemmer. Gudstjenestene bør foregå bare med Guds ære for øye. Når mennesker med sine forskjellige innstillinger blir ført sammen i menighetsforholdet, blir menigheten påvirket av dette, dersom da Guds sannhet ikke mildner og undervinger de skarpe kantene i karakteren, og menighetens fred og harmoni vil bli ofret når man gir seg over til disse egenkjærlige, vanhellige trekkene. I sin skarpe påpasselighet for å oppdage feilene hos sine brødre forsømmer mange å undersøke sine egne hjerter og å rense sitt eget liv. Dette fører til mishag fra Guds side. De enkelte medlemmer i menigheten bør være nidkjære for sine egne sjeler og kritisk overvåke sine egne handlinger, slik at de ikke går frem av egoistiske motiver og blir en årsak til anstøt for sine svake brødre.

Gud tar menneskene som de er, med de menneskelige trekkene i deres karakter, og oppdrar dem så til tjeneste for ham, dersom de vil ta imot disiplin og lære av ham. Den rot av bitterhet, mistro, sjalusi eller endog hat, som noen menighetsmedlemmer har i sine hjerter, er Satans verk. Slike elementer har en giftig innflytelse på menigheten. «En liten surdeig syrer hele deigen.» 1 Kor. 5, 6. Den religiøse iveren som viser seg i en klappjakt på brødre, er ikke nidkjærhet med forstand. Kristus har ikke noe med et slikt vitnesbyrd å gjøre.

Kapittel 105

Dårlig åndelig næring

Av kjærlighet til din sjel skriver jeg denne gang til deg. Vekten av det ansvar jeg nå tar på meg når jeg skriver dette til deg, trykker meg. Ved din egen fremgangsmåte lukker du himmelens porter for deg selv og dine barn. For hverken du eller de vil noen gang kunne gå inn der med de mangelfulle karaktertrekkene dere nu har. Du min søster, spiller den tapendes part i et trist spill i livet. Hellige engler legger med bedrøvelse merke til deg, og onde engler betrakter deg triumferende når de ser hvor fort du mister de dydene som smykker en kristelig karakter, mens Satan i stedet planter inn sine onde trekk.

Du har ligget under for lesning av romaner og eventyr, slik at du nå lever i en innbilt verden. Slik lesning har en skadelig virkning både på sinn og legeme. Den svekker åndsevnene og legger en fryktelig byrde på de fysiske krefter. Til tider er ditt sinn nesten ikke normalt, fordi fantasien er blitt overspent og sykelig ved at du har lest oppdiktete historier. Sinnet bør komme under en slik disiplin at alle dets evner får en symmetrisk utvikling. Opplæring i en bestemt retning kan styrke spesielle evner og på samme tid la andre evner ligge unyttet, slik at brukbarheten av dem blir forkrøplet. Hukommelsen blir i høy grad skadet når en velger dårlig lesning. Den er tilbøyelig til å bringe de resonnerende evner ut av likevekt og til å skape nervøsitet, hjernetretthet og slapphet i hele organismen. Dersom fantasien stadig blir overernært og opphisset på grunn av oppdiktet lesning, blir den snart en tyrann som hersker over alle de andre åndsevnene og gjør at smaken blir lunefull og tilbøyelighetene fordervet.

Du har fått en dårlig åndelig næring. Ditt sinn er blitt fylt med kunnskaper av alle slag -- politikk, historie, teologi og anekdoter- som den misbrukte hukommelsen bare kan beholde en liten del av. Mye mindre opplysning og et sinn som er vel disiplinert, ville ha langt større verdi. Du har forsømt å øve opp ditt sinn til kraftig virksomhet. Derfor har din vilje og din tilbøyelighet hatt makten over deg og vært dine herrer i stedet for å være dine tjenere. Følgen av det er at du har mistet fysisk og åndelig styrke.

I årevis har ditt sinn lignet en klukkende bekk som er nesten full av sten og ugress, slik at vannet går tapt. Hvis dine evner og krefter var kontrollert av høye

hensikter, ville du ikke ha vært så svak som du er nå. Du føler at du må tilfredsstille den sterke trangen til dårlig og overdreven lesning. Jeg så at midnattslampen brant i ditt værelse mens du var fordypet i en eller annen spennende historie som hisset opp din hjerne, som alt i forveien var overanstrengt. Denne fremgangsmåten har svekket ditt tak på livet og avkreftet deg fysisk, åndelig og moralsk. Uregelmessighet har skapt uorden i ditt hus, og hvis den blir fortsatt, vil det føre til at ditt sinn synker ned i åndelig sløvhet. Den prøvedagen Gud har gitt deg, har du misbrukt, og den tiden han har latt deg få, har du kastet bort.

Følgen av upassende lesning

Gud gir oss talenter for at vi skal utvikle dem på forstandig måte og ikke misbruke dem. Utdannelsen er bare en forberedelse av de fysiske, intellektuelle og moralske krefter, slik at vi på beste måte kan utføre alle plikter i livet. Upassende lesning gir en falsk utdanning. Utholdenheten og aktiviteten og kraften i hjernen kan bli forminsket eller økt, alt etter den måten den blir brukt på. Du har en oppgave foran deg med å legge vekk den verdiløse lesningen. Få den vekk fra ditt hus. La ikke fristelsen til å forvrengte din forstand, til å få nervesystemet ditt ut av likevekt og til å ødelegge barna dine få bli hos deg. Du leser så meget at du blir uskikket til å utføre en hustrus og mors plikter, ja, i virkeligheten blir du udyktig til å utrette noe godt noe sted.

Du gransker ikke Bibelen som du burde. Derfor blir du ikke kjent i Skriften og heller ikke fullkommen dyktiggjort til all god gjerning. Lett lesning inntar sinnet og gjør lesningen av Guds Ord uinteressant. Du prøver å la andre få den forståelse at du kjenner til den Hellige Skrift. Men det kan ikke være tilfelle, for ditt sinn er fylt med skrammel. Bibelen krever tenking, og vi må granske den under bønn. Det er ikke nok at vi skummer overflaten. Noen skriftsteder er riktignok for tydelige til å kunne misforstås, men andre er mer innviklet og krever omhyggelig og tålmodig studium. På samme måte som det kostelige metallet er gjemt i fjellene, må sannhetsperlene i den bli oppsøkt og gjemt i sinnet til bruk i fremtiden. Å, om alle ville anstrenge sinnet like iherdig med å søke etter det himmelske gullet som etter det gullet som forgår!

Når du gransker Skriften med et oppriktig ønske om å lære å kjenne sannheten, vil Gud blåse inn sin Ånd i ditt hjerte og la lyset fra sitt ord gjøre inntrykk på ditt sinn. Bibelen er sin egen tolk. Det ene skriftstedet forklarer det andre. Hvis du sammenligner skriftsteder som behandler de samme emnene, vil du finne en skjønnhet og harmoni du

aldri har drømt om. Ingen annen bok har en lesning som slik styrker og utvider, høyner og foredler sinnet som lesningen av denne Bøkenes bok. Granskingen av den gir sinnet ny styrke fordi den setter det i forbindelse med emner som krever alvorlig tenking og sporer det til bønn til Gud om evne til å fatte de sannhetene som blir åpenbart. Dersom sinnet blir overlatt til å arbeide med dagligdagse emner i stedet for med dype og vanskelige problemer, vil det bli innskrenket i overensstemmelse med arten av de emner det dveler ved, og til sist miste evnen til å utfolde seg.

Gud er misfornøyd med dem som er for likegyldige eller for sløve til å bli dyktige og vel opplyste arbeidere. En kristen bør være mer intelligent og ha en skarpere innsikt enn verdslige. Når en studerer Guds Ord, blir sinnet stadig utviklet og forstanden styrket. Ingen ting vil i den grad foredle og høyne karakteren og styrke enhver åndsevne som det at en stadig bruker tankene til å gripe og fatte tungtveiende og betydningsfulle sannheter.

Menneskesinnet blir forkrøplet og svekket når det bare er opptatt med hverdagslige ting og aldri blir løftet opp over tidens jevne plan for å gripe de usynlige hemmeligheter. Forstanden blir gradvis ført inn på det samme trinn som de tingene den til stadighet er fortrolig med. Sinnet blir innsnevret i styrke og mister sin dyktighet hvis det ikke blir brukt slik at det samler økt kunnskap og blir anstrengt til der ytterste for å fatte åpenbaringen av guddommelig kraft i naturen og i den Hellige Skrift. .

Kapittel 106

Ubibelske ekteskap

Vi lever i de siste dager da galskapen i forbindelse med ekteskapsspørsmålet er et av tegnene på Kristi nær forestående komme. Gud blir ikke rådspurt i forbindelse med disse spørsmål. Gudsfrykt, plikt og prinsipper lar man være ute av betraktning for å føye det vanhellige hjertes tilskyndelser. Det burde ikke være slik stor utfoldelse av prakt eller glede i anledning av brudeparets sammenslutning. Ikke ett ekteskap av hundre fører til lykke eller har Guds velbehag og stiller vedkommende under forhold der de bedre kan herliggjøre ham. De onde følgene av dårlige ekteskap er utallige. De blir inngått etter impulser. Det blir neppe tenkt på en oppriktig betraktning av saken, og de rådfører seg neppe med dem som har erfaring, for det blir betraktet for å være gammeldags.

Impulser og vanhellig lidenskap rår i steder for ren kjærlighet. Mange stiller sine egne sjeler i fare og bringer Guds forbannelse over seg fordi de går inn i ekteskapet utelukkende for å tilfredsstille fantasien. Noen tilfelle der en som bekjenner seg til å tro sannheten, har giftet seg med en utenforstående, er blitt fremstilt for meg. De hadde det håpet at den ikke troende ektefellen ville gå over til sannheten. Men etter at de har nådd sitt mål, er han lenger borte fra sannheten enn før. Og så begynner fiendens listige arbeid og uopphørlige anstrengelse for å lede den troende bort fra troen.

Påvirkningen av verdslige forbindelser

Mange holder nå på å miste sin interesse for sannheten og tilliten til den, fordi de har stilt seg i nær forbindelse med vantroen. De ånder inn atmosfæren fra tvil, betenkelighet og utroskap. De ser og hører vantro, og til sist dyrker de den selv. Noen har kanskje frimodighet til å stå imot disse påvirkningene, men i mange tilfelle blir deres tro på en umerkelig måte undergravd og til sist ødelagt. Da har Satans planer lykkes. Gjennom sine midler har han arbeidet så stille at troens og sannhetens skranker er revet vekk før de troende har hatt noen anelse om i hvilken retning de drev.

Det er farlig å gå inn i en .verdslig forbindelse. Satan vet godt at i den tiden da mangen ung mann og kvinne går inn i ekteskapet, blir beretningen om deres religiøse

erfaring og om den nytten de kan gjøre, avsluttet. De er tapt for Kristus. Kanskje de en tid anstrenger seg for å leve et kristenliv, men all deres anstrengelse foregår under stadig påvirkning i motsatt retning. En gang følte de det som en forrett og en glede å snakke om sin tro og sitt håp. Men de blir uvillige til å røre ved emnet fordi de vet at den de har knyttet sin skjebne til, ikke interesserer seg for det. Følgen er at troen på den dyrebare sannheten dør ut i hjertet, og Satan vever et tvilens garn omkring dem.

Når det lovlige blir overdrevet, blir det til en stor synd. De som bekjenner seg til sannheten, trer Guds vilje under føtter når de gifter seg med vantro mennesker. De mister hans velbehag og gjør noe som de bittert kommer til å angre. Den vantro kan nok eie en ypperlig moralsk karakter, men det forholdet at han eller hun ikke har fulgt Guds krav, men har kastet vrak på den store frelsen, er grunn nok til at en slik forbindelse ikke bør komme i stand. I karakter ligner kanskje den vantro den unge mannen som Jesus uttalte disse ordene til: «Ett fattes deg.» Mark. 10, 21. Det var det ene nødvendige.

Til tider påstår de at den ikke-troende er gunstig stemt overfor religionen og er alt det en kan ønske seg av en livsledsager, bortsett fra dette ene at han ikke er en kristen. Selv om den sunne dømmekraften hos den troende kan antyde hvor upassende det er med en forening for livstid med en ikke-troende, vil likevel tilbøyeligheten seire i ni av ti tilfelle. Åndelig tilbakegang begynner i det øyeblikk løftet blir gitt ved alteret. Den religiøse iveren blir dempet, og den ene skranken etter den andre blir brutt ned helt til de begge står side om side under Satans sorte banner. Til og med under bryllups festlighetene seirer verdens ånd over samvittigheten, troen og sannheten. I det nye hjemmet blir bønnetimen ikke respektert. Brud og brudgom har valgt hverandre og sendt Jesus vekk.

Til å begynne med viser den ikke-troende kanskje ikke noen motstand i det nye forhold. Men når spørsmålet om Bibelens sannhet kommer opp til overveielse, melder denne følelsen seg straks: «Du giftet deg med meg og visste at jeg er det jeg er. Jeg ønsker ikke å bli forstyrret. La det heretter være underforstått at samtaler om dine eiendommelige synspunkter skal være forbudt.» Hvis den troende skulle vise et særlig alvor angående sitt standpunkt, kunne det se ut som uvennlighet mot den som ingen interesse har for en kristelig erfaring.

Den troende resonnerer som så at han under de nye forhold må gi litt etter for sin utvalgte livsledsager. Han tar del i selskapelige, verdslige fornøyer. I begynnelsen

gjør han det kanskje med en følelse av stor motvilje, men interessen for sannheten blir mindre og mindre, og troen blir byttet om med tvil og vantro. Ingen ville hatt den minste mistanke om at den engang så faste, samvittighetsfulle, troende og hengivne Kristi etterfølger noen gang skulle bli det tvilende, vaklende menneske han nå er. Å, hvilken forandring dette ukloke ekteskapet har ført med seg!

En oppriktig innstilling

Hva burde enhver kristen gjøre når han kommer i den vanskelige stillingen som setter ektheten av religiøse prinsipper på prøve? Med en fasthet verdig til etterfølgelse bør han åpent si: «Jeg er en samvittighetsfull kristen. Jeg tror at den syvende dag er Bibelens sabbat. Vår tro og våre prinsipper er slike at de går i motsatte retninger. Vi kan ikke bli lykkelige sammen, for hvis jeg streber etter å få en mer fullkommen kunnskap om Guds vilje, blir jeg mer og mer ulik verden og omskapt i Kristi lignelse. Hvis du fortsatt ikke ser noe tiltrekkende i Kristus, ikke noe godt ved sannheten, kommer du til å elske verden, som jeg ikke kan elske, mens jeg vil elske det som er av Gud, og som du ikke kan elske. Åndelige ting må vi forstå åndelig. Hvis du ikke forstår det åndelige, kan du ikke innse Guds krav til deg eller forstå de forpliktelser overfor Mesteren som jeg tjener. Derfor kommer du til å føle at jeg forsømmer deg av hensyn til religiøse plikter. Du kommer ikke til å bli lykkelig. Du kommer til å bli misunnelig på grunn av den kjærligheten jeg viser Gud. Og jeg kommer til å bli alene om mine religiøse meninger. Hvis du en gang forandrer ditt syn, og hvis ditt hjerte bøyer seg for Guds krav, og du lærer å elske din Frelser, vil forholdet mellom oss kunne bli fornyet.»

Slik bringer den troende for Kristi skyld et offer som hans samvittighet godkjenner, og som viser at han setter det evige liv for høyt til å ville risikere å miste det. Han føler at det ville være bedre fortsatt å være ugift enn å knytte sin skjebne for livstid til en som velger verden fremfor Jesus, og som vil få ham vekk fra Jesu kors. Men det blir ikke forstått hvor farlig det er å gi en ikke troende sin hengivenhet. For det ungdommelige sinnet er ekteskapet kledd i romantikk, og det er vanskelig å få det vekk fra det preget som fantasien kler det med, og å la vedkommende få et inntrykk av de vektige ansvar ekteskapsløftet innebærer. Dette løftet knytter de to menneskene sammen med bånd som ikke noe utenom dødens hånd bør kunne rive dem løs fra.

De kan ikke gå sammen

Skal den som søker herlighet, ære, udødelighet og evig liv, knytte seg til en annen som nekter å stille seg i rekke med stridsmennene for Kristi kors? Vil du som bekjenner deg til å velge Kristus som din Mester og til å lyde ham i alt, knytte dine interesser til en som ligger under for fyrsten over mørkets makter? «Går vel to sammen uten at de har avtalt det med hverandre?» Amos 3,3. «Alt det to av eder på jorden blir enige om å be om, det skal gis dem av min Fader i himmelen.» Matt. 18, 19. Men for et merkelig syn: Mens den ene av dem som er så nær knyttet til hverandre, tar del i andakt, er den andre sløv og likegyldig. Mens den ene søker veien til det evige liv, går den andre på den brede veien til døden.

Hundrer har oppofret Kristus og himmelen ved at de har giftet seg med uomvendte mennesker. Kan det være mulig at Kristi kjærlighet og samfunn har så liten verdi for dem at de foretrekker stakkars dødelige menneskers vennskap? Blir himmelen aktet som så ubetydelig at de er villige til å risikere dens gleder av hensyn til en som ikke har noen kjærlighet til den dyrebare Frelseren?

Lykke og fremgang i ekteskapslivet er avhengig av at ektefellene er enige. Hvordan kan det kjødelige sinn stemme overens med det sinnet som er likedannet med Kristi sinn? Den ene sår i kjødet, tenker og handler i overensstemmelse med sitt eget hjertes impulser. Den andre sår i ånden og søker å undertrykke egenkjærlighet, søker å seire over tilbøyelighet og leve i lydighet mot Mesteren, fordi han bekjenner seg til å være hans tjener. Slik blir det stadig en ulikhet i smak, i tilbøyelighet og i målsetting. Dersom ikke den troende ved at han holder seg til prinsippene klarer å vinne den uomvendte, er det langt mer alminnelig at han blir motløs og selger sine religiøse prinsipper for det fattige samlivet med en som ikke har noen forbindelse med himmelen.

Fordum satte Gud strenge forbud mot at hans folk skulle inngå i ekteskapelige forbindelser med andre folkeslag. Nå påstår man gjerne at dette forbudet ble gitt for å hindre hebreerne i å gifte seg med avgudsdyrkere og komme i forbindelse med hedenske familier. Men hedningene var i en gunstigere stilling enn de uomvendte er i vår tid, de som har sannhetens lys, men hårdnakket avslår å ta imot det. Synderen i dag har langt større skyld enn hedningene hadde, fordi evangeliets lys skinner klart overalt omkring ham. Han krenker samvittigheten og er bevisst en Guds fiende. Den grunnen Gud ga for forbudet mot disse ekteskap, var: «De vil få dine sønner til å vike av fra

meg.» 5 Mos. 7, 4. De som blant det gamle Israel våget å sette seg ut over Guds forbud, gjorde det med oppofrelse av religiøse prinsipper. Ta Salomos erfaring som et eksempel. Hans hustruer dro hans hjerte vekk fra Gud.

Trofaste arbeidere

Kristi fred, Kristi fred -- penger kan ikke kjøpe den. Strålende talenter rår ikke over den. Forstand kan ikke skaffe den. Den er Guds gave. Kristi religion -- hvordan skal jeg kunne få alle til å innse hvilket stort tap de lider hvis de unnlater å føre dens hellige prinsipper inn i dagliglivet? Kristi saktmodighet og ydmykhet er den kristnes styrke. Den er i sannhet mer kostelig enn alt som geniet kan skape eller rikdom kan kjøpe. Av alt det som blir søkt, næret og dyrket, er det ikke noe så verdifullt i Guds øyne som et rent hjerte, et sinn som er gjennomsyret av takknemlighet og fred. Hvis den guddommelige harmoni av sannhet og kjærlighet finnes i hjertet, vil den komme til uttrykk i ord og handlinger. Den mest omhyggelige utvikling av utvortes anstand og høflighet har ikke nok kraft i seg til å utelukke all irritabilitet, skarp dømmesyke og upassende tale. Den sanne godgjørenhetsånden må bo i hjertet. Kjærligheten gir sin innehaver skjønnhet, anstand og sømmelig opptreden. Kjærlighet opplyser ansiktet og demper stemmen. Den foredler og høyner hele mennesket. Den bringer vedkommende i harmoni med Gud, for den er en himmelsk egenskap.

Mange står i fare for å tenke at når de er opptatt med arbeid med å skrive, å praktisere som leger, eller å utføre sine plikter i de for skjellige avdelinger'), er det en unnskyldning om de unnlater å be, glemmer sabbaten og forsømmer gudstjenesten. Det som er hellig, blir på den måten brakt ned på et trinn som er avpasset etter det som passer dem, mens plikter, selvfornektelse og kors ikke blir rørt. Hverken leger eller medhjelpere bør prøve å utføre sitt arbeid uten å be. Gud vil gjerne hjelpe alle som bekjenner seg til å elske ham, hvis de bare kommer til ham i tro og føler sin svakhet og derfor ber om hans kraft. Når de skiller seg fra Gud, viser det seg at deres visdom er dårskap. Når de er små i sine egne øyne og fullt og fast klynger seg til sin Gud, vil han være styrken for deres arm, og fremgangen vil følge deres anstrengelser. Men når de tillater at deres sinn blir ledet vekk fra Gud, kommer Satan inn og kontrollerer tankene og seirer over dømmekraften.

Ingen er i større fare enn den som mener at hans grunnvoll står sikkert. Men nettopp da begynner hans føtter å gli. Fristelsene kommer, den ene etter den andre, og så umerkelig vil deres virkning på livet og karakteren være at dersom ikke en

guddommelig kraft bevarer ham, blir han ødelagt av verdens ånd og kan ikke fullbyrde Guds hensikt. Alt det menneskene har, er gitt dem av Gud, og den som bruker sine evner til Guds ære, blir et redskap til å gjøre godt. Men vi kan like lite leve et gudfryktig liv hvis vi ikke stadig ber og utfører de religiøse pliktene, som vi kan ha legemlig styrke uten å nyte timelig mat. Daglig må vi sitte ved Guds bord. Vi må ta imot styrke fra det levende vintreet hvis vi skal få åndelig næring.

Den fremgangsmåten noen har fulgt idet de har gjort bruk av verdslige metoder for å gjennomføre sine hensikter, er ikke i harmoni med Guds vilje. De ser onder som de må rette på, men de vil ikke bringe skjensel over sine egne hoder. I stedet for uforferdet å møte disse tingene velter de byrden over på en annen og lar ham møte de vanskelighetene som de selv har unndratt seg. I altfor mange tilfelle blir den som bruker tydelig tale, gjort til den store synder.

Brødre, jeg ber dere innstendig om å handle bare med Guds ære for øye. La hans kraft være deres tillit, hans nåde deres styrke. Prøv ved å granske Skriften og ved å be alvorlig å få klare begreper om deres plikt, og utføre den deretter med troskap. Det er av stor betydning at dere utvikler troskap i de små tingene, og når dere gjør det, vil dere opparbeide den vanen å øve rettferdighet i større ansvar. De små hendelsene i dagliglivet unngår ofte vår oppmerksomhet. Men det er de tingene som danner karakteren. Hver begivenhet i livet er virksom enten til godt eller ondt. Sinnet trenger til å læres opp ved daglige prøver hvis det skal kunne få kraft til å holde ut i enhver vanskelig stilling. I prøvelsens og farens dager trenger dere styrke til å stå fast for det som er rett, uavhengig av enhver motvirkende innflytelse.

Gud er villig til å gjøre mye for dere hvis dere bare vil innse at dere trenger ham. Jesus elsker dere. Søk alltid å vandre i lyset av Guds visdom, og hvil ikke under alle de skiftende forhold i livet uten at dere vet at deres vilje stemmer med Skaperens vilje. Ved tro på ham kan dere få kraft til å stå imot enhver fristelse fra Satan og slik vokse i moralsk styrke ved hver prøve fra Gud.

Dere kan bli ansvarsfulle og innflytelsesrike menn hvis dere med deres viljekraft forent med guddommelig styrke med alvor går opp i arbeidet. Øv opp de åndelige evner, og forsøm ikke i noe tilfelle de fysiske. La ikke intellektuell sløvhhet stenge veien til større kunnskap. Lær å gi fra dere så vel som å ta imot lærdom, for at deres sinn må bli utvidet, styrket og utviklet. Tro aldri at dere har lært nok og at dere nå kan slappe av i

deres anstrengelser. Det utviklede sinn viser hva mannen er. Deres utdanning bør fortsette gjennom hele levetiden. Hver dag bør dere lære og i praksis bruke den kunnskapen dere har oppnådd.

Kapittel 108

Inn i vantroens labyrint

Det er ingen unnskyldning for tvil eller vantro. Gud har gjort rikelige forberedelser for å befestе troen hos alle mennesker hvis de bare vil la vekten av bevisene være det avgjørende. Men hvis de venter med å tro til all tilsynelatende innvending er tatt vekk, vil de aldri bli grunnfestet og rotfestet i sannheten. Gud vil aldri fjerne enhver tilsynelatende vanskelighet på vår sti. De som ønsker å tvile, kan finne god anledning til det. De som ønsker å tro, kan finne nok av synlige beviser å grunne sin tro på.

Det standpunktet enkelte inntar, er uforklarlig endog for dem selv. De driver av sted uten anker og famler omkring i uvisshetens tåke. Satan griper snart roret og fører deres skrøpelige fartøy dit det behager ham. De kommer inn under hans vilje. Hvis de ikke hadde lyttet til Satan, ville de ikke ha blitt ledet vill av hans sofisteri. Hadde de stilt seg på Guds side, ville de ikke ha blitt forvirret.

Med spent interesse legger Gud og englene merke til utviklingen av karakteren og veier dens moralske verdi. De som setter seg opp mot Satans angrep, kommer til å stå frem som gull lutret i ild. De som blir revet med av fristelsens bølger, innbiller seg, slik som Eva gjorde, at de er på vei til å bli vidunderlig kloke og holder på å komme vekk fra sin uvitenhet og trangsynte samvittighetsfullhet. Men på samme måte som Eva går det opp for dem at de er blitt sørgelig bedratt. De har vært på jakt etter skygger og har ombyttet himmelsk visdom med skrøpelig menneskeskjønn. En ganske liten kunnskap har gjort dem innbilske. En dypere og grundigere kunnskap om seg selv og om Gud ville ha gjort dem til normale og fornuftige mennesker igjen og brakt dem i likevekt på sannhetens, englenes og Guds side.

Guds Ord vil dømme hver enkelt av oss på den ytterste dag. Unge menn snakker om vitenskap og gjør seg kloke utover det som står skrevet. De prøver å forklare Guds veier og hans verk i overensstemmelse med sin begrensede forstand, men det er alt sammen et ynkelig feilgrep. Det er fullkommen harmoni mellom sann vitenskap og det inspirerte ord. Falsk vitenskap er noe som er helt uavhengig av Gud. Den er påtatt vankundighet. Denne forføreriske makten har tatt og lenkebundet sinnet hos mange, og

de har valgt mørke fremfor lys. De har stilt seg på vantroens side, som om det var en dyd og et tegn på en stor ånd å tvile, mens det i virkeligheten er tegnet på et sinn som er for innskrenket og trangt til å oppfatte Gud i hans skaperverk. De ville ikke kunne fatte hemmeligheten med hans forsyn, selv om de en hel levetid gransket med all sin kraft. Og fordi man ikke kan forklare Guds gjerninger med det begrensede menneskesinn, går Satan til angrep mot dem med sine sofismer og innvikler det i vantroens garn. Dersom disse tvilerne vil komme i nær forbindelse med Gud, vil han legge sine hensikter klart frem for deres forstand.

Åndelige ting må vi forstå åndelig. Det kjødelige sinn kan ikke fatte disse hemmeligheter. Hvis de som spør og tviler, fortsatt følger den store bedrageren, vil inntrykket av Guds Ånd og dens overbevisning mer og mer avta og påvirkningen fra Satan bli hyppigere helt til sinnet fullstendig blir behersket av ham. Det som disse villedede menneskene betrakter som dårskap, er Guds kraft, og det som Gud betrakter som dårskap, vil for dem være styrken til visdom.

Et av de store onder som har fulgt med når en strever etter kunnskap, vitenskapelig forskning, er at de som tar fatt på disse undersøkelsene, altfor ofte mister en ren og uforfalsket religions guddommelige karakter av syne. På grunnlag av vitenskapelige prinsipper har de verdsligvis søkt å forklare innflytelsen av Guds Ånd på hjertet. Det minste skrittet fremover i denne retning leder sjelen inn i vantroens labyrint. Bibelens religion er simpelt hen gudsfryktens hemmelighet. Ikke noe menneskelig sinn kan fullt ut fatte den, og den er helt uforståelig for det ugjenfødte hjerte.

Guds Sønn sammenlignet den Hellige Ånds virksomhet med vinden, som «blåser dit den vil, og du hører den suser; men du vet ikke hvor den kommer fra, og hvor den farer hem.» Joh. 3, 8. Videre leser vi at verdens Gjenløser frydet seg i ånden og sa: «Jeg priser deg, Fader, himmelens og jordens herre, fordi du har skjult dette for de vise og forstandige, og åpenbart det for de umyndige.» Matt. 11,25.

Frelseren gledet seg over at frelsesplanen er slik at de som etter sin egen vurdering er vise, og som er oppblåst av hva en tom filosofi lærer, ikke kan se skjønnheten, kraften og den skjulte hemmeligheten i evangeliet. Men for alle som er ydmyke av hjertet, og som har et lærvillig, oppriktig, barnslig ønske om å kjenne og gjøre sin himmelske Faders vilje, er hans ord en kraft til frelse.

Påvirkningen av omgangsvenner

I våre institusjoner, der mange arbeider sammen, har den innbyrdes omgang ganske stor innflytelse. Det er naturlig å søke selskap. Alle vil finne kamerater eller skaffe seg slike. Og den innflytelsen venner øver på hverandre til godt eller til ondt, står i nøyaktig forhold til styrken i vennskapet. Alle får omgangsfeller og øver en innflytelse, og til gjengjeld blir de påvirket av innflytelsen fra andre.

Det båndet som binder menneskehjertene sammen, er hemmelighetsfullt, slik at to menneskers følelser, smak og prinsipper går nøye opp i hverandre. Den ene tar opp ånden fra den andre og etterligner hans oppførsel og handlinger. På samme måten som voks beholder preget av seglet, slik beholder sinnet det inntrykket som blir frembrakt ved omgang og selskap. Påvirkningen kan være ubevisst, men den har ikke mindre makt av den grunn.

Hvis de unge kunne bli overtalt til å omgås de rene, de omtensomme og de elskverdige, ville det ha den mest gagnlige virkning. Hvis de velger omgangsvenner som frykter Herren, vil påvirkningen føre til sannhet, pliktroskap og hellighet. Et sant kristenliv er en kraft til det gode. De derimot som omgås menn og kvinner med en tvilsom moral, med dårlige prinsipper og vaner, kommer snart til å gå den samme veien. Tilbøyeligheten i det naturlige hjertet fører nedover. Den som omgås tvileren, blir snart selv en tviler. Den som velger selskap med dårlige mennesker, blir ganske sikkert selv dårlig. Å gå i de ugudeliges råd er der første skrittet mot å stå på synderes vei og sitte i spotteres sete.

Alle som ønsker å danne en riktig karakter, bør velge kamerater som har en alvorlig, tenksom natur, og som er religiøst innstilt. De som har beregnet omkostningene og ønsker å bygge med evigheten for

øye, må bruke godt materiale i bygningen. Hvis de tar til takke med råttent tømmer, hvis de er tilfreds med mangler i karakteren, er bygningen dømt til ødeleggelse. Alle bør passe på hvordan de bygger. Fristelsens storm kommer til å feie mot bygningen, og hvis den ikke er bygd solid og med troskap, vil den ikke kunne bestå

prøven.

Et godt navn er mer dyrebart enn gull. De unge er tilbøyelige til å omgås slike som er underlegne på det åndelige og moralske område. Hvilken virkelig glede kan er ungt menneske vente å oppnå når han frivillig knytter seg til slike som har lave idealer når det gjelder tanker, følelser og oppførsel? Noen har en fordervet smak og utartede vaner, og alle som velger slike kamerater, kommer til å følge deres eksempel. Vi lever i farlige tider som bør vekke frykt i alles hjerter. Vi ser mange som lar sinnet flakke om i vantrens labyrint. Årsakene til det er uvitenhet, stolthet og en mangelfull karakter. For det falne menneske er ydmykhet en vanskelig lekse å lære. Det er noe i menneskehjertet som reiser seg til motstand mot den åpenbarte sannhet angående emner som har forbindelse med Gud og syndere, overtredelse av Guds lov og syndsforlatelse ved Kristus.

Pass på sinnet

Mine brødre og søstre, gamle og unge, når dere har en ledig stund, så lukk Bibelen opp og fyll sinnet med de dyrebare sannhetene fra den. Vakt sinnet når dere er opptatt med arbeid, la dere være rettet mot Gud. Snakk mindre og tenk mer. Husk, «for hvert unyttig ord som menneskene taler, skal de gjøre regnskap på dommens dag». Matt. 12, 36. Overvei nøye dine ord. Da vil en dør bli lukket for sjelefienden. Begynn dagen med bønn. Arbeid som for Guds ansikt. Hans engler er alltid ved din side og fører regnskap over dine ord, din oppførsel og den måten ditt arbeid blir utført på. Vender du deg bort fra gode råd og velger å omgås slike som du har grunn til å mistenke for ikke å være religiøst interessert, selv om de bekjenner seg til å være kristne, kommer du snart til å ligne dem. Du stiller deg på fristelsens vei, på Satans slagmark, og kommer til å bli overvunnet ved hans angrep, dersom du ikke stadig er på vakt. Det finnes slike som en tid har bekjent seg til religionen, men som i alle henseender er uten Gud og uten en følsom samvittighet. De er forfengelige og overflatiske. Deres tale ligger på et lavt plan. De tenker bare på frieri og giftermål og lukker alle høyere og edlere tanker ute.

Vår omgang avgjør vår skjebne

De omgangsvenner arbeiderne velger, avgjør deres skjebne her i verden og i den tilkommende. Noen som en gang var samvittighetsfulle og trofaste, er i sørgelig grad blitt forandret. De har skilt seg fra Gud, og Satan har lokket dem over på sin side. Nå er

de uærbødige og uten religion, og de øver en innflytelse over andre som lett lar seg påvirke. Dårlig omgang ødelegger karakteren. Prinsipper blir undergravd. «Søk omgang med de vise, og du skal bli vis; men dårers venn går det ille.» Ord. 13, 20.

De unge er i fare. Men de er blinde og ser ikke hvor kursen går og hva utfallet vil bli. Mange av dem er opptatt av flørt. Det ser ut som at de er trollbundet. Det er ikke noe edelt, verdig eller hellig ved slike forbindelser. Fordi de er tilskyndet av Satan, øver de en innflytelse som er ham til behag. Advarsler til slike mennesker blir ikke påaktet. De er gjenstridige, selvrådige og trossige. De mener at advarsel, råd eller tilrettevisning ikke har noe med dem å gjøre. De er slett ikke bekymret over sin handlemåte. De skiller seg fortsatt fra Guds lys og kjærlighet. De mister all sans for hellige og evige ting. Og mens de kanskje holder fast på kristelige plikter som et tørt formvesen, er deres hjerte ikke med i disse religionsøvelsene. For sent vil disse bedratte sjelene lære at «den port er trang, og den vei er smal som fører til livet, og få er de som finner den». Matt. 7, 14.

Ord, handlinger og motiver blir skrevet ned. Men hvor lite disse lettsindige, overflatiske hoder og harde hjerter innser at en Guds engel tegner ned den måten deres kostbare øyeblikk blir brukt på. Gud vil bringe hvert ord og hver handling frem i lyset. Han er på hvert sted. Selv om hans sendebud er usynlige, besøker de arbeidssteder og soveværelser. De skjulte gjerninger som er gjort i mørket, vil bli brakt frem for lyset. Hjertets tanker, råd og hensikter vil bli avslørt. Alt ligger blottet og bart for hans øyne som vi har å gjøre med.

Gjør arbeidet foredlende

Arbeiderne bør ta Jesus med seg i alle avdelinger av sitt arbeid. Alt som blir gjort, bør bli gjort med en nøyaktighet og en grundighet som tåler inspeksjon. Hjertet bør være med i arbeidet. Troskap. er like viktig i livets alminnelige plikter som i dem som fører med seg større ansvar. Noen får kanskje den tanken at deres arbeid ikke foredler. Men det avhenger helt og fullt av hva de selv gjør det til.

De alene kan nedverdige eller høyne sitt arbeid. Vi skulle ønske at hver den som er doven, kunne bli tvunget til å arbeide for sitt daglige brød. For arbeid er en velsignelse, ikke en forbannelse. Flittig arbeid holder oss borte fra mange av djevelens snarer, for han «finner alltid litt galt for ledig hånd å gjøre».

Ingen bør skamme seg over arbeidet, hvor intetsigende og underordnet det enn kan synes å være. Arbeid foredler. Alle som arbeider med hode eller hender, er arbeidsmenn og arbeidskvinner. Og alle utfører sin plikt og hedrer sin religion like meget når de arbeider ved vaskebaljen eller med oppvasken, som de gjør når de går til møte. Mens hendene er opptatt med det mest alminnelige arbeid, kan sinnet bli høynet og foredlet ved rene og hellige tanker. Når noen av arbeiderne viser en mangel på aktelse for religiøse ting, bør de bli fjernet. La ingen gå med den følelsen at institusjonen er avhengig av dem.

De som lenge har vært ansatt ved våre institusjoner, bør nå være ansvarlige arbeidere, pålitelige på hvert sted, like tro i sin plikt som kompasset trofast peker mot polen. Hvis de hadde utnyttet sine anledninger på rette måte, kunne de nå ha eid en symmetrisk karakter og en dyp, levende, kristelig erfaring. Men noen av disse arbeiderne har skilt seg fra Gud. Religionen blir lagt til side. Den er ikke blitt et livsprinsipp som de omhyggelig verner om hvor som helst de ferdes, og i hvilket selskap de enn kommer, og som viser seg å være et anker for sjelen. Jeg skulle ønske at alle arbeiderne nøye ville tenke over at fremgang her i livet og det å oppnå det kommende liv for en stor del avhenger av troskap i små ting. De som trakter etter høyere ansvar, bør vise troskap når de gjør sin plikt akkurat der Gud har satt dem.

Fullkommenheten i Guds verk kommer like tydelig til syne i de minste insekter som hos fuglenes konge. Det lille barnet som tror på Kristus, er like dyrebart i hans øyne som englene omkring hans trone. «Derfor skal I være fullkomne, liksom eders himmelske Fader er fullkommen.» Matt. 5,48. Liksom Gud er fullkommen på sitt område, slik kan mennesket være fullkomment på sitt område. Alt det hånden finner å gjøre, bør en gjøre grundig og fort. Hvis vi er tro og rettskafne i små ting, og vi utfører de små pliktene og vennlige handlingene, skal vi finne oppmuntring og glede på livets vei. Og når vårt verk på jorden er avsluttet, blir enhver liten plikt som ble utført med troskap, oppbevart som en kostelig edelsten hos Gud.

Kapittel 110

Menigheten skal seire

Inntil Kristus kommer i himmelens skyer med kraft og stor herlighet, kommer menneskene til å bli fordervet i ånden og vende seg fra sannheten til fabler. Menigheten kommer til å se vanskelige tider foran seg. Den skal profetere kledd i sekk. Men selv om den møter vranglære, og forfølgelse, og selv om den må kjempe mot de vantro og de frafalne, skal den likevel med Guds hjelp knuse Satans hode. Herren vil ha et folk som er fullt ut pålitelig og har en tro så fast som en klippe. De skal være hans vitner i verden, hans redskaper til å utføre et særskilt og herlig verk på hans beredelsesdag.

Evangeliebudskapet vinner ikke en eneste sjel for Kristus eller baner seg vei til et eneste hjerte uten at Satans hode blir såret. Hver gang en fange blir vristet ut av hans grep og blir fridd fra hans undertrykkelse, lider tyrannen nederlag. Forlag og trykkerier er midler i Guds hånd til å sende sannhetens dyrebare lys ut til hvert tungemål og folk. Dette lyset strekker seg også ut til hedenske land og vinner stadig innpass og seirer over overtro og enhver tenkelig villfarelse.

Predikanter som nidkjært og med alvor har forkynt sannheten, kan falle fra og slutte seg til våre fienders rekker. Men gjør det Guds sannhet til løgn? «Men Guds faste grunnvoll står,» sier apostelen. 2 Tim. 2, 19. Menneskers tro og følelser kan forandres, men Guds sannhet blir aldri forandret. Den tredje engels budskap lyder. Det er ufeilbart.

Ingen kan tjene Gud uten at onde mennesker og onde engler forener seg mot ham. Onde engler vil bli satt på sporet av hver eneste sjel som søker å slutte seg til Kristi rekker. For Satan ønsker å vinne tilbake det bytte som blir tatt fra ham. Onde mennesker vil gi seg over til å tro på kraftige villfarelser, for at de skal bli dømt. Disse mennene vil kle seg i oppriktighetens kappe og forføre endog de utvalgte om det var mulig.

Sannheten er sikker

At vi har sannheten, er like sikkert som at Gud lever. Og med alle sine kunster og sin helvetesmakt kan Satan ikke forvandle Guds sannhet til løgn. Mens den store motstanderen gjør sitt ytterste for å sette Guds ord ut av kraft, må sannheten gå frem

som en lampe som brenner.

Herren har tatt oss ut og gjort oss til gjenstand for sin underfulle miskunnhet. Skal vi la oss trollbinde av den frafalnes snakk? Skal vi velge å ta standpunkt sammen med Satan og hans hær? Skal vi slutte oss til dem som overtrer Guds lov? La heller vår bønn være: «Herre, sett fiendskap mellom meg og slangen!» Hvis det ikke er fiendskap mellom oss og hans mørke gjerninger, er vi omringet av hans mektige hær, og hans brodd er ferdig til å trenge inn i våre hjerter hva tid som helst. Vi bør regne ham for en dødsfiende. Vi bør stå ham imot i Kristi navn. Vår virksomhet går ennå fremad. Vi må kjempe for hver tomme jord. Alle som nevner Kristi navn, bør iføre seg rettferdighetens rustning.

Kapittel 111

Enkelhet i klær

I bergprekenen formaner Kristus sine etterfølgere til ikke å tillate at sinnet blir opptatt med jordiske ting. Han sier uttrykkelig: «I kan ikke tjene Gud og mammon. Derfor sier jeg eder: Vær ikke bekymret for eders liv, hva I skal ete og hva I skal drikke eller for eders legeme, hva I skal kle eder med! Er ikke livet mer enn maten, og legemet mer enn klærne?» «Og hvorfor er I bekymret for klærne? Akt på liljene på marken, hvorledes de vokser: de arbeider ikke, de spinner ikke; men jeg sier eder: Enn ikke Salomo i all sin herlighet var kledd som en av dem.» Matt. 6, 24. 25. 28. 29.

Disse ord er fulle av betydning. De passet på Kristi tid, og de passer i våre dager. Jesus peker her på motsetningen mellom den naturlige enkelhet hos blomstene på marken og den kunstige prydelsen av klesdrakten. Han sier at Salomos prakt ikke tålte sammenligning med en av blomstene, hva naturlig skjønnhet angikk. Her er en lærdom for alle som ønsker å kjenne og gjøre Guds vilje. Jesus har lagt merke til den omhu og interesse vi viser klesdrakten, og advart oss mot, ja, befalt oss ikke å tenke for meget på den. Det er viktig for oss å gi nøye akt på hans ord. Salomo var så opptatt med tanker på utvortes glans at han forsømte å høyne sitt sinn ved stadig å være i forbindelse med visdommens Gud. Fullkommenheten og skjønnheten i karakteren ble oversett mens han forsøkte å oppnå utvortes skjønnhet. Han solgte karakterens heder og rettskaffenhet mens han prøvde å herliggjøre seg selv for verden og ble til sist en despot som opprettholdt sin overdådighet ved å legge tunge skatter på folket. Først ble hans hjerte fordervet, dernest vek han bort fra Gud og ble til sist avgudsdyrker.

Når vi ser våre søstre vike av fra enkelhet i påkledning og oppelsker lysten til å følge verdens skikker, føler vi oss bekymret. Når de går i den retningen, skiller de seg fra Gud og forsømmer den innvortes prydelse. De bør ikke føle seg fri til å bruke den tiden Gud gir dem, til unødig pynt på sine klær. Hvor meget bedre kunne ikke tiden vært brukt til gransking av Skriften, og de slik kunne sikret seg et grundig kjennskap til profetiene og til Kristi praktiske lærdommer! . . .

Gud ville finne behag i å se våre søstre kledd i en pen og enkel drakt og med alvor ta del i Herrens verk. Hva evner angår, står de ikke tilbake, og hvis de ville bruke

talentene som de allerede har, på en riktig måte, ville deres dyktighet bli økt. Hvis den tiden som de nå bruker til unødvendig arbeid, ble viet til gransking av Guds Ord og til å forklare det for andre, ville deres eget sinn bli beriket med sannhetens skatter, og de anstrengelsene de gjør for å forstå grunnene for vår tro, ville styrke og foredle dem. Hvis våre søstre var mer samvittighetsfulle bibelkristne og søkte å bruke hver anledning til å opplyse andre, skulle vi få se snesevis av sjeler slutte seg til sannheten bare ved deres selvoppofrende anstrengelser. Søstre, på den dag da regnskapet skal bli gjort opp for alle, kan dere da se tilbake på deres liv med følelsen av glede, eller kommer dere til å ha den følelsen at dere søkte å forskjønne det utvortes menneske mens sjelens innvortes skjønnhet ble nesten fullstendig forsømt?

Har ikke våre søstre nok iver og moralsk frimodighet til uten unnskyldning å stille seg på Bibelens grunn? Apostelen har gitt en tydelig rettleiding angående dette punkt: «Kvinnene skal pryde seg med sømmelig kledning, i tukt og ære, ikke med fletninger og gull eller perler eller kostelig kledebon, men som det sømmer seg for kvinner som bekjenner seg til gudsfrykt.» 1 Tim. 2, 9. 10. Her taler Herren ved sin apostel tydelig imot å bære gullsmykker. De som har erfaring, bør passe på at de ikke ved sitt eksempel leder andre vill på dette punkt. Ringen som slutter seg omkring din finger, kan være ganske enkel, men den er unyttig, og bruken av den har en feilaktig innflytelse på andre.

Særlig bør hustruene til våre predikanter være forsiktige så de , ikke viker av fra Bibelens tydelige lærdommer angående klesdrakten. Mange ser på disse påbud som om de var for gammeldagse til å fortjene oppmerksomhet. Men han som ga dem til sine disipler, forsto hvilke farer kjærlighet til klær ville føre med seg i vår tid, og sendte oss denne advarselen. Skal vi akte på advarselen og handle klokt? Overdådighet hva klær angår, tiltar stadig. Ennå har vi ikke sett avslutningen på det. Moten skifter stadig, og våre søstre følger den uten hensyn til tid eller utgifter. En stor mengde penger blir ofret på klærne, penger som burde ha vært tilbakelevert til Gud, som er giveren. . . .

De blant sabbathholderne som har gitt etter for innflytelsen fra verden, skal bli prøvd. Vi er i de siste dagers farer, og Guds bekjennende folk står overfor en prøve som mange ikke har ventet. Ektheten av deres tro vil bli prøvd. Mange har sluttet seg til de verdslige i hovmod, forfengeligheit og higen etter fornøyelse og smigret seg med at de kan gjøre slikt og likevel være kristne. Men det er slike nytelser som skiller dem fra Gud og gjør dem til verdens barn. Kristus har ikke gitt oss et slikt eksempel. Bare de

som forneker seg selv og lever et nøkternt, ydmykt og hellig liv, er Jesu sanne etterfølgere. Og slike kan ikke glede seg i selskap med dem som elsker verden.

Mange kler seg akkurat som verden for å kunne påvirke de vantro. Men der tar de sørgelig feil. Dersom de skal kunne øve en sann innflytelse til frelse, må de etterleve sin bekjennelse og vise sin tro ved rettferdige gjerninger og gjøre forskjellen mellom en kristen og den verdslige tydelig. Tale, klær og handling bør vitne for Gud. Da vil de spre en hellig innflytelse overalt omkring seg, og endog de vantro vil innse at de har vært hos Jesus. Hvis noen vil at hans innflytelse skal veie til fordel for sannheten, hør han leve etter sin bekjennelse og slik etterligne det ydmyke guddommelige mønster.

Hovmod, uvitenhet og dårskap følger hverandre alltid. Den stoltheten som viser seg blant hans bekjennende folk, mishager Herren. Han blir vanæret når de retter seg etter de usunne, usømmelige og kostbare skikkene i denne fordervede tid.

Moten hersker over verden, og den er en tyrannisk herskerinne som ofte tvinger sine dyrkere til å underkaste seg de største ulemper og ubehageligheter. Moten pålegger skatt uten fornuft og innkasserer uten barmhjertighet. Den har en trollbindende makt og er ferdig til å kritisere og latterliggjøre de fattige hvis de ikke følger i dens spor, hva det enn måtte koste, endog med oppofrelse av selve livet. Satan triumferer fordi hans planer lykkes så godt, og døden ler av den helsenedbrytende dårskapen og blinde nidkjærheten hos dem som tilber ved motens alter. . . . 1

Det er en skam for våre søstre at de i den grad glemmer sin hellige karakter og sin plikt overfor Gud at de etterligner verdens skikker. Vi har ingen annen unnskyldning enn fordervelsen i våre egne hjerter. Vi øker ikke vår innflytelse ved en slik fremgangsmåte. Den er i den grad i strid med vår trosbekjennelse at den gjør oss latterlig i verdslige menneskers øyne.

Mangen sjel som var overbevist om sannheten, er blitt ledet til å ta avstand fra den på grunn av den stoltheten og kjærligheten til verden som våre søstre har vist. Den læren som ble forkynt, så ut til å være klar og harmonisk, og tilhørerne følte at de måtte løfte et tungt kors når de tok imot sannheten. Når de har sett våre søstre opptre i så iøynefallende klær, har de sagt: «Disse menneskene kler seg jo fullstendig som vi gjør. De kan i virkeligheten ikke tro hva de bekjenner seg til. Og når alt kommer til alt, må de være bedratt. Hvis de virkelig trodde at Kristus snart skulle komme, og at hver eneste

sjels sak skulle bli avgjort enten til evig liv eller til evig død, kunne de ikke ofre tid og penger til å kle seg etter den moten som rår.» Hvor lite disse søstre som bekjenner seg til å være troende, likevel visste om den prekenen deres klær holdt!

Våre ord, våre handlinger og våre klær er daglige, levende predikanter som samler med Kristus eller atsprer. Det er ikke en ubetydelig sak som en kan avvise med en spøk. Spørsmålet om klær krever alvorlig overveielse og mye bønn. Mange vantro mennesker har følt at de ikke gjorde riktig når de tillot seg å bli slaver av moten. Men når de har sett noen som fører en høy bekjennelse om guds frykt, kle seg som verdens mennesker kler seg, og finner behag i lettsindig selskap, drar de den slutning at det ikke kan være noe galt i en slik fremgangsmåte.

«Et skuespill er vi blitt for verden, både for engler og for mennesker,» sa den inspirerte apostelen. 1 Kor. 4, 9. Hele himmelen legger merke til den daglige innflytelsen Kristi bekjennende etterfølgere har på verden. Mine søstre, deres klær taler enten til gunst for Kristus og den hellige sannhet, eller til gunst for verden. Hvilken av delene er tilfelle? Husk at vi alle overfor Gud må svare for den innflytelsen vi øver.

Vi ønsker på ingen måte å anspore til likegyldighet når det gjelder klærne. Klærne bør være passende og sømmelige. Selv om de bare er av et billig stoff, bør de holdes pene og rene. Hvis det ikke er noen vanskelige rynker, kan vedkommende ikke bare spare en del ved selv å sy klærne, men hun kan spare et ikke så lite beløp hvis hun selv vasker og stryker dem. Familien tar på seg tunge byrder for å kle barna sine i overensstemmelse med moten. For en bortkastet tid! De små kan se meget tiltalende ut i klær uten en eneste fold eller annen prydelse når de bare blir holdt pene og rene. Det er så lett å vaske og stryke klær av den slags, så arbeidet blir ikke følt som en byrde.

Hvorfor vil våre søstre ta fra Gud den tjenesten som tilkommer ham, og vil rane fra hans forrådshus penger som de bør gi til hans sak? De første og beste tankene lar de gå til klærne. Tid blir spilt, penger ødslet bort. Utviklingen av sinn og hjerte blir forsømt. Karakteren blir tillagt mindre betydning enn klærne. En saktmodig og stille ånds prydelse er av uberegnelig verdi. Og å kaste bort våre anledninger til å sikre oss denne kostelige sjelens prydelse av hensyn til intetsigende foretak er den syndigste dårskap.

Søstre, vi kan gjøre et godt arbeid for Gud hvis vi vil. Kvinnen kjenner ikke sin

makt. Det var ikke Guds hensikt at hennes evner helt skulle være opptatt av spørsmålet Hva skal jeg spise? Hva skal jeg drikke? Hva skal jeg kle meg med? Det er et høyere mål for kvinnen, en herligere skjebne. Hun bør utvikle sine krefter og pleie dem. For Gud kan bruke dem i sitt store verk til å frelse sjeler fra evig undergang. . . .

Men det største onde er den innflytelsen dette har på barna og de unge. Nesten så snart de kommer til verden, blir de underlagt motens krav. Små barn hører mer om klær enn om sin frelse. De ser at deres mødre er mer ivrig opptatt med mønstertegningene enn med Bibelen. De gjør flere besøk i manufakturforretningen og hos motehandleren enn i kirken. Den utvortes påkledning blir tillagt større vekt enn karakterens prydelse. Når de fine klærne blir tilsølt, hører de skarpe irettesettelser, og det oppstår grettenhet og irritabilitet på grunn av en uopphørlig tvang.

En misdannet karakter gjør ikke moren så urolig som når klærne blir tilsølt. Barnet hører mer snakk om klær enn om dyd. For moren kjenner mer til moten enn hun kjenner til sin Frelser. Hennes eksempel omgir altfor ofte de unge med en giftig atmosfære. Last, forkledd i motens kappe, trenger seg inn blant barna.

En fornuftig kvinne tar seg mest fordelaktig ut i enkle klær. Vi bedømmer et menneske etter klærne. Strålende klær røper forfengeligheit og svakhet. En beskjeden, gudfryktig kvinne vil kle seg beskjedent. En dannet smak og en kultivert ånd viser seg i valget av en enkel og sømmelig drakt.

Det finnes prydelse som aldri skal forgå, som vil føre til lykke i livet her nede, og som vil lyse med ufordunklet glans i den endeløse fremtid. Det er en saktmodig og ydmyk ånds prydelse. Gud har pålagt oss å kle sjelen med denne kostelige kledningen. Hver gang motens tilbedere ser seg i speilet, bør de tenke på den forsømte sjelen. Hver time de ødsler bort med å gjøre sitt toalett, burde være en irettesettelse for dem fordi de lar åndsevnene ligge øde. Da ville det kunne skje en reformasjon som ville høyne og foredle alle gjøremål i livet. I stedet for å søke etter gullprydelser til det utvortes ville det bli gjort alvorlige anstrengelser for å oppnå denne visdommen som er mer verdt enn fint gull, ja, som er kosteligere enn perler.

De som tilber ved motens alter, har bare liten karakterstyrke og liten fysisk energi. De lever ikke med noe høyt mål for øye, og de gjør ikke et verdig formål i livet til virkelighet. Overalt treffer vi kvinner som har hele sitt sinn og hjerte oppslukt av

interessen for klær og pynt. Kvinnens sjel blir forkrøplet og forringet, og hennes tanker dreier seg om hennes stakkars, foraktelige selv. Da en moderne kledd ung dame gikk forbi flere herrer på gaten, stilte en av dem noen spørsmål angående henne. Svaret var: «Hun er en prektig prydgjenstand i sin fars hus, men ellers er hun ikke til noen nytte.» Det er beklagelig at slike som bekjenner seg til å være Kristi disipler, kan mene at det skulle være fint å etterligne slike unyttige prydgjenstanders klær og manerer.

Peter gir verdifull undervisning angående klærne til kristelige kvinner: «Deres pryd skal ikke være den utvortes med hårfletning og påhengte gullsmykker eller kledebon, men hjertets skjulte menneske i den uforgjengelige prydelse med den saktmodige og stille ånd, som er kostelig for Gud. For således prydet og fordum de hellige kvinner seg, de som satte sitt håp til Gud.» 1 Pet. 3.3-5. Alt det vi ønsker å oppmuntre, er at en lever etter påbudene 1 Guds Ord. Leser vi Bibelen, og følger vi Bibelens lære? Vil vi lyde Gud eller rette oss etter verdens skikker? Vil vi tjene Gud eller mammon? Kan vi vente å ha fred i sinnet og ha Guds velbehag når vi gjør stikk imot det hans ord lærer?

Apostelen formaner de kristne til ikke å skikke seg etter verden, men å bli forvandlet ved fornyelsen av sitt sinn, «så I kan prøve hva som er Guds vilje: det gode og velbehagelige og fullkomne». Rom. 12, 2. Men mange som bekjenner seg til å være Guds barn, betenker seg ikke på å skikke seg lik med verden når det gjelder å bruke gull og perler og kostbare klær. De som er for samvittighetsfulle til å bruke slike ting, blir betraktet som smålige, overtroiske og endog fanatiske. Men det er Gud som nedlater seg til å gi oss disse forskriftene. De er erklæringer fra den evige Visdommen, og de som unnlater å ta hensyn til dem, gjør det på eget ansvar og må selv betale prisen. De som klynger seg til de prydelsene Guds Ord forbyr, er stolte og forfengelige i hjertet. De ønsker å vekke oppmerksomhet. Deres klær sier: Se på meg! Vis deres beundring! Den forfengeligheten som er uatskillelig knyttet til den menneskelige naturen, vokser stadig når den slik blir tilfredsstilt. Hvis man i sitt sinn holder fast ved å ville behage Gud alene, hører enhver unødig prydelse av legemet opp.

Apostelen stiller den utvortes pryd i direkte motsetning til en saktmodig og stille ånd. Til sammenligning sier han om verdien av denne ånd at den er «megetkostelig for Gud». Det er en avgjort motsetning mellom lyst til utvortes pryd og den saktmodige og stille Ånds ynde. Bare når vi i alle ting søker å rette oss etter Guds vilje, kommer fred og glede til å herske i sjelen.

Kjærlighet til klærne stiller moralen i fare og gjør en kvinne til det motsatte av en kristen kvinne, som utmerker seg ved beskjedenhet og nøkternhet.

Kristus skammer seg over sine såkalte etterfølgere. På hvilken måte viser vi likheten med ham? På hvilken måte svarer våre klær til Bibelens krav? Jeg ønsker ikke at folkets synder skal hvile på meg, og jeg vil «gi basunen en tydelig lyd». I årevis har jeg båret et klart og bestemt vitnesbyrd angående denne sak, både i skrift og fra talerstolen. Jeg har ikke unnlatt å forkynne hele Guds råd. Jeg må være ren for alles blod. Det faktum at verdslighet og stolthet rår nesten overalt, er ingen unnskyldning for en eneste kristen til å gjøre som andre gjør. Gud har sagt: «Du skal ikke følge mengden i det som ondt er.» 2 Mos. 23,2.

Mine søstre, .driv. ikke lenger spott med deres egne sjeler og med Gud! Det er blitt vist meg at hovedårsaken til deres tilbakegang er deres kjærlighet til klærne. Det gjør at dere forsømmer høytidelige ansvar, og dere har nesten ikke en gnist av Guds kjærlighet i deres hjerter. Gi uten å nøle slipp på årsaken til deres frafall, for den er synd mot deres egen sjel og mot Gud. La dere ikke bli forherdet av syndens bedrag. Moten ødelegger forstanden og fortærer åndeligheten hos vart folk. Lydighet mot de krav moten stiller, trenger gjennom våre syvendedags adventistmenigheter og gjør mer enn noen annen makt til å skille vårt folk fra Gud. Det er blitt vist meg at våre menighetsregler er svært utilstrekkelige. All tilkjenneivelse av stolthet med hensyn til klærne, som er forbudt i Guds Ord, bør være årsak nok til menighets tukt. Hvis noen tross advarsler, henstillinger og formaninger fortsetter med å følge en fordervet vilje, kan det bli betraktet som bevis for at hjertet ikke på noen måte er likedannet med Kristus. Selvet, ikke noe utenom selvet, er gjenstanden for tilbedelse, og en slik kristendomsbekjenner vil lede mange bort fra Gud.

Det er en fryktelig synd hos oss som et folk at vi har tillatt våre menighetsmedlemmer å kle seg på en måte som er uforenlig med deres tro. Vi må øyeblikkelig stå opp og lukke døren til for motens tillokkelser. Gjør vi ikke det, vil våre menigheter bli demoralisert.

Kapittel 112

Vielsesringen

Noen har følt en byrde angående bruk av vielsesring, og har ment at våre predikanter hustruer bør følge denne skikken. Det er alt sammen unødvendig. Predikantenes hustruer bør ha det gyldne leddet som binder deres sjel til Jesus Kristus, en ren og hellig karakter, den sanne kjærlighet og saktmodighet og gudfryktighet, som er den frukt det kristne treet bærer. Da vil deres innflytelse være sikker hvor som helst. Det faktum at det blir gjort bemerkninger når en skikk blir satt til side, er ingen god grunn til at man bør oppta den. Amerikanere kan gjøre sitt standpunkt forståelig ved tydelig å si at skikken ikke blir betraktet som obligatorisk i vårt land. Vi trenger ikke til å bære tegnet, for vi er ikke utro mot vårt ekteskapsløfte. Og det at en bruker ring, vil ikke være noe bevis på at vi har tro. Jeg er dypt bekymret over den uheldige utviklingen som synes å foregå blant oss når det gjelder å følge skikk og mote. Vi bør ikke gå med på en eneste øres utgift for en ring av gull til vitnesbyrd om at vi er gift. Når det gjelder de land der skikken er påkrevd [imperative], føler vi ingen trang til å fordømme dem som bruker vielsesring. La dem bruke den hvis de kan gjøre det med god samvittighet. Men la ikke våre misjonærer mene at bruken av ring vil øke deres innflytelse det aller minste. Hvis de er kristne, vil det komme til syne i deres Kristus-pregede karakter, i deres tale, i deres handlinger, i hjemmet, i deres omgang med andre. Det vil vise seg i deres tålmodighet og langmodighet og vennlighet. De vil åpenbare Mesterens ånd, de vil eie hans karakters skjønnhet, hans elskelige sinnelag, hans medfølende hjerte.

Kapittel 113

Karakterdannelse

Karakterstyrke består av to ting -- viljekraft og evnen til selvbeherskelse. Mange unge forveksler en sterk, ubehersket lidenskap med karakterstyrke. Men sannheten er at den som er behersket av sine lidenskaper, er et svakt menneske. Mannens sanne storhet og adel blir målt med styrken av de følelser han undertvinger, ikke med styrken av de følelser som undertvinger ham. Den sterkeste mannen er den som holder lidenskapene i tøyler og tilgir sine fiender, selv om han er følsom overfor krenkelser. Slike menn er virkelige helter. '

Mange har så svake begreper om hva de kan bli at de alltid fortsetter å være forkrøplet og innskrenket, mens de kunne utvikle edel karakter og øve en innflytelse som ville vinne sjeler for Kristus, hvis de gjorde bruk av de kreftene Gud har gitt dem. Men intellektuell dugelighet uten godhet i hjertet er en makt til det onde.

Gud har gitt oss intellektuelle og moralske krefter. Men i stor utstrekning er enhver sin egen karakters byggmester. Bygningen vokser dag for dag. Guds Ord formaner oss til å gi akt på hvordan vi bygger, og å sørge for at bygningen er grunnfestet på den evige klippen. Tiden kommer da vårt arbeid skal stå åpenbart nettopp slik det er. Nå er tiden inne for alle til å utvikle de krefter Gud har gitt dem, for at de må kunne danne en karakter til nytte her nede og til et høyere liv heretter.

Hver handling i livet, hvor uvesentlig den enn er, har sin innflytelse på dannelsen av karakteren. En god karakter er mer dyrebar enn timelige eiendeler, og oppgaven med å danne den, er den edleste et menneske kan være opptatt med.

En karakter som blir dannet etter omstendighetene, er omskiftelig og uharmonisk -- en samling av motsetninger. De som eier den, har ikke noe høyt mål eller forsett i livet. De øver ingen foredlende innflytelse på andres karakter. De har ikke noe mål og ikke noen kraft.

Den korte levetiden vi får her nede, bør vi bruke på en klok måte. Gud vil at hans menighet skal være en levende, hengiven, virksom menighet. Men som et samfunn

betraktet er vårt folk langt fra å være det nå. Gud kaller på sterke, uredde sjeler, på aktive, levende kristne som vil følge det sanne mønsteret, og som vil øve en avgjort innflytelse for Gud og for det som er rett. Herren har som et hellig tillitsverv betrodd oss uhyre viktige og høytidelige sannheter, og vi bør la denne innflytelsen bli åpenbart gjennom vårt liv og vår karakter.

Av dem som tok del i de olympiske leker, som apostelen Paulus leder vår oppmerksomhet til, ble det forlangt at de skulle gjøre de grundigste forberedelser. I månedsvis ble de trent opp av forskjellige mestre i de fysiske øvelsene for å gjøre kroppen kraftig og sterk. De måtte innskrenke seg til slik mat som ville holde kroppen i den sunneste tilstand, og deres klær var slike at hvert organ og hver muskel kunne arbeide uhindret.

Hvis nå de som skulle ta del i et kappløp om jordisk heder, var forpliktet til å underkaste seg en slik streng disiplin for å kunne seire, hvor meget mer nødvendig er det da ikke med en grundig disiplin og forberedelse for dem som skal ta del i Herrens arbeid, hvis de ønsker å ha fremgang! Deres forberedelse bør være så meget mer grundig og deres selvfornektende bestrebelser så meget større enn hos dem som søkte jordisk ære, som himmelske ting har større verdi enn jordiske. Sinnet så vel som musklene bør læres opp til de flittigste og mest iherdige anstrengelser. Veien til fremgang er ikke en jevn vei der vi blir båret frem i salongvogn. Den er en knudret sti, full av hindringer, som vi bare kan overvinne med tålmodig slit.

Hvor lite vi egentlig vet om den innflytelsen våre handlinger har på vår egen og andres fremtid! Mange mener det har liten betydning hva de gjør. Det vil ikke skade dem om de er til stede ved denne konserten eller forener seg med verden i denne fornøyelsen, om de ønsker det. På den måten blir deres ønske ledet og behersket av Satan, og de tenker ikke over at det kan få de mest skjebnesvangre følger. Det kan bli det leddet i begivenhetenes kjede som binder en sjel fast i Satans snare og bestemmer dens evige ruin.

Hver handling; samme hvor liten, har sin plass i livets store drama. Tenk over at ønsket om en eneste tilfredsstillende av appetitten brakte synden med dens fryktelige følger inn i verden. De vanhellige ekteskapene mellom Guds sønner og menneskenes døtre førte til det store frafallet som endte med at verden ble ødelagt ved en vannflom. Den ubetydeligste selvnytelse har ført til store revolusjoner. Det er tilfellet nå. Det er

svært få som er forstandige. På samme måte som med Israels barn, vil de ikke gi akt på råd, men følge sin egen tilbøyelighet. De slår seg sammen med verdslige elementer og er til stede ved sammenkomster der det vil bli lagt merke til dem, og viser på den måten veien, og andre følger etter. Det som en gang er blitt gjort, vil de selv og mange andre gjøre om igjen. Hvert skritt disse tar, gjør et varig inntrykk, ikke bare på deres egen samvittighet og deres vaner, men også på andres. Dette forhold gir menneskelivet en overveldende betydning.

For tid og evighet kommer hver især til å bli det hans vaner gjør ham til. De som i sitt liv utvikler riktige vaner, og som er tro i å utføre enhver plikt, blir som skinnende lys som kaster klare stråler på andres sti. Men dersom noen gir seg over til vaner som vitner om utroskap, og dersom slappe, sløve vaner og forsømmelighet får lov til å bli styrket, vil en sky som er svartere enn midnatten, legge seg over utsiktene i dette liv og for alltid avskjære vedkommende fra det evige liv.

Hele Bibelen er en åpenbarelse av Guds herlighet i Kristus. Når den blir tatt imot, trodd og adlydt, er den det store redskapet til forvandling av karakteren. Og den er det eneste sikre middel til utvikling av ånden.

Kristi religion nedverdiger aldri den som tar imot den. Den gjør ham aldri grov eller simpel, uhøflig eller overmodig, lidenskapelig eller hardhjertet. Tvert imot. Den lutrer smaken, helliger dømmekraften, renser og foredler tankene og tar dem til fange i lydighet mot Kristus. Guds ideal for sine barn er høyere enn den høyeste mennesketanke kan nå. I sin hellige lov har han gitt en avskrift av sin karakter. -- .

Idealet for en kristelig karakter er likhet med Kristus. Det ble åpnet for oss en vei til stadig fremgang. Vi har et mål å nå, et ideal å stevne mot, som innbefatter alt som er godt og rent, edelt og opphøyet. Vi bør uopphørlig strebe etter en stadig fremgang i fullkommengjøringen av karakteren. -- 1904, bind 8, side 64